

РИЧАРД А. КНААК

ЗАВЕЩАНИЕ ОТ КРЪВ

Част 1 от „Дябло“

Превод от английски: Светослав Иванов Ковачев, 2006

chitanka.info

На моя брат Уин — творчески дух като мен

ПРОЛОГ

Ужасът му нарастваше с всеки изминал миг.

Полубезумелият воин с мъка се изправи на крака. Около себе си видя високи хълмове, направо планини, над които се показваха първите лъчи на слънцето. Но никой от тях не му изглеждаше дори смътно познат. Никой не наподобяваше върха, под който той и приятелите му бяха открили гробницата. Норек пристъпи напред и се опита да разбере къде се намира.

Неговото движение бе съпроводено от обезпокоително скърцане.

Норек сведе очи и откри, че не само ръцете му бяха обгърнати в метал.

Бе мислил, че неговият ужас не може да стане по-силен, но само един поглед към останалата част от тялото му едва не хвърли непоколебимия някога воин в сляпа паника. Гърдите, краката — сега всичко бе обвито със същата кървавочервена броня. Като връх на подигравката Норек забеляза, че дори бе обут с древните, но все още здрави кожени ботуши на Бартук.

Бартук... Кървавия военачалник, чиято черна магия очевидно бе спасила безпомощния войник, но в замяна бе отнела живота на неговите другари.

ЕДНО

Черепът им отправи една изкривена усмивка, сякаш жизнерадостно приканваше тримата мъже да се присъединят към него във вечността.

— Явно не сме първите — промърмори Садун Трист. Обсипаният с белези жилест боец почука по черепа с острието на камата си и го разклати. Зад безплътния пазител те успяха да различат кола, който бе пронизал главата на предишния натрапник и го бе оставил да виси във въздуха. С течение на времето останалата част от скелета се бе свлякла в безпорядък на пода.

— А ти какво очакваше? — прошепна високият мъж, загърнат в пелерина с качулка. Докато тялото на Садун беше слабо и източено като на акробат, видът на Фаузтин бе почти мъртвешки. Магьосникът от Визджерей на свой ред докосна черепа с единия пръст на облечената си в ръкавица ръка. — Все пак в капана няма нищо магическо. Само един груб, но ефикасен механизъм. Няма от какво да се боиш.

— Освен ако на следващия кол не увисне твоята глава.

Визджереецът подръпна тънката си, посивяла козя брадичка. Леко скосените му очи примигнаха веднъж, сякаш в потвърждение на последните думи на неговия партньор. Докато Садун притежаваше външния вид на неблагонадежден тарикат — а понякога проявяваше и съответния характер, — Фаузтин приличаше на стар котарак. Малкият му нос непрекъснато потръпваше, а мустаците, висящи под него, също допринасяха за сходството.

Нито единият от двамата нямаше репутацията на светец, но Норек Визаран бе готов да повери живота си в техните ръце — и дори му се беше случвало да го прави на няколко пъти. Ветеранът застана до тях и се взря в непрогледния мрак напред, загатващ за някаква грамадна пещера. Дотук те бяха изследвали седем различни нива, в които най-изненадващо нямаше абсолютно нищо, освен примитивни капани.

За огромно разочарование на малката група нямаше и никакви съкровища.

— Сигурен ли си, че тук няма нищо магическо, Фаузтин? Абсолютно нищо?

Полузакритите от качулката котешки черти се сбръчкаха в обидено изражение. Провисналата пелерина придаваше на Фаузтин зловещ, почти свръхестествен вид най-вече защото той се извисяваше над мускулестия Норек, който също не беше нисък на ръст.

— Трябваше ли да задаваш този въпрос, приятелю?

— Виж, просто не намирам никакъв смисъл в това. Освен няколко жалки капана, досега не сме се сблъскали с нищо, което да ни попречи да стигнем до главната зала. Защо са си направили труда да изкопаят всичко това, а след това са го оставали толкова слабо охранявано?

— Аз не бих нарекъл нищо онзи голям паяк — намеси се кисело Садун и се почеса разсеяно по темето, покрито с дълга, но оредяваща черна коса. — Особено след като падна върху моята глава.

Норек не му обърна никакво внимание.

— Пак ли сме дошли твърде късно, както стана и в Тристрам?

Преди известно време, докато бяха служили като наемни войници, тримата бяха търсили съкровища в едно малко, сполетяно от зла съдба селце, наречено Тристрам. Според легендите в тамошните катакомби, охранявани от зли духове, било изоставено толкова голямо имане, че ако някой го откриел и имал късмета да се върне жив, би станал по-богат и от крал. Норек и неговите приятели бяха отишли там и в потайни доби бяха влезли в лабиринта, без да ги усети никой от местното население.

И след всичките им усилия — след люти битки със странни зверове и измъкване на косъм от смъртоносни капани — те бяха открили, че някой вече бе изнесъл почти всички скъпоценности от подземната пещера. Едва след като се бяха върнали в селцето, те бяха научили тъжната истина.

Един велик герой бе слязъл в лабиринта само няколко седмици преди това. Според слуховете той бе убил ужасяващия демон Дябло. Не отнесъл със себе си нито злато, нито скъпоценни камъни, но други авантюристи пристигнали малко по-късно и отлично се възползвали от неговото дело. След като се справили с останалите по-дребни заплахи,

те си тръгнали с всичко, което намерили. А няколкодневното закъснение бе лишило тримата приятели от каквото и да е възнаграждение за техните усилия.

Един селянин със съмнително здрав разум ги бе заговорил, докато те се бяха подготвяли за тръгване. Според думите му героят, наречен още Скитника, не успял да надвие Дябло, а всъщност освободил противното зло.

Самият Норек не бе намерил никаква утеха в тези слова. Въпросителният му поглед към Фаузтин бе получил равнодушно свиване на раменете от страна на визджерейския магьосник.

— Винаги е имало истории за освободени демони и ужасяващи проклетия — бе добавил той. Неговите думи бяха пълна противоположност на тревогата в гласа му. — Дябло се среща най-често в любимите на простолюдието легенди.

— Значи според теб в това няма нищо вярно? — Като малък възрастните често бяха плашили Норек със страховити истории за Дябло, Бейл и други чудовища на мрака. Според него тези приказки бяха създадени с единствената цел — да го накарат да бъде послушен.

Садун Трист бе изсумтял:

— Ти самият виждал ли си истински демон? Познаваш ли някой, който да е виждал?

Норек не бе могъл да отговори утвърдително на нито един от тези въпроси.

— А ти, Фаузтин? Разправят, че визджерейците можели да призовават демони, които да изпълняват желанията им.

— Ако можех да го правя, смяташ ли, че щях да се мотая из празни гробници и лабиринти?

Тази забележка повече от всичко друго бе убедила Норек да отпише думите на селянина като поредната измислица. Пък и това, честно казано, не бе толкова трудно. В края на краищата както тогава, така и сега единствено богатството имаше значение за тримата.

За съжаление изглеждаше все по-сигурно, че съкровищата отново им се бяха изплъзнали.

Докато Фаузтин се взираше напред към тунела, другата му ръка се стегна около магьосническия жезъл, който носеше. Скъпоценният камък на върха — техният източник на светлина — проблесна ярко за момент.

— Надявах се да греша, но се страхувам, че е точно така. Далеч не сме първите, които проникват толкова навътре в това място.

Норек изруга под нос. Той бе служил при много командири през живота си, повечето пъти по време на кръстоносните походи от Уестмарч^[1]. Оцелявайки в различните кампании — често на косъм, — бе стигнал до следното заключение: никой не може да се надява да се издигне в този свят, ако няма пари. Побеляващият воин бе стигал до капитански чин, бяха го разжалвали три пъти и най-накрая след поредното поражение той се бе оттеглил с отвращение.

Откакто бе станал достатъчно голям, за да размахва меч, Норек не бе познавал друг живот, освен войната. Някога и той бе имал семейство, но сега всички те бяха също толкова мъртви, колкото и идеалите му. Все още се смяташе за порядъчен човек, но бе разбрал, че благоприличието не пълни stomасите на хората. Сега бе решил да потърси някакъв друг начин за забогатяване.

И заедно с двамата си приятели бе тръгнал да търси съкровища.

Норек имаше не по-малко белези от Садун, но инак приличаше на обикновен земеделец. С големи кафяви очи, широко, открито лице и здрава челюст, той би изглеждал съвсем на място на нивата, с мотика в ръце. И въпреки че тази идея понякога привличаше якия ветеран, той знаеше, че се нуждае от злато, за да си купи земя. Този поход трябваше да го отведе до съкровища, надвишаващи всичките му нужди, всичките му мечти.

Но сега изглеждаше, че всичко е било само загуба на време и усилия за пореден път.

До него Садун Трист подхвърли камата си във въздуха и умело я улови за дръжката, докато падаше обратно. Той повтори това действие два пъти, очевидно замислен. Норек дори не можеше да си представи какво се върти в главата му. Те бяха прекарали месеци в този поход, бяха прекосили морето до Северен Кеджистан, бяха спали на студа и под дъжда, бяха следвали фалшиви следи до празни пещери, бяха яли каквито гадинки намерят, когато другият им улов се бе оказвал недостатъчен. И всичко това заради Норек, който бе провокирал тази експедиция.

Дори нещо по-лошо — този поход бе предизвикан единствено от неговия сън за зловещия планински връх, притежаващ смътните очертания на драконова глава. Ако го беше сънувал веднъж, най-много

два пъти, Норек вероятно бързо щеше да забрави образа, но видението се бе повтаряло твърде често през годините. Ветеранът безрезултатно бе търсил онзи връх навсякъде, където го бяха отвеждали битките. След това един негов другар, който бе родом от студените северни земи и беше загинал по-късно, случайно бе споменал за подобно място. Говорело се, че то било обитавано от духове, а хората, които минавали в близост до планината, често изчезвали. Някои били откривани години по-късно, но върху потрошените им скелети вече нямало никаква плът.

В този момент Норек Визаран се бе почувствал сигурен, че съдбата го зове натам.

Но в такъв случай защо гробницата вече бе плячкосана?

Входът ѝ бе умело скрит сред скалите, но зееше широко отворен. Това трябваше да бъде първият намек, който да му отвори очите за истината, обаче Норек бе отказал да забележи противоречието. Всичките му мечти, всичките му обещания към неговите спътници...

— Проклятие! — Той изрита най-близката стена и само здравият му ботуш спаси пръстите на крака му от счупване. Норек захвърли меча си на земята и продължи да ругае своята наивност.

— Има някакъв нов генерал от Уестмарч, който събира наемници — предложи услужливо Садун. — Разправят, че имал големи планове.

— Стига ми толкова война — измърмори Норек, опитвайки се да не издава болката, която пулсираше в крака му. — Стига съм се опитвал да умра за чужда слава.

— Просто си мислех...

Източеният магьосник почука веднъж по земята с жезъла си, призовавайки за внимание двамата си по-земни партньори.

— Точно в този момент би било глупаво да не продължим към главната зала. Може би онези, които са били тук преди нас, са пропуснали някакви дрънкулки или пък малко монети. Дори в Тристрам намерихме няколко жълтици. Не би било зле да потърсим още малко, нали, Норек?

Норек знаеше, че визджереецът просто се опитва да смекчи неговата горчилка, но въпреки това идеята попадна на благодатна почва в съзнанието на ветерана. Единственото, от което се нуждаеше, бяха няколко златни монети. Той все още бе достатъчно млад, за да си вземе булка, да започне нов живот, може би дори да отгледа челяд.

Норек вдигна меча си, претегляйки тежестта на оръжието, което вярно му бе служило през годините. Той го бе поддържал чисто и наточено, изпитвайки гордост от една от малкото вещи, които бяха лично негови. Твърда решимост се разля по чертите на лицето му.

— Да вървим.

— Ти умееш да се изразяваш доста добре за човек, който използва толкова малко думи. — Садун махна на магьосника и те продължиха напред.

— А ти използваш прекалено много думи за човек, който има толкова малко неща за казване.

Приятелската закачка между неговите спътници помогна на Норек да успокои съзнанието си. Това му напомни за отминалите времена, когато тримата заедно бяха преодолявали далеч по-големи затруднения.

Но разговорът замлъкна, когато те се приближиха до това, което безспорно беше последната и най-важна пещера. Фаузтин им прошепна да спрат, поглеждайки за кратко към скъпоценния камък на върха на жезъла си.

— Преди да влезем вътре, двамата най-добре запалете факли.

Те бяха пазили факлите за извънредни случаи, а и жезълът на магьосника им бе служил добре до този момент. Фаузтин не каза нито дума повече, но докато Норек използваше прахан, за да запали своята факла, той се зачуди дали визджереецът най-накрая не бе усетил някаква магия. Ако наистина бе така, тогава може би все пак беше останало някакво съкровище.

След като факлата му се разгоря, Норек я използва, за да запали и тази на Садун. Обградени от трепкаща светлина, тримата отново продължиха напред.

— Кълна се — изсумтя жилестият Садун след няколко секунди, — че космите на врата ми са настръхнали.

Норек изпитваше същото усещане. Никой от двамата воини не се възпротиви, когато визджереецът пое водачеството. Клановете от Далечния изток разгадаваха магическите изкуства още от паметивека, а хората на Фаузтин ги бяха изучавали най-дълго от всички. Ако възникнеше ситуация, която да изисква магьосническа намеса, би било най-разумно да оставят върлинестия заклинател да се оправя с нея.

Норек и Садун, от своя страна, щяха да го защитават от всички други атаки.

Досега това разпределение винаги им беше вършило работа.

За разлика от тежките ботуши на воините, обутите в сандали крака на Фаузтин не издаваха никакъв звук, докато вървеше. Магьосникът протегна жезъла си напред и Норек забеляза, че въпреки своята мощ скъпоценният камък не успяваше да освети обстановката наоколо. Единствено факлите вършеха работа в подобни случаи.

— Това място е старо и тук има много сили. Нашите предшественици може и да не са имали толкова голям късмет, колкото си мислехме първоначално. Възможно е все пак да открием някое непокътнато съкровище.

А може би и нещо друго, освен него. Ръката на Норек стисна дръжката на меча толкова здраво, че чак кокалчетата му побеляха. Той искаше злато, но също така искаше да оцелее, за да може да си го харчи.

След като жезълът се бе оказал ненадежден, напред излязоха двамата бойци. Това не означаваше, че Фаузтин вече не беше от полза за групата. Ветеранът знаеше, че дори в този момент неговият другар с магически способности подбира най-бързите и най-сигурни заклинания за онова, което можеха да срещнат по пътя си.

— Тук е тъмно като в гроб — промърмори Садун.

Норек не каза нищо. На няколко крачки пред спътниците си той се оказа първият, който пристъпи в основната зала. Въпреки опасностите, които може би ги дебнеха в нея, ветеранът се чувстваше привлечен навътре, сякаш нещо го зовеше.

Ослепително сияние заля и тримата.

— Богове! — изръмжа Садун. — Нищо не виждам!

— Почакай малко — смърри го магьосникът. — Ще ти мине.

Така и стана, но когато очите му най-накрая се приспособиха, Норек Визаран видя толкова впечатляваща гледка, че трябваше да примигне няколко пъти, за да се увери, че тя не е плод на въображението му.

Стените бяха покрити със заплетени символи, от които струеше магия, която дори той можеше да усети. Самите йероглифи бяха обсипани със скъпоценни камъни от всякакъв вид и размери, които обгръщаха цялата пещера в изумителен воал от разноцветни светлини.

Не по-малко впечатляващи бяха съкровищата, за които бяха дошли тримата. Купища злато, планини от сребро, камари от скъпоценни камъни. Те допринасяха за всеобщия блясък, който осветяваше пещерата по-ярко от ден. Всеки път, когато някой от воините раздвижеше факлата си, светлината променяше външния вид на залата и добавяше нови измерения също толкова поразителни, колкото и предишните.

При все това колкото и смайващо да изглеждаше всичко, една стряскаща картина помрачи до голяма степен ентусиазма на Норек.

Докъдето му стигаше погледът, по пода пред тях бяха разпръснати множество обезобразени и разлагащи се тела — онези, които бяха дошли на това зловещо място преди него и приятелите му.

Садун протегна факлата си към най-близкия труп — почти безпътен и все още облечен в прогнила кожена броня.

— Тук е станала сериозна битка.

— Тези мъже не са загинали едновременно.

Норек и по-дребният воин погледнаха към Фаузтин. Обичайно безизразното му лице сега бе угрижено.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, Садун, че някои от тях очевидно са мъртви от много дълго време, може би от векове. Останали са само скелети. А този до крака ти е по-нов.

Жилестият воин сви рамене.

— Все тая. Смъртта на всички е била доста гадна, както си личи.

— Така си е.

— Все пак какво ги е убило? Тук се намеси Норек:

— Вижте там. Мисля, че тези са се избили помежду си.

Двата трупа, към които сочеше, взаимно си бяха забили по един меч в коремите. Единият, чиято уста все още беше отворена в безмълвен вик на ужас, беше облечен по подобие на мумифицираното тяло в краката на Садун. Върху другия се виждаха единствено окъсани парцали и само няколко кичура коса покриваха иначе голия череп.

— Сигурно бъркаш нещо — отвърна визджереецът с леко поклащане на главата. — Единият труп очевидно е много по-стар от другия.

Норек би си помислил същото, ако не беше острието, забито в тялото на другия воин. Все пак смъртта на двамата мъже преди много,

много години нямаше почти никакво отношение към сегашните обстоятелства.

— Фаузтин, долавяш ли нещо? Има ли някакъв капан тук?

Мършавата фигура вдигна жезъла си към пещерата и след това го свали отново, а по лицето му се четеше явно отвращение.

— Тук има прекалено много противоположни сили, Норек. Не мога да определя какво точно да търся. Но не усещам никаква пряка опасност засега.

Застаналият до него Садун направо подскочаше от нетърпение.

— Така ще оставим ли всичко това, ще забравим ли мечтите си, или ще поемем един малък риск и ще си тръгнем с богатства на стойност колкото няколко империи?

Норек и магьосникът се спогледаха. Никой от тях не виждаше причина да не продължат, особено предвид многото изкушения пред очите им. Ветеранът най-накрая реши проблема, като направи няколко крачки навътре в главната пещера. След като върху него не се стовари нито мощна гръмотевица, нито демонично същество, Садун и визджереецът побързаха да последват примера му.

— Изглежда, тук са намерили смъртта си повече от двадесет души. — Садун прескочи двата скелета, които все още бяха вплетени в битка. — И то без да броим онези, които са на малки парченца.

— Садун, затвори си устата, иначе ще го направя аз. — Сега, когато вървеше сред останките на мъртвите търсачи на съкровища, Норек не искаше да слуша повече коментари за тях. Все още се притесняваше от факта, че толкова много хора бяха загинали насилствено на това място. Навярно поне някой бе оцелял. Но в такъв случай защо монетите и другите скъпоценности изглеждаха като недокоснати?

Мислите му внезапно се отклониха от тези въпроси, когато забеляза, че зад съкровището в най-далечния край на пещерата имаше платформа, поставена над няколко естествено образувани стъпала. Върху нея лежаха нечии тленни останки, все още облечени в броня.

— Фаузтин. — Щом магьосникът застана до него, Норек посочи към подиума и промълви: — Какво мислиш за това?

Фаузтин облиза тънките си устни и внимателно тръгна към издигнатата платформа. Норек го последва по петите.

— Това може да обясни толкова много — прошепна визджереецът. — Това може да обясни противоположните магически сили и могъщите йероглифи по стените.

— За какво говориш?

Магьосникът най-накрая погледна отново към него.

— Ела по-близо и виж с очите си.

Норек последва съвета му. Чувството на безпокойство, което го бе обзело малко преди това, се увеличи, докато ветеранът оглеждаше зловещата гледка върху платформата.

Това бяха останките на воин, поне доколкото можеше да различи Норек, макар от одеждите да се бяха запазили само няколко окъсани парцала. Изящни кожени ботуши стояха килнати настрана, а от тях се подаваха парчета от панталони. Прогнилата копринена риза почти не можеше да се види под внушителния нагръдник, лежащ накриво върху гръдния кош. Под всичко това почернели остатъци от някогашна кралска роба покриваха по-голямата част от платформата. Умело изработени метални ръкавици и продълговати плочи създаваха впечатление за все още жилести и покрити с плът ръце. Други метални плочи, застъпващи се една върху друга, повтаряха същата илюзия за раменете. Представата се нарушаваше единствено от краката. Там бронята и костите под нея лежаха накриво, сякаш някой ги бе разбутал умишлено.

— Сега разбираш ли? — попита Фаузтин.

Без да е сигурен какво има предвид магьосникът, Норек присви очи. С изключение на това, че самата броня изглеждаше оцветена в обезпокоителен, смътно познат оттенък на червеното, той не забелязваше нищо; което да...

Тялото върху платформата нямаше глава. Норек погледна отвъд подиума, но не видя никаква следа от нея.

Той съобщи откритието си на магьосника.

— Да, точно както го описват. — Върлинестата фигура забърза към платформата прекалено ентусиазирано според ветерана. Фаузтин протегна ръка, но се спря в последния момент, преди да докосне лежащите останки. — Тялото е положено така, че да сочи на север. Главата и шлемът, отсечени по време на битка, сега са отделени във времето и пространството, за да осигурят абсолютния му край. Могъщите знаци по стените са поставени там, за да се

противопоставят на мрака, който все още се таи в трупа му, но... — Гласът на Фаузтин замлъкна, докато той продължаваше да се взира.

— Но какво?

Магьосникът поклати глава.

— Най-вероятно нищо. Може би просто самото му присъствие действа на нервите ми повече, отколкото бих желал да си призная.

Норек стисна зъби. Бе започнал да се дразни от загадъчните думи на Фаузтин.

— Е, кой е той? Някой принц?

— В името на рая, не! Не виждаш ли? — Единият пръст на облечената в ръкавица ръка посочи към червения нагръдник. — Това е изгубената гробница на Бартук, повелителя на демоните, господаря на най-черните магии...

— Кървавия военачалник — думите излязоха от устата на Норек не по-силни от шепот. Той отлично познаваше легендите за Бартук, който се бе издигнал сред редиците на магьосниците само за да се обърне по-късно към мрака, към демоните. Червенината на бронята вече беше напълно обяснима и ужасяваща — това беше цветът на човешката кръв.

В своята лудост Бартук — от когото бяха започнали да се страхуват дори демоните, които първоначално го бяха отклонили от правия път — преди всяка битка се бе обливал с кръвта на предишните си сразени врагове. Някога в искрящо златист цвят бронята му бе завинаги опетнена от греховните му дела. Той бе изравнявал градове със земята, бе извършвал безгранични зверства и както разправяха историите, би продължил така до края на вечността, ако не била отчаяната постъпка на собствения му брат Хоразон и другите визджерейски магьосници, които използвали всичките си останали познания за древните, по-естествени форми на магията, за да победят злодея. Бартук и неговата демонична войска били унищожени само миг преди окончателната им победа, когато главата на военачалника била отрязана точно докато той изричал една ужасяваща контрамагия.

Уверен в огромната мощ, която притежавал неговият брат дори в прегръдките на смъртта, Хоразон заповядал тялото на Бартук да бъде скрито завинаги от очите на хората. Норек нямаше представа защо просто не го бяха изгорили — самият той би постъпил именно така.

Скоро започнали да се разнасят слухове за различни места, на които се предполагало, че бил погребан Кървавия военачалник. Мнозина бяха търсили гробницата му, особено посветените на черните изкуства, които били привлечени от магията, вероятно останала в бронята. Обаче до този момент никой не бе обявил, че наистина я е открил.

Визджереецът сигурно знаеше повече подробности от Норек, но и ветеранът осъзнаваше прекрасно какво бяха открили. Според легендите за известно време Бартук бе живял сред народа на Норек и може би някои от онези, с които воинът бе израснал, всъщност бяха потомци на последователите на чудовищния деспот. Да, Норек имаше отлична представа за завещанието на военачалника.

Той потръпна и без да се замисли, започна да отстъпва назад от платформата.

— Фаузтин, да изчезваме оттук.

— Но, приятелю, несъмнено...

— Да изчезваме!

Човекът с пелерината изгледа продължително Норек, след това кимна.

— Може би си прав.

С признателност, Норек се обърна към другия си спътник.

— Садун! Остави всичко! Махаме се оттук! Веднага...

Нещо до сумрачния вход на пещерата привлече вниманието му. Нещо беше помръднало — и това не беше Садун Трист. Третият член на тяхната групичка в момента бе зает със задачата да пълни една торба с всички скъпоценни камъни, които му попаднеха пред очите.

— Садун! — изръмжа по-възрастният воин. — Хвърли торбата! Бързо!

Нещото до входа се примъкна напред.

— Да не си откачил? — извика Садун, без дори да си направи труда да погледне през рамо. — Тук има повече богатства, отколкото някога сме мечтали!

Вниманието на Норек беше привлечено от потропването, което започна да се разнася от няколко различни места едновременно. Той преглътна, когато първата фигура навлезе в кръга от трепкаща светлина.

Празните очни дъна на воина, когото бяха прескочили на влизане, срещнаха собствения му ужасен взор.

— Садун! Погледни зад гърба си!

Най-накрая бе успял да заинтригува своя партньор. Жилестият боец моментално пусна торбата и се извъртя, изваждайки меч си от ножницата. Но в мига, в който съзря свръхестествената гледка, лицето на Садун пребледня като платно.

Един след друг те започнаха да се надигат — трупове и скелетите на предишните търсачи на съкровища. Сега вече Норек разбираше защо никой не си беше тръгнал жив оттук. Лошото бе, че той и приятелите му вероятно също щяха да се присъединят към страховитата армия.

— Косорак!

Един от най-близките до магьосника скелети изчезна сред кълбо от оранжеви пламъци. Фаузтин посочи с пръст следващото полуоблечено зомби, по чието лице бяха останали само бегли следи от предишните му черти. Визджереецът повтори могъщата дума.

Не се случи нищо.

— Моята магия... — Зашеметен, Фаузтин пропусна да забележи друг скелет от лявата си страна, който вдигаше ръждясал, но все още смъртоносен меч, с явното намерение да отдели главата на магьосника от тялото му.

— Внимавай! — Норек отклони удара, след това мушна напред. За съжаление атаката му не постигна нищо, защото острието просто мина през гръдния кош на скелета. В отчаянието си той изрита ужасяващия си противник, пращайки го право върху друг от тътрещите се немъртви.

Враговете, които не можеха да бъдат убити с обикновени средства, ги превъзхождаха неколkokратно.

Норек видя Садун, който беше отрязан от своите приятели, да скача върху една купчина монети и да се защитава срещу двама от кошмарните бойци. Единият от тях бе прогнил труп, а от другия бе останал само голия скелет. Още няколко зомбита се канеха да се присъединят към тази двойка.

— Фаузтин! Можеш ли да направиш нещо?

— Ще опитам друга магия!

Визджереецът отново произнесе една дума — този път двете същества, които се биеха със Садун, замръзнаха намясто. Трист не беше човек, който би пропуснал подобна възможност, и замахна към тях с цялата си мощ.

Двамата мъртъвци бяха разбити на безброй парченца, а костите им се разпиляха по каменния под.

— Силите ти се върнаха! — У Норек се надигна нова надежда.

— Те никога не са ме напусkali. Но се страхувам, че мога да използвам всяка магия само по веднъж, а повечето от тези, които ми остават, изискват много време за изричане!

Норек нямаше възможност да обмисли тази ужасна новина, защото собственото му положение също бе отчаяно. Той размени бързи удари първо с един, а след това и с двама от напирещите немъртви. Скелетите, изглежда, бяха със забавени реакции, но броят и упоритостта на мъртвешките пазители на гробницата рано или късно щеше да си каже думата. Онези, които бяха замислили този последен капан, го бяха планирали добре, защото всяка влязла в пещерата група рано или късно се присъединяваше към редиците на кошмарния караул. Норек се досещаше откъде се бяха взели първите немъртви. По някое време преди това той бе отбелязал пред приятелите си, че макар тримата да се натъкнаха на капани и на мъртви животни, не бяха видели нито един човешки труп, с изключение на черепа с пронизана от кол глава. Първата група, която бе открила гробницата на Бартук, несъмнено бе изгубила някои от членовете си из катакомбите, без въобще да знае, че по-късно мъртвите спътници щяха да се превърнат в най-големия кошмар на оцелелите. И така година след година редиците на защитниците се бяха увеличавали с всяка новодошла група — а сега Норек, Садун и Фаузтин бяха на път да се присъединят към тях.

Един от мумифицираните трупове замахна към лявата ръка на Норек. Ветеранът използва факлата в другата си ръка, за да подпали изсъхналата плът, превръщайки зомбито в крачеща клада. Рискувайки крака си, Норек изрита горящото същество сред неговите другари.

Но въпреки този временен успех, ордата от немъртви продължаваше да изтиква тримата назад.

— Норек! — извика отнякъде Садун. — Фаузтин! Те ме притискат отвсякъде!

Но никой от двамата не можеше да му помогне, защото те бяха също толкова затруднени. Магьосникът разби един скелет с жезъла си, но два други бързо запълниха опразненото място. Съществата бяха започнали да се движат по-плавно и доста по-бързо. Скоро Норек и приятелите му нямаше да имат никакво преимущество.

Отделяйки го от Фаузтин, трима от ужасяващите воители изтикаха Норек нагоре по стълбите, докато най-накрая гърбът му опря в платформата. Костите на Кървавия военачалник потракваха из бронята, но за огромно облекчение на притиснатия ветеран Бартук не се надигна, за да поеме командването на своята адска армия.

Една струя дим му съобщи, че магьосникът бе успял да премахне още един от немъртвите, но Норек знаеше, че Фаузтин не би могъл да се справи сам с всичките. До този момент и тримата бойци бяха постигнали единствено временни успехи. Без плът, която да бъде разсечена от остриетата, без жизненоважни органи, които да бъдат пронизани, камите и мечовете бяха почти безполезни.

Мисълта, че някой ден собственият му труп щеше да се надигне от лобното му място и щеше да убива следващите злочести иманяри, накара Норек да потръпне. Той започна да обикаля около подиума, търсейки някакъв път за бягство. Засрамен, ветеранът разбра, че с радост би изоставил спътниците си, ако внезапно откриеше спасение.

Силите му го напуснаха. Едно острие го улучи в бедрото. Той извика от болка и изтърва своето оръжие. Мечът издрънча надолу по стъпалата, изчезвайки зад настъпващите немъртви.

Влачейки ранения си крак, Норек започна да размахва факлата към приближаващите нападатели с лявата си ръка, докато с дясната се опита да се хване за платформата. Но вместо камъка, търсеците му пръсти сграбчиха парче метал, което не му предостави никаква опора.

Кракът му най-накрая поддаде. Норек се строполи на едно коляно, издърпвайки металния предмет, който случайно бе докопал.

Факлата отхвъркна настрани. Море от разложени лица изпълни ужасения поглед на воина, докато се мъчеше да се изправи. Отчаяният търсач на съкровища вдигна десницата си напред, сякаш умоляваше немъртвите за милост.

Едва в последния момент той забеляза, че ръката му незнайно как се бе обвила в метал — в метална ръкавица.

Същата метална ръкавица, която по-рано бе видял върху скелета на Бартук.

Още докато осъзнаваше това странно откритие, една дума, която Норек въобще не разбра, сама се откъсна от устните му и отекна из цялата пещера. Обсипаните със скъпоценни камъни символи по стените заблестяха още по-ярко, а чудовищните пазители замръзнаха по местата си.

Нова, още по-неразбираема дума изскочи от устата на зашеметения ветеран. Могъщите символи се разгоряха, станаха ослепителни...

И експлодираха.

Страховита вълна от чиста енергия раздра пещерата, разнасяйки се над немъртвите. Навсякъде се разлетяха парченца от кости и принудиха Норек да се свие на колкото се може по-малко кълбо. Той се молеше поне краят му да бъде бърз и безболезнен.

Магията поглъщаше пазителите на гробницата така, както си стояха. Кости и изсушена плът горяха не по-трудно от прахан, а оръжията се топяха, оставяйки след себе си само купчини сгурия и пепел.

Но опустошителната вълна не докосна никой от тримата.

— Какво става? Какво става? — чу той виковете на Садун.

Огненият пъкъл се движеше с непогрешима точност и поглъщаше немъртвите един след друг. С намаляването на техния брой силата на магията също отслабваше, докато накрая и от двете не остана нищо. Пещерата потъна в почти непрогледен мрак, защото единственото осветление сега идваше от двете факли и незначителната отразена светлина от многото натрошени скъпоценни камъни.

Норек стоеше и гледаше опустошенията със зяпнала уста. Зачуди се какво точно бе направил и дали случилото се току-що не предвещаваше някоя нова, още по-ужасяваща беда. След това се загледа в металната ръкавица. Страхуваше се да я остави на ръката си, но бе не по-малко уплашен от това, което можеше да се случи, ако се опиташе да я свали.

— Всички... всички са унищожени — успя да отрони Фаузтин. Визджереецът се изправи с мъка на крака. Робата му беше срязана на много места. Слабият магьосник притискаше ръката си, по която от една рана се стичаше кръв.

Садун скочи от купчината, върху която се бе отбранявал. Невероятно, но той изглеждаше напълно невредим.

— Но как?

Как, наистина? Норек раздвижи пръстите си с ръкавицата. Той чувстваше метала като втора кожа, далеч по-удобно, отколкото бе смятал, че е възможно. Страховете му започнаха да изчезват, докато пред него постепенно се разкриваше цял хоризонт от нови възможности.

— Норек — чу се гласът на Фаузтин. — Кога я сложи на ръката си?

Ветеранът не му обърна внимание, а вместо това помисли, че вероятно би било интересно да изпробва и другата ръкавица — а защо не и цялата броня, — за да види какво е усещането. Като млад наемник той често бе мечтал да се издигне до ранга на генерал и да натрупа богатства чрез победи в битки. Сега тази стара, отдавна избледняла мечта изглеждаше толкова свежа и за първи път му се струваше възможна.

Една сянка се появи над ръката му. Той вдигна лице и видя магьосника, който го гледеше загрижено.

— Норек, приятелю. Може би трябва да свалиш тази ръкавица.

Да я свали? Най-неочаквано мисълта за подобно действие се стори напълно безсмислена на закаления воин. Металната ръкавица беше единственото нещо, което им бе спасило живота! Защо да я сваля? Дали пък... дали пък визджереецът не я желаше за себе си? Когато ставаше въпрос за магически артефакти, народът на Фаузтин не познаваше значението на думата лоялност. Ако Норек не му дадеше ръкавицата, съществуваше голяма вероятност Фаузтин да опита да си я присвои по-късно.

Част от съзнанието на ветерана се опита да отхвърли изпълнените с омраза мисли. Фаузтин му бе спасявал живота неведнъж. Той и Садун бяха най-добрите и единствените приятели на Норек. Магьосникът от изтока определено не би опитал нещо толкова долно, нали?

— Норек, чуй ме! — В гласа на другия се появи нотка на емоция, може би страх, а може би завист. — Жизненоважно е да свалиш тази ръкавица. Ще я сложим обратно на платформата.

— Какво става? — извика Садун. — Какво не е наред с него, Фаузтин?

Норек изпита още по-голяма увереност, че е бил прав първия път. Магьосникът искаше неговата ръкавица.

— Садун. Дръж меча си в готовност. Може да се наложи да...

— Меча? Искаш да го използвам срещу Норек?

Нещо в по-възрастния воин пое контрола. Сякаш отстрани Норек наблюдаваше как ръката в метална ръкавица се стрелна и стисна визджерееца за гърлото.

— Садун! Китката му! Отрежи я...

С периферното си зрение Норек видя как другият му спътник се поколеба за миг, след което вдигна оръжието си. Гняв, какъвто не бе изпитвал никога през живота си, погълна ветерана. Светът около него се обля в кървавочервено, след което потъна в непрогледна тъмнина.

И някъде от тази тъмнина до Норек Визаран достигнаха писъци.

[1] Westmarch (англ.) — от west — запад; march — поход, марш.
— Б.пр. ↑

ДВЕ

В най-северния край на обширната, потискаща пустиня, която заемаше по-голямата част от земите на Аранок, на лагер се бе разположила малката, но непоколебима армия на генерал Аугуст Малеволин^[1]. Лагерът стоеше на едно място вече няколко седмици. Причините за това все още бяха загадка за повечето от войниците, но никой от тях не се осмеляваше да поставя под съмнение решенията на генерала. Мнозина от тези мъже вървяха след Малеволин още от първите му дни в Уестмарч и фанатично следваха неговата кауза. Но дори те мълчаливо се чудеха защо военачалникът им изпитваше неохота да продължи напред.

Много от бойците бяха сигурни, че това е свързано с натруфената шатра, издигната недалеч от тази на командира. В нея живееше вещицата Галеона, при която Малеволин ходеше всяка сутрин, очевидно търсейки предзнаменования за бъдещето. В допълнение към това, всяка вечер магьосницата посещаваше палатката на генерала във връзка с по-лични дела. Никой не можеше да каже колко голямо бе влиянието ѝ върху неговите решения, но несъмнено то бе значително.

Утринното слънце едва бе започнало да се издига над хоризонта, когато Аугуст Малеволин излезе от покоите си. Бледото му, току-що избръснато лице — описано някога от вече починал негов съперник като „лицето на самата смърт, но без присъщата ѝ благост“ — беше напълно безизразно. Слабата му фигура бе облечена в броня с цвета на най-тъмния абанос, с алени ивици по ръбовете и около врата. Нагръдникът му беше украсен с герб, изобразяващ червена лисица, прескачаща три сребърни меча — единственият спомен за отдавна загърбеното минало на генерала. Неговите двама адютанти му прислужваха, докато той слагаше металните си ръкавици в абаносово и алено, които изглеждаха така, сякаш бяха излезли от ковачницата преди броени минути. Всъщност целите доспехи на Малеволин бяха в отлично състояние. Това бе резултат от нощния труд на войниците, на

които бе обяснено, че и най-малкото петънце ръжда ще се наказва със смърт.

Вече напълно екипиран, с изключение на непокрытата си главата, Малеволин закрачи към подслона на своята магьосница.

Изглеждащо така, сякаш бе излязло от кошмарите на майстора на шатри, светилището на Галеона се състоеше от съшити едно върху друго парчета в двайсетина различни оттенъци и разцветки. Само хора като генерала, които забелязваха същността, криеща се зад външния вид на нещата, можеха да различат странните символи, оформени от разноцветните кръпки. А единствено онези от тях, които бяха посветени в тайните на магическото изкуство, можеха да различат силите, присъщи на тези символи.

Двамата адютанти вървяха зад Малеволин. В ръцете си единият носеше покрит товар, който с формата си смътно напомняше човешка глава. Офицерът изглеждаше притеснен, сякаш близостта с предмета го изпълваше със страх.

Командирът не си направи труда да обяви появата си и направо посегна да отгърне платнището, което закриваше входа на шатрата. Въпреки това дълбок женски глас иронично го покани да влезе.

Макар че слънчевата светлина вече бе заляла целия лагер, във вътрешността на палатката на Галеона цареше мрак. Ако не беше мъждивата газена лампа, висяща от средата на тавана, генералът и неговите адютанти нямаше да могат да видят и на педя пред носовете си, но в такъв случай те биха изпуснали наистина впечатляваща гледка.

Навсякъде висяха кесийки, стъкленици и безименни предмети. Магьосницата нееднократно бе отказвала предложените ѝ сандъци, като вместо в тях, предпочиташе да държи вещите си окачени на различни, внимателно подбрани места. Генерал Малеволин не възразяваше срещу тази нейна екстравагантност. Докато получаваше желаните отговори, той не би ѝ направил забележка, дори ако Галеона увесеше изсушени трупове от тавана.

А последното не бе много далече от истината. Макар че повечето от трофеите за щастие бяха скрити из тъмните ъгли на шатрата, сред онези, които висяха свободно, се забелязваха изсушени тела и вътрешни органи от различни екзотични създания. Освен това имаше няколко предмета, които сякаш бяха с човешки произход, но

посетителите не изпитваха желание да ги огледат по-отблизо, за да се уверят в това.

Безпокойството, което светилището на вещицата вдъхваше у всички, с изключение на нейния командир и любовник, допълнително се увеличаваше от странните сенки, които хвърляше самотната лампа. Те сякаш не се движеха в съответствие със здравия разум — често хората на Малеволин виждаха пламъка да потрепва в една посока, а сянката да се придвижва в друга. Като цяло шатрата изглеждаше просторна, отколкото предполагаха външните ѝ размери, и новодошлите се чувстваха така, сякаш бяха пристъпили в място, чиито предели се простираха извън света на смъртните.

Магьосницата Галеона — централна фигура в тази налудничавата обстановка — представляваше най-пленителната и същевременно най-объркваща гледка. Когато тя се надигна от многоцветните възглавници, покриващи шарения килим на пода, в гърдите на всеки от мъжете се разгоря огън. Прекрасната, падаща на вълни черна коса се отметна назад и разкри, кръгло, съблазнително лице, върху което изпъкваха сочни червени устни, широк, но симпатичен нос и тъмни, смарагдовозелени очи, които идеално подхождаха на цвета на ирисите на самия генерал. Гъсти мигли премрежваха погледа ѝ, докато вещицата сякаш изпиваше новодошлите с очи.

— Генерале мой — измърка тя, а всяка от думите ѝ криеше обещание.

Галеона излагаше на показ всички прелести на пищното си тяло и го използваше със същата охота, с която би употребила всяко друго достъпно ѝ оръжие. Деколтетото на роклята ѝ бе изрязано толкова дълбоко, че едва изпълняваше основната си функция, а бието му беше общито с искрящи скъпоценни камъни. Когато се движеше, тънките ѝ одежди се виеха съблазнително около нея, а впечатлението бе, сякаш вятър нежно я носеше над земята.

Видимият ефект от въздействието на нейните прелести върху Малеволин бе само едно леко докосване на облечената му в метал ръка до нейната шоколадовокафява буза, което беше прието от магьосницата така, сякаш я бе погалил с най-мека коприна. Тя се усмихна и разкри зъби, които биха изглеждали перфектни, ако не бяха остри като на котка.

— Скъпа Галеона, добре ли спа?

— Когато успях да заспя, генерале мой.

Той се подсмихна.

— Да, също като мен — леката му усмивка рязко се стопи. — Докато не ме споходи сънят.

— Сънят? — Интонацията ѝ ясно показваше, че тя приема думите му съвсем сериозно.

— Да. — Генералът хвърли невиждащ поглед към един от зловещите екземпляри в колекцията ѝ. Разсеяно го докосна, раздвижи една от ставите му и продължи: — Кървавия военачалник се надига отново.

Тя застана до него като същински ангел на мрака, а очите ѝ бяха разширени от нетърпение.

— Разкажи ми всичко, генерале мой, разкажи ми всичко.

— Видях как празната броня се освобождава от гроба. Изпълниха я кости, а после към тях се присъединиха мускули и накрая плът покри тялото. Но това не беше Бартук. — Облеченият в абаносово офицер изглеждаше разочарован. — Видях обикновено лице, неотлично от хиляди други, но занаятчиите никога не са рисували военачалника по този начин. Може би такъв е бил ликът му, но в моя сън той приличаше по-скоро на изплашен селянин.

— Това ли бе всичко?

— Не, после видях кръв по лицето му, а след това той тръгна. Видях как планини бяха заменени от хълмове, на свой ред те отстъпиха мястото си на пясъци и той потъна сред тях. Тогава сънят свърши.

Един от другите офицери забеляза странна сянка в далечния край на палатката. Тя се раздвижи, насочвайки се към генерала. Научен от опит да не говори за тези неща, мъжът преглътна и не каза нищо, надявайки се, че сянката няма да тръгне към него миг по-късно.

Галеона се притисна към гърдите на генерал Малеволин и вдигна поглед към очите му.

— Сънувал ли си същия сън и преди, генерале мой?

— Ти щеше да си научила.

— Надявам се да е така. Знаеш колко е важно да ми казваш всичко. — Тя се отдели от него и се върна върху купчината си от плюшени възглавници. Тънък слой пот покриваше всяка видима част

от тялото ѝ. — А това е по-важно от всичко останало, защото сънят ти не е обикновен.

— И аз самият предположих това. — Той махна небрежно с ръка към адютанта, който носеше покрития предмет. Мъжът пристъпи напред и махна кърпата, разкривайки своя товар.

На слабата светлина от самотната лампа заблестя тъмен шлем с гребен на ивици. Стар, но непокътнат, той бе направен така, че да покрива по-голямата част от главата на този, който го носи, оставяйки само две тесни цепнатини за очите, тънък процеп за носа и малко по-голям хоризонтален разрез за устата. Долната част падаше ниско и предпазваше тила, но оставяше гърлото открито.

Дори на приглушеното осветление ясно се различаваше, че предметът бе оцветен в кървавочервено.

— Помислих си, че може би ще имаш нужда от шлема на Бартук.

— Възможно е да си прав. — Галеона посегна към артефакта. Пръстите ѝ леко докоснаха тези на адютанта и мъжът потрепери. Тъй като генералът бе с гръб към тях, а другият офицер гледаше в противоположна посока, магьосницата използва възможността да погали нежно китката на адютанта. Тя му се беше наслаждавала няколко пъти, когато бе изпитвала нужда от разнообразие, но знаеше, че той никога не би се осмелил да признае това на своя командир. Малеволин би го ексекутирал на мига, но не би посегнал на своята ценна вещица.

Тя взе шлема и го постави на земята близо до мястото, където седеше. Генералът освободи своите хора и се присъедини към Галеона, разполагайки се точно срещу нея.

— Не ме проваляй, скъпа моя, аз съм непреклонен в това отношение.

Частица от увереността на вещицата се изпари в този миг. Аугуст винаги бе държал на думата си, особено що се отнасяше до съдбата на онези, които го бяха разочаровали.

Прикривайки загрижеността си, черната магьосница постави дланите си върху шлема. Генералът свали металните си ръкавици и постъпи по същия начин.

Пламъкът на лампата потрепери и сякаш се сви. Сенките се разпростряха, удебелиха се и започнаха да изглеждат някак по-живи, независещи от хилавата светлинка. Това, че те излъчваха странно и

неземно усещане, въобще не притесняваше генерал Малеволин. Той знаеше за някои от силите, с които общуваше Галеона, и подозираше за други. Като военен с императорски амбиции той виждаше в тях полезни оръдия за своята кауза.

— Кръвта призовава кръвта... — Думите се изплъзнаха с лекота от пълните устни на Галеона. Тя беше произнасяла тази литания^[2] много пъти за своя покровител. — Нека онова, що е закалено с кръв, отвърне на моя зов! Нека онова, що носи сянката на Бартук, бъде свързано наново!

Малеволин усети как пулсът му се ускори. Светът сякаш се отдръпна встрани. Думите на Галеона отекваха, превръщаха се в единствен фокус на вселената.

В първия момент той не видя нищо, освен безкрайна сивота. След това пред очите му се откри един образ, който му се стори някак познат. Той отново съзря бронята на Бартук и забеляза, че някой я носи в момента, но този път генералът изпита увереност, че мъжът пред очите му не е легендарният военачалник.

— Кой е той? — изсъска Малеволин. — Къде е?

Галеона не му отвърна. Очите ѝ бяха затворени, а главата ѝ беше извита назад, сякаш бе изпаднала в транс. Зад нея мина една сянка, за която генералът разсеяно помисли, че прилича на гигантско насекомо. След това, когато образът пред него нарасна, той насочи цялото си внимание към своите опити да разбере кой е непознатият и къде се намира.

— Воин — прошепна магьосницата. — Боец, преживял много походи...

— Остави това! Къде е? Наблизо ли е? — След толкова дълго търсене, след толкова много фалшиви следи, генералът гореше от нетърпение да намери бронята на военачалника.

Вещицата потрепери от усилието. Но Малеволин бе готов да я притисне до крайност, дори отвъд това, ако бе необходимо.

— Планини... студени, смразяващи върхове...

Това беше безполезна информация. Светът бе пълен с планини, особено на север и от другата страна на моретата-близнаци. Дори в Уестмарч ги имаше.

Галеона потрепери отново.

— Кръвта призовава кръвта...

Той изскърца със зъби. Защо вещицата повтаряше това отново?
— Кръвта призовава кръвта!

Тя се люшна и едва не изпусна шлема. Заклинанието ѝ се наруши. Малеволин с все сили се опита да задържи образа, въпреки че собствените му магически умения бяха нищожни в сравнение с тези на Галеона. Но за един кратък миг той отново успя да се съсредоточи върху лицето. То бе... обикновено. Изобщо не подобаваше на един водач. И бе белязано от страх.

Образът започна да се размива. Генералът изруга тихо. Бронята бе открита от някакъв проклет войник или дезертъор, който вероятно нямаше представа нито за ценността, нито за мощта ѝ.

— Къде е той?

Видението избледня толкова внезапно, че той чак се стресна. В същото време черната вещица въздъхна тежко и падна назад върху купчината възглавници, прекъсвайки напълно контакта.

Огромна сила отхвърли ръцете на Малеволин от шлема. Поредица от солени ругатни излезе от устата на генерала.

Галеона изпъшка и с мъка седна отново. Погледна към Малеволин, държейки главата си в ръце.

А той точно обмисляше дали да не заповяда да я бичуват. Първо, бе разбудила любопитството му с факта, че бронята е била открита, а сега го остави в неведение къде се намира артефактът!

Тя отгатна значението на мрачното му изражение и каза:

— Не съм те провалила, генерале мой! След всички тези години ти ще изпълниш завещанието на Бартук!

— Да го изпълня? — Малеволин се изправи, като едва удържаше отчаянието и гнева си под контрол. — Да го изпълня? Бартук е командвал демони! Разпрострял е властта си над по-голямата част от света! — Бледият командир посочи към шлема. — Купих това от един амбулантен търговец, за да ми напомня за мощта, която желях да притежавам! Фалшификат, помислих си, но добре изработен! Шлемът на Бартук! — Генералът се изсмя дрезгаво. — Едва когато го сложих на главата си, осъзнах истината — това действително е шлемът!

— Да, генерале мой! — Галеона бързо скочи на крака и положи ръце върху гърдите му. Пръстите ѝ галеха метала, сякаш това беше собствената му кожа. — И тогава започна да сънуваш сънищата, виденията за...

— ... Бартук... Видях неговите победи, неговата слава, неговата сила! Аз изживях всичко това. — В гласа на Малеволин се долавяше горчивина. — Но само в сънищата си!

— Съдбата постави този шлем в ръцете ти! Съдбата и духът на Бартук, не разбираш ли? Той желае ти да станеш неговият наследник, повярвай ми — гукаше вещицата. — Не може да има никакво съмнение, защото ти си единственият, който е имал тези видения без моя помощ!

Вярно, след като сънят му се бе явил няколко пъти, командирът бе наредил на неколцина от най-доверените си офицери също да изпробват артефакта. Дори онези от тях, които го бяха държали на главите си доста продължително време, бяха признали, че не ги е споходило никакво видение. За Аугуст Малеволин това беше достатъчно доказателство, че духът на военачалника е избрал именно него, за да продължи славното дело.

Генералът знаеше всичко, което един смъртен можеше да научи за Бартук. Той бе проучил всеки документ, бе слушал всеки разказ. Мнозина страхливо отбягваха мрачните и изпълнени с демони легенди за военачалника, но Малеволин жадно поглъщаше всяка частица намерена информация.

Той бе равностоен на Бартук в областта на стратегията и тактиката, както и в грубата физическа сила, но магическите му умения бяха тъй нищожни, че едва успяваше да запали някоя свещица. По-мощните заклинания му бяха осигурявани от Галеона — както и някои по-специфични удоволствия, — но за да успее да надмине славата на Кървавия военачалник, Малеволин се нуждаеше от начин да призовава и контролира армии от демони.

Той бе сигурен, че бронята ще му даде това средство. Бартук бе въплътил страховити заклинания в своите доспехи, които щяха да подсилат оскъдните умения на генерала. Омагьосаната броня щеше да му осигури бленуваното господство над света. И сянката на Бартук несъмнено желаеше да стане така — виденията бяха знак за това.

— Има още нещо, което мога да ти кажа, генерале мой — прошепна магьосницата. — Нещо, което ще ти вдъхне сили за твоя поход...

Той стисна ръцете й.

— Какво? Какво е то?

Лицето на Галеона се изкриви от болката, която хватката ѝ причиняваше.

— Глупакът, който носи бронята в момента, пътува насам.

— Към нас?

— Може би право към нас, ако шлемът и останалата част са обречени да бъдат заедно. Но дори и да не е така, колкото по-близо идва, толкова по-точно ще мога да определя неговото местоположение! — Галеона издърпа едната си ръка на свобода, след което докосна брадичката на Малеволин. — Почакай още малко, любов моя. Още съвсем мъничко.

Генералът я пусна и се замисли.

— Искам да проверяваш всяка сутрин и всяка вечер! Няма да пестиш усилията си! Желая да бъде уведомен в момента, когато определиш къде се намира този кретен! Ще вдигнем лагера и ще тръгнем на секундата! Нищо не трябва да застава между мен и моята съдба!

Той грабна шлема и напусна палатката ѝ, без да каже нито дума повече. Адютантите му бързо закрачиха след него. Въображението на Малеволин работеше трескаво, докато той си представяше с какво могъщество ще се сдобие, когато облече омагьосаната броня. Легиони от демони щяха да се отзоват на неговите заповеди. Градове щяха да бъдат превзети. Една империя щеше да се разгърне и да обхване целия свят.

Докато се връщаше към своите покои, Аугуст Малеволин бе прегърнал шлема почти нежно. Галеона имаше право. Той просто трябваше да прояви още малко търпение. Бронята сама щеше да дойде при него.

— Аз ще довърша онова, за което ти някога си мечтал! — прошепна генералът на сянката на Бартук, а очите му заблестяха. — Твоето завещание ще стане моя съдба, и то скоро.

Вещицата потрепери, когато Малеволин най-сетне изчезна зад покривалото на входа на шатрата ѝ. Напоследък той бе станал още по-нестабилен, особено когато носеше древния шлем на главата си. Понякога дори говореше така, сякаш беше самият Кървав военачалник. Галеона знаеше, че шлемът — а вероятно и цялата броня — притежават някакви загадъчни магически сили, но до този момент тя не бе успяла да ги идентифицира.

Ако успееш да ги постави под свой контрол, тя нямаше да се нуждае повече от своя любовник. В някои отношения това бе жалко, но наоколо имаше и други, по-покорни мъже.

Един дълбок, скрибуцащ глас наруши тишината. В ушите на вещицата той звучеше като жуженето на хиляди умиращи насекоми.

— Търпеливостта е добродетел, този е наясно с това. Сто двадесет и три години в света на смъртните, прекарани в търсене на останките на военачалника! Толкова дълго време... а сега те отново се събират заедно.

Галеона огледа сенките и накрая забеляза говорещия в далечния ъгъл на шатрата — мъглива, насекомоподобна фигура, различима единствено при внимателно вглеждане.

— Замълчи! Някой може да те чуе!

— Никой не може да чуе, когато този пожелае — простърга гласът. — Знаеш това отлично.

— Тогава усмири гласа си в името на моя здрав разум, Ксазакс. — Магьосницата впи поглед в сянката, но не се приближи към нея. Дори след толкова много време, прекарано заедно, тя не се доверяваше изцяло на своя постоянен спътник.

— Толкова нежни са ушите човешки. — Сянката придоби поясна форма и заприлича на едно точно определено насекомо — на гигантска богомолка. Беше висока поне седем стъпки, може би дори повече. — Толкова ненадеждни и меки са телата.

— Сега не е моментът да говорим за това.

Нисък цвъртящ звук се разнесе из палатката. Галеона се напрегна, защото знаеше, че нейният спътник не обича да го прекъсват.

Ксазакс се раздвижи и се приближи към нея.

— Разкажи на този своите прозрения.

— Ти самият видя всичко.

— Но този предпочита да го чуе от твоята уста... Моля те... угоди на този.

— Много добре. — Тя си пое дълбоко дъх и описа детайлно мъжа и бронята. Ксазакс несъмнено бе станал свидетел на всичко това, но по някаква незнайна причина съществуването винаги я караше да преразказва виденията. Галеона се опита да ускори нещата, като пропусна описанието на мъжа. Вместо това се съсредоточи върху самата броня и детайлите от пейзажа. Ксазакс внезапно я прекъсна.

— Този знае, че бронята е истинска! Този знае, че тя кръстосва света на смъртните! Човекът! Кажи за човека!

— Напълно обикновен. У него нямаше нищо забележително.

— Нищо не е обикновено! Опиши!

— Войник, с простовато лице. Обикновен боец, вероятно син на земеделци, ако се съди по външния му вид. Нищо необичайно. Някакъв жалък глупак, който се е натъкнал на бронята и дори не знае какво представлява тя.

Отново се разнесе цвърчене. Сянката се отдръпна леко назад. Когато Ксазакс проговори, гласът му издаваше невероятно разочарование:

— И този смъртен пътува насам?

— Така изглежда.

Тъмната сянка остана неподвижна. Ксазакс несъмнено бе намислил нещо. Галеона зачака. Времето не означаваше нищо за него.

Два тъмножълти пламъка проблеснаха за миг там, където би трябвало да е неговата глава. За кратко се мерна трипръста лапа с остри нокти и също толкова внезапно изчезна.

— В такъв случай нека дойде. Дотогава този ще реши една пионка ли е по-добра или друга. — Ксазакс се разсмя. В този миг изчезна всякаква прилика между него и каквото и да било същество от света на смъртните. — Нека дойде.

Сянката изчезна в тъмните ъгли.

Галеона изруга наум. Тя бе научила много неща от противното създание. Благодарение на неговите напътствия бе увеличила силите си в много отношения. Въпреки това, колкото и да желаше да се отърве от Малеволин, три пъти повече искаше да ликвидира Ксазакс, да се освободи от ужасяващото му присъствие. Генералът можеше да бъде манипулиран до известна степен, но не така стояха нещата с нейния таен спътник. Магьосницата водеше непрестанна игра на котка и мишка с него. И прекалено често се чувстваше в ролята на мишката. Но човек не можеше толкова лесно да развали договора си с някой от вида на Ксазакс. Ако го направеше без предохранителни мерки, Галеона внезапно можеше да се раздели с главата и крайниците си, и то преди той да й позволи да умре.

Това я накара да се замисли върху една друга възможност.

Онзи, който бе облякъл бронята на Бартук, беше боец, но също така, изглежда, бе и простоват човек. Галеона отлично знаеше как да манипулира такива като него. Той бе мъж и щеше да бъде беззащитен срещу нейните прелести, а тъй като бе глупак, никога нямаше да се досети, че го използват.

Тя щеше да изчака, за да види как щяха да се развият нещата с генерала и Ксазакс. Ако имаше изгледи единият или другият да ѝ бъде полезен, Галеона щеше да направи каквото може, за да наклони везните в негова полза. Малеволин, със силите на бронята на свое разположение, несъмнено можеше да се справи с нейния партньор от сенките. От друга страна, ако Ксазакс първи се сдобиеше с омагьосания артефакт, безспорно щеше да се окаже правилният избор.

Но непознатият също бе алтернатива. Вероятно можеше да бъде воден за носа, да му бъде нареждано какво да прави. Носеше в себе си потенциал, докато другите двама криеха предимно рискове.

Да, за нейно собствено добро Галеона възнамеряваше да държи под око този глупак. Той щеше да бъде много по-податлив на нейните желания, отколкото един амбициозен и леко чалнат военен командир и определено далеч по-малко опасен от един демон.

[1] От malevolence (англ.) — злост, неприязън. — Б.р. ↑

[2] Дълга проточена молитва. — Б.пр. ↑

ТРИ

Кръв.

— В името на всичко свято, Норек! Какво правиш?

— Норек, приятелю. Може би трябва да свалиш тази ръкавица!

Кръв.

— Проклет да си! Проклет да си!

— Садун! Китката му! Отрежи я... Кръв навсякъде.

— Норек! За бога! Ръката ми!

— Норек! Норек! Норек!

Кръвта на най-близките му приятели...

— Неее!

Норек надигна глава, пицейки, още преди да бе осъзнал, че вече е буден. Мразовитият вятър му помогна да се свести напълно. Чак тогава той усети силната болка в дясната си буза. Сложи длан върху нея, без да се замисля.

Студен метал докосна кожата му. Норек се стресна и погледна към ръката си — тя бе облечена в кървавочервена метална ръкавица. По върховете на пръстите имаше някаква тъмна течност.

Кръв.

С огромно безпокойство той върна ръката си обратно към бузата, но този път внимателно опипа плътта с пръст. Откри, че кърви на три различни места. На бузата му имаше три дълбоки рани, сякаш го бе издрало някакво животно.

— Норек!

Тръпки побиха ветерана при проблесналия спомен. Лицето на Садун, изкривено от страх, какъвто Норек не бе виждал дори на бойното поле. Очите умоляват, устата е отворена, но от нея не излизат повече думи. Ръката на Садун отчаяно дера лицето на неговия приятел.

— Не... Невъзможно бе да е станало така... Друг образ.

Фаузтин лежи на пода на гробницата, а върху камъните около него се събира локва кръв, изтичаща от зейналата дупка в разкъсаното му гърло.

Магьосникът поне бе умрял сравнително бързо.

— Не... не... не... — С всеки изминал миг ужасът му нарастваше и полуобезумелият воин се изправи с мъка на крака. Около себе си видя високи хълмове, направо планини, над които се показваха първите лъчи на слънцето. Но никой от тях не му изглеждаше дори смътно познат. Никой не наподобяваше върха, под който той и приятелите му бяха открили гробницата на Бартук. Норек пристъпи напред и се опита да разбере къде се намира.

Неговото движение бе съпроводено от обезпокоително скърцане.

Норек сведе очи и откри, че не само ръцете му бяха обгърнати в метал.

Бе мислил, че неговият ужас не може да стане по-силен, но само един поглед към останалата част от тялото му едва не хвърли непоколебимия някога воин в сяпа паника. Гърдите, краката — сега всичко бе обвито със същата кървавочервена броня. Като връх на подигравката Норек забеляза, че дори бе обут с древните, но все още здрави кожени ботуши на Бартук.

Бартук... Кървавия военачалник, чиято черна магия очевидно бе спасила безпомощния войник, но в замяна бе отнела живота на неговите другари.

— Проклетата да си! — Норек отново се вторачи в ръцете си и се опита да свали металните ръкавици. Той дръпна с всички сили първо лявата, после дясната. Но никоя от тях не искаше да помръдне.

Норек надникна под металните плочи и като не видя никакви пречки, опита отново, но металните ръкавици така и не желяеха да се изхлузят. Нещо по-лошо, под засилващата се светлина на изгряващото слънце ветеранът за първи път осъзна, че петната върху метала не бяха единствено от кръвта по бузата му. Пръстите, както и по-голямата част от дланите, изглеждаха така, сякаш са били потопени в гъста, червена боя.

Но това не беше боя.

— Фаузтин... — промълви той. — Садун...

С гневен вик Норек замахна с юмрук към най-близката скала, напълно готов да строши всяка костичка на пръстите си, ако това щеше да освободи ръката му. Но вместо това поддаде камъкът. Единственото поражение за Норек бе жестокото пулсиране в цялата му ръка до рамото.

Той се свлече на колене.

— Неее...

Вятърът виеше и сякаш му се подиграваше. Норек бе застинал с глава, отпусната върху гърдите му. В съзнанието му проблясваха откъслечни спомени за случилото се в гробницата и всеки от тях изобразяваше различна пъклена сцена. Садун и Фаузтин, и двамата мъртви... загинали от собствените му ръце.

Норек отново вдигна глава. Не точно от собствените му ръце. Това беше дело на проклетите метални ръкавици, едната от които го беше спасила от ужасяващите немъртви пазители. Норек все още се обвиняваше за смъртта на двамата си приятели, защото той вероятно би могъл да промени нещата, ако веднага бе свалил ръкавицата. Ако беше господар на собствените си постъпки, той никога не би посегнал на своите другари.

Все трябваше да има някакъв начин да свали тези ръкавици, дори да му се наложеше да ги маха парче по парче, одирайки част от кожата си заедно с метала.

Твърдо решен да направи нещо по въпроса, ветеранът се изправи отново и се опита да определи местоположението си. За съжаление не видя нищо повече от това, което бе забелязал първия път. Планини и хълмове. Гора, простираща се на север. Нямаше и следа от човешки живот, не се виждаше дори далечна струйка дим.

Нищо не наподобяваше на върха, под който лежеше гробницата на Бартук.

— Къде, да го вземат демоните... — Ветеранът се сепна и спря по средата на ругатнята, защото сега изпитваше безпокойство, дори при споменаването на тези мрачни и, както се надяваше, митични същества. Дори като дете Норек не бе вярвал много на приказките за ангели и демони, но ужасът, на който бе станал свидетел неотдавна, бе променил някои от убежденията му. Независимо дали наистина съществуваха свръхестествени създания или не, Кървавия военачалник безспорно бе оставил чудовищно наследство, от което старият боец се надяваше да се отърве час по-скоро.

С мисълта, че сигурно е бил твърде разстроен първия път, когато се бе опитал да свали ръкавиците, Норек реши да ги огледа отново, този път по-внимателно. Но когато погледна надолу, той направи поредното ужасяващо откритие.

Кръвта бе опетнила не само ръкавиците. Нагръдникът бе в същото състояние. Още по-лошо, когато се взря по-задълбочено, Норек откри, че кръвта не бе опръскала бронята случайно, а бе размазана върху нея равномерно.

Ветеранът потръпна от отвращение. Бързо върна погледа си върху ръкавиците и потърси закопчалката, която ги прикрепяше на мястото им. Но установи, че не ги придържа нищо. По всички правила те би трябвало да се изхлужат от ръцете му при всяко по-рязко замахване.

Реши да опита с бронята. Ако не можеше да махне ръкавиците, поне можеше да свали останалите доспехи. Някои от частите имаха видими катарамии и дори това, че бе с ръкавици, нямаше да го затрудни да ги откопчае.

Други парчета бяха направени така, че да се поставят и махат с плъзгане.

Норек се наведе и посегна към единия си крак. Отначало се засуети с едната катарамия, но после видя как може да я хване здраво. Изключително внимателно войникът разкопча езичето.

И то веднага се затвори с щракване.

Той го отвори наново, но получи същия отчайващ резултат. Изруга и направи трети опит.

Този път езичето дори не помръдна.

Пробва с няколко други закопчалки, но отново не постигна никакъв резултат. Когато опита да махне поне ботушите, те, подобно на ръкавиците, се изхлузиха едва с няколко сантиметра, преди да откажат да продължат.

— Това не е възможно... — Норек ги задърпа с всички сили, но отново нямаше видим ефект.

Лудост! Това беше само облекло — парчета метал и чифт стари, макар и здрави ботуши! Трябваше да може да ги свали!

Отчаянието на Норек се засили. Той бе обикновен човек, който вярваше, че слънцето изгрява сутрин, а луната — вечер. Птиците летяха, а рибите плуваха. Хората обличаха дрехи, но дрехите никога не обличаха хора!

Загледа се разгневено в окървавените си длани.

— Какво искаш от мен? Какво искаш?

Нямаше гробовен глас, който да се обади до него и да му разкаже за мрачната му съдба. Ръкавиците не започнаха внезапно да изписват думи или символи по земята. Бронята просто не искаше да пусне новия си гостоприемник.

Норек не можеше да се съсредоточи, защото мислите му отново бяха завладени от откъслечни видения за страшния край на неговите спътници. Той подозираше, че призраците им щяха да го измъчват вечно.

Все пак, дори ако бе осъден да живее вечно с кошмарните си спомени, можеше поне да опита да се избави от прокълнатата броня. Фаузтин си бе създал репутацията на сръчен магьосник, но дори самият той бе признавал, че има заклинатели, които са много по-вещи от него.

Норек просто трябваше да открие някой от тях.

Отново се огледа. На изток не видя нищо, освен високи и застрашителни планини. На запад пейзажът не изглеждаше толкова стръмен и ветеранът реши да тръгне натам. Някакво вътрешно чувство му подсказваше, че това е вярната посока.

Смразяващият вятър и влагата вече го пронизваха до кости, когато изнуреният ветеран пое по тежкия си път. Възможно бе да умре от измръзване още преди да е стигнал до планините, но инстинктивно бе убеден, че това няма да се случи. Бронята на Бартук едва ли го бе завладяла само за да го остави да загине сред пустошта. Не, истината вероятно бе друга и той щеше да я открие с течение на времето.

Обаче Норек съвсем не гореше от нетърпение да направи това откритие.

Слънцето се скри сред облаците, обвили небето, и стана още по-студено. Във въздуха тегнеше влага. Дишайки тежко, Норек продължаваше да върви напред напук на всичко. До този момент той все още не беше зърнал нищо, което да му подсказва, че се движи в правилната посока. Напълно вероятно бе умореният ветеран да беше поел в направление, което да го отдалечава от най-близките обитавани земи, които може би се криеха зад най-близкия връх на изток.

Колкото и отчайващи да бяха тези разсъждения, те не позволяваха на Норек да полудее окончателно. Всеки път, когато той оставяше мислите си да блуждаят, те се връщаха към гробницата и ужасното кръвопролитие, в което бе участвал. Лицата на Фаузтин и

Садун го преследваха, а от време на време на Норек му се струваше, че вижда как двамата го укоряват, надничайки от една или друга сянка.

Но те бяха мъртви и за разлика от Кървавия военачалник щяха да си останат такива. Норек бе преследван не от техните призраци, а от собственото си чувство за вина.

Около пладне той започна да се препъва. Най-накрая се сети, че нито бе ял, нито беше пил, откакто се бе събудил... всъщност даже от предната вечер. Ако не искаше съвсем скоро да се строполи и да умре, бе длъжен да си намери някаква храна.

Но как? Нямаше нито оръжие, нито капан. Вода щеше да си осигури, като просто загребе шепа от снега, покриващ близките камъни, но едва ли щеше да се натъкне на храна със същата лекота.

Накрая реши, че все пак първо трябва да задоволи жаждата си и се отправи към ниските оголени скали, върху които се бяха запазили малко лед и сняг, съхранени от хладината на сенките. Напълни шепите си и засмука влагата, без въобще да се притеснява от песъчинките и тревичките, които бе загребал заедно със снега.

След малко главата му сякаш се проясни. Норек изплю няколко камъчета и се замисли какво да прави оттук насетне. Досега не бе видял нито едно диво животно. Единствено самотни птици прехвърчаха над него от време на време. А без лък или прашка той нямаше никакъв шанс да свали някоя от тях. И все пак се нуждаеше от храна.

Лявата му ръка внезапно се раздвижи, без да се съобразява с желанията му. Пръстите му се разтвориха и сгънаха навътре, сякаш стискаха невидима топка. След това, обвитата в метал длан се обърна така, че да сочи земята пред изумения воин. От устните му се отрони една дума:

— Джебзрат!

Пръстта на около метър пред него се деформира. В първия момент Норек си помисли, че сигурно в областта е станало земетресение, но останалата част от околността дори не потрепери, когато пред него се образува една малка цепнатина, дълга около два метра и широка един.

Той сбърчи нос, когато от тясната, но очевидно дълбока пукнатина се разнесе отвратително зловоние. Жълти кълба пушек се извиха във въздуха.

— Ишкари! Войут! — Новите думи се откъснаха от собствената му уста с невероятна жестокост.

От дълбините на пукнатината се разнесе ужасен цвърчащ звук. Норек се опита да отстъпи назад, но краката му не помръдваха. Шумът се усили и се превърна в пронизителен животински рев.

Норек едва не се задави, когато едно грозно, украсено с бивни, лице неохотно се показва под облачното небе. От върха на люспестата му глава се издигаха чифт къси, закривени рога. Кръгли, жълти очи с огненочервени зеници погледнаха за миг към небето, преди най-накрая да се спрат язвително върху човека. Съществуто сбърчи кръглия си като на прасе нос, сякаш беше подушило нещо ужасно миризливо. Боецът осъзна, че това най-вероятно бе самият той.

Два крайника с по три пръста се хванаха за ръба на пукнатината и ужасяващият звяр се издърпа на повърхността. Тантурести, несъразмерни крака със закривени нокти стъпиха здраво на земята. Норек гледаше надолу към нещото, което несъмнено бе излязло от подземния свят — смътно човекоподобен, прегърбен обитател на дълбините, който едва му стигаше до кръста, но въпреки това криеше изненадващо силна мускулатура под кожата си, едновременно люспеста и покрита с козина.

А след това към първото същество се присъедини второ, последвано незабавно от трето, четвърто, пето...

Страховитата глутница спря да нараства едва след шестото създание, но те и така бяха с половин дузина повече, отколкото желаше Норек. Демоничните импове бръцолевеха на своя неразбираем език и очевидно бяха ядосани, че се намират на повърхността. За зла участ на тях очевидно им бе пределно ясно кой беше виновен за настоящото им положение. Някои от чудовищата разтвориха зъбата паст и засъскаха към Норек, докато останалите само го гледаха навъсено.

— Гештер! Ишкари! — Той отново се изненада от странните думи, но техният ефект върху чудовищната глутница беше далеч поизумителен. На момента изчезнаха всякакви признаци на непочитание и имповете се проснаха по очи пред него, като някои направо се заровиха в земята, за да му докажат колко са низши.

— Довру Сести! Довру Сести!

Каквото и да означаваше този израз, той накара рогатите зверове да се разтичат в откровена паника. Квичейки и цвърчейки, те се пръснаха в различни посоки, сякаш от това зависеше животът им.

Норек издиша шумно. Всеки път, когато устните му сами започваха да редят непознати думи, той имаше усещането, че сърцето му спира.

Езикът звучеше сходно на този, който говореха Фаузтин и другите визджерейци, с които се бе запознавал през годините, но звучеше по-грубо и мрачно от всичко, което убитият приятел на Норек някога бе изричал дори по време на най-жестоката схватка.

Ветеранът нямаше повече време да размишлява върху тази тема, защото в далечината отново се разнесе цвърченето на имповете. Норек се взря на юг и видя две от уродливите чудовища да се връщат с дълги подскоци. След себе си влачеха разкъсаните, окървавени останки на една коза.

Той беше гладен и ето че бронята му бе осигурила храна съгласно собствените си разбирания.

Норек пребледня при вида на мършата. Разбира се, той често бе клал животни за храна, но имповете явно бяха изпитали някакво извратено удоволствие от убиването на нещастната коза. Главата ѝ бе почти откъсната от тялото, а крайниците очевидно бяха изпотрошени и стърчаха във всички посоки. Едно парче от хълбока на животното беше откъснато и от зейналата рана течеше кръв, оставяйки алена ивица по земята.

Грозните същества оставиха козата пред войника, след което отстъпиха назад. Междувременно се завърна още един член от тяхната глутница, който носеше останките от някакво дребно окървавено телце, което смътно напомняше за заек.

Разглеждайки страховитите дарове, Норек започна да търси някое парче, което да става за ядене. Рогатите импове може и да бяха изключителни ловци, но имаше какво още да се желае от начина, по който поднасяха улова си.

След секунди се върнаха и останалите три чудовища, като всяко носеше своя собствена плячка. Войникът моментално отхвърли дивеча, поднесен от първия, защото това бе разкъсан на парчета гущер. Другите бяха хванали два заека и в края на краищата гладният ветеран предпочете тях, пред останките на осакатената коза.

Когато посегна към уловените животни, лявата му ръка отново се разбунтува. Металната ръкавица мина над заека и Норек почувства вълна от невероятна горещина, която заплашваше да изпепели пръстите му.

— Проклетата да си! — Той припряно отстъпи една крачка назад. Топлината бързо намаля, но ръката му продължаваше да пулсира, след като едва се беше разминала с изгарянето. Имповете стояха на мястото, където се бяха събрали, и отново бърбореха, но този път, изглежда, бяха развеселени от неудобството му. Все пак един бърз и гневен поглед ги накара да замлъкнат.

Болката постепенно отшумя и Норек насочи вниманието си обратно към зайците... и откри, че те бяха напълно сготвени. В съблазнителното ухание, което се разнасяше от тях, дори се долавяха миризмите на екзотични подправки.

— Добре, но не си мисли, че ще ти благодаря за това — промърмори той, без да се обръща конкретно към някого.

Гладът взе надмощие над здравия му разум и посивелият воин впи зъби в изненадващо вкусното месо. Без никакви усилия той погълна първо единия, а после и другия заек.

След като засити стомаха си, се замисли какво да прави с козата и останалата плячка. Глутницата продължаваше да го гледа, но погледите им се стрелкаха все по-често към месото, което подсказа на Норек какво да направи. Вдигна ръка, махна на имповете и посочи към козата и другите заклани животни.

Зверовете нямаха нужда от нова покана. С луда радост, която накара дори претръпналия ветеран да отстъпи назад, малката групичка се нахвърли върху месото. Те забиха зъби в плътта и навсякъде се разлетяха пръски кръв и парчета месо. Стомахът на Норек се преобърна от отвращение, докато наблюдаваше как демоните оголват костите от всичко, което могат да погълнат. Представи си какво можеха да сторят на човешкото тяло тези страшни нокти и зъби.

— Вераш! — Норек беше толкова обезпокоен от тази картина, че почти не реагира на грубата дума, която сама изскочи от устата му.

Имповете се свиха, сякаш ги беше ударил. Сплашени, те грабнаха това, което беше останало от тялото на козата, и го задърпаха към цепнатината. С известно усилие грозните същества натикаха мършата в дупката, след което едно по едно скочиха след нея.

Последното от тях хвърли бърз и любопитен поглед към човека, преди да изчезне в земните недра.

Пред изумените очи на Норек цепнатината се затвори, без да остави нито следа от съществуването си.

В миналото Норек бе виждал магии, бе слушал истории за същества от мрака, но нищо не би могло да го подготви за това, което се беше случило, след като бе влязъл в гробницата на Бартук: ходещи мъртъвци, обсебена от дух броня, а сега и демони от подземния свят.

Щеше му се да може да се върне в миналото и да промени станалото, да изведе групата от пещерата, преди нейните пазители да са се надигнали, но знаеше, че това бе също толкова невъзможно, колкото и да свали тази прокълната броня от тялото си.

Той се нуждаеше от почивка. Пътуването беше дълго и изтощително и след като бе напълнил стомаха си с храна, желанието му да продължи напред се беше изпарило поне за момента. Беше най-добре да поспи, след което да поднови пътя си със свежи сили. Може би мислите му също щяха да се прояснят, а това щеше да му помогне да измисли изход от ужасяващата ситуация, в която бе изпаднал.

Норек легна на земята и се изпъна. След толкова много години по бойните полета ветеранът бе свикнал да спи при всякакви условия. В бронята щеше да му бъде малко неудобно, но измореният войник беше преживявал далеч по-големи несгоди.

— Какво, по...

Ръцете и краката му го изправиха отново във вертикално положение. Норек се опита да седне, но цялото му тяло от врата надолу бе престанало да му се подчинява. Ръцете му висяха безжизнено, поклащайки се от раменете, сякаш всичките им сухожилия бяха прерязани. Левият крак пристъпи напред, десният го последва.

— Не мога да продължа, проклета да си! Имам нужда от почивка!

Но бронята въобще не се интересуваше от това. Тя ускори темпото: леви, десни, леви, десни.

— Един час! Най-много два! Само толкова ми трябва!

Думите му отекваха безполезно сред планините и хълмовете. Леви, десни... Независимо дали на злощастния ветеран му харесваше или не, той щеше да продължи изнурителното си пътуване.

Но накъде?

„Това не е възможно — помисли си нервно Кара. — В името на Ратма, това просто е невъзможно“.

Смарагдовата сфера, която тя бе призовала, за да осветява пътя си, придаваше на обстановката още по-обезпокоителен вид. Лицето ѝ, което и без това беше бледо, пребледня още повече. Кара се уви плътно в дългата си черна пелерина, търсейки успокоение в топлината ѝ. Сребристите ѝ, тесни очи оглеждаха една сцена, каквато нейните наставници несъмнено никога не бяха си представяли. „Гробницата е в безопасност за вечни времена — бяха настоявали те. — Където визджерейската стихийна магия се препъне, нашите собствени надеждни умения ще свършат работа“.

Но очевидно нито по-материалистичните визджерейци, нито прагматичните последователи на Ратма бяха отговорили на очакванията. Това, което те бяха искали да скрият завинаги, бе не само намерено, но и откраднато.

Или тук се криеше още някаква тайна? Колко ли могъщи трябва да са били нарушителите, за да успеят да елиминират немъртвите пазители, че и отгоре на това да разбият неразрушимите магически защиты?

Явно не чак толкова могъщи, защото двама от тях все пак бяха загинали по особено жесток начин. Движейки се грациозно, сякаш плъзгайки се във въздуха, облечената в черно жена отиде до близкия от трупове. Наведе се надолу и след като отметна няколко кичура от дългата си гарванова коса, огледа внимателно останките.

Жилест мъж, ветеран, носещ белезите от много битки. От една от далечните западни земи. Не особено красив, дори преди да му счупят едната ръка и да извият главата му на обратно. Кой го бе убил — не можеше да каже дори некромант като Кара... поне не още. Трупът бе промушен с кама в гърдите, но това очевидно бе станало, след като вече е бил мъртъв, тъй като изтеклата кръв бе съвсем малко. И все пак защо е бил прободен, след като вратът му вече е бил счупен?

Тиха като самата смърт, слабата, но с красива фигура млада жена отиде при другото тяло. Тя въобще не се изненада от това, че то бе принадлежало на визджереец. Тези хора винаги се месеха, винаги

търсеха начин да извлекат повече преимущества за себе си и това ги превръщаше, меко казано, в доста ненадеждни съюзници. Ако не бяха те, цялата тази каша с Кървавия военачалник изобщо не би се случила. Според легендата Бартук и неговият брат Хоразон били последователи на едно древно визджерейско учение, характерно най-вече с безразсъдното използване на демони при правенето на някои могъщи заклинания. Бартук станал изключително добър в това отношение, но постоянното му вземане-даване със съществата на мрака изкривило разсъдъка му и го накарало да повярва, че демоните са негови съюзници. От своя страна, създанията от ада също подхранвали растящото в него зло.

Но въпреки че Хоразон и сподвижниците му успели да убият Бартук и надвили демоничната му орда, те открили, че трупът на военачалника не може да бъде унищожен. Бронята, обвита с някакви зловещи заклинания, продължила да защитава своя господар дори след неговата смърт. Единствено това, че Бартук бил пропуснал да предпази гърлото си, позволило на неговите противници да го обезглавят и да турят край на злодеянията му.

Тъй като тялото не можело дори да бъде изгорено, визджерейците потърсили народа на Кара. Те пребродили надлъж и нашир гъстите джунгли, докато най-накрая не открили тези саможиви заклинатели, практикуващи магията, която прекосява границата между живота и смъртта. Именно от това изкуство произлизло и названието на неговите адепти — некромантите. Двата магьоснически ордена обединили усилията си и дали всичко от себе си, за да се погрижат останките на Бартук да изчезнат завинаги от лицето на земята, надявайки се, че заклинанията на военачалника ще се разсеят с течение на времето.

Отърсвайки се от тези мисли, Кара огледа обагреното с кръв гърло на магьосника и забеляза, че то бе разкъсано със свирепост, която надминаваше дори тази на хищните животни. За разлика от своя другар, магът бе убит бързо, макар и също толкова жестоко. Очите му гледаха към нея, а в тях все още се четеше ужасът от случилото се. Изражението му бе смесица от шок и недоверие, сякаш... сякаш го бе убил най-добрият му приятел.

Но каква бе тази сила, която бе убила един визджереец, а не бе успяла да спре останалите крадци? Вероятно те просто бяха извадили

късмет и се бяха измъкнали на косъм. Кара се намръщи. След като немъртвите пазители и магическите защиты вече са били надвити, какво бе атакувало нарушителите? Какво?

Щеше ѝ се да не я бяха изпращали сама на тази мисия. Но нейните събратя бяха нужни другаде. Или по-скоро — навсякъде. Напоследък се чувстваше всеобщо надигане на тъмните сили не само в Кеджистан, но и на други места. Броят на последователите на Ратма се бе оказал недостатъчен, при това повече от всеки път в историята на техния орден.

Така задачата се бе паднала на нея — една от най-младите и най-малко изпитани във вярата. Вярно, че както и останалите следовници на Ратма, тя бе обучавана на самостоятелност още от самото ѝ раждане, но сега Кара имаше чувството, че бе навлязла в територия, за която не биха могли да я подготвят никакво обучение или опит.

Вероятно... вероятно този визджереец все още би могъл да внесе известна яснота в ситуацията.

Магьосницата измъкна от пояса си изящна, но невероятно издръжлива кама със змиевидна форма. Дръжката и острието бяха изработени от най-чиста слонова кост, но външният им вид бе измамен. Кара не би се поколебала да противопостави своята кама на каквото и да е друго оръжие, защото беше наясно, че вложените в нея заклинания я правят по-здрава и по-сигурна от повечето нормални остриета.

Без да проявява нито отвращение, нито прекомерна охота, некромантката докосна ножа си до кръвта, стекла се от разкъсаното гърло на мъртвия визджереец. Завъртя го от двете страни, като се постара върхът на острието да се покрие напълно. След това обърна камата с дръжката надолу и произнесе заклинание.

Тъмночервените петна по върха засияха ярко. Кара промълви още няколко думи.

Петната започнаха да се променят и да нарастват. Раздвижиха се, сякаш бяха живи... или си припомнях живота.

Кара, наричана от своите учители Найтшадоу^[1], извъртя камата и я заби в пода.

Острието потъна до средата, без да срещне никаква съпротива от твърдата скала. Кара отстъпи назад и се загледа как около камата бързо набъбваха кървави петна, които се сляха и очертаха неясна фигура.

Некромантката започна да рисува символи във въздуха и произнесе последната част от своето заклинание.

С експлозия от червена светлина една кървавочервена фигура с нормални за човек размери се материализира там, където бе стояла камата от слонова кост. Мъжът се взря в нея с отсъстващ поглед. Той носеше същите дрехи като трупа на визджерейския магьосник, който лежеше на пода зад него.

Кара нетърпеливо погледна към привидението, приличащо на мъртвия маг. Тя бе правила това заклинание само веднъж в миналото, и то при много по-благоприятни условия. Повечето хора биха нарекли съществуването призрак или дух — и щяха да бъдат отчасти прави. Създадено от кръвта на жертвата, то наистина притежаваше известна прилика с духа на мъртвеца, но призоваването на истински призрак би отнело много повече време и усилия, а в този случай Кара беше длъжна да действа бързо. А това привидение бе достатъчно, за да отговори на въпросите ѝ.

— Назови се! — настоя тя.

Устата се раздвижи, но от нея не излезе нито звук. Въпреки това отговорът се оформи в мислите ѝ: „Фаузтин...“

— Какво се е случило тук?

Привидението я изгледа, но не отговори. Кара се наруга, задето не се бе сетила, че създанието може да дава само най-прости отговори. Тя си пое дъх и опита отново:

— Ти ли унищожи немъртвите?

„Някои...“

— Кой унищожи останалите?

Колебание, след това: „Норек...“

Норек? Името не ѝ говореше нищо.

— Визджереец ли е? Магьосник?

За нейна изненада спектралната фигура поклати леко кървавочервената си глава. „Норек... Визаран...“

Отново същото име. Втората част, Визаран, означаваше „слуга на визджерейците“ на стария език, но тази информация не бе от полза за Кара. Така нямаше да стигне доникъде. Тя реши да се насочи към по-важната тема.

— Този Норек ли взе бронята от платформата?

Привидението отново поклати глава съвсем леко. Кара се намръщи, защото не помнеше да са ѝ казвали за такова нещо по време на обучението ѝ. Вероятно визджерейците се държаха по-различно, когато биваха призовавани. Тя обмисли внимателно следващия си въпрос. Некромантката осъзнаваше, че предвид ограниченията на привидението може да прекара цялата нощ в питане, без да получи никаква информация, ценна за нейната мисия. Вероятно трябваше да...

В тунела зад гърба ѝ се разнесе шум.

Младата магьосница бързо се извъртя. За един кратък миг ѝ се стори, че вижда лека синкава светлина навътре в коридора, но сиянието изчезна толкова бързо, че Кара се замисли дали не ѝ се бе сторило. Навярно това беше просто някоя светеща буболечка, но...

Кара се приближи внимателно към изхода и предпазливо надникна в мрака. Нима бе избързала, когато се бе насочила директно към главната пещера? Дали този Норек не се спотайваше наоколо в очакване някой да дойде?

Абсурдно, но Кара наистина беше чула шум. Беше напълно сигурна в това.

В този момент тя го чу отново, но сега той идваше от още по-далече.

Кара произнесе кратко заклинание и призова нова смарагдова сфера, която незабавно запрати по протежение на каменния коридор. Докато светлинката се носеше напред, тъмнокосата жена я последва внимателно, опитвайки се да различи нещо в мрака.

Все още нямаше и следа от друг нарушител, но Кара не искаше да рискува. Всеки, който можеше да убие един визджереец с такава лекота, несъмнено представляваше смъртоносна заплаха. Некромантката си пое дълбоко дъх и продължи навътре в тунела...

И само миг по-късно замръзна, проклинайки своята небрежност. Не бе взела безценната си кама. Не смееше да се изправи срещу скрития враг без острието, което ѝ осигуряваше защита от нормални и магически атаки. Изоставяйки оръжието по този начин, магьосницата рискуваше дори да го загуби, ако крадецът задигне и него.

Тя се върна бързо в пещерата, като мислено подготвяше заклинание, с което да освободи привидението на Фаузтин, но с почуда установи, че кървавочервената фигура вече я няма.

Кара успя да направи още само една крачка, преди да осъзнае, че заедно с привидението бе изчезнала и нейната скъпоценна кама, но не точно това я накара да се закове на място с широко отворени очи, неспособна дори да проговори.

Телата на магьосника и неговия по-дребен спътник също се бяха изпарили безследно.

[1] Nightshadow (англ.) — нощна сянка. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Пясъчната змия се движеше бързо през неравната пустиня. Нейното постоянно криволичене не позволяваше на напечената земя да я изгори. Днес уловът ѝ бе слаб, но сега, след като слънцето се беше издигнало високо, бе дошло време да потърси укритие, независимо дали го желаше или не. Когато горещината намалееше, тя щеше да излезе отново и може би щеше да хване някоя мишка или бръмбар. Никое същество не можеше да издържи дълго без храна, особено в пустинята, където ловът винаги бе особено трудна задача.

Змията запълзя забързано нагоре по поредната дюна, знаейки, че спасителната сянка е наблизко. Когато преодолееше това последно препятствие, тя щеше да е на сигурно място.

Пясъкът под нея внезапно избухна.

Челюсти — дълги повече от педя — се склочиха здраво около тялото на влечугото. Змията се заизвива отчаяно в опит да се изплъзне. От пясъка изникна чудовищна глава, последвана от чифт вретеновидни крака.

Змията продължаваше да се бори и стрелна със съскане глава към своя нападател, опитвайки се да използва отровата си. Но нейните зъби не можаха да пробият хитиновата черупка на огромното членестоного.

Единият крак на хищника прикова към пясъка опашката на влечугото. Той рязко изви бронираната си глава, а в същото време челюстите му стиснаха още по-здраво.

Окървавената предна половина на змията падна и продължи да се мята по земята, а главата ѝ не спираше да съска.

Червено-черното членестоного се показва изцяло и се зае със задачата да завлече обяда си до своето скривалище, където щеше да се храни на спокойствие. С предните си крайници, дългият почти седем стъпки хищник, започна да бодне задната половина на змията.

Нечия сянка внезапно падна над чудовищното създание. То незабавно извъртя голямата си глава и плю към новия досадник.

Корозивната слюнка се разля върху опърпаната копринена роба на брадат възрастен мъж с доста налудничав поглед. Над дългия си клюновиден нос човекът погледна за миг към цвърчащата течност, след това прокара едната си съсухрена ръка над нея. При това негово действие киселината, както и пораженията, които тя вече бе нанесла, изчезнаха моментално.

Воднистите му сини очи се съсредоточиха върху хищното насекомо.

Кълба дим се заизвиваха от хитиновата черупка. Чудовищното насекомо издаде пронизителен писък и се опита да побегне, но вретеновидните му крака, изглежда, вече не го слушаха. Съществуването се строполи на земята. Тялото му започна да се деформира, сякаш черупката му бе от мек восък, който се топеше под горещите лъчи на слънцето.

Пищящото членестоногло се превърна в смалваща се купчина, а смъртоносните челюсти — в локва черна течност, която с лекота попи в пясъка. Писъците на умиращото същество най-накрая престанаха и пред погледа на опърпаната фигура останките от някогашния свиреп хищник изчезнаха без остатък като капки дъжд, опитали се да напоят изгарящата от жажда земя.

— Пясъчна ларва. Твърде много станаха напоследък. Толкова много зло има навсякъде — промълви на себе си белокосият старец. — Толкова много зло има дори тук. Трябва да бъде внимателен, трябва да бъде много внимателен.

Той мина покрай останките на разкъсаната змия и се насочи към друга дюна, намираща се съвсем наблизо. Когато брадатият отшелник се приближи, дюната внезапно започна да набъбва, ставайки все по-голяма, и в нея се образува проход, който сякаш водеше директно към подземния свят.

Воднистите сини очи се обърнаха да огледат потискащия пейзаж. Възрастният мъж потрепери за миг.

— Толкова много зло... определено трябва да бъде внимателен.

Той се спусна в дюната. В момента, когато старецът премина през входа, пясъкът започна да се влива обратно и запълни тунела зад него с невероятна скорост. От отвора не остана никаква следа.

Сухите ветрове отвън продължаваха да брулят пясъчните дюни, а змията и пясъчната ларва вече се бяха присъединили към

неизброимите злощастни жертви на пустинята в техния пращен, забравен гроб.

Планините останаха далеч зад него, въпреки че Норек имаше само смътен спомен как бе изминал цялото това разстояние. В един момент той бе припаднал от изтощение, но явно бронята бе продължила напред. Макар усилията всъщност да не бяха негови, всеки мускул в тялото на ветерана пищеше от болка и той усещаше костите си като счупени. Устните му бяха напукани от вятъра, а тялото му беше плувнало в пот. Норек изгаряше от желание да свали доспехите и да избяга, но осъзнаваше безнадеждността на тази мечта. Бронята правеше с него каквото си пожелае.

Сега той бе застанал върху един хребет и гледаше към първия белег на цивилизация, който виждаше от много дни насам. Отблъскваща странноприемница, която изглеждаше по-подходяща за бандити и грабители, отколкото за почтени воители като него. От друга страна, скоро щеше да падне мрак и Норек бе почти мъртъв от умора, а бронята явно най-накрая беше забелязала, че за пореден път ще ѝ се наложи да се оправя със слабостите на своя човешки приемник.

С явно нежелание той се отправи към сградата. До близкия коневръз печално стояха три кранти. Още един кон звучно изразяваше недоволството си от мизерния обор, който се намираще в съседство. Норек си помисли, че би било хубаво, ако мечът му бе у него, но бронята не си бе направила труда да го вземе, когато бе напуснала гробницата.

Точно преди да стигне до входната врата, краката на ветерана внезапно се огънаха. Норек се изправи с мъка и осъзна, че прокълнатата броня на Бартук го бе дарила със съмнителната привилегия да влезе вътре на собствен ход, най-вероятно за да не прави странно впечатление.

В този момент гладът и желанието му за почивка бяха по-важни от гордостта, затова войникът отвори широко вратата. Към него се вдигнаха няколко мръсни лица, на които се четеше явно подозрение. Собствениците им бяха мелези, носещи чертите не само на източните раси, но и на тези отвъд моретата-близнаци. Макар по принцип Норек

да не отхвърляше никого само заради произхода му, тези четиримата определено не бяха хора, с които би желал да седи на една маса.

„Място, където трябва да си отваряш очите на четири, дори когато си имаш работа със слугините!“, би отбелязал Садун Трист. Той, разбира се, би седнал с всеки, който пожелае да го почерпи.

Но сега Трист бе мъртъв.

— Затваряй вратата или изчезвай обратно навън! — озъби му се седящият най-близо.

Норек се подчини, защото не искаше да започва свада. Насилвайки се да изглежда бодър, сякаш току-що е слязъл от коня, изтощеният боец държеше главата си високо вдигната, докато енергично прекосяваше помещението. Тялото му протестираше на всяка крачка, но той се постара това да не личи. Ветеранът подозираше, че ако прояви и най-малкия признак на слабост пред тези мъже, те щяха да му се нахвърлят като глутница вълци.

Той се приближи към човека зад изтъркания и надраскан тезгях. Съдържателят бе с огромно туловище и се извисяваше над всички присъстващи. Изглеждаше по-страховито дори от своите клиенти. Гъста мръсно кафява коса се подаваше изпод стара пътническа шапка. От закръгленото му лице с мечешки черти гледаха две лъскави очички. Още когато бе влязъл в помещението, Норек беше подушил някаква остра воня и сега разбра, че тя се разнася от мъжа срещу него.

Ако имаше някаква надежда бронята да го остави да се махне, Норек моментално би си излязъл оттук, пренебрегвайки всички свои нужди.

— К'во? — измърмори най-накрая съдържателят, почесвайки грамадния си търбух. Ризата му беше украсена с изобилие от петна и дори беше разпрана под мишницата.

— Имам нужда от храна. — Норек бе много гладен, останалото можеше и да почака.

— Аз пък имам нужда от една хубава монета.

Монета. Отчаяният воин започна да се бори с нарастващия гняв. Още един предмет, който бе останал при окървавените трупове на неговите приятели.

Лявата му ръка внезапно се изстреля напред. Металната ръкавица удари тезгяха с такъв трясък, че съдържателят подскочи.

Насядалите по масите мъже наскочаха и някои посегнаха към оръжията си.

Ръкавицата се отдръпна... оставяйки след себе си една стара, но очевидно златна монета.

Норек се съвзе преди останалите и обяви:

— Искам също и стая.

Той усети как всички присъстващи се взряха алчно в жълтицата. Норек за пореден път изруга наум прокълнатата броня. Щом можеше да създава пари от въздуха, поне да беше направила нещо не толкова очебийно като златото. Отново съжали, че мечът му го няма. Поне да имаше някой здрав нож...

— Има яхния в казана отзад. — Приличащият на мечка гигант кимна с глава към кухнята. — Има и свободна стая на втория етаж. Първата отядно.

— Ще ям горе.

— Както предпочиташ.

Съдържателят изчезна за кратко и след това се върна с ръждясала купа, пълна с нещо, което миришеше дори по-зле от самия него. Въпреки това Норек прие ястието с благодарност, защото бе толкова гладен, че би се съгласил да изяде дори козата, която имповете бяха обезобразили.

Прегърнал купата с едната си ръка, Норек тръгна към стаята, следвайки указанията на съдържателя. Докато се изкачваше нагоре по скърцащата дървена стълба, до него достигна приглушен разговор от общото помещение. Златната монета явно се бе запечатала в съзнанието на мъжете долу.

Стаята се оказа толкова неприветлива, колкото всъщност бе очаквал ветеранът. Представляваше мрачна и прашна килийка, а прозорецът беше толкова мръсен, че през него не можеше да се види нищо. Леглото изглеждаше готово да се срути, а чаршафите, които сигурно някога са били бели, вече бяха придобили постоянен сив цвят. Мъждивата газена лампа хвърляше трептящи сенки в ъглите.

Тъй като нямаше маса или стол, Норек предпазливо седна на леглото и започна да гребе от купата с една лъжица. Вкусът на яхнията беше дори по-неприятен, отколкото си бе представял, но поне изглеждаше достатъчно прясна, та да не го отрови.

След като засити стомаха си, нуждата от сън стана съвсем неотложна. Норек трябваше да се насили да остане буден достатъчно дълго, за да довърши вечерята си. Щом изпразни купата, той я сложи внимателно на пода и се отпусна назад. Подсъзнателно продължаваше да се притеснява от мъжете на долния етаж, но изтощението скоро надви дори тази грижа.

И след като се унесе, ветеранът започна да сънува...

Той бе командир, раздаващ заповеди на армия от ужасни същества, каквито дори най-развоятното въображение трудно би могло да измисли. Люспести, огнени, кошмарни изчадия, които жадуваха за кръв... и Норек охотно им я осигуряваше. Това бяха демони, но те се намираха под пълния му контрол. Заради него бяха готови да изравняват градове със земята и да избиват всичките жители. Дори адът уважаваше силата на Кървавия военачалник... неговата собствена сила.

При тази мисъл войникът се опита да се измъкне от ноктите на кошмара. Той не беше като Бартук! Никога не би извършил подобни злодеяния само за да задоволи собствените си желания! Никога!

Все пак такава абсолютна власт притежаваше известна съблазнителност.

За щастие вътрешната борба на Норек беше прекратена, когато внезапно бе разбуден от тих звук. Очите му се отвориха и той се заслуша внимателно. Не можеше да определи какво бе чул в съня си. Явно бе някакъв незначителен шум, който бе възприел подсъзнателно.

И тогава отново го долови — едва различимо скърцане, идващо иззад затворената врата. Някой се качваше по стълбата, при това бавно и внимателно.

Вярно, че на етажа имаше и други стаи, но мъжете долу не изглеждаха чак толкова възпитани, че да ходят на пръсти, за да не обезпокоят спящите гости. Едва ли щях да му направят впечатление, ако бяха изтрополили нагоре, без да ги е грижа. Но за войника подобно предпазливо промъкване означаваше, че идващите едва ли има почтени намерения.

Очевидно мъжете бяха решили, че щом някой изморен пътник има една златна монета, той несъмнено има и повече.

Ръката на Норек се плъзна към мястото, където обикновено стоеше мечът му. Уви, там нямаше нищо. Така ветеранът оставаше

напълно зависим от прокълнатите доспехи, а това определено не беше по вкуса му. Ами ако бронята сметнеше, че някой от крадците е подобър гостоприемник? Тогава войникът щеше да се окаже безпомощен като овца на заколение.

Скърцането спря.

Норек се изправи съвсем тихо.

Двама мъже с извадени ножове нахлуха през порутената врата и веднага се нахвърлиха срещу ветерана. Зад тях се появи и трети разбойник, но той бе въоръжен с къс меч. Всеки от нападателите беше не по-малко плещест от Норек. При това те имаха на своя страна преимуществото на изненадата и го бяха заклезили в стая, чийто прозорец беше прекалено малък, за да избяга през него.

Той вдигна юмрука си, готов да продаде скъпо живота си.

В дланта му внезапно се появи дълъг черен меч със злоещо изглеждащи зъбци по острието. Ръката на Норек замахна надолу, движейки се с такава бързина, че първият му нападател остана със зяпнала уста.

Острието разсече неговия противник, преодолявайки плът и сухожилия без никакво усилие. Сякаш по магия, гърдният кош на крадеца зейна и от раната шурна кръв. Атаката беше толкова мълниеносна, че на жертвата ѝ бе необходима цяла секунда, за да осъзнае, че е била убита.

Първият нападател най-накрая се строполи на пода, а неговите спътници се заковаха на място при този внезапен, изненадващ обрат на събитията. Мъжът с камата започна да отстъпва, но партньорът му тръгна напред, решен да се бие. Норек искаше да предупреди разбойника, че това е пълно безразсъдство, но те вече се бяха вплеели в битка.

Противникът му замахна веднъж, после втори път. Това бе всичко, което му позволи омагьосаната броня. Докато натрапникът се подготвяше за нов удар, облечената в метална ръкавица ръка на Норек се изви остро. Черното острие изписа невъзможен зигзаговиден мах.

Вторият крадец се олюля и червата му започнаха да се изсипват през ужасяващата рана, прорязала го от гърдите до кръста. Мечът падна от ръката му, докато той отчаяно се опитваше да предотврати неизбежното.

Сякаш нетърпелива да приключи нещата, ръката на Норек се издигна отново.

Главата на неговия противник се стовари на пода изтърколи се в единия ъгъл и спря още преди тялото да започне да се свлича.

— Богове! — успя да промълви войникът. Бяха го обучавали да се бие, не да коли.

Третият натрапник се бе разбързал към вратата вече съвсем наясно относно своите шансове. Норек не желаше повече кръвопролитие и искаше да го остави да избяга, но бронята очевидно бе на друго мнение. Ветеранът прескочи двете тела и се впусна в преследване.

В долния край на стълбата бандитът се сблъска със собственика на странноприемницата, който явно бе решил да разбере защо неговите приятели още не са изпълнили задачата си. Двамата мъже вдигнаха очи и видяха над себе си кървавочервената фигура с черно, пламтящо острие ръката. Съдържателят извади удивително дълъг меч о ножницата на кръста си. Оръжието бе направо огромно: Норек реши, че този път бронята бе надценила своята не уязвимост. Другият мъж се опита да продължи бягството си, но беше избутан обратно от пети разбойник, който внезапно бе изникнал иззад съдържателя.

Обаче главорезите направиха огромна грешка, очаквайки го в основата на стълбата. Норек откри, че лети към тримата с краката напред. Изненадата по лицата им несъмнено беше не по-малка от неговата собствена. Двама от тях успяха да се отдръпнат, но оцелелият от предишната схватка бе прекалено ужасен, за да реагира навреме.

Зловещото оръжие изобщо не се церемони с бандита. Острието мина през него, излезе през гърба му и веднага след това се изтегли обратно.

— Негово дясно! — изръмжа грамадният съдържател. — Негово дясно!

Другият мечоносец се подчини. Норек разбираше какво точно бе замислил водачът. Щяха да го атакуват едновременно от две противоположни страни, за да му отвлекат вниманието. Единият от тях, най-вероятно съдържателят, чието оръжие бе с по-дълъг обхват от черния меч, щеше да нанесе смъртоносния удар.

— Сега! — Двамата нападнаха в синхрон. Единият се бе прицелил в гърлото, а другият — в краката, които доспехите не

покриваха отвсякъде. Тази двойка очевидно се бе сражавала рамо до рамо и преди, точно както Норек бе водил битки заедно със Садун и Фаузтин. Ако всичко зависеше само от него, войникът щеше да си остави костите на това място. Но бронята на Бартук се биеше с нечовешка скорост и точност. Тя затисна надолу гигантския меч на съдържателя, после скочи и избегна посичането в краката съвсем навреме. Последва жесток удар, който потъна в гърлото на втория разбойник.

След като неговият партньор беше повален, нервите на собственика на странноприемницата не издържаха. Продължавайки да размахва меча пред себе си, той започна да отстъпва заднешком към изхода. Бронята накара Норек да тръгне напред, но не направи опит да притисне последния от своите противници.

Изригвайки вратата, съдържателят се обърна и побягна в нощта. Норек очакваше бронята на Бартук да го последва, но вместо това тя го извъртя и го отведе до мястото, където лежеше едно от телата. Ветеранът коленичи до трупа, а черният меч се разтвори във въздуха, оставяйки свободни и двете му ръце.

За негов ужас, единият пръст на ръкавицата бръкна в смъртоносната рана и се показа, целият покрит с кръв.

Използвайки течността като мастило, ръката му започна да чертае някаква фигура върху дървения под.

— Хейат токарис! — изрече внезапно устата му. — Хейат грендел!

Норек отстъпи назад, а от кървавия символ започна да се издигна струя смрадлив зеленикав пушек. Бързо се оформиха ръце, крака... и опашка, и крила. Змийско лице с прекалено много очи примигна с презрение, което се стопи, когато демонът видя кой стои пред него.

— Военачалнико? — простърга неговият глас. Изпъкналите му очи се вгледаха в Норек.

— Хескар, грендел! Хескар!

Демонът кимна. Без да каже нито дума повече, чудовището се отправи към отворената врата. В далечината се чуха обезумелите удари от копитата на няколко препускащи коня.

— Хескар! — настоя отново устата на воина.

Демонът забърза и излезе от странноприемницата.

След като излезе навън, той разпери крилата си и полетя, изчезвайки в нощта.

Нямаше нужда Норек да се досеща за целта му. Чудовището бе тръгнало на лов.

— Не прави това — прошепна воинът, убеден, че духът, обитаващ доспехите, може да го чуе. — Остави го да живее!

Бронята го извъртя обратно към първия труп.

— По дяволите! Остави го! Не си струва усилията!

Тя не обърна никакво внимание на молбите му, а вместо това го накара отново да клекне до тялото. Ръката, която преди това бе докоснала раната само с един пръст, сега бръкна вътре цялата и кръв оцвети дланта.

Отвън се чу безумен човешки писък, който внезапно прекъсна като отрязан с нож.

В другата ръка на Норек се появи ново оръжие, този път двуостра кървавочервена кама.

Пляскането на крила предизвести завръщането на демона, обаче Норек не можеше да извие врата си достатъчно, за да го види. Той чу тежкото дишане на съществото и дори сгъването на кожените му крила, когато то кацна в помещението.

— Несту вераки... — камата се насочи към гърлото на трупа.

Ветеранът затвори очи и започна да се моли за душата си. Спомените, свързани със смъртта на приятелите му, се бяха завърнали в достатъчна степен, за да му подскажат какво предстои. Норек нямаше желание да го види и дори би избягал, ако можеше.

— Несту ханти...

Но не можеше да направи нищо, освен да се опита да запази здравия си разум.

— Несту хантири...

Камата потъна в гърлото на разбойника.

Генерал Аугуст Малеволин се надигна от камарата възглавници, оставяйки Галеона да сънува каквото там сънуват вещиците. Той се облече безмълвно и излезе от шатрата.

Двамата часови застанаха мирно, със заковани напред погледи. Генералът им кимна едва забележимо, след което продължи напред.

Цял град от палатки се простираше на изток. Това бе единственият дом, който притежаваха верните последователи на Малеволин. Въпреки че беше лишен от земя благородник, той бе успял да събере бойна сила, която нямаше равна сред западните кралства. Беше защитавал каузата на различни владетели, разбира се — срещу съответната цена. Постепенно бе трупал парите, от които се нуждаеше за осъществяване на собствените си амбициозни планове. Но бе дошъл денят, когато се бе закълел никога повече да не служи на други господари. Денят, когато беше решил, че той, Аугуст Малеволин, ще стане господар на нещо повече от парче земя без никаква стойност.

Генералът обърна поглед на юг, където лежеше огромната пустиня на Аранок. От известно време нещо го влечеше натам. Недалече в тази посока се намираще богатият, процъфтяващ град Лут Голейн.

Въпреки близостта си до пустинята Лут Голейн бе обкръжен от плодородна земя. Това, както и оживената търговия през моретата-близнаци, бе основната причина за просперитета на града. На няколко пъти завоеватели се бяха надявали да сложат ръка върху богатствата му, но всеки такъв опит бе завършвал катастрофално. Лут Голейн сякаш бе неуязвим.

Според Малеволин тази неуязвимост бе резултат от някаква магия. Нещо бдеше над града. И точно това нещо измъчваше мислите на командира в момента. По някакъв начин то бе свързано с желанието му да присвои наследството на Бартук.

— Скоро — прошепна той. — Скоро...

„И какво смяташ да правиш с това наследство? — появи се изненадваща мисъл в главата му. — Ще вървиш по пътя на Бартук? Ще повториш грешките му, наред с неговите победи?“

Не... Той нямаше да направи това. Въпреки цялата си мощ, въпреки властта си над демоните, Бартук бе имал една слабост, която не бе присъща на генерала. Легендарният Кървав военачалник не бе професионален войник. Той бе първо и основно магьосник. Заклинателите имаха своето предназначение, особено Галеона, но те бяха неуравновесени и прекалено съсредоточени върху своите изкуства. Един истински командир трябваше не само да умее да ръководи войските си на бойното поле, но и да се грижи за логистиката^[1] и да предвижда всичките изненадващи промени. Може

би именно страстта към военното дело бе причината, поради която Аугуст Малеволин така и не бе успял да постигне почти никакви успехи със собствените си магически умения.

„Но с бронята, с магията на Бартук, ти можеш да станеш нещо повече — перфектна сплав от воин и магьосник! Ти можеш да станеш нещо повече от Бартук, ти можеш да го засенчиш“.

Да... Генералът си представи своя лик, запечатан завинаги в сърцата и умовете на хората от бъдещето. Генерал Аугуст Малеволин, император на целия свят.

„И дори демоните ще ти се кланят и ще те наричат свой господар!“

Да, демоните... Когато бронята станеше негова, с нея щеше да дойде и умението да ги призовава. За това свидетелстваха всички видения, които бе получил, откакто за първи път бе сложил шлема на главата си.

Бронята... Веждите му се свъсиха. Той имаше нужда от нея!

А тя беше у някакъв глупак.

Малеволин щеше да го открие, щеше да намери безмозъчната отрепка и да смъкне доспехите от гърба му парче по парче. След това щеше да възнагради кретена с честта да бъде първият загинал от ръцете на новия Кървав военачалник.

Да, генералът щеше да превърне смъртта на глупака в запомнящо се събитие.

Аугуст Малеволин продължи да се разхожда и да мечтае за бъдещата си слава, както и за великите дела, които щеше да извърши с помощта на силите на мрака. Но докато бленуваше, той не престана да наблюдава педантично лагера, защото един командир трябваше винаги да внимава войниците му да не бъдат обхванати от немарливост. Цели империи са били губени заради пренебрегването на такива на пръв поглед дребни детайли.

Но бдителният генерал пропусна да забележи една сянка, която не беше създадена от примигващите факли. Тя бе стояла зад него само допреди миг, нашепвайки му това, което генералът бе приел за свои собствени мисли и свои собствени въпроси. За свои собствени мечти.

Сянката на демона Ксазакс се насочи към шатрата на Галеона. Работата, която бе свършил през тази нощ, бе повече от задоволителна. Генералът бе податлив човек, когото той смяташе да използва. Още

преди много време бе стигнал до извода, че вероятно бронята на Бартук няма да приеме един демон за свой господар. Не, ако духът на Кървавия военачалник се бе съхранил в древните доспехи, той щеше да потърси някой податлив на влияние човешки гостоприемник, макар телата на хората да бяха крехки и тленни.

Генералът желаше да си играе на военачалник. Добре, това напълно устройваше Ксазакс. Вещицата беше полезна в някои отношения, но за такава ценна находка като наследника на кървавия Бартук демонът щеше да бъде възнаграден подобаващо от своя господар Белиал.

Войната срещу Азмодан — другия могъщ владетел на ада — не вървеше никак добре напоследък. Освен това се бяха разнесли обезпокоителни слухове, че Дябло, Първичното зло, бе успял да се измъкне от затвора си в света на смъртните. Ако това бе истина, той несъмнено щеше да освободи и своите братя Бейл и Мефисто. След това заедно щяха да се опитат да си върнат властта, узурпирана от техните разбунтували се лейтенанти Азмодан и Белиал. Тримата не биха проявили никаква милост към демоните, служили лоялно на техните врагове. Ако Белиал паднеше, същото щеше да се случи и с Ксазакс...

— Къде беше?

Сянката се спря при входа на жилището на магьосницата.

— Този има много задачи и не може винаги да бъде изцяло на твое разположение, човеко Галеона. — Той издаде щракащ звук, досущ като пясъчна ларва миг преди да разкъса плячката си в своите челюсти. — Освен това ти спеше.

— Не чак толкова дълбоко, че да не доловя твоята магия във въздуха. Ти ми обеща, че няма да правиш никакви заклинания тук! Аугуст също притежава известни умения. Той може да те е усетил и сега да се чуди какво става!

— Няма опасност от това, този ти го гарантира.

— Пак те питам, демоне! Къде беше?

— Изучавах шлема — излъга Ксазакс и влезе навътре в шатрата.

— Издирвах нашия глупак, който дори не подозира какво носи.

Гневът ѝ беше сменен с интерес.

— И откри ли къде е той?

Демонът се изкикоти със стържещ звук, който прозвуча като рояк разярени пчели, затворени в буркан.

— Защо питаш, след като се разбрахме, че бронята никога няма да бъде негова?

— Защото той все още притежава шлема, глупако! И заради връзката му с него ние ще се нуждаем от Малеволин, докато не открием доспехите!

— Вярно — унесе се в размисъл демонът. — Тази връзка стига надълбоко... чак до кръвта.

Брадичката на Галеона се вирна, докато тя отмяташе косата си назад — жест, който означаваше, че магьосницата е ядосана, както Ксазакс бе разбрал отдавна.

— Това пък какво значи?

Сянката дори не трепна.

— Този го каза единствено на шега, магьоснице. Все пак ние говорим за Кървавия военачалник, нали така?

— Демон с чувство за хумор. — Галеона не изглеждаше никак развеселена. — Много добре. Оставям шегите на теб. А ти, от своя страна, остави аз да се погрижа за Аугуст.

— Този няма за цел да заеме мястото ти в постелята на генерала.

Магьосницата хвърли изпепеляващ поглед на сянката и излезе от шатрата. Ксазакс знаеше, че тя отива да търси Малеволин. Щеше да се постарее да засили влиянието си над него. Демонът уважаваше нейните умения, макар да бе сигурен, че ако се стигне до пряк сблъсък между Галеона и него, вещицата щеше да загуби. В края на краищата тя бе обикновен смъртен, а не някой от противните ангели. Ако не бе така, Ксазакс би бил много по-загрижен. Ангелите бяха големи интриганти, дърпаха конците иззад кулисите и правеха различни номера, вместо да се изправят открито срещу своите врагове.

Демонът се отдръпна назад, скривайки се в най-тъмния ъгъл. Възнамеряваше да остане бдителен, макар до този момент да не се бяха намесвали никакви ангели. Но ако се появеше някой, Ксазакс смяташе да го хване в ноктите си и бавно да къса крайниците му един по един, наслаждавайки се на сладката песен на писъците му през цялото време.

— Елате ми, ако смеете — прошепна той на мрака. — Този ще ви посрещне с отворени обятия!

Слабото пламъче на самотната газена лампа проблесна ненадейно, осветявайки ярко шатрата на Галеона. Сянката изсъска и се сви под внезапната светлина. За кратко се откриха очертанията на гигантско насекомо в смарагдово и кървавочервено, но след това пламъкът намаля и шатрата отново се обви в мрак.

Ксазакс зацвърча бясно, благодарен, че Галеона не бе станала свидетел на унижението му. Газените лампи често проблясваха така, раздухани от внезапен порив на вятъра. Той се бе уплашил от едно нормално природно явление. Въпреки това сянката се притисна понавътре в успокоителните недра на шатрата. Там можеше да крои плановете си на спокойствие. Там можеше безопасно да използва силите си, за да търси човека, носещ бронята на Бартук.

Оттам можеше най-добре да следи за вероломните ангели.

[1] Материално-техническо снабдяване на войските (воен.). — Б.пр. ↑

ПЕТ

Тътнещите буреносни облаци правеха деня мрачен като нощ, но Норек почти не ги забелязваше. Съзнанието му продължаваше да се бори със спомена за ужасите, на които бе станал неволен съучастник предишната вечер. Още хора бяха загинали брутално заради проклетата му алчност за злато. И въпреки че за разлика от Садун и Фаузтин тези мъже вероятно заслужаваха да бъдат екзекутирани за други престъпления, смъртта им беше прекалено жестока поне според ветерана. Съдържателят също бе срещнал края си по мъчителен начин — завърналият се демон бе донесъл обезобразения му труп като доказателство за щателно свършената си работа. Норек бе благодарен, че скоро след това адският звяр се бе отправил обратно към подземните селения заедно с плячката си.

Разбира се, това не бе помогнало на отчаяния воин да избегне чудовищната оргия на бронята, която бе последвала. Докато вървеше, той се опитваше да не поглежда надолу към доспехите, които бяха оплескани с кръв от среднощните занимания. По собственото му лице също имаше няколко петна, останали неизчистени въпреки неимоверните усилия.

А междувременно, докато ветеранът бе измъчван от мрачните си мисли, бронята маршируваше на запад. Гръмотевиците падаха една след друга, вятърът виеше, но тя не спираше нито за миг. Норек подозираше, че дори прииждащата буря няма да прекрати похода.

Поне беше получил един неочакван подарък — на закачалка в общото помещение бе намерил някакъв стар и потънал в прах пътнически плащ. Най-вероятно дрехата бе принадлежала на крадливия съдържател. Наметалото обгръщаше тялото на воина, почти изцяло закриваше бронята и предлагаше известна защита, в случай че започне да се сипе дъжд. Не беше кой знае какво, но бе благодарен дори за това.

С напредването му на запад, пейзажът наоколо постепенно се изменяше. Планините отстъпиха място на ниски хълмове, които на

свой ред бяха заменени от равнини. Сега се намираше на много по-малка надморска височина и климатът бе станал значително по-топъл. Наоколо вирееше тучна растителност, която все повече започваше да прилича на гъстите джунгли, простиращи се на юг.

За първи път след толкова много време Норек отново можа да подуши характерната миризма на морето. Припомняйки си картите, които той и неговите спътници бяха носили, боецът реши, че се намира недалече от по-северното от двете морета-близнаци. В началото бе възнамерявал да се насочи на югозапад, за да потърси някой визджерейски магьосник, но вече бе разбрал, че прокълнатата броня имаше други планове. За миг се уплаши, че тя може да реши да прекоси напъряко през морето, завличайки безпомощния Норек в черните му дълбини. Но все пак досега бронята на Бартук го бе опазила жив, макар че пренебрегваше повечето му нужди. Очевидно той й бе необходим, за да постигне загадъчните си цели.

А след това?

Вятърът продължаваше да се засилва и вече бе започнал да тласка Норек насам-натам, въпреки непоколебимостта на прокълнатата броня да продължи напред. Все още не бе завалял дъжд, но въздухът беше наситен с влага, която скоро образува непрогледна мъгла. Норек престана да различава околния терен и макар това въобще да не притесняваше бронята, той започна да се страхува, че може да падне в някоя пропаст, останала незабелязана.

По обяд — спокойно би могло да е и около полунощ, тъй като слънцето изобщо не успяваше да пробие през гъстите облаци — отново се появиха импове, призовани от неразбираемите думи, изречени неохотно от Норек. Въпреки гъстата мъгла, намирането на плячка им отне едва няколко минути, но този път хванаха елен. Норек яде до насита, след което с радост позволи на дребните рогати демони да завлекат остатъците от животното в своето подземно жилище.

Ветеранът пое отново по пътя, а мирисът на море продължи да се засилва. Не можеше да види на повече от няколко метра около себе си, но бе сигурен, че не е далеч от водата и крайната цел на адската броня.

Сякаш прочела мислите му, от мъглата внезапно изплува някаква сграда, а скоро започнаха да се различават и други постройки. В далечината се чуха гласове, очевидно принадлежащи на група усилено работещи мъже.

В този момент Норек отново си възвърна контрола над своето тяло. Изтощеният пътник се възползва от това и веднага се загърна плътно с наметалото. Не желаше някой от местните да види с какво бе облечен отдолу.

Докато вървеше през града, ветеранът забеляза една неясна, но грамадна сянка в далечината. Кораб. Намираше се на някакво пристанище. Значи целта на бронята бе да намери превоз през морето, иначе защо би го довела на това място?

Близо до войника изникна човек в моряшки одежди, стиснал вързоп под мишница. Очите и чертите му напомняха за тези на Фаузтин, но за разлика от вечно сериозния магьосник лицето на непознатия бе весело и оживено.

— Хей, пътешественико! Не си случил на добър ден за пътуване, а?

— Не. — Норек би отминал мъжа, без да каже нито дума повече, защото се боеше, че морякът може да се превърне в поредната жертва на прокълнатата броня, но краката му внезапно се заковаха на едно място.

Това накара и другият да се спре. Продължавайки да се усмихва, матросът попита:

— Откъде си родом? Приличаш ми на западняк, макар да ми е малко трудно да определя с цялата тази четина по лицето ти!

— От Запада съм, да — отвърна войникът. — Бях на... пилигримство^[1].

— В планините? Че там има ли нещо друго, освен кози?

Норек се опита да раздвижи краката си, но те не помръдваха. Той се замисли. Бронята явно очакваше нещо, но не му бе показала какво. Вече се бе досетил, че тя търси превоз. Може би корабът в далечината...

Норек посочи към неясната сянка и попита:

— Онзи кораб ще отпътува ли скоро?

Морякът извъртя глава и погледна в указаната посока.

— „Наполис“? Той пристигна току-що. Ще отплува най-рано след два-три дни. Единственият кораб, който ще тръгва скоро, е „Хоксфайър“^[2], надолу по пътя — той посочи на юг, след което се наведе по-наблизо и добави тихо: — Обаче искам да те предупредя за него. „Хоксфайър“ е прогнило корито. Съвсем скоро ще се озове на

дъното на морето, запомни ми думите. По-добре изчакай „Наполис“ или моя красавец „Одисей“, въпреки че това ще ти коства поне седмица. Ние имаме нужда от малък ремонт.

Краката му все още отказваха да помръднат. Какво друго искаше бронята? Каква бе крайната ѝ цел?

— Можеш ли да ми кажеш накъде ще отплава всеки от тях?

— Ние отиваме към Лут Голейн, но ще мине известно време, преди да тръгнем, както вече ти казах. „Наполис“ ще пътува чак до Кингспорт^[3] — дълго плаване, но това е в едно от твоите западни кралства, нали? С него ще стигнеш най-бързо у дома, ако питаш мен! Смятам, че точно той ти трябва.

Норек не усети никаква промяна — явно бронята все още не бе удовлетворена.

— Ами „Хоксфайър“?

— Мисля, че тръгва утре по обяд, но не бих те съветвал да се качваш на борда му. Той също отива към Лут Голейн, но едва ли ще успее да доплува дотам!

Краката на войника внезапно започнаха да се движат отново. Бронята най-накрая бе научила онова, което искаше да знае. Норек кимна набързо на матроса.

— Благодаря.

— Не пренебрегвай предупреждението ми! — извика морякът след него. — Най-добре изчакай моя кораб!

Бронята на Бартук поведе Норек към южния край на пристанището, прекосявайки малкото градче. Моряците и местните жители му хвърляха по някой любопитен поглед, защото западняшките му черти не бяха често срещани по тези места, но никой не се опита да го заговори отново. Въпреки малките си размери пристанището очевидно бе доста оживено. Норек предположи, че мястото би изглеждало по-внушително на дневна светлина, но се съмняваше, че ще му се удаде възможност да го види отново.

Когато ветеранът навлезе в най-южната част на градчето, започна да изпитва силно чувство на безпокойство. За разлика от всичко, което бе видял до този момент, тази зона изглеждаше мръсна и запусната, а малцината минувачи, които срещна по пътя си, му се сториха също толкова отблъскващи, колкото и нещастните глупаци, които се бяха опитали да го ограбят в странноприемницата. А пък единственият

плавателен съд в полезрението му изглеждаше напълно подходящ за пътуване, замислено от една прокълната броня.

Ако някой дух от ада извадеше останките на отдавна потънал кораб от черните дълбини на морето и после напълно се провалеше при опита си да ги закърпи, резултатът щеше да изглежда съвсем малко по-плачевно, отколкото „Хоксфайър“ в момента. Трите мачти стояха изправени печално като гигантски скелети, поставени на пост, полуобвити в платната като в саван. Издяланата на носа фигура някога сигурно бе представлявала закръглена русалка, но сега беше толкова изтерзана от природните стихии, че приличаше повече на банши^[4], застинало наред писъка си. Черният корпус бе дълбоко набразден, а на места се виждаха набързо скалпени кръпки. Норек се зачуди дали в някой момент от колоритното си минало плавателният съд не бе взел участие във война, или пък — което му се стори по-вероятно — да е бил използван за пиратски нападения.

Екипажът на кораба не се виждаше. На палубата стоеше единствено някаква самотна мършава фигура, облечена в парцалива куртка. Въпреки очевидната несигурност на призрачния кораб, Норек нямаше голям избор бронята без колебание принуди неохотния си гостоприемник да се качи по трапа към немощния човек горе.

— Какво ти иска? — Оказа се, че фигурата принадлежи на възрастен мъж с пергаментова кожа, който изглеждаше така, сякаш нямаше абсолютно никаква плът под тънката си жизнена обвивка. Едното му око гледаше невиждащо към някаква точка вляво от Норек, докато другото, което бе кървясало, следеше новодошлия с подозрение.

— Търся превоз до Лут Голейн — отвърна Норек опитвайки се да свърши тази работа колкото се може по-бързо. Може би ако сътрудничесе, доспехите на военачалника щяха да му дадат известна свобода на движение поне за кратко.

— Питай други кораби в пристанище! — озъби се капитанът с плътен акцент. Под широкополата шапка той носеше прошарената си коса, вързана на опашка. Избелялата зелена куртка, която очевидно бе принадлежала на някой морски офицер от западните кралства, вероятно беше сменила няколко пъти собственика си, преди да попадне в ръцете на този човек. — Няма време обслужва пътници!

Норек се наведе напред към мъжа, като се опита да не обръща внимание на зловонния му дъх.

— Ще ти платя добре, ако ме закараш дотам.

Изражението на капитана се промени моментално.

— Вярно?

Надявайки се, че бронята ще плати сметката, както бе направила в странноприемницата, ветеранът продължи:

— Имам нужда само от каюта и храна. Не желая никакво специално обслужване. Просто ме закарай до Лут Голейн.

Мъртвешката фигура го огледа внимателно.

— Броня? — потърка брадичката си той. — Офицер?

— Да. — Норек не виждаше нищо лошо в това да го мислят за дезертирал офицер. Това вероятно щеше да вдигне цената, но пък така капитанът щеше да стане по-сговорчив. За него бе достатъчно да знае, че ветеранът желае да се махне отгук час по-скоро.

Възрастният мъж отново потърка кокалестата си брадичка. Норек забеляза татуировките, тръгващи от слабата му китка и изчезващи в широките ръкави на куртката. Подозренията за пиратското минало на кораба получиха допълнително доказателство.

— Дванадесет драклина! Спиш отделно, ядеш отделно, не говориш с екипаж! Напускаш кораб, щом влезе в пристанище!

Норек беше съгласен с всичко, освен с цената. Каква, по дяволите, беше стойността на един драклин в сравнение с монетите от собствената му страна?

Излишно бе да се притеснява за това. Лявата му ръка се протегна напред, а в дланта ѝ блеснаха няколко златни монети. Капитанът ги огледа алчно, взе ги и ги преброи внимателно. Захапа едната, за да се убеди, че не е фалшива, след което изсипа жълтиците в парцаливата кесия на пояса си.

— Идва! — Мършавият мъж закуцука покрай релинга^[5]. Норек едва сега забеляза, че левият му крак има шини по цялата си дължина, чак до ботуша. Изхождайки от големината на превръзката и от собствения си опит с полевата хирургия, ветеранът реши, че кракът е бил счупен на поне две места. Капитанът би трябвало да посети някой лекар, но превръзката изглеждаше така, сякаш е била поставена преди доста дълго време и след това е била забравена.

Каквато и да бе стойността на дванадесетте драклина, още първият поглед към каютата го убеди, че това беше прекалено висока цена за нея. Дори стаята в странноприемницата бе изглеждала по-уютна от помещението, което виждаше в момента. То бе не по-голямо от килер и единственото му удобство се състоеше в разнебитена койка, закована към задната стена. Чаршафите бяха на петна и изглеждаха толкова тъмни и груби, сякаш бяха изрязани от бракувани корабни платна. Цялата каюта вонеше на развалена риба, а петната по пода загатваха за някакво кърваво насилие в миналото. Влизаният през отворената врата свеж въздух ветрееше паяжините по тавана, големи почти колкото плаща на Норек. В ъглите се бе настанила отровназелена плесен.

Норек прикри отвращението си, съзнавайки, че едва ли има право на избор.

— Благодаря, капитан...

— Каско — изръмжа мършавата фигура. — Стоиш вътре! Ядеш, когато удари камбана! Ясно?

— Да.

С отсечено кимване капитан Каско го остави да се оправя както може. Норек затвори вратата и седна върху несигурната койка. За негово голямо съжаление каютата нямаше люк, през който поне малко да проветри непоносимата воня.

Ветеранът изпъна ръце, след това протегна и краката си. Засега му беше дадена свободата да се придвижва самостоятелно, но не бе ясно за колко време. Предположи, че на борда на „Хоксфайър“ бронята не очакваше кой знае какви неприятности. Какво толкова би могъл да направи Норек? Да се хвърли през релинга и да потъне на дъното на морето? Колкото и страшно да бе станало положението му, той все още не можеше да се реши да сложи край на живота си, особено по такъв ужасен начин. Освен това ветеранът се съмняваше, че ще му бъде позволено да го направи, поне докато бронята имаше нужда от него.

Тъй като нямаше никаква идея по какъв друг начин да прекара времето си, той се опита да поспи. Въпреки вонята — или може би точно заради нея — Норек успя да се унесе. За негово съжаление сънят му отново бе обладан от кошмари.

Пак бе Кървавия военачалник и се опиваше от страховитите си деяния. Едно селище, което се бе колебало твърде дълго дали да

приеме неговото господство, изпита пълната сила на справедливия му гняв. Старейшините на градчето, заедно с няколко други подбрани жители, бяха изведени пред събраното множество. За назидание на всички останали, те бяха екзекутирани и кожата им бе одрана. Главата на един визджереец, заловен, докато шпионира, беше превърната в лампа, която да осветява покоите на военачалника. Гледката ѝ караше дори демоничните му слуги да потреперват. Разнесе се камбанен звън...

Звукът изтръгна благодарния Норек от обятията на съня. Той примигна и най-накрая осъзна, че всъщност чува корабната камбана, призоваваща екипажа на вечеря. Макар да се съмняваше, че храната ще му се понрави повече, отколкото останалите удобства, предлагани на „Хоксфайър“, вече бе зверски гладен. Освен това не желаше да поеме риска бронята отново да призове имповете. Никой не би могъл да каже какво биха сметнали те за ядивно на този кораб...

Ветеранът се загърна плътно в наметалото си и излезе от каютата. Видя неколцина опърпани мъже, които вървяха тъжно към трюма на кораба. Норек прие, че и те възнамеряват да вечерят и затова ги последва надолу до невероятно занемарената столова. Бившият войник безмълвно се нареди на опашката и получи комат твърд хляб и някакво ястие от съмнително месо, което почти го накара да си спомни с умиление за яхнията на крадливия съдържател.

Само един поглед към начумерената група убеди Норек да се върне в каютата си. Той се качи с храната си на палубата и се спря за миг до релинга, за да вдиша малко свеж въздух, преди да се затвори отново в смрадливата кабина.

Вниманието му бе привлечено от една фигура, стояща на обгърнатата в мъгла палуба.

Ръцете на ветерана изтърваха храната, разпилявайки я по пода.

Това бе Фаузтин. Въпреки че робата го обгръщаше плътно, Норек не можеше да го сбърка с никой друг.

Мъртвите очи на убития му приятел отвърнаха на неговия поглед. Дори от мястото, на което бе застанал воинът, можеше да се види зейналата дупка в разкъсаното гърло на визджереца.

— Глупак! — изрева Каско някъде отзад. — Каква мръсотия! Ти почистиш!

Стреснатият ветеран погледна през рамо към разярения капитан, след това надолу към разпиляната храна. Късчета месо бяха паднали и върху ботушите на Бартук.

— Почистиш! Няма повече храна тази вечер! — Каско закуцука нанякъде, мърморейки нещо на своя роден език — без съмнение проклинаше чуждоземните дяволи.

Въпреки гнева на капитана Норек незабавно забрави за разсипаната си вечеря. Отново потърси с поглед мъртвия си приятел.

Нищо. Нямаше задгробна фигура, която да отвърне на погледа му. Ужасяващата сянка бе изчезнала, ако въобще я бе имало.

С треперещи крака, той отстъпи назад. В ума му все още се въртеше страховитата картина, която си бе въобразил, че вижда преди малко. Фаузин, очевидно мъртъв, обвиняващ го с празните си очи.

Норек пренебрегна заповедта на капитан Каско да почисти мръсотията и хукна обратно към своята каюта. Затръшна здраво вратата зад себе си и се осмели да си поеме дъх едва когато седна на койката. — Изгубил бе борбата. Призракът на магьосника беше първият очевиден признак за това. Норек бе изгубил битката за здравия си разум. Ужасите, на които го бе подложила прокълнатата броня, най-накрая бяха унищожили и последните прегради, предпазващи съзнанието на ветерана. Несъмнено спускането по спиралата към пълната лудост щеше да бъде бързо. Вече нямаше надежда за спасение.

Завещанието на Бартук щеше да завладее не само тялото му, но и душата му.

Изморената Кара Нйтшадоу оглеждаше окаяното пристанищно градче с отвращение. Привикнала към красотите на джунглата и грижливо култивираните обичаи на своя народ, тя откри, че пристанището Геа Кул изобилства от немити тела и таи твърде много любов към материалните облаги. Като некромант Кара бе научена да цени равновесието между действията в живота и онова, което се случва след смъртта. Тя вярваше, че всеки трябва да се отнася достойно към тези два аспекта на вселената. Но това, което бе видяла през няколкото минути, прекарани тук, ѝ бе разкрило твърде малко достойнство.

Коствало ѝ бе огромни усилия да се добере до това място толкова бързо. Тя се чувстваше изтощена физически, духовно и до голяма степен магически. Кара отчаяно желаше да поспи, но бе дошла тук по причини, които все още не осъзнаваше напълно, и трябваше първо да се огледа наоколо, с надеждата да получи няколко отговора.

След тревожната загуба не само на прокълнатата броня, но и на скъпоценната кама, изчезнала от криптата заедно с двата трупа, младата магьосница бе използвала едно научено неотдавна заклинание, за да разкрие местонахождението на откраднатите доспехи на Бартук. То безпогрешно я беше довело до това непретенциозно градче. Тя все още не можеше да определи каква бе връзката на пристанището с изчезналия артефакт, но ситуацията определено не предвещаваше нищо добро. На Кара ѝ се искаше да се посъветва със своите наставници, но в дадения случай времето беше от изключителна важност. Всяко забавяне само би затруднило проследяването на целта по-късно, а тя не можеше да си позволи това. Ако крадците възнамеряваха да отнесат бронята отвъд морето, тя трябваше да ги спре още сега.

Магьосницата бе обезпокоена и от мистериозното изчезване на двете тела от криптата, които сякаш се бяха завърнали от света на мъртвите и си бяха тръгнали, отнасяйки със себе си безценната ѝ кама. Случаят бе много странен и определено не се вписваше в това, на което бяха обучавали.

Без да обръща внимание на похотливите погледи на моряците, с които се разминаваше, Кара се насочи към първата изникнала пред очите ѝ странноприемница. Облечената в черно магьосница отчаяно се нуждаеше от храна, но също така искаше да поразпита тук-там с надеждата да събере полезна информация. След изтощителното пътуване хората, взели бронята на Бартук, несъмнено също се бяха отбили някъде, за да отпочинат или да потърсят алкохол и забавления.

„Капитанската маса“, както беше наречена въпросната странноприемница, се оказа по-сносно заведение, отколкото бе очаквала. Въпреки че отвън сградата изглеждаше стара и западнала, вътре бе чисто и подредено. Кара веднага се досети, че сивокосият и внушителен на вид съдържател някога е бил морски офицер. Съдейки по чертите му, той най-вероятно бе пристигнал тук от едно от богатите западни кралства.

Още с влизането си, некромантката стана свидетел на кръчмарска свада. Гостилничарят тъкмо бе заловил един клиент, който се бе надявал, че може да си тръгне, без да плати. Въпреки напредналата си възраст, грамадният мъж с бакенбарди се справи с лекота с много по-младия от него моряк. Накрая си взе парите, които онзи му дължеше, и зрелищно изхвърли виновника в калта отвън.

Докато изтриваше ръцете си в престилката, собственикът най-сетне забележа новия си гост.

— Добър вечер, милейди! — Въпреки значителната си пълнота той се поклони галантно, а лицето му засия. — Капитан Ханос Джеронан, ваш покорен слуга! Ако ми разрешите да се изразя така, вие оказвате чест на скромното ми заведение!

Непривикнала с подобни любезности, в първия момент Кара не знаеше какво да отговори. Но капитан Джеронан, явно осъзнавайки, че я бе притеснил, търпеливо изчака тя да се съвземе.

— Благодаря, капитане — отвърна най-накрая магьосницата. — Имам нужда от малко храна. Също така, ако можете да ми отделите малко време, търся отговор на няколко въпроса.

— За вас, красавице моя, винаги ще намеря свободно време!

Той се отдалечи, подсвирквайки си с уста. Кара усети, че лицето ѝ се бе зачервило. Капитан Джеронан очевидно не криеше задни мисли в забележките си, но нищо от цялото ѝ задълбочено обучение не я бе подготвило как да приема комплименти. Магьосницата знаеше, че някои от нейните събратя я намират за привлекателна, но бе навикнала на благоприличието, което отличаваше отношението на последователите на Ратма по тези въпроси.

Кара се настани в една странична ниша и огледа останалите посетители. Повечето от тях наблягаха на яденето и пиенето, но неколцина си бяха намерили и други занимания. Една оскъдно облечена жена се бе навела над самотен моряк, а нейното предложение можеше да бъде разбрано и без думи. Вдясно от тях група хора уреждаха някаква сделка, бърборейки на език, който беше непознат на некромантката. Сред клиентите имаше и няколко мъже, които я оглеждаха със същия интерес като капитан Джеронан, но без неговата тактичност. Единият, който бе започнал да ѝ досажда с неприличните си жестове, получи вкаменяващ поглед от нейните сребристи очи. Това

явно го обезкуражи, защото той бързо се извърна и заби глава в чашата си, като потрепери, сякаш лъхнат от хладен повей.

Съдържателят се завърна с блюдо, върху което имаше печена риба, гарнирана със зеленчуци. Постави го пред некромантката и добави една висока халба.

— Това е ябълково вино, милейди. Най-лекото питие, с което разполагам.

Кара се замисли дали да не му разкаже за някои от силните билкови отвари, създадени от последователите на Ратма, но накрая реши да приеме благосклонно леката напитка. Погледна към блюдото, от което се разнасяше апетитна миризма на подправки. Разбира се, в този момент магьосницата беше готова да изяде рибата и сурова, но все пак бе доволна да открие подобна цивилизована храна на това затънтено място.

— Какво ви дължа?

— Вашата компания е достатъчно заплащане.

Тя настръхна, защото си спомни за неприлично облечената жена, която бе забелязала преди малко.

— Аз не съм...

Той изглеждаше огорчен.

— Не, не! Разбрахте ме погрешно... Искях само да поприказваме. При мен рядко отсяда такава красива девойка като вас. — Джеронан се приведе напред и добави: — Пък и не съм толкова прост, че да се опитвам да насиля жена, която следва каноните на Ратма!

— Вие знаете каква съм и все пак изявявате желание да седите на една маса с мен?

— Девойче, аз съм обиколил всички морета и дори съм плавал в големия океан. Бил съм свидетел на много магии, но съм запомнил едно: заклинателите, на които може да се има най-много доверие, винаги са били от последователите на Ратма.

Тя го възнагради с лека усмивка, която се оказа достатъчна да зачерви и без това румените му бузи.

— Тогава може би вие сте правилният човек, на когото мога да доверя въпросите си.

Капитанът се облегна назад.

— Само след като опитате моя специалитет и ми кажете откровеното си мнение.

Кара си отрязва от рибата и сдъвка малка хапка. Веднага набоде второ парче и го изяде със същото наслаждение. Джеронан разцъфтя.

— Значи ви харесва?

Вкусът бе възхитителен. В източните джунгли също имаше изобилие от прекрасни подправки, но магьосницата никога не бе яла нещо, което да се сравнява с това ястие. Тя погълна по-голямата част от порцията си за отрицателно време. След като се засити, най-накрая отново се почувства на себе си.

Междувременно капитан Джеронан се бе извинил и бе отишъл да се погрижи за останалите си клиенти, но докато тя приключи с вечерята, повечето от тях си бяха тръгнали. Бяха останали само двама намусени моряци, които очевидно бяха толкова изморени, че нямаха желание за нищо друго, освен бавно да отпиват от халбите си.

Съдържателят се настани срещу нея и зачака.

— Моето име е Кара Найтшадоу — започна тя. — Вече знаете каква съм.

— Така е, но никога не съм виждал толкова прекрасна представителка на вашия орден.

Кара продължи да говори, защото не желаше да бъде отклонявана с любезности точно в този момент.

— Капитане, да сте виждали някой странен човек напоследък?

Той се засмя.

— В Геа Кул? Девойче, тук е по-странно, ако срещнеш нормален човек.

— Имам предвид, например... например мъж, пренасящ броня, натоварена на гърба на животно? — Некромантката направи кратка пауза, за да обмисли внимателно вероятните възможности. — Или пък мъж, облечен в доспехи?

— Тук има много войници. Подобна гледка не е необичайна.

— Кървавочервени доспехи?

Джеронан свъси вежди.

— Виж, това вече бих го запомнил... но не. Не съм виждал такъв човек, милейди.

И така отчаяният опит на Кара да намери някаква непосредствена следа от откраднатия артефакт се бе провалил. Сега ѝ

се искаше да зададе друг, по-специфичен въпрос, но се страхуваше, че ако го направи, непринуденото поведение на капитана може да се промени. Макар че той бе запознат с принадлежността ѝ към некромантския орден, някои въпроси бяха прекалено мрачни, за да ги обсъжда дори с него. Ходещите трупове несъмнено бяха една от тези теми.

Кара отвори уста с намерението да попита нещо друго, но вместо да оформи думи, устата ѝ се разтегна в една продължителна прозявка.

Нейният събеседник я изгледа продължително.

— Простете ми откровеността, милейди, но изглеждате по-бледа, отколкото е нормално. Мисля, че се нуждаете от почивка.

Тя се опита да го опровергае, но само се прозина още веднъж.

— Може би сте прав.

— Имам няколко свободни стаи. За вас нощувката ще е безплатна... и не очаквам нищо в замяна, ако се безпокоите от това.

— Ще ви платя. — Магьосницата с мъка успя да извади няколко монети от кесията на пояса си. — Това достатъчно ли е?

Той избута повечето от тях обратно.

— Толкова стигат... Недейте да размахвате всичките тези пари наляво-надясно. Далеч не всички люде наоколо са почтени!

Кара дори не можеше да помръдне. Краката ѝ бяха като налети с олово. Магията, която беше направила, за да стигне по-бързо до своята цел, бе изцедила огромна част от нейните сили.

— Моля да ме извините, но мисля да отида в стаята си веднага.

— Дайте ми няколко минути, за да се уверя, че ленивата прислуга си е свършила работата както трябва. Останете тук, аз ще се върна ей сега!

Капитанът изчезна още преди тя да бе успяла да се възпротиви. Кара се опита да се разсъни, но едва държеше очите си отворени. Чувстваше се напълно изтощена — повече отколкото бе редно, дори като се имаха предвид неимоверните усилия, които бе положила. Дали пък не я бяха упоили? Може би не бе преценила правилно капитан Ханос Джеронан. Приятната му външност може би прикриваше друга, по-тъмна страна.

Тя се изправи с мъка. Разбирайки, че съзнанието ѝ вероятно е размътено, магьосницата се заклатушка към изхода, без изобщо да се притеснява какво ще си помислят двамата моряци в ъгъла. Хладният

морски въздух вероятно щеше да проясни мислите ѝ, въпреки отблъскващите миризми на пристанището.

Краката ѝ бяха станали толкова слаби, че Кара едва не падна през вратата. Започна да диша дълбоко. Част от тежестта в главата ѝ се изпари, но чернокосата жена все още не се бе свестила напълно. Трябваше отново да започне да мисли трезво, преди да вземе решение какво точно да прави със съдържателя.

Изведнъж я заля чувство за непосредствена опасност.

Тя се огледа и забеляза как само на метър от нея един човек в парцаливо пътническо наметало изникна от тъмната мъгла. Лицето му оставаше скрито под качулката, но Кара видя как бледата му ръка се показва изпод плаща. Мъжът държеше кама, която сияеше дори в безлунната нощ.

Кама от слонова кост.

Камата на Кара.

Другата бледа ръка се вдигна и издърпа качулката леко назад, за да разкрие лице, което некромантката бе виждала веднъж преди това: визджереецът от гробницата на Бартук.

Визджереецът с разкъсаното гърло.

— Твоята магия... трябваше да ѝ подейства... по-добре — чу тя един хриплив глас зад гърба си.

Кара понечи да се обърне, но тялото ѝ все още реагираше бавно. Осени я мисълта, че въпреки цялото си обучение тя не бе успяла да различи, че нападателите ѝ са двама.

Второ бледо лице ѝ се усмихна мрачно. Главата на мъжа бе наклонена леко на една страна, сякаш не бе свързана достатъчно здраво с тялото му.

Вторият труп от гробницата. Жилестият мъж със счупения врат.

— Не ни оставяш... никакъв избор.

Ръката му беше вдигната и стискаше друга кама, насочена с дръжката надолу. Още докато този факт си проправяше път към замъгленото съзнание на некромантката, зомбито замахна с все сила.

Ударът улучи Кара Найтшадоу в слепоочието. Тя се завъртя и най-вероятно щеше да си разбие главата в калдъръма, ако немъртвото същество не я беше хванало в последния момент. С удивителна нежност то положи зашеметената жена на земята.

— Ти... наистина... не ни остави... никакъв избор.

[1] Посещение на свети места, поклонничество. — Б.пр. ↑

[2] Hawksfire (англ.) — от hawks — ястреби; и fire — огън. —

Б.пр. ↑

[3] Kingsport (англ.) — кралско пристанище. — Б.пр. ↑

[4] Дух, чийто вой предвещава смърт в дома (ирл.). — Б.пр. ↑

[5] Перила на палубата; фалшборд (мор.). — Б.р. ↑

ШЕСТ

Норек не се подаде повече от каютата си, докато не настъпи време за сутрешната закуска. Никой не му проговори по време на кратката му разходка до столовата, дори капитан Каско, който очевидно още не беше простил на своя пътник за мръсотията, оставена на палубата. Норек всъщност беше благодарен за липсата на внимание, защото не искаше нещо да забави връщането му сред безопасността на кабината.

Той бе спал на пресекулки през нощта, преследван не само от сънищата за Бартук, но и от ужасяващите видения за отмъстителния дух на Фаузтин, който се бе появил да го вземе със себе си. Ветеранът се бе успокоил едва когато „Хоксфайър“ най-накрая бе вдигнал платна. Разбунените призраци определено не биха могли да го последват в открито море. Всъщност, докато корабът пореше бурните вълни, Норек започна да си мисли, че само си бе въобразил страховитата картина. Човекът, когото той бе приел за Фаузтин, вероятно бе някой друг визджереец — все пак пристанището се намирало в близост до техните източни земи — или пък бе плод на собственото му тревожно въображение.

Последното изглеждаше най-вероятно. В края на краищата Норек беше опустошен физически и психически. Спомените от гробницата и от клането в странноприемницата продължаваха да го преследват постоянно. Освен това бронята на военачалника бе поставила издръжливостта му на крайно изпитание, принуждавайки войника да прекоси трудния терен без почти никаква почивка, и то с темпо, което би убило повечето мъже. Норек подозираше, че вероятно и той би загинал някъде по пътя, ако бронята не му беше спестила поне част от усилията.

Вълните станаха по-бурни, когато „Хоксфайър“ навлезе в дълбоки води. С всяко проскърцване на корпуса Норек ставаше все по-убеден, че съвсем скоро морето ще строши старото корито като съчка. Но корабът продължаваше храбро напред, възсядайки вълните една

след друга. Въпреки че изглеждаха като събрани от кол и въже, капитан Каско и неговият екипаж се оказаха доста сръчни в управлението на плавателния съд. Те се стрелкаха по въжетата, тичаха по палубата и непрекъснато поддържаха кораба в готовност да посрещне природните стихии. — Това, за което те нямаха готовност, бе бурята, която се разрази няколко часа след като потеглиха. Небето причерня и навсякъде започнаха да се сипят светкавици. Вятърът набра скорост и започна да огъва мачтите, опитвайки се да разкъса платната. Норек, който най-накрая бе излязъл навън, бързо се хвана за релинга, когато морето наклони „Хоксфайър“ настрани.

— Дясно на борд! — изрева Каско от мостика. — Дясно на борд!

Мъжът при щурвала се опита да се подчини, но вятърът и вълните се бореха срещу него. Още един член на екипажа му се притече на помощ и двамата заедно успяха да изпълнят заповедта на капитана, макар и с големи усилия. Накрая заваля и дъжд — истински порой, който принуди Норек да се прибере в своята каюта. Той не само не разбираше нищо от мореплаване, но и рискуваше живота си всеки път, когато се приближеше до релинга, защото, както бе облечен в тежката броня, ако някоя по-силна вълна го изхвърлеше зад борда, щеше да потъне като камък.

Един зацапан фенер се клатушкаше бясно от тавана и се опитваше да освети каютата. Норек се разположи във вътрешния край на койката и се помъчи да помисли. Той все още не се беше отказал от надеждата да се освободи от прокълнатата броня, но засега нямаше никаква идея как да го направи. Това изискваше мощна магия, а той не познаваше човек с такива умения. Само ако можеше да попита Фаузтин...

Споменът за снощното му видение отново се стовари върху него със страшна сила. За пореден път тръпки побиха Норек. Най-добре беше да забрави за Фаузтин, а също и за Садун. Те бяха мъртви.

Нощта настъпи, но бурята не утихваше. Дойде време за вечеря и се наложи Норек да слезе в столовата. Забеляза, че сега част от екипажа го гледаше с нещо повече от незаинтересованост и пренебрежение. Някои от хората изглеждаха враждебно настроени, но в същото време сякаш бяха уплашени. Норек не се съмняваше, че това бе свързано с бронята. Моряците вероятно се чудеха какъв е той.

Бронята говореше за власт, за господство. Защо такъв като него пътуваше на мизерна черупка като „Хоксфайър“?

Той отново отнесе яденето си в каютата, предпочитайки усамотението. Този път храната беше малко по-приемлива, а може би предишните буламачи вече бяха притъпили вкусовите му възприятия. Норек изгълта гозбата, след това се отпусна на койката. Не очакваше съня с нетърпение. Не беше съблазнен нито от виденията, посветени на Бартук, нито от кошмарите, свързани с гробницата. Накрая изтощението си каза думата и дори жестокото клатушкане на „Хоксфайър“ не можа да задържи очите му отворени.

„Би било добре... да си починеш... — каза един хриплив, но същевременно познат глас. — ... Но както се казва... за злото няма почивка... нали така?“

Норек скочи на крака с широко отворени очи. Фенерът не даваше почти никаква светлина, но дори в сумрака войникът можеше да види, че в стаята няма никой.

— Проклятие! — Това бе поредният кошмар. Норек разбра, че бе заспал, без да се усети. Гласът бе прозвучал единствено в главата му. Гласът на приятел, който сега бе мъртъв.

Гласът на Садун.

Чу се гръмотевица. „Хоксфайър“ потрепери. Норек се улови за ръба на койката и понечи отново да легне върху нея.

„Трябваше... да послушаш Фаузтин... Сега вероятно... е твърде късно“.

Той замръзна на мястото си, а погледът му се стрелна към вратата.

„Ела при нас, приятелю... ела при Фаузтин... и мен“.

Норек се стегна.

— Садун?

Не получи отговор, но няколко от дъските точно пред каютата му изскърцаха, сякаш някой бе стъпил върху тях и бе спрял пред вратата.

— Има ли някой там?

„Хоксфайър“ се наклони и едва не го запрати на пода. Норек се залепи за стената, а погледът му не се откъсваше от вратата. Нима си бе въобразил хрипливия, задъхващ се глас на Садун?

През дните, последвали бягството му от гробницата, нервите на ветерана бяха поставени на сериозно изпитание — повече, отколкото в

най-свирепата битка. Но сякаш нещо отвътре накара Норек да отиде при вратата. Когато я отвореше, най-вероятно пред нея нямаше да има никой. Невъзможно бе Садун и визджереецът да са отпред, очаквайки своя приятел, който ги бе убил по толкова жесток начин. Такива неща просто не се случваха, освен в историите, разказвани шепнешком по късни доби около лагерните огънове.

Но пък и обсебени от духове доспехи също не съществуваха извън мрачните приказки.

Дъските отново изскърцаха. Норек стисна зъби и посегна към резето.

Металната ръкавица внезапно потрепери и започна да сияе в зловещо червено.

Той дръпна ръката си обратно, наблюдавайки с изумление как сиянието помръква. Посегна напред още веднъж, но този път не се случи нищо. Норек се напегна, вдигна резето и отвори вратата със замах.

Върху него се стовариха вятър и дъжд, но пред каютата нямаше никаква ужасяваща сянка, с обвиняващо насочен напред кокалест пръст.

Норек грабна наметалото си и излезе навън. Погледът му се стрелна първо наляво, след това надясно. Около носа на кораба видя неясните сенки на мъжете, които се бореха да задържат платната по местата им, но нямаше й следа от предполагаем призрак.

Тежки стъпки го накараха да погледне отново към кърмата, където видя един от хората на Каско да тича към носа. Той щеше да подмине Норек, без дори да го погледне, но войникът го хвана за ръкава. Пренебрегвайки разярения поглед на матроса, ветеранът му извика:

— Видя ли някой тук преди малко? Имаше ли някой пред моята каюта?

Морякът изплю нещо на неразбираем език и се изтръгна от ръцете на Норек, сякаш бе докоснат от прокажен.

Воинът продължи да го гледа, докато онзи се отдалечаваше тичешком, а после насочи вниманието си към релинга. В главата му се зароди една идея — напълно абсурдна, но все пак той пое риска и пристъпи до ръба, да погледне кораба отстрани.

Вълните биеха непрестанно в разнебитения корпус на „Хоксфайър“ и сякаш даваха всичко от себе си, за да пробият борда и да запратят плавателния съд и неговите обитатели в обятията на смъртта. Морето се гърчеше диво и понякога се издигаше толкова високо над палубата, че Норек изпитваше затруднение да види небесата.

Обаче нямаше никаква следа от предполагаемия му посетител. Нямаше отмъстително зомби, вкопчило се отстрани на корпуса. В края на краищата се оказваше, че той отново си бе въобразил всичко — непрощаващите сенки на Садун Трист и Фаузтин не бяха стояли пред вратата на каютата му.

— Ти! Какво прави вън? Прибира се веднага! — Куцукащата фигура на капитан Каско се зададе откъм носа. Той изглеждаше разярен от това, че единственият му пътник сякаш предизвикваше природните стихии. Ветеранът се съмняваше, че това се дължи на загриженост за неговата безопасност. Зад гневните думи на капитана прозираше и мъничко страх — същия, който Норек бе забелязал и при останалите хора от екипажа.

— Какво има? Какво не е наред?

— Не наред? — излая в отговор Каско. — Всичко наред! Обратно в каюта! Навън буря! Ти глупак?

Норек се изкушаваше да отговори с „да“ на въпроса на капитана, но предпочете да не спори с него. Пред погледа на сакатия мореплавател той се върна в каютата си и затвори вратата пред намръщената му физиономия. Само след миг Норек го чу да се отдалечава с тежки стъпки.

Ветеранът се опита да заспи отново, въпреки че тази идея изобщо не го привличаше сега. В главата му постоянно се въртяха въпроси. Най-силно го озадачаваше мистериозното сияние, излъчвано от кървавочервената ръкавица миг преди воинът да свали резето. Ако зад вратата не бе дебнела никаква опасност, защо бронята бе предприела такава защитна мярка? Вярно, че не беше установила контрол над тялото му, но все пак действията ѝ, изглежда, имаха определена цел...

Размишлявайки върху този феномен, Норек се унесе. Събуди го тътенът на една гръмотевица, която разтърси каютата и едва не го изхвърли от разнебитената койка. Замаяният войник не можеше да

прецени колко дълго бе спал. Бурята продължаваше да се вихри с пълна сила и ветеранът прие, че бяха минали само няколко часа. Нито една от бурите, които бе преживявал, не бе продължавала толкова дълго, но може би в открито море нещата стояха по по-различен начин.

Ръцете и краката му бяха изтръпнали, затова Норек се протегна и се опита да заспи отново.

Продължителен трясък, по нищо не напомнящ за гръмотевица, го накара да скочи на крака. Той го разпозна веднага, въпреки че не му се случваше да го чува всеки ден. Това беше звукът на чупещо се дърво.

На кораба, намиращ се сред развилнялата се буря, това можеше да означава само едно — сигурна смърт за всички на борда.

Норек излетя от каютата и хукна към носа. По виковете разбра, че екипажът вече се бори, за да преодолее грозящата ги опасност, но ветеранът знаеше колко трудна бе задачата им, ако наистина се беше случило онова, от което се опасяваше.

Секунди по-късно най-лошите му страхове се оправдаха. Точно пред него няколко моряка се бореха да не допуснат една от мачтите да се разцепи на две. Някои от тях дърпаха въжетата в опит да задържат горната половина на мястото ѝ, докато други мъже се стараеха да подсилят повредената част с шини, гвоздеи и намотано въже. За съжаление битката им беше обречена на неуспех, защото мачтата се накланяше все повече и повече. Падайки, тя можеше да повлече и такелаж^[1] на останалите две мачти и тогава корабът щеше да стане неуправляем.

Той искаше да направи нещо, но никое от уменията, които бе придобил през дългия си живот, нямаше да бъде от помощ на опитните моряци. Норек се загледа в металните ръкавици. Кървавочервеният им цвят ги караше да изглеждат толкова заплашителни и изпълнени със сила. И въпреки това цялата прехвалена мощ на наследството на Бартук му бе напълно безполезна в момента.

Тази мисъл се стопи, когато обезпокоително синьо сияние се появи без предупреждение около всяка от ръкавиците.

Норек внезапно се втурна напред — бронята отново бе поела командването над неговите действия. Но както никога досега ветеранът не ѝ се противопостави, уверен, ако не в метода, то поне в намеренията ѝ. Бронята искаше да стигне до мистериозната си крайна

цел, а това нямаше да стане, ако потънеха заедно на дъното на морето. Тя бе длъжна да действа, дори само за да спаси живота на Норек.

— Назад! Назад! — извика му капитан Каско, очевидно убеден, че неговият непохватен пътник може единствено да влоши още повече и без това ужасната ситуация. Обаче ветеранът прелетя край него, без да му обърне внимание, като едва не събори сакатия моряк през борда.

Мачтата скърцаше застрашително — сигурен знак, че остават само секунди, преди да се срути. Норек си пое дълбоко въздух и зачака нетърпеливо бронята да направи нещо.

— Кешра! Куезал иракус!

Светкавиците подчертаваха всяка една дума, излязла от устата на войника, но той не им обръщаше внимание. Това, което гледаше — и несъмнено всички наоколо също видяха, — бяха трептящите зелени фигури, които внезапно заобиколиха повредената мачта. Те притежаваха силни лъскави пипала, които завършваха със смукателни органи и дълги туловища, наподобяващи гигантски плужеци. Чудовищата съскаха и пълзяха, а нереалните им лица приличаха на кошмарните видения на някой луд художник, опитал се да нарисува карнавални маски.

Моряците се разбягаха панически, захвърляйки въжетата. Мачтата започна да пада. Призованата от Норек орда я върна на мястото ѝ. Докато някои от съществата я придържаха, други започнаха да обикалят около повреденото място. След себе си те оставяха пътеки от слуз, запълващи цепнатините на дървото. В началото ветеранът нямаше представа какво бяха намислили демоните, но скоро забеляза, че слузта се втвърдяваше почти моментално, подсилвайки мачтата. Съществата продължиха да се въртят около нея, сякаш на безумно състезание без финална линия. Техните събрата, които вече не трябваше да придържат повредения участък, стояха отстрани и съскаха, сякаш окуражаваха онези, които обикаляха около дървото. — Кешра! Куезал ранака!

Демоните бързо запълзяха надолу по мачтата и се събраха накуп. Норек премести погледа си от ужасяващата група към работата, която бяха свършили. Въпреки бурята мачтата почти не се огъваше, сякаш духаше само лек бриз. Чудовищата не само я бяха поправили, но дори я бяха заздравили до такава степен, че имаше вероятност тя да преживее пътуването по-леко от останалите две.

Очевидно доволна, бронята махна небрежно с ръка към демоните. Зловещата група бе залята от толкова ярка светлина, че Норек се принуди да замижи. Съскането на съществата стана по-силно, по-дрезгаво, а после светлината изчезна с някакво подобие на въздишка, не оставяйки и следа от приличащите на плужеци демони — нито дори пътечка от слуз по палубата.

Напълно безразлична към случилото се, бурята продължаваше да се вихри, мятайки „Хоксфайър“ наляво-надясно. Но въпреки че заплахата не бе отминала, екипажът не изгаряше от желание да се върне по местата си. Моряците се размърдаха едва когато капитанът започна да им крещи. Те заобикаляха Норек отдалече, поглеждайки го крадешком, с изпълнени със страх очи. Явно осъзнаването, че с тях пътува човек, който може да командва такива ужасяващи чудовища, ги бе разтърсило до дъното на душите им, независимо от това, че животът им беше спасен от призованите демони.

Обаче на Норек въобще не му беше до тях. Чувстваше се толкова изтощен, та чак му се подкосяваха краката.

Макар магията всъщност да бе направена от доспехите, той се чувстваше така, сякаш собственоръчно бе изработил наново цялата проклета мачта. Ветеранът очакваше бронята да го поведе обратно към каютата му, но сега, след като опасността беше преодоляна, тя очевидно бе оставила нещата в неговите ръце.

Докато се обръщаше и напускаше палубата, той имаше усещането, че металът тежи цял тон. Продължаваше да усеща напрегнатите погледи на екипажа на „Хоксфайър“ върху себе си. Без съмнение хората скоро щяха да забравят, че дължат живота си на неговото присъствие на борда. Страхът им от това, че се намират в компанията на повелител на демони, щеше да нарасне и можеше да избие в насилие.

Не го бе грижа. Единственото, което Норек искаше сега, бе да си легне. Отчаяно се нуждаеше от сън. Дори бурята нямаше да успее да го задържи буден в този момент. На другия ден щеше да се опита да замаже положението.

Ветеранът се надяваше, че междуременно никой от екипажа нямаше да опита нещо глупаво и фатално.

Мрак. Топъл, всепоглъщащ мрак.

Кара се бе настанила в него. Живееше в него. Чувстваше се толкова удобно, че дълго време не желаше да го напусне. Все пак настъпи един момент, когато я обзе тревожно чувство за опасност и я накара да се обърне, да се раздвижи и да се опита да се събуди.

Чу се един странно познат глас.

— Кара! Девойче! Къде си?

Думите бавно започнаха да я изваждат от забравата. С цялата си воля Кара Найтшадоу се опита да се отърси от съня. Мракът я държеше като затворничка. Удобството, което той предлагаше, беше задушаващата прегръдка на вечния сън.

— Кара!

Тя вече не се чувстваше комфортно. Мракът я дразнеше, притискаше я, по-скоро наподобявайки ковчег, отколкото меко легло...

— Кара!

Магьосницата отвори очи.

Тя беше затворена в гробница от дърво, а краиците ѝ бяха като парализирани.

Някъде далече излая куче. Некромантката примигна в опит да се съсредоточи. През няколко пукнатини проникваше неясна светлина, достатъчна, за да може Кара да осъзнае какво ѝ се бе случило. Стоеше права, а дънерът я обгръщаше здраво от всички страни — кухо дърво, без никакви по-големи пролуки. Някак я бяха напъхали вътре и я бяха затворили, за да умре?

Тя едва не се поддаде на чувството за клаустрофобия^[2]. Магьосницата се опита да раздвижи ръцете си, но не успя. Те бяха приковани от двете ѝ страни, увити от зеленината, която растеше в кухото дърво. Още по-лошо — мъх покриваше устата ѝ, запечатвайки я плътно. Тя се опита да извика, но се чу само приглушен стон и Кара разбра, че никой отвън няма да я чуе.

Още кучета се разляха, този път по-наблизо. Тя различи един глас — гласа на капитан Джеронан, — който викаше името ѝ.

— Кара! Девойче! Чувате ли ме?

Краката ѝ също отказваха да помръднат вероятно по същата причина, както и ръцете ѝ. Физически Кара бе напълно безпомощна.

Чувството за клаустрофобия се засили. Въпреки че магьосницата бе прекарала по-голямата част от краткия си живот в усамотение,

винаги бе имала свободата да се движи, свободата да избира. Нейните немъртви нападатели я бяха лишили и от двете. Отчаяната некромантка не можеше да си обясни защо просто не я бяха убили, след като гибелта ѝ изглеждаше неминуема, но по доста бавен и ужасен начин.

Тази мисъл, придружена от нарастващото чувство, че дървото я притиска все по-здраво от всички страни, бързо започна да води Кара към почти сляпа паника. Тя искаше да се измъкне, да бъде свободна, страхуваше се от бавните мъки на гладната смърт.

Както беше прикована и със запушена уста, нямаше начин да направи някоя магия, за да се спаси. Но първичните сили, обикновено държани под контрол от последователите на Ратма, настояваха да излязат на повърхността. Тя нямаше да загине по този начин, не и от черната магия на някакъв загубен немъртъв магьосник. Нямаше да загине по този начин. Във вътрешността на дънера взе да става все по-горещо. Пот започна да се стича от челото на некромантката. Растителността сякаш се стегна около крайниците ѝ. Нямаше да загине...

Сребристите ѝ очи заискриха по-силно... по-силно... И дънерът експлодира.

Трески се разлетяха във всички посоки, засипвайки околността. Кара чу мъжки ругатни и квичене на кучета някъде наблизо. Тя не можеше да направи нищо за посипаните с отломки хора. Честно казано, не можеше да направи нищо повече и за себе си. Крайниците на некромантката вече не бяха приклепени и тя се стовари по очи. Само инстинктивната ѝ реакция — да протегне ръце напред — я спаси да не си разбие главата, но не предотврати сътресението от удара ѝ в земята и тя почти изгуби съзнание.

Магьосницата чу неясни гласове, които сякаш се приближаваха към нея. Някакъв звяр започна да души земята около главата ѝ, а студеният му нос се допря за момент до ухото ѝ. Тя чу някаква команда, а после почувства силни, но нежни ръце да докосват рамената ѝ.

— Кара! Какво, в името на морската вещица, се е случило с вас, девойче?

— Джеронан... — успя да промълви тя, но усилието едва не я довърши.

— Спокойно, девойче! Хей, глупако! Дръж каишките на кучетата! Аз ще се погрижа за нея!

— Тъй вярно, капитане!

Кара нямаше спомени за връщането си в Геа Кул, освен за един момент, когато съдържателят, който я бе носил на ръце, бе наругал един от спътниците си за това, че кучетата непрестанно му се мотаели в краката.

От време на време магьосницата идваше в съзнание и мислите ѝ неизменно се връщаха към кратката ѝ среща с двамата немъртви. Нещо у тях я тревожеше сериозно далеч повече, отколкото си бе представяла, че е възможно да я притеснят два трупа.

Въпреки състоянието си още във фаталната вечер Кара бе съобщила, че те са невидими за нейните възприятия. Нещо по-лошо — немъртвите я бяха използвали. А не би трябвало да е така — некромантите манипулираха силите на живота и смъртта, а не обратното. Въпреки това визджереецът и неговият спътник си бяха играли с магьосницата, сякаш бе проста послушница от първи клас. Как? И изобщо защо двамата ходеха по лицето на земята?

Отговорът сигурно беше свързан с грешката ѝ в гробницата. Въпреки че по време на обучението ѝ не бе ставало дума за такива феномени, явно когато тя бе оставила привидението само, то някак бе успяло да придобие контрол над тялото си. След това бе призовало своя спътник обратно към живота и двамата заедно бяха изчезнали с помощта на магия, преди тя да се върне.

Просто обяснение. Но незадоволително. Кара бе сигурна, че изпуска нещо.

— Магьоснице?

Думата отекна в черепа ѝ, заглушавайки всичките ѝ мисли. Тя насили клепачите си да се отворят и вдигна поглед към загриженото лице на капитан Ханос Джеронан.

— Какво...

— Спокойно, девойче! Вие сте изкарали два дена без храна и вода! Това не е достатъчно, за да ви нанесе истинска вреда, но си е твърдо дълго и не можете да очаквате да сте във форма!

Два дена? Тя е стояла затворена цели два дена?

— Когато изчезнахте онази нощ, аз веднага започнах издирване, но едва на сутринта открих тази кесийка до странноприемницата. —

Той вдигна малката кожена кесия, в която Кара държеше някои от билките, необходими за нейните заклинания. Магиите на некромантите — изискваха и други съставки, освен кръв, въпреки че почти никой от непосветените не знаеше за това.

Все пак беше много странно, че тя бе загубила кесията си. Младата заклинателка обикновено я държеше изключително здраво завързана. Нейните нападатели сигурно нарочно я бяха откъснали. Разбира се, това звучеше още по-нелогично, защото единствената причина, да си правят този труд, бе, за да оставят следа за нейното отвличане — нещо, което не би направил никой похитител, дори ако бе немъртъв.

Но от друга страна, те я бяха оставили жива и невредима, макар и погребана в сърцето на едно мъртво дърво.

Тя се чувстваше невероятно обърквана. Това сигурно бе проличало и в изражението ѝ, защото съдържателят незабавно се опита да ѝ помогне.

— Какво искате? Имате ли нужда от още вода? От одеяло?

— Аз съм... — Думите ѝ звучаха по-скоро като крякането на жаба или като гласа на немъртвия ѝ нападател. Кара прие с благодарност водата, поднесена ѝ от Джеронан, след което опита отново. — Аз съм добре, капитане, благодаря ви за грижите. Аз, разбира се, ще ви платя...

— Не искам да слушам подобни глупости, милейди! Да не съм чул повече думата „заплащане“!

Той наистина беше пълна загадка за нея.

— Капитан Джеронан, повечето хора, особено западниците, по-скоро биха оставили някой от моя орден да изгние, отколкото да организират издирване. Вие защо го направихте?

Грамадният мъж изглеждаше притеснен.

— Винаги се грижа за гостите си, девойче.

Въпреки болката, която пронизваше цялото ѝ тяло, тя се надигна. Джеронан я бе настанил в стая, каквато Кара дори не си бе представяла, че може да се намери в Геа Кул. Чиста и комфортна, без миризма на риба във въздуха. Истинско чудо. Все пак некромантката не позволи на разкошната обстановка да я отклони от темата.

— Защо го направихте, капитане?

— Някога и аз имах дъщеря — започна с голяма неохота той — и преди да сте си го помислили, не, тя никак не приличаше на вас, освен че също беше красавица...

Джеронан се прокашля и продължи:

— Жена ми беше от семейство с по-високо социално положение от мен, но моите морски успехи ми позволиха да се издигна, което направи брака ни възможен. Не след дълго се роди Тераниа, но майка ѝ почина скоро след като ѝ даде живот. — Една дръзка сълза се отрони от окото на грубоватия мъж, но съдържателят бързо я изтри от лицето си. — Животът ми през следващото десетилетие беше мъчителен, защото службата ме бе откъснала от единственото любимо същество, което ми бе останало. Най-накрая, когато дъщеря ми беше започнала да се превръща в красива девойка, аз се оттеглих от поста си и прекосих морето заедно с нея, за да я отведа на място, което тогава считах за невероятно красиво. Благословена да бъде, Тераниа никога не се оплака, дори сякаш разцъфтя тук.

— Имате предвид тук, в Геа Кул?

— Не бъдете толкова изненадана. Преди десетина години това беше много по-приятно и чисто местенце. По-късно то започна да се променя, сякаш го бе докоснало нещо гнусно. Както чувам, положението било същото навсякъде по света.

Кара с усилие задържа изражението си безразлично. Като една от последователките на Ратма тя знаеше отлично, че силите на мрака бяха започнали да се разпростират по цялата земя. Плячкосването на гробницата на Бартук беше само един от примерите в подкрепа на този факт. Некромантите се страхуваха, че скоро светът ще излезе от крехкото си равновесие и везните ще се наклонят към господарите на ада.

Очевидно демоните отново бяха плъзнали по лицето на земята.

Капитан Джеронан не бе спрял да говори, докато умът ѝ бе зает с тези нерадостни мисли, и затова Кара бе изпуснала следващите му думи. Но нещо към края на разказа му привлече вниманието ѝ толкова силно, че тя едва не извика.

— Какво?

Лицето му бе станало много мрачно.

— Да, точно така се случи, кълна се! Живяхме тук две години и бяхме толкова щастливи... След това една нощ чух писъци от стаята на

дъщеря ми. Нахлух през вратата, но не открих нито следа от нея! Прозорецът беше затворен, претърсих внимателно навсякъде — дори в килера, но тя бе изчезнала мистериозно! Стаята нямаше друг изход и до нея не би могъл да стигне никой, без преди това да мине покрай мен!

Джеронан продължи да разказва как започнал да търси дъщеря си под дърво и камък. Дори неколцина от местните жители се включили в издирването. Три дни я търсил той и три ноци, без да постигне никакъв успех. На четвъртата нощ, когато капитанът най-накрая легнал да почине, чул дъщеря си да го вика в съня му.

Въпреки отчаянието си, като предпазлив човек, той взел със себе си церемониалната сабя, подарена му от неговия адмирал. С оръжието в ръка съдържателят отишъл сред пустошта, следвайки зова на детето си. Повече от час Джеронан си проправял път през гори и хълмове, търсейки, оглеждайки се.

Най-накрая зърнал своята обична Тераниа под едно изкривено дърво. Момичето, чиято кожа била странно бледа — дори повече от тази на Кара, — очаквало баща си с протегнати за прегръдка ръце.

Тя го повикала отново и Джеронан, естествено, се отзовал. Със сабя в едната ръка той прегърнал дъщеря си.

И кучешките ѝ зъби едва не разкъсали гърлото му.

Капитан Джеронан бил плавал по целия свят. Бил водил люти битки с пирати и разбойници в името на своите господари. В живота си бил станал свидетел на много случки — и страховити, и прекрасни, но най-голямата му радост била да отгледа единственото си дете.

И нищо не било по-страшно и по-мъчително от това да прониже в сърцето съществуването, в което се била превърнала любимата му дъщеря.

— Сабята виси долу — промълви той накрая. — Прекрасна майсторска изработка. Направена, за да бъде използвана. — И сякаш току-що се бе сетил за това — капитанът добави: — Обкована е със сребро, иначе нямаше да бъда тук днес.

— Разбрахте ли какво е направило това с дъщеря ви?

— Най-лошото е, че така и не открих! Тъкмо бях успял да изтикам цялата история в дъното на съзнанието си и точно тогава изчезнахте вие! Страхувах се, че то се е върнало за вас! — В очите му

се появи една сълза. — Все още чувам виковете ѝ — когато изчезна, и когато я убих!

Но Кара не бе отвлечена от незнайния ужас на Джеронан, а от двамата ексцентрични немъртви от гробницата. Тази мисъл най-накрая я върна обратно към настоящето.

— Простете ми, капитане, не бих искала да се отнеса безсърдечно към вашата огромна загуба... Но е много важно да разбера дали по време, на моето отсъствие са отплавали някакви кораби.

Въпросът на Кара хвана неподготвен скърбящия мъж, но той се съвзе бързо.

— Единственият кораб, който е отплавал оттогава, е „Хоксфайър“. Прокълнато корито, ако въобще съм виждал такова! Изненадан съм, че още не е потънал.

Само един кораб, значи. Крадецът несъмнено се бе качил на него.

— Накъде се беше насочил?

— Той винаги плава до Лут Голейн.

Името ѝ беше познато. Процъфтяващо кралство на западния бряг на моретата-близнаци, където се събираха търговци от цял свят.

Лут Голейн...

Тя се замисли отново. Визджереецът и неговият ухилен приятел бяха изменили пътя дотук, движейки се с темпо, на което можеха да издържат само онези, които не изпитват умора. Те не бяха дошли случайно в Геа Кул — пристанище, което служеше единствено като отправна точка към други места. Но защо? Можеше да има само една причина. Те преследваха останалите членове на своята група. Онези, които носеха със себе си бронята на Бартук. Кара подозираше, че това бе само един мъж, но не трябваше да пренебрегва и възможността да са повече.

Вероятно „Хоксфайър“ носеше на борда си оцелелите от групата, осквернила гробницата, а може би и завърналите се от света на мъртвите техни другари. Във втория случай зомбитата трябва да се бяха скрили изключително внимателно, за да не бъдат разкрити, но тя бе чувала много истории за немъртви, готови на всичко, докато преследват жертвата си. За тях прекосяването на морето би било трудна, но не невъзможна задача.

Лут Голейн... Възможно бе това да е поредната кратка спирка, но поне Кара имаше точно определена цел пред себе си.

— Капитане, кога тръгва следващият кораб?

— Девойче, вие едва се държите на краката си, не можете...

Сребристите ѝ очи се втренчиха в неговите.

— Кога?

Той потърка брадичката си.

— След известно време. Седмица, може би повече.

Прекалено късно. Дотогава и завърналите се от мъртвите, и преследваните от тях иманяри щяха да са изчезнали отдавна, а заедно с тях и бронята. По-важен дори от камата ѝ беше фактът, че бронята на Кървавия военачалник обикаляше из света. Заклинанията в нея несъмнено щяха да изкушат амбициозните и злите. И не бе задължително те да са в човешки облик.

— Бихте ли ми препоръчали кораб, който да наема? Имам необходимите средства.

Джеронан я изгледа мълчаливо за момент.

— Толкова ли е важна мисията ви, милейди?

— Повече, отколкото можете да си представите.

Съдържателят въздъхна и отвърна:

— Има един малък, но спретнат кораб, наречен „Кингс Шийлд“^[3], застанал на котва в близост до северния край на пристанището. Той може да отплава по всяко време. Само ще трябват ден-два за събиране на екипажа и осигуряване на провизии.

— Смятате ли, че бихте могли да убедите собственика му да ме изслуша?

Това накара Джеронан да се разсмее от сърце.

— Няма нужда да се безпокоите за това, милейди! Той е човек, който е свикнал да следва чуждите каузи, стига те да са добри!

Надеждите ѝ се възродиха. Тя вече се чувстваше достатъчно добре, за да може да пътува. „Хоксфайър“ имаше няколко дни преднина, но с един добър кораб Кара можеше да пристигне в Лут Голейн скоро след него. Нейните уникални умения, в комбинация с няколко грижливо подбрани въпроса, щяха да ѝ позволят да подхване следата оттам.

— Искам да поговоря с него. Трябва да сме готови за отплаване още утре сутринта.

— Утре?!

Тя отново му хвърли същия поглед. Кара мразеше да притиска хората, но залогът беше много по-голям от нейното здраве и търпението на капитана.

— Наистина трябва.

— Добре. — Той поклати глава. — Ще подготвя всичко. Ще вдигнем платна на сутринта.

Кара бе развълнувана от внезапното му предложение.

— Ще бъде повече от достатъчно да убедите капитана на „Кингс Шийлд“ да тръгне на това плаване. Не е необходимо да се откъсвате от обичната си странноприемница! Това вече не е ваша грижа.

— Не обичам моите гости да се разминават на косъм — със смъртта... или нещо по-лошо, девойче. Освен това се задържах прекалено дълго на твърда земя! Ще се радвам да бъда сред морето отново! — Той се наведе по-близо и се усмихна. — Що се отнася до убеждаването на капитана, мисля, че не ме разбрахте. Аз съм собственикът на този прекрасен кораб. В името на всичко свято, ще се погрижа той да вдигне платна на заранта. Иначе ще има адска разплата, обещавам ви!

Когато той тръгна забързано да се погрижи за приготовленията, Кара се отпусна рязко назад, замислена над последните му думи. Адска разплата?

Капитан Ханос Джеронан нямаше представа колко пророческа може да се окаже клетвата му.

[1] Въжетата и останалите приспособления, прикрепени към мачтата (мор.). — Б.р. ↑

[2] Страх от затворени пространства (мед.). — Б.пр. ↑

[3] King's Shield (англ.) — кралският щит. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

— Моите хора стават неспокойни и аз мога да ги разбера, Галеона. Величието ни зове, а ние продължаваме да стоим тук, на границата на пустинята!

— Твоя беше заповедта да изчакаме още малко, мой скъпи Аугуст.

Той се извиси над нея.

— Защото ти каза, че скоро сме щели да научим по-точно местоположението на бронята на Бартук! — Малеволин я сграбчи за косата и я вдигна нагоре, докато лицата им почти се докоснаха. — Открий я, скъпа моя. Открий я, иначе ще се наложи да скърбя за смъртта ти!

Тя не му позволи да види страха ѝ. Онези, които проявяваха страх пред генерала, падаха в очите му, загубваха уважението му и ставаха излишни. Галеона се бе трудила дълго и усърдно, за да стане безценна за него, и не възнамеряваше да позволи това да се промени сега.

— Ще видя какво мога да направя, но този път ще трябва да го свърша сама.

Той се намръщи.

— Винаги си изисквала присъствието ми в миналото. Защо е тази промяна?

— Защото за онова, което смятам да опитам, ще се наложи да се гмурна много по-дълбоко от всякога досега, и ако по някаква причина бъда обезпокоена в неподходящ момент, това не само ще ме убие, но може да доведе и до смъртта на онези, които са наблизо.

Това очевидно направи впечатление дори на генерала. Той вдигна вежди и кимна.

— Много добре. Има ли нещо, което желаш от мен?

В главата на Галеона внезапно заговори един глас: „Трябва да има... някакво жертвоприношение“.

Магьосницата се усмихна, прегърна Малеволин с една ръка и залепи устни върху неговите. Докато се отдръпваше назад след целувката, тя попита разсеяно:

— Кой от подчинените ти не е оправдавал най-често твоите надежди напоследък, любов моя?

Той стисна устни — неотстъпчив и непрощаващ.

— Капитан Толос се оказва голямо разочарование за мен. Смятам, че неговата преданост намалява.

Ръката ѝ погали бузата на Малеволин.

— Тогава може би ще успея да го направя по-полезен за теб.

— Разбирам. Ще ти го изпратя веднага. Обаче искам резултати.

— Мисля, че ще останеш доволен.

— Ще видим.

Генерал Малеволин излезе от шатрата. Галеона веднага се обърна към сенките, по-точно към една от тях:

— Смяташ ли, че това ще бъде достатъчно?

— Този може само да опита — отвърна Ксазакс. Фигурата на демона се отдели от мястото си и се приближи. Сянката му премина през крака на магьосницата и жената усети ледени тръпки, сякаш бе докосната от самата смърт.

— Този път трябва да го открия! Виждаш колко нетърпелив става генералът!

— Този е чакал дори още по-дълго — нервно изграчи сянката. — Този желае да открие наследството много по-силно.

Двамата чуха стъпки от външната страна на шатрата. Силуетът на Ксазакс незабавно потъна сред другите сенки. Галеона отметна косата си назад и нагласи впечатляващото си облекло.

— Влез — изгука тя.

Вътре пристъпи един млад офицер, държащ шлема си под мишница. Червенокос, с късо подстригана брада и прекалено невинни очи, той изглеждаше като истинско агне на заколение. Галеона си спомни интересните идеи по отношение на този мъж, които неведнъж ѝ бяха идвали наум.

— Елате по-близо, капитан Толос.

— Генералът ме изпраща — отговори офицерът с глас, в който се съдържаше известна несигурност. Без съмнение познаваше отлично

репутацията и апетитите на магьосницата. — Той каза, че имате задача за мен.

Тя отиде до масата, на която държеше вино за генерала, и наля на Толос от най-доброто. Като риба към стръв мъжът се приближи и прие предложеното питие, но изражението му продължаваше да бъде смутено.

Галеона лекичко повдигна ръката на офицера, насочвайки чашата към устните му. В същото време започна да гали тялото му с другата си ръка, увеличавайки допълнително неговото объркване.

— Лейди Галеона — запелтечи Толос. — Генералът ме изпрати тук със задача. Не би било добре да открие...

— Тихо. — Тя притисна чашата към устните му и го принуди да отпие. Огненокосият войник преглътна няколко пъти, преди заклинателката да му позволи да се отдръпне. Със свободната си ръка тя го притегли към себе си и прилепи устните си към неговите.

Той се поколеба за кратко, след което я целуна силно, предавайки се пред нейния чар.

„Стига толкова игрички на прелъстяване — прозвуча гласът на демона в главата ѝ. — Чака ни работа...“

Зад гърба на заплечения войник една сянка се уголеми и придоби плътност.

Разнесе се звук като от разлютен рояк оси, който привлече вниманието на капитан Толос, откъсвайки го най-сетне от заклинанията, които Галеона бе изплела около него. С периферното си зрение войникът зърна едва осветения от мъждивата лампа силует, в който нямаше нищо човешко. Офицерът избута чародейката назад и потърси меча си, обръщайки се срещу предполагаемия нападател.

— Няма да ме хванете толкова...

Каквито и думи да бе намислил да изрече, те му изневериха. Капитан Толос остана със зяпнала уста, а лицето му пребледня като чаршаф. Пръстите му продължаваха да опипват за меча, но страхът го бе обзел до такава степен, че ръката му трепереше неконтролируемо и не успяваше да намери дръжката.

А надвисналият над него демон Ксазакс несъмнено представляваше гледка, способна да ужаси и най-смелите. Повече от седем стъпки висок, той наподобяваше най-вече на богомолка, но такава, каквато можеше да се пръкне единствено в ада. Налудничави

шарки от смарагдово и кървавочервено оцветяваха тялото му, върху което пулсираха дебели златни вени. Главата на демона изглеждаше така, сякаш външната черупка на насекомото бе смъкната, оголвайки онова, което би трябвало да минава за череп. Грамадни жълти очи без зеници се бяха втренчили в дребната фигурка пред него, а челюстите му — по-големи от главата на войника, придружени от още един по-малък, но също толкова свиреп комплект в близост до устата — се отваряха и затваряха със страховито нетърпение. Около чудовищното създание се разнасяше воня на гнилоч, която започна да изпълва цялата шатра.

Средният чифт крака на чудовището, наподобяващи крайниците на скелет, но с по три пръста, завършващи с остри нокти, посегнаха светкавично напред и придърпаха към себе си ужасения войник. Толос понечи да изпищи, но демонът се изхрани в лицето му, покривайки го с меко, лепкаво вещество.

Горните крайници на Ксазакс — две назъбени коси с остри като игли върхове — се издигнаха високо. Той забодя остриетата в гърдите на злощастния офицер, набучвайки го като на шиш.

Тялото на жертвата се разтресе яростно, което, изглежда, силно развесели Ксазакс. Толос започна немощно да дере гърдния си кош с ръце, мъчейки се да се освободи.

Галеона се намръщи при тази гледка. След това, опитвайки се да прикрие със сарказъм собствения си ужас от физическото присъствие на демона, изрече:

— Ако и ти си свършил с игричките, чака ни работа.

Ксазакс остави все още потръпващото тяло да се изплъзне. Обляният в кръв труп на Толос се стовари на земята, падайки като марионетка, на която са отрязали конците. Адската богомолка побутна тялото на офицера към магьосницата.

— Разбира се.

— Аз ще нарисувам символите. Ти бъди готов да отвориш прохода.

— Този ще бъде готов, не се съмнявай, човеко Галеона.

Магьосницата потопи пръсти в кръвта по гърдите на Толос и започна да оформя необходимите символи. Първо, начерта серия от концентрични кръгове, а после, сложи пентаграма в най-големия от тях. След това изрисува с кървавочервено знаците за призоваване и

защита, които щяха да пазят нея и Ксазакс да не бъдат погълнати от силите на магията.

След няколко минути Галеона бе подготвила всичко. Тя погледна към своя демоничен партньор.

— Този е готов, както обеща — разнесе се стържещият отговор на неизречения ѝ въпрос.

Богомолката се приближи и постави горните си крайници в центъра на главния символ, нарисуван от Галеона. Демонът започна да бълва думи на някакъв език с неземеен произход, които сякаш раздираха слуха на вещицата. Тя бе благодарна, че защитните ѝ магии не позволяваха на никой извън шатрата да чуе нечестивия глас на съществуването.

Палатката се разлюля. Вътре се изви вятър, който развя косите на Галеона. Газената лампа примигна и угасна, но от окървавения гръден кош на войника се надигна друга светлина, наподобяваща лепкава, отровназелена аура.

Ксазакс продължи да нарежда на своя демоничен език, като същевременно добавяше нови детайли в кървавочервения символ. Галеона почувства прииждането на сили — и със земен, и с адски произход, които се обединиха в смес, невъзможна в реалния свят.

Тя протегна ръка, добавяйки още подробности към чертежа на демона. Вътрешността на шатрата вече пращеше от енергии, които бяха в постоянно движение и противоборство.

— Изречи заклинанието, човеко — заповяда Ксазакс. — Изречи го, преди да бъдем погълнати от собственото си създание.

Галеона го послуша. Древните срички започнаха да се сипят от устните ѝ. Всяка от думите караше кръвта ѝ да кипи, а златистите вени по тялото на нейния партньор припламваха в такт. Черната магьосница заговори по-бързо, защото съзнаваше, че ако се поколебае, страховете на Ксазакс щяха да се превърнат в реалност.

Над тялото на капитан Толос се оформи нещо с цвят на сиво-зелена плесен и ниска, сплескана фигура, наподобяваща крастава жаба. То се бореше, извиваше се, опитваше се да извика с уста, която все още не бе оформена докрай.

— Осставете... ме... да почивам! — настоя съществуването. Поуродлив дори от демон, изродът се опита да докопа първо Галеона, а след това и Ксазакс. Но защитите, които вещицата бе издигнала, го

удържаха, разпилявайки снопове сини искри всеки път, когато чудовището посегнеше към тях. Това очевидно нараняваше жестоко отвратителното създание. В отчаянието си то най-накрая се сви на кълбо, обгръщайки тялото си със своите вретеновидни крайници, сякаш се надяваше, че ако се сгъне достатъчно, ще може да изчезне напълно.

— Ще се подчиняваш на нашите желания! — каза черната магьосница на плененото създание.

— Трябва... да... почивам!

— Няма да почиваш, докато не изпълниш задачата, която имаме за теб!

Кошмарните очи, които се крепяха хлабаво на очните си стълбчета, но същевременно изглеждаха почти като човешки, я погледнаха с открита неприязън.

— Много добре... засега. Какво ще... желаете... от мен?

— Стените не пречат на зрението ти и магията не забулва твоите очи. Намери това, което търсим, и ни покажи къде е!

Изродът, надвиснал над изстиващото тяло на Толос, се разтресе и забоботи. В първия момент Ксазакс и Галеона отстъпиха стреснато назад, преди и двамата да осъзнаят, че съществуването просто се смее на желанието им.

— Това ли е... всичко? И заради това... аз съм измъчван и... принуден да се събудя?

Вещицата се съвзе и кимна.

— Направи го и ние ще те върнем към твоя сън.

Очите се извъртяха към демона.

— Покажи... ми онова... което търсите.

Богомолката нарисова малък кръг в средата на главния символ. Оранжева мъгла изпълни мястото, където се рееше хванатото в капан създание. Очите му се втренчиха в омарата, виждайки неща, които другите двама не можеха да съзрат.

— Това, което... търсите... е ясно. Но трябва... да платите... определената цена!

— Ти вече вкуси от заплащането — прекъсна го Ксазакс.

Техният затворник погледна надолу към тялото.

— Прието.

Вълна заля съзнанието на Галеона. Видението бе толкова внезапно, че магьосницата се олюля и се строполи назад върху своите възглавници.

Тя се намираше на борда на кораб със съмнителни цели и репутация. Плавателният съд се бореше с буря, която далеч не беше естествена. Вихрушката вече бе откъснала някои от платната, но корабът продължаваше да се движи напред.

Най-интересното бе, че Галеона не видя никакъв екипаж на борда, сякаш коритото беше управлявано от призраци. Но нещо я теглеше, караше я да погледне и вътре. Без дори да помръдне краката си, магьосницата се премести и сега стоеше пред вратата на една каюта. Галеона вдигна една от прозрачните си ръце и се опита да отвори.

Вместо това тя мина през дървото, влизайки в каютата досущ като духовете, които според нея заместваха екипажа. Но самотният обитател на това жалко помещение ни най-малко не приличаше на мъртвец. Всъщност отблизо той изглеждаше много по-добре, отколкото първоначално се бе сторило на Галеона. Бе войнствен, мъжествен — изобщо не приличаше на изплашен селянин, както си бе въобразила тя, виждайки го чрез магията на шлема.

Вещицата се опита да докосне лицето му, но ръката ѝ мина през плътта. Въпреки това мъжът се размърда леко и сякаш се усмихна. Галеона погледна надолу към останалата част от тялото му и видя, че бронята на Бартук му стои идеално.

След това една сянка в ъгъла привлече вниманието ѝ. Сянка, която ѝ беше много позната — Ксазакс.

С ясното съзнание, че трябва да действа много внимателно, Галеона се съсредоточи върху това, което тя и демонът търсеха. Вещицата направи още веднъж движението, с което сякаш галеше бузата на войника, и прошепна:

— Кой си ти?

Той се размърда леко, като че сънят му бе нарушен.

— Кой си ти? — повтори тя.

Този път устните му се отвориха и той измърмори:

— Норек.

Тя се усмихна на успеха си.

— На кой кораб плаваш?

— „Хоксфайър“.

— Накъде пътува той?

Воинът започна да се обръща. Спящото му лице се намръщи — изглежда, не желаше да отговори дори в съня си.

Твърдо решена да не се проваля при този най-важен от всички въпроси, Галеона го повтори.

Той отново не отговори. Вещицата вдигна очи и видя, че сянката на Ксазакс става по-отчетлива. Само че тя не вярваше, че демонът ще се справи с разпита. Всъщност дори самото му присъствие застрашаваше всичко.

Магьосницата насочи вниманието си отново към Норек, надвеси се над него и му заговори с най-прелъстителния си глас, който обикновено пазеше за Аугуст.

— Кажи ми, мой смели и красиви боецо, кажи на Галеона накъде пътуваш.

Устните му се раздвижиха.

— Лут...

В този момент сянката на демона падна върху лицето му.

Очите на Норек се отвориха.

— Какво, в името на всичко свято...

Галеона се озова обратно в шатрата. Очите ѝ гледаха към тавана, а тялото ѝ бе обляно в студена пот.

— Малоумник такъв! — изрева тя, докато се изправяше. — Какво си мислеше, че правиш?

Челюстите на Ксазакс се отвориха и затвориха с шумно щракане.

— Мислех, че този можеше да получи отговорите по-бързо от една объркана женска...

— Има много по-добри начини за разкриване на една тайна от това да внушиш някому страх! Точно го бях подлъгала да ми отговаря на всички въпроси! Още няколко секунди и щяхме да сме научили всичко, което ни е нужно! — Магьосницата се замисли. — Може би не е прекалено късно! Ако...

Тя се поколеба и погледна към мястото, където лежеше Толос. По-скоро — където бе лежал. Тялото беше изчезнало. Дори кръвта, която се бе разплискала по килима, сякаш се бе изпарила.

— Спящият е отнесъл своето възнаграждение — отбеляза Ксазакс. — Този твой Толос ще страда ужасно след смъртта си.

— Забрави за него! Трябва да върнем Спящия обратно.

Богомолката започна бясно да щрака с челюсти — неговият начин да изрази яростно несъгласие.

— Дори този не би предизвикал един Спящ толкова безотговорно. Светът, който те обитават, е отвъд рая и ада. Тук можеш да им заповядваш, но ако не си специално защитена, те мигом ще изтръгнат душата ти от твоето тяло. — Демонът се наведе напред. — Трябва да повторим ритуала наново. Смяташ ли, че твоят генерал би се разделил с още един подчинен?

Галеона не обърна внимание на предложението. Тя обмисляше трескаво какво да каже на Малеволин. Бе научила името на мъжа, както и названието на кораба, на който пътуваше той, но каква работа й вършеше тази информация? Коритото можеше да отива навсякъде! Само ако бе успял да назове крайната си цел, преди демонът да оплеска нещата! Само ако...

— Той каза Лут — изведнъж се сети вещицата. — Това трябва да е!

— Измисли ли нещо?

— Лут Голейн, Ксазакс! Онзи глупак плава към Лут Голейн! — Очите й се разшириха от удивление. — Той идва право към нас, точно както казах още в самото начало!

— Сигурна ли си в това?

— Напълно! — Галеона се изкикоти гърлено — звук, който би стреснал мнозина мъже, но не предизвика никаква реакция у демона. — Трябва веднага да кажа на Аугуст! Това ще го успокои за момента!

Тя помисли още малко и добави:

— Може би ще успея да го убедя да прекоси пустинята. Той мечтае за Лут Голейн и аз просто ще му дам още една причина да го завладее!

Ксазакс се втренчи в нея. Чудовищните му жълти очи проблеснаха зловецо. При демона това минаваше за учуден поглед.

— Но ако човекът Малеволин хвърли войската си срещу Лут Голейн, той несъмнено ще се провали... Аха! Този разбира! Колко хитро!

— Не знам какво имаш предвид и нямам повече време да споря с теб! Трябва да съобщя на Аугуст, че бронята пътува насам, сякаш самите ние сме я призовали!

Вещицата изхвърча от шатрата, оставяйки демона да се чуди над последните й думи. Ксазакс погледна към мястото, където преди броени секунди бе лежало тялото на злощастния офицер, а после към входа на палатката, през който бе излязла магьосницата.

— Да, бронята пътува насам — изцвърча богомолката. Тялото й отново бе започнало да се превръща в сянка. — Интересно какво ще си помисли за теб твоя генерал, ако тя все пак не стигне до Лут Голейн.

Очите на Норек се отвориха.

— Какво, в името на всичко свято...

Той се спря, но вече почти се бе надигнал от койката. Въпреки че лампата бе угаснала, Норек ясно виждаше, че е единственият обитател на каютата. Надвесената над него жена — гледка, която той определено нямаше да забрави скоро — очевидно бе съществувала само в сънищата му. Ветеранът не беше наясно каква бе тя, но сякаш бе искала да разговаря с него.

„Красивата жена, която иска единствено да си поговорите, със сигурност е тръгнала след кесията ти“, бе отбелязал веднъж Фаузтин пред Садун Трист, когато последният едва не се беше разделил с жалката си плата заради една крадла. Но все пак една жена в сънищата едва ли би могла да навреди на Норек, още повече като се имаше предвид и без това жалкото му положение...

Прииска му се да не се беше събуждал. Може би сънят понататък щеше да стане още по-интересен. Това определено беше подобрене след кошмарите напоследък.

Сещайки си за кошмарите, Норек се опита да си спомни какво всъщност го бе накарало да извика. Не беше жената. Някаво чувство за опасност? Да, май бе имал усещането, че нещо ужасяващо се бе прокрадвало към него, докато тъмнокожата съблазнителка го бе милвала по лицето.

Внезапно „Хоксфайър“ се разтресе яростно и ветеранът се изтърси от койката на пода. Удари се във вратата, която се отвори без предупреждение.

Самият Норек едва ли би успял да реагира достатъчно бързо, но една от металните ръкавици се изстреля по собствена воля и сграбчи рамката на вратата. Това спря безпомощния войник, иначе той

вероятно би строшил релинга и би паднал в бурното море. Норек се издърпа обратно и се изправи, подпирайки се на стената.

Нима капитан Каско вече нямаше никакъв контрол над своя екипаж? Ако не внимаваха, те щяха да оставят бурята да натроши „Хоксфайър“ на парченца!

Ветеранът се хвана за перилата и започна да се придвижва с мъка към носа. От рева на вълните и непрестанния тътен на гръмотевиците му беше невъзможно да чуе моряците, но Каско несъмнено ги ругаеше за тяхната безгрижност. Капитанът безспорно държеше здраво юздите на своя екипаж.

На палубата на „Хоксфайър“ нямаше жива душа.

Нежелаещ да повярва на очите си, Норек погледна към щурвала. Използвайки здраво въже, някой го бе завързал неподвижно, осигурявайки поне правия курс. Но с това приключваше цялата загриженост за съдбата на кораба. Някои от въжетата се ветрееха свободно, размахвани бясно от вятъра. Едно от платната вече бе разкъсано, а другите скоро щяха да го последват, ако никой не направеше нещо по въпроса.

Екипажът сигурно беше долу. Едва ли някой бе толкова луд, та да изостави все още здрав кораб наред такава буря, пък бил той и „Хоксфайър“. Каско вероятно ги бе събрал в столовата, за да обсъдят какви решителни мерки да вземат. Сигурно бе така.

Спасителната лодка, която обикновено висеше точно до мястото, където стоеше той сега, беше изчезнала.

Норек хвърли бърз поглед през релинга, но видя само висящите въжета, които биеха в корпуса. Това не бе случаен инцидент. Някой нарочно бе спуснал лодката във водата.

Той изтича до другия борт и най-големите му страхове се потвърдиха — другата лодка също липсваше. Екипажът наистина бе напуснал „Хоксфайър“, изоставяйки кораба и Норек заедно с него на милостта на бурята.

Но защо?

Това беше въпрос, на който той вече знаеше отговора. Ветеранът си спомни лицата на моряците, след като бронята бе призовала демоните да поправят мачтата — на тях беше изписан страх и ужас. При това чувствата бяха предизвикани не от доспехите, а от човека, който ги носеше. Екипажът се бе уплашил от силите, които те смятаха,

че Норек притежава. Още в самото начало на пътуването той бе почувствал враждебното им отношение в столовата. Още тогава хората бяха разбрали, че не е обикновен пасажер. Случката с мачтата им бе доказала, че са прави.

Без да обръща внимание на дъжда и вятъра, ветеранът се надвеси над релинга и се опита да види някаква следа от екипажа. За съжаление те вероятно бяха тръгнали преди часове, възползвайки се максимално от изтощението му след призоваването. За тях не бе имало значение, че вероятно се обричат на неминуема гибел в морето — моряците се бяха страхували повече за своите вечни души, отколкото за смъртните си тела.

И какво можеше да направи сега Норек? Как можеше да се надява самичък да закара „Хоксфайър“ до твърда земя, камо ли да поддържа правилния курс към Лут Голейн?

Скърцащ звук зад гърба му накара отчаяният войник да се обърне бързо.

От люка, водещ към трюмовете, изникна капитан Каско, който изглеждаше доста изпоцапан и бе явно недоволен от срещата си с Норек. Ако преди бе приличал на скелет, сега изглеждаше почти като призрак.

— Ти... — измърмори той. — Мъж с демони...

Норек се приближи до Каско и го разтърси за раменете.

— Какво стана? Къде е екипажът?

— Заминали! — озъби му се капитанът и се освободи. — Предпочели удави море, вместо плава с господар на демони! — Той избута Норек и мина покрай него. — Има много работа! Махай се!

Изуменият войник изгледа как Каско отиде да пристегне някакви въжета. Целият му екипаж бе напуснал кораба, но капитанът все още се опитваше да запази „Хоксфайър“ не само здрав, но и в правилния курс. Това изглеждаше налудничаво, безсмислено упражнение, но Каско явно бе твърдо решен да даде всичко от себе си, за да успее. Норек тръгна след него и извика:

— Какво да направя, за да помогна?

Измокреният до кости моряк му хвърли един презрителен поглед.

— Скочи през борд!

— Но...

Каско му обърна гръб и отиде при следващите въжета. Норек направи една крачка, след това осъзна колко безплодно бе да се опитва да накара капитана да го изслуша. Каско имаше причини да се страхува от него и да го мрази и ветеранът не можеше да го вини за това. Заради Норек Каско вероятно щеше да изгуби и кораба, и живота си.

Проблесна нова светкавица този път толкова близо, че Норек трябваше да обърне глава, за да не бъде ослепен. Ядосан от неспособността си да направи каквото и да е, той тръгна към стълбите, водещи под палубата. Може би, когато се скриеше от бурята, мислите му щяха да се прояснят.

Във вътрешността на „Хоксфайър“ няколко фенера продължаваха да горят, но тяхната светлина не променящи чувството на безпокойство, което изпитваше Норек заради празнотата наоколо. Всички, освен Каско, бяха напуснали кораба, рискувайки да срещнат смъртта си, само и само да се отърват от господаря на демоните, който плаваше с тях.

Ако бяха сметнали, че имат някакъв шанс, те вероятно биха опитали да отнемат живота му, но внушителната проява на сила ги бе убедила, че това е безсмислено.

А сега на Норек му оставаше единствено да размишлява след колко време вълните и вятърът ще разбие „Хоксфайър“ на парченца.

Той впи поглед в металните ръкавици. Ако не бяха прокълнатите доспехи, никога не би се озовал в това затруднено положение.

— Е? — почти изплю ветеранът. — Какво ще правим сега? Ще започнем да плуваме, когато корабът потъне?

Веднага съжали, че въобще бе отправил подобно предложение. Страхуваше се, че бронята може да реши да направят точно това. Норек се опита да не си представя как се мъчи да се задържи върху водата, влачен надолу от тежките доспехи. За него, който рядко бе плавал с кораб, освен на кратки разстояния, удавянето изглеждаше най-ужасната смърт. Да се задуши, дробовете му да се изпълнят с вода, докато мрачното море го поглъща — по-добре сам да си забодее меч в корема!

„Хоксфайър“ отново се разтърси, този път толкова жестоко, че корпусът изстена злокобно. Норек вдигна поглед към тавана и се

зачуди дали капитан Каско най-накрая не бе изгубил напълно контрол върху ситуацията.

Прогнилото корито продължи да подскача, а дъските наоколо буквално се огъваха. Войникът бе сигурен, че ако сътресенията продължат още няколко секунди по този начин, най-мрачните му страхове ще се превърнат в реалност. Той вече усещаше как вълните го заливат.

Твърдо решен да не се поддава на паниката, Норек се завтече нагоре по стълбите, опитвайки се с мъка да се задържи на крака. Каквото и да си мислеше морякът за него, ветеранът бе длъжен да помогне на Каско да си възвърне управлението на „Хоксфайър“ по някакъв начин.

Изскачайки на палубата, той чу капитана да рече безкрайна поредица от проклетия — съдейки по звученето, на родния си език. Норек се огледа, опитвайки се да го открие сред бурята.

Видя Каско на фона на едно гигантско чудовище, надигнало се от морето.

Кракенът^[1] притежаваше едно-единствено око, тлеещо в пурпурночервено, и сякаш стотици пипала. Наподобяваше грамадна сепия, но сякаш някаква страховита сила първо я беше одрала и след това бе заменила кожата ѝ със зловещо изглеждаща бодлива тел.

Огромният морски звяр бе хванал носа на „Хоксфайър“ в обятията си. Някои от пипалата му завършваха с вендузи, но други бяха въоръжени с хищни нокти, които сграбчваха и раздираха всяка част от кораба, до която можеха да се докопат. Парчета от релинга и палубата се откъсваха с трясък.

Капитан Каско се сражаваше с чудовището, изплъзвайки се на косъм от някои от нападащите го крайници и отблъсквайки други с помощта на един дълъг прът с кука в края. На палубата вече се гърчеха няколко откъснати парчета от пипала и от тях се лееше някаква гъста, тъмна течност, подобна на кръв. Пренебрегвайки напълно опасностите около себе си, морякът продължаваше с опитите си да парира атаките на морското чудовище. Картината изглеждаше направо абсурдна — един-единствен човек се мъчеше да спре неизбежното...

Норек погледна към металните ръкавици и извика:

— Направете нещо!

Бронята не реагира.

Тъй като не му оставаше нищо друго, ветеранът се огледа за оръжие. Той видя още един прът с кука, грабна го и изтича да помогне на Каско.

Действията му се оказаха съвсем навременни, защото в този момент две от ноктестите пипала изникнаха иззад борещия се капитан и посегнаха към гърба му. Едното успя да се заби в кокалестото рамо на Каско и накара стария моряк да изреве от болка.

Норек вкара своя прът в играта — заби куката в чудовищното пипало и дръпна с всичка сила.

За негово учудване то се откъсна и падна на палубата. В същото време и другият крайник с протегнати остри нокти се обърна към Норек. В допълнение още две пипала с вендузи се опитаха да хванат ветерана в прегръдката си. Завъртайки пръта около себе си, Норек раздра едно от тях и го принуди да се отдръпне.

Що за чудовище бе излязло от дълбините? Въпреки че с готовност признаваше, че знае съвсем малко за живота в моретата-близнаци, Норек Визаран досега никога не бе чувал истории за същества като това ужасно изчадие. То приличаше по-скоро на нещо, излязло от недрата на ада — звяр, който би бил съвсем на място сред демоните, призовани по-рано от бронята.

Демони? Дали пък това същество наистина не бе някой от обитателите на адските селения? Това би обяснило защо бронята не реагираше.

Повече от дузина нови пипала изскочиха от морето, нападайки отново Норек и Каско от различни страни. По-опитен в използването на канджата, върлинестият капитан опроверга болнавия си външен вид, като бързо отрязва два от крайниците. Норек не се оказа такъв късметлия, защото успя само да отблъсне няколко от пипалата, но не нарани никое от тях.

Все повече и повече пипала изоставяха опитите си да накъсат кораба на парченца, за да се справят с единствената съпротива. Едното успя да хване пръта на Каско и го издърпа от ръцете му с такава сила, че капитанът падна на палубата, след като раненият му крак поддаде. Няколко от хищните крайници го хванаха и задърпаха към грамадния кракен.

Норек би искал да му помогне, но собствените му проблеми бяха дори още по-сериозни от тези на моряка. Няколко пипала се бяха

увидели първо около двата му крака, а след това и около кръста му. Други две изтръгнаха пръта от ръцете му. Войникът се озова вдигнат високо във въздуха, а дишането му ставаше все по-затруднено въпреки омагьосаната броня.

Той изкрещя, когато няколко от ноктите раздраха лявата му буза. Някъде извън ограниченото му полезрение Норек чу Каско да къдне яростно дори в момента, в който смъртта се готвеше да го приеме в обятията си.

Нещо змиевидно се уви около гърлото на Норек. Той отчаяно се опита да го издърпа оттам, макар да съзнаваше, че силите му няма да се окажат достатъчни, за да се спаси.

Металната ръкавица заблестя в огненочервено.

Пипалото моментално се разви от гърлото му, но ръкавицата отказа да го пусне. Другата ръка на Норек, около която също тлееше огън, се вдигна и хвана крайника, обгърнал кръста му.

Останалите пипала на кракена се отдръпнаха, оставяйки изумения ветеран да се клатушка високо над палубата на „Хоксфайър“. Бурята продължаваше да го шибва безмилостно, но бронята на Бартук не искаше да прекрати захвата си върху гигантското чудовище, макар че звярът яростно се опитваше да освободи пленените си крайници. Норек изпищя, защото имаше усещането, че ръцете му всеки момент ще бъдат изтръгнати от ставите.

— Косори нимф! — извика устата му. — Лазарай!

Гръмотевица се стовари върху левиатана. Съществото потрепери и почти успя да се освободи от Норек — толкова силно започна да се гърчи от болка. Но дори тогава металните ръкавици удържаха захвата си. Очевидно бронята на военачалника не бе приключила с кракена.

— Косори нимф! — повтори устата на войника. — Лазарай декадас!

Втора гръмотевица удари морското чудовище право в окото. Мълнията изгори очната му ябълка, заливайки Норек и кораба с порой от нагорещена течност.

— Декадас!

Онази част от пипалата, намираща се под пръстите на Норек, се оцвети в пепелявосиво. Кожата започна да се вкаменява с удивителна бързина.

Сивата окраска се разпростря стремглаво надолу по двете пипала, които държеше злочестият войник, след което тръгна във всички останали посоки, покривайки тялото и другите крайници на гиганта само за няколко секунди. Левиатанът замръзна, а пипалата му останаха в положението, в което се бяха намирали след произнасянето на последната дума.

— Косори нимф! — извика Норек за трети и — както подозираше — последен път.

Гръмотевица, далеч по-мощна от предишните две, удари вкаменения морски демон право в изпепеленото око.

Ужасяващият кракен се разтроши. Металните ръкавици пуснаха ронещите се пипала. Внезапно изгубил всякаква опора, слисаният войник трескаво стисна един от дебелияте крайници, но парчето, за което се бе хванал, се отчупи.

Той полетя надолу към кораба с единствената надежда, че ще умре от сблъсък с палубата, вместо да потъне под развихрените вълни.

[1] Митично морско чудовище. — Б.р. ↑

ОСЕМ

— Много любопитно — измърмори капитан Джеронан, впери поглед напред в далечината. — Сякаш забелязвам спасителна лодка на хоризонта.

Кара присви очи, но не видя нищо. Капитанът явно притежаваше удивително зрение.

— Има ли някой в нея?

— Оттук не се вижда, но ще я огледаме отблизо. Няма да изоставя някой моряк на произвола на съдбата само за да спестя малко време... надявам се, че ме разбирате, девойче.

— Разбира се! — Тя изпитваше достатъчно благодарност, че Джеронан въобще бе уредил това пътуване. Той бе предоставил кораба и екипажа си на нейно разположение, а в замяна бе приел само толкова пари, колкото да покрие разходите си, нито петак повече. Всеки път, когато тя се опитваше да повдигне въпроса отново, на лицето му се появяваше мрачно изражение, което предупреждаваше гарванокосата заклинателка, че е на път да чуе поредния епизод от спомените на бившия военноморски офицер за неговата дъщеря.

Всъщност през изминалите два дни в открито море Кара бе осъзнала, че той се нуждае от това пътуване не по-малко от нея. Ако преди това едрият съдържател бе изглеждал мрачен на моменти, сега той направо кипеше от енергия и постоянно ръсеше шеги. Дори черните буреносни облаци, които засенчваха небето на запад, не успяваха да помрачат доброто му настроение.

— Господин Дрейко! — Слаб мъж с ястребови черти, облечен в идеално поддържана офицерска униформа, се обърна при вика на Джеронан и отдаде чест. Капитан Дрейко не бе проявил никакво огорчение, когато неговият господар бе обявил, че поема командването при това пътуване. Явно помощникът на Джеронан изпитваше огромно уважение и привързаност към собственика на кораба. — Спасителна лодка пред нас!

— Тъй вярно, капитане! — Дрейко незабавно заповяда на моряците да се приготвят за спасяване на оцелелите.

— Екипажът на „Кингс Шийлд“ реагира бързо и дисциплинирано — подобно на всеки друг път, както бе забелязала Кара Найтшадоу. Хората под командването на Джеронан служеха на човек, който бе изкарал по-голямата част от живота си, подчинявайки се на строгите повели на военната дисциплина. Това не означаваше, че той властва с железен юмрук. Напротив, Джеронан бе изключително човечен. Това бе качество, рядко срещано у някой водач в тези времена.

„Кингс Шийлд“ се доближи до самотната лодка и двама мъже веднага приготвиха въжета, за да я закрепят за кораба. Джеронан и Кара слязоха долу, за да наблюдават отблизо. Магьосницата бе започнала да изпитва неприятни предчувствия, породени от случайната им находка. Корабокрушенците следваха приблизително същия маршрут, по който бе тръгнал „Хоксфайър“. Дали това не беше някоя от неговите лодки? Нима походът на Кара щеше да приключи съвсем набързо поради това, че нейната плячка бе потънала на дъното на морето?

— Вътре има човек — промълви капитан Джеронан.

В лодката наистина лежеше един моряк, но още докато екипажът връзваше въжетата, Кара вече бе забелязала, че за този мъж помощта бе пристигнала твърде късно.

Господин Дрейко изпрати двама души, за да проверят. Те се спуснаха надолу по въжетата и предпазливо обърнаха тялото, което дотогава бе лежало по лице.

Към небесата се извърнаха две невиждащи, забулени от смъртта очи.

— Мъртъв е от един ден — извика единият от мъжете. Лицето му се изкриви в гримаса. — Сър, позволете да го изпратим на последното му пътешествие.

Нямаше нужда Кара да пита за значението на тези думи. В открито море нямаше какво друго да се направи с един труп. Кратка церемония и след това — водно погребение.

Джеронан кимна за разрешение, но Кара бързо докосна ръката му.

— Трябва да разгледам тялото, то може да ни подсказва нещо.

— Смятате, че човекът може да е от „Хоксфайър“?

— А вие не мислите ли така, капитане?

Той се намръщи.

— Така е, но какво възнамерявате да правите с него?

Тя не смееше да му обясни в подробности.

— Ще опитам да открия какво се е случило, ако мога.

— Много добре — Джеронан даде знак на хората си да качат тялото горе. — Ще наредя да освободят една каюта за вас, милейди! Не искам никой да вижда какво правите. Хората ми не биха го разбрали!

Не им отне много време да отнесат тялото в каютата, която бе избрал Джеронан. Кара бе очаквала да работи с трупа насаме, но капитанът отказа да излезе. Бившият съдържател не пожела да си тръгне, дори когато тя му обясни приблизително какво смята да направи.

— Виждал съм мъже, разкъсани на парчета по време на битка, срещал съм същества, за които се съмнявам, че изобщо сте чували, бил съм свидетел на смърт, предизвикана по хиляди различни начина... и след онова, което се случи с дъщеря ми, нищо не би могло да ме накара да избягам. Ще гледам и ако се наложи, ще помагам.

— В такъв случай, моля, заключете вратата. Не бих желала някой друг да види това.

След като той изпълни нареждането ѝ, Кара застана на колене до трупа. Морякът беше мъж на средна възраст, който очевидно не бе водил безоблачен живот. Подозрението на черната магьосница, че лодката бе дошла от „Хоксфайър“, се засили.

Хората, които бяха донесли тялото, бяха склопили клепачите му, но сега Кара ги повдигна отново.

— В името на морската вещица, какво правите, милейди?

— Това, което трябва да бъде направено. Все още може да излезете, ако желаете, капитане. Не е необходимо да се подлагате на всичко това.

Той се стегна.

— Ще остана... Но казват, че погледът на мъртвеца носел лош късмет.

— Този определено е имал от него в изобилие. — Тя бръкна в своята кесия и потърси необходимите съставки. Без камата ѝ, за

магьосницата не беше толкова лесно да призове привидение, както бе направила в гробницата на Бартук. Освен това, ако се опиташе да го направи, Джеронан можеше да промени мнението си и да ѝ попречи да продължи. Не, това, което беше намислила, също щеше да ѝ свърши добра работа, при това имаше по-малка вероятност капитанът да се настрои срещу нея по време на процедурата.

Кара извади щипка бял прах от една малка кесийка.

— Какво е това?

— Стрити кости, примесени с билки — тя посегна към лицето на мъртвия моряк.

— Човешки кости?

— Да.

Капитанът не каза нищо в знак на протест и некромантката изпита облекчение. С прецизно движение ръката на Кара поръси двете невиждащи очи с белия прах. За негова чест Джеронан продължи да съдържа езика си. Едва когато тя извади малка черна стъкленица и я приближи към устните на трупа, той отново се осмели да я прекъсне.

— Няма да излеете това в гърлото му, нали, девойче?

Тя му хвърли един бегъл поглед.

— Капитане, аз не се опитвам да оскверня тялото. Само искам да открия защо е загинал този човек. Той изглежда обезводнен и изпосталял, сякаш не се е докосвал до вода и храна цяла седмица. Това е много странно, ако той наистина е от кораба, когото преследваме. Предполага се, че онзи капитан все пак се е грижил моряците му да са нахранени, не е ли така?

— Каско е откачен чуждоземен дявол, но да, така е, той все пак би се погрижил хората му поне да са нахранени.

— Така и предполагам. В такъв случай, ако този нещастен човек не е от „Хоксфайър“, редно е да открием на кой точно плавателен съд е бил. Не сте ли съгласен?

— Имате пълно право, милейди, простете ми.

— Няма за какво да ви прощавам. — Тя вече бе махнала запушалката на стъкленицата и сега разтвори челюстите на моряка с една ръка. След това Кара наклони съда и изля половината от съдържанието му в гърлото на мъртвеца. Доволна от свършеното, тя затвори стъкленицата и се отпусна отново на колене.

— Може ли поне да ми кажете как се надявате да откриете нещо?

— Ще видите. — Кара би му обяснила, но след малко щеше да ѝ се наложи да действа много бързо. В комбинация с праха, който бе използвала, течността щеше да има само краткотраен ефект, а некромантката тепърва трябваше да произнесе съответното заклинание. Всяко прекъсване от този миг нататък можеше да доведе до пълен провал.

С пръст Кара очерта кръг във въздуха над гърдния кош на моряка, после продължи една линия оттам към гърлото, нагоре по челюстта и спря при устата. В същото време тя изрече думите на заклинанието. Внимателно следейки: изтичащото време, черната магьосница лекичко почука по гърдите на трупа веднъж, после втори и трети пъти.

От гърлото на мъртвия моряк излезе стон, когато дробовете му започнаха да се пълнят с въздух.

— Милостиви богове — изпелтечи Джеронан и отстъпи крачка назад. — Вие го върнахте към живота!

— Не — отвърна Кара. Капитанът бе сбъркал направената от нея магия с истинско възкресение, точно както бе подозирала тя. Непосветените никога не можеха да разберат напълно различните аспекти от работата на един некромант. Верните на Ратма не си играеха със смъртта, както смятаха мнозина — това беше против убежденията им. Вместо да се впуска в допълнителни обяснения, тя допълни лаконично:

— Моля ви, капитан Джеронан, оставете ме да продължа.

Той изръмжа, но не каза нищо повече. Кара се надвеси над моряка, поглеждайки в мъртвите му очи. От тях се излъчваше леко златисто сияние, което беше добър знак.

Тя се отпусна назад и попита:

— Кажете ми името си.

От студените устни се отрони една дума:

— Калкос.

— На кой кораб плаваше?

Последва ново поемане на въздух, след това:

— „Хоксфайъррр“.

— Значи той наистина е от...

— Моля ви! Не говорете! — Тя пак се обърна към трупа: — Потъна ли корабът?

— Неее...

Интересно. Тогава защо го бе напуснал този човек?

— Пирати ли срещнахте?

Отново отрицателен отговор. Кара изчисли времето, което ѝ оставаше, и осъзна, че трябва да побърза.

— Всички ли напуснаха кораба?

— Неее...

— Кой остана на него? — Некромантката се опита да не допусне в гласа ѝ да прозвучи нетърпение.

Трупът си пое въздух още веднъж.

— Каско... капитанът... — устата се затвори. Това изобщо не беше нормално. Тялото сякаш изпитваше неохота да добави нещо повече, но устните му най-сетне промълвиха: — ... и магьосникът...

Магьосник? Кара не бе подготвена за такъв отговор. Тя бе очаквала морякът да спомене или крадците, които бяха отнесли бронята, или — имайки предвид това, че екипажът бе напуснал кораба, без той да е потънал — двамата немъртви, които я бяха похитили.

— Опиши го!

Устата се отвори, но от нея не излязоха никакви думи. Също като привидението, призованият чрез тази магия можеше да дава само прости отговори. Кара изруга приглушено, след което промени въпроса си.

— В какво беше облечен той?

Вдишване... после:

— Бррроня...

Тя се напрегна.

— Броня? Червена броня?

— Да...

Това също не бе отговорът, който бе очаквала. Явно един от оцелелите иманяри все пак е бил магьосник. Дали това беше онзи Норек Визаран, за когото бе споменал призракът на мъртвия визджереец? Тя попита моряка дали името му е познато. За съжаление — не беше.

Въпреки всичко, Кара бе научила отговорите на повечето от въпросите, които я вълнуваха. „Хоксфайър“ не само беше здрав, но и бронята се намиреше на борда му.

— Без екипаж — обърна се тя към смълчания капитан Джеронан — корабът не може да стигне далече, нали?

— Най-вероятно ще се върти в кръг, ако на борда му са останали само неговият собственик и заклинателят — Джеронан се поколеба, след това попита: — Нямате ли повече въпроси?

Имаше, но не и такива, на които трупът би могъл да ѝ отговори. На Кара много ѝ се искаше камата ѝ да е у нея. Тогава нямаше да бъде принудена да бърза и можеше да призове истински призрак, който да отговаря с по-дълги и свързани изречения. По-опитните некроманти биха направили това без помощта на какъвто и да е инструмент, но Кара знаеше, че трябва да минат още доста години, преди тя да достигне това ниво.

— Ами този човек? — попита настоятелно бившият флотски офицер. — Какво се е случило с него... И в тази връзка, какво е станало с другарите му, девойче? Цял ден, прекаран в бурното море, е достатъчен, за да погуби дори най-издръжливите мъже, но има нещо във външния му вид, което ме тревожи.

Кара се почувства засрамена, че се бе наложило Джеронан да ѝ напомня за останалите моряци, които може би все още се носеха в морето, и бързо се наведе отново над трупа.

— Къде са твоите другари?

Никакъв отговор. Тя докосна гърдния му кош и почувства как той потъна под лекия натиск на пръстите ѝ. Течната съставка на нейната магия бе започнала да се разсейва.

Некромантката имаше един-единствен избор. Очите на мъртъвците често запазваха последните образи, които бяха наблюдавали. Ако прахът, който бе поръсила върху тях, все още имаше някаква сила, Кара може би щеше да успее да види тези образи.

Без да поглежда към капитана, тя обяви:

— При никакви обстоятелства не трябва да ме прекъсвате по време на следващата фаза. Разбирате ли?

— Добре — отвърна Джеронан, но с голяма неохота.

Магьосницата застана така, че погледът ѝ да пада отвесно към невидящите очи на моряка, след което започна да мълви заклинание. Златното сияние зад ирисите му я улови, привлече я към себе си. Некромантката се пребори с инстинктивното желание да побегне от

света на мъртвите и вместо това се хвърли с главата надолу в магията, която току-що бе направила.

Внезапно Кара се озова седнала в една лодка наред бурното море, дърпайки греблата с всички сили, сякаш самото първично зло преследваше малката черупка. Погледна надолу и видя, че ръцете ѝ бяха дебели и с груби длани — това бяха ръцете на Калкос.

— Къде е лодката на Пиетр? — извика към нея един брадат мъж.

— Аз откъде да знам? — изръмжа в отговор собствената ѝ уста. Гласът ѝ беше дълбок и пълен с горчилка. — Продължавай да гребеш! Имаме някакъв шанс, ако се придържаме на изток! Тази адска буря все трябва да свършва някъде!

— Трябваше да вземем и капитана с нас!

— Той никога не би напуснал кораба си, дори ако бе започнал да потъва! Щом иска да си прави компания с онзи господар на демони, така да бъде!

— Внимавайте с тази вълна! — извика някой друг.

Главата ѝ се обърна, за да погледне и от устните ѝ се разнесоха скверни ругатни, каквито Кара никога не би изрекла. Тя видя в далечината още две спасителни лодки, всяка от които натъпкана с отчаяни мъже.

Брадатият мъж внезапно се изправи, а това съвсем не беше разумно, в малката неустойчива лодка. Той започна да размахва ръце като обезумял и да сочи нещо зад гърба на Калкос.

— Пазете се! Пазете се!

Калкос извъртя поглед, доколкото можа, без да престава да гребе.

В самия край на периферното му зрение изникна грамадно пипало, приличащо на змия.

— Обръщайте! Обръщайте! — извика Калкос. — Сядай долу, Брага!

Брадатият мъж се стовари на мястото си. Онези, които бяха при греблата, отчаяно се опитваха да завъртят лодката обратно.

Над рева на вълните и тътена на гръмотевиците до Кара достигнаха далечни мъжки викове. Калкос хвърли поглед в тази посока и пред очите му се разкри ужасяващата картина на десетки пипала, обгърнали една от другите лодки. Зловещите израстъци, завършващи със закривени хищни нокти, издърпваха хората от лодката така, сякаш късаха цветя.

Кара очакваше матросите да бъдат погълнати от приличащия на пещера отвор в средата на кошмарното чудовище, уловило лодката. Но вместо това едноокото същество, наподобяващо гигантска сепия, просто ги държеше във въздуха, като използваше въоръжените си с нокти крайници, за да хваща други жертви и да ги обвива с пипалата си. Жертвите пицяха и умоляваха другарите си да ги спасят.

— Гребете, проклети да сте! — изрева Калкос. — Гребете!

— Казах ви, че той няма да ни остави на мира! Казах ви!

— Млъкни, Брага! Млъкни и...

В този момент ги заля огромна вълна и отнесе един от мъжете зад борда.

От водата до малката лодка изникнаха множество пипала, обградиха спътниците на Калкос от всички страни и посегнаха гладно към тях.

— Отблъснете ги с мечовете си! Това е единственият ни шанс...

Но въпреки че мъжете успяха да парират атаката на няколко от демоничните израстъци, те бяха отнесени един по един от лодката, пицейки, докато в нея остана само Калкос, използващ едно от греблата като оръжие.

Хлад заля Кара, когато мокрите пипала хванаха нейните крака и обгърнаха ръцете ѝ. Тя почувства как вендузите залепват за тялото ѝ... Не! Всичко това се бе случило в миналото! То се бе случило на Калкос, а не на нея!

Макар да си го напомняше постоянно, тя все още изпитваше ужаса на моряка, когато бе обзета от нови, потресаващи усещания. Калкос започна да се чувства слаб и омаломощен, сякаш изсмукваха живота от тялото му дори през облеклото. Плътта му започна да се сбръчква и изсушава, напук на цялата влага наоколо. Той се чувстваше като мех за вода, от който бързо източват съдържанието...

И после, точно когато сякаш целият му живот бе откраднат, когато той чувстваше тялото си като празна изсушена черупка, пипалата внезапно пуснаха Калкос обратно в лодката. Морякът съзнаваше, че вече е невъзможно да оцелее, но предпочиташе да изживее последните си мигове в лодката, вместо в пастта на адския звяр.

Едва когато други нокти се впиха в ръцете му и го издърпаха прав, той се съвзе достатъчно, за да забележи, че някой друг се беше

присъединил към него в спасителната лодка.

Не... не някой... а нещо!

Съществото заговори с глас, наподобяващ жуженето на хиляди агонизиращи насекоми. Въпреки че Кара се напрягаше да различи поясно новоприсъединилия се, очите на Калкос вече бяха разфокусирани. Магьосницата гледаше единствено ужасяваща фигура в смарагдово и червено, надвесена над умирация моряк. Огромни очи в тъмножълто, които сякаш нямаха зеници, се впиха в злощастния Калкос.

— Все още няма да бъдеш дарен със смъртта — изцвърча нещото. — Този трябва да научи истината! Къде е глупакът? Къде е бронята?

— Аз... — закашля се морякът. Кара чувстваше колко изцедено бе тялото му. — Какво...

Нечовешкият инквизитор го разтърси. Сякаш от въздуха изникнаха чифт копия с остри като игли върхове и притиснаха гърдния кош на Калкос.

— Този няма време, човеко. Може да изпиташ още много болка, преди животът ти да те напусне. Говори!

Някъде дълбоко в себе си, Калкос намери сили да отговори.

— Непознатият... кървавата броня... на „Хоксфайър“!

— Накъде?

Морякът успя да посочи с ръка. Демонът — защото Кара вече бе успяла да разпознае, че съществото е именно това — зацвърча отново и попита:

— Защо тръгнахте? Защо избягахте?

— Демони... на кораба...

Съществото от мрака издаде уплашено възклицание — нещо, което Кара изобщо не очакваше от някой от неговия вид.

— Невъзможно! Лъжеш!

Морякът не отговори. Кара почувства, че животът го напуска. Разговорът с чудовището бе изцедил малкото сили, които му бяха останали.

Демонът пушна Калкос и болка прониза некромантката, когато тялото се удари в пода на лодката. Тя чу как съществото изцвърча още един път:

— Невъзможно!

За един последен миг Кара видя дъното на лодката, пръстите на моряка потрепериха конвулсивно... и видението избледня.

Кара си пое дълбоко въздух. Очите ѝ все още бяха приковани в тези на мъртвеца.

Тя почувства присъствието на капитан Джеронан. Бившият военноморски офицер сложи успокояващо ръце на раменете ѝ.

— Добре ли сте?

— Колко? — промълви некромантката. — Колко време?

— Откакто започнахте... каквото там правихте? Две-три минути.

Толкова кратко време в реалния свят, а толкова дълго и жестоко през очите на мъртвия. Кара бе правила тази магия и преди, но никога не бе ставала свидетел на такава жестока смърт, каквато бе изпитал Калкос.

„Хоксфайър“ плаваше на ден или два дни път пред тях, без екипаж на борда, с изключение на капитана и онзи магьосник Норек Визаран. Фамилията му би трябвало да я предупреди! „Слуга на визджерейците“? Как пък не! По-скоро — още един от неблагоприятните магьосници! Той бе взел бронята и дори бе имал наглостта да я облече! Нима не разбираше опасността?

Без екипаж, дори той щеше да изпита затруднение да поддържа кораба в правилния курс. В края на краищата Кара имаше възможност да го хване, в случай че убиецът вече не беше застигнат или от немъртвите си другари, или от демоничните сили, на които бе станала свидетел по време на смъртта на Калкос.

— И така — продължи Джеронан, помагайки ѝ да се изправи на крака. — Открихте ли нещо?

— Почти нищо — излъга тя с надеждата, че очите ѝ няма да я издадат. — Така и не разбрах от какво е умрял. Поне знаем, че „Хоксфайър“ още не е потънал, а на борда му са капитанът и това, което търся.

— Тогава би трябвало да ги настигнем съвсем скоро. Двама души не са достатъчни, за да управляват голям кораб като този.

— Смятам, че те са най-много на два дни път пред нас.

Той кимна, след това погледна надолу към трупа.

— Приключихте ли вече с него, милейди?

Тя потръпна при спомена за ужасната смърт на Калкос.

— Да. Осигурете му подходящо погребение.

— Ще го получи. После тръгваме след „Хоксфайър“.

Докато капитан Джеронан излизаше от каютата, Кара Найтшадоу се загърна плътно в пелерината си. Погледът ѝ не слизаше от тялото на покойника, но в съзнанието ѝ се вихреха мисли за това, на което току-що бе обрела себе си и всеки от мъжете на борда на „Кингс Шийлд“.

— Трябва да бъде направено — промълви некромантката. — Той трябва да бъде заловен, а бронята върната в скривалището ѝ. Без значение какво ще ни коства това... и без значение срещу колко демони ще се изправим.

ДЕВЕТ

— Ксазакс!

Галеона почака, но демонът не ѝ отговори. Тя се огледа, търсейки издайническата сянка. Понякога Ксазакс играеше игрички, които често имаха смъртоносен завършек за всички други, освен за собствения ѝ партньор. Обаче сега магьосницата нямаше време за подобни неща.

— Ксазакс!

Отново нямаше никакъв отговор. Тя щракна с пръсти и лампата се разгоря по-ярко, но сянката на демона не се виждаше никъде.

Галеона не остана очарована от това. Ксазакс в шатрата — това можеше да го понесе. Ксазакс другаде, обикновено вещаеше неприятности. Богомолката понякога забравяше кой ѝ бе помогнал да се промъкне тайно в света на смъртните.

Все тая. Имаше прекалено много работа за вършене. Тъмнокожата магьосница премести погледа си към един грамаден сандък, направен от здраво дъбово дърво и обкован с желязо, стоящ върху четири стилизирани лъвски лапи. Съдейки по външния му вид, щяха да са нужни сериозните усилия на двама яки мъже, за да бъде пренесен. Но както и за демона, Галеона нямаше време да търси въпросните здравеняци, особено след като знаеше, че всички мъже наоколо бяха заети с прибирането на останалата част от лагера. Не, тя сама можеше да се погрижи за нуждите си в този момент.

— Ела!

Долната част на грамадния сандък засия. Лъвските лапи потръпнаха и разтвориха своите пръсти, протягайки се.

Огромната кутия се насочи към Галеона, почти като хрътка, повикана от своята господарка. Спря на половин метър пред вещицата и зачака следващата ѝ заповед.

— Отвори се!

Капакът се отвори с протяжен скърцащ звук.

Доволна, Галеона се обърна и сложи ръка под един от многото екземпляри в нейната висяща колекция. Той се развърза и падна в очакващата ѝ длан. Магьосницата се наведе и го положи внимателно в сандъка.

Един след друг тя започна да реди вътре останалите предмети. Някой страничен наблюдател би забелязал, че без значение колко неща слагаше Галеона в сандъка, той така и не се напълваше догоре. Вещицата винаги намираще място за следващата вещ.

Когато почти бе приключила работата си, усети как по гърба ѝ пропълзяха тръпки. Галеона се обърна и след известно търсене откри сянката, която бе отсъствала малко преди това.

— Така значи! Върна се най-накрая! Къде беше?

В първия момент демонът не отговори, а фигурата му сякаш потъна още по-дълбоко в мрака на шатрата.

— Аугуст заповяда да бъде прибран лагерът. Той желае да тръгнем веднага щом приключат приготовленията, независимо дали е през деня или през нощта.

Ксазакс отново не каза нищо. Мълчанието му озадачаваше Галеона. Богомолката имаше склонност към бърборене и обикновено не сдържаше езика си.

— Какво има? Какво се е случило с теб?

— За къде смята да тръгне генералът? — попита рязко сянката.

— Трябва ли да питаш? За Лут Голейн, естествено.

Демонът сякаш се замисли над думите ѝ.

— Да, този също би желал да отиде в Лут Голейн. Да... може би така е най-добре...

Тя направи една крачка към сянката.

— Какво става с теб? Къде беше? — Когато той не отговори, вещицата тръгна към ъгъла на шатрата, а гневът ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. — Или ми отговори, или...

— Махай се!

Демонът изскочи от мрака и цялата му чудовищна фигура надвисна над нея. Галеона хлъцна и заотстъпва назад, а после се спъна и падна върху възглавниците, които все още покриваха по-голямата част от пода.

Над нея надвисна смъртта под формата на насекомо от ада с горящи жълти очи и шумно щракащи челюсти. Заточените като коси

крайници се доближиха на сантиметър — не повече — от лицето на Галеона.

— Престани да бърбориш и остави този на мира! Лут Голейн е целта ни засега! Няма да говорим повече, докато този не реши!

С тези думи Ксазакс се оттегли обратно в мрачния си ъгъл и формата му отново избледня, а сянката му стана по-неясна. Само след няколко секунди единственият признак за присъствието му бяха смътните очертания на чудовищната му фигура върху стената на шатрата.

Галеона обаче не помръдна от мястото, където беше паднала, докато не се убеди, че богомолката няма да се нахвърли повторно върху нея. Когато най-накрая се изправи, магьосницата предпазливо заобиколи ъгъла, където се спотайваше сянката. Тя се бе озовала в непосредствена близост до смъртта — до една бавна и мъчителна смърт.

Ксазакс не издаде нито звук повече, нито пък направи някакво движение. Галеона не можеше да си спомни ужасяващият демон някога да се бе държал по този начин. Току-що ѝ бе показал, че въпреки договора помежду им той би я убил охотно — нещо, което тя се закле никога да не забрави. Нито един от тях двамата не можеше да наруши споразумението им безнаказано и това беше единствената причина да се понасят толкова дълго време. Ако Ксазакс беше готов да рискува да понесе последствията от прекратяването на договора, отнемайки нейния живот, тогава за Галеона беше още по-наложително да намери начин да се отърве от него, което означаваше, че трябва да избере глупака или генерала. Когато си имаше работа с мъже, тя поне знаеше, че притежава известен контрол над тях.

Магьосницата се върна към прибирането на вещите си в сандъка, но продължи да обмисля постъпката на демона. Неговото почти осъществено нападение оставяше след себе си въпрос, на който тя горещо желаше да открие отговора. Само така можеше да си изясни изблика на емоции, каквито не бе виждала никога дотогава.

Какво, чудеше се Галеона, би могло да изплаши демона до такава степен?

Норек Визаран се съвзе, пронизван от остра болка, фактът, че все още диша, бе успокоителен — значи не беше паднал в морето, а се бе стоварил върху палубата. Очевидно заслугата за това, че не си беше счупил врата — заедно с дюзина други кости — бе изцяло на прокълнатата броня на Бартук. Да се справи с едно обикновено, кратко падане, вероятно беше като детска игра за нея, след като го бе спасила от демоничния левиатан.

Въпреки това дълбоко в душата си ветеранът изпита съжаление, че тя не се беше провалила. Ако бе загинал при удара, поне щеше да се отърве от ужасите и кошмарите.

Норек отвори очи и видя, че лежи в каютата си, а бурята навън продължава да вилнее. Как ли се бе добрал до леглото си? Само две сили биха могли да го завлекат дотам. Дали това бе бронята, или пък капитан Каско се бе погрижил за пребития си пасажер?

Чувстваше се направо като изцеден. Запита се дали чудовището не беше изсмукало част от жизнените му сили. А може би бронята бе почерпила енергия от него, за да предизвика онези светкавици...

В този момент вратата се отвори и капитан Каско влезе с куцукане в малката каюта, понесъл в ръка покрита с похлупак чиния. Норек беше толкова гладен, че бе готов да изяде каквото му поднесат, независимо от това колко е отблъскващо.

— Буден? Добре! Не похабява храна. — Без дори да изчака войникът да се изправи, мършавият моряк тикна чинията в ръцете му.

— Благодаря.

Капитанът просто изръмжа в отговор.

Норек успя да се намести някак и започна да яде.

— Колко време бях в несвяст?

Каско се замисли над въпроса за известно време.

— Ден. Малко повече.

— Как е корабът? Чудовището нанесе ли му много щети?

Последва нова пауза.

— Кораб винаги имал щети, но още може плава.

— Как въобще е възможно да плаваме в тази буря, при това без никакъв екипаж?

Капитанът се намръщи. Норек подозираше, че най-накрая бе задал въпрос, на който Каско няма задоволителен отговор. Естествено че не можеха да плават без екипаж. Най-вероятно „Хоксфайър“ се

луташе насам-натам, подмятан от ветровете и вълните в случайни посоки. Макар да бяха преживели нападението на чудовището, това съвсем не означаваше, че щяха да стигнат живи до Лут Голейн.

Чудовището... Спомените на Норек бяха толкова нелепи, че за всеки случай той реши да попита Каско какво се бе случило.

Капитанът сви рамене.

— Видял тебе пада... видял морска вещица пада.

Собственикът на кораба очевидно бе приел, че съществото беше митичната морска вещица — левиатан, споменаван в много от легендите, които разказваха старите мореплаватели. Обаче Норек не бе на същото мнение. След множеството срещи с демони, които бе имал напоследък, той беше уверен, че това бе поредното адско изчадие, само дето този път то не беше призовано от прокълнатата броня.

Легендите разказваха за мрачното въздигане на Бартук — как първо бил пионка на силите от ада, но след това станал магьосник, от когото демоните се страхували. Той предвождал легион от адски създания по време на своята кампания за завладяване на света. Обаче в нито една история не се споменаваше какво бяха изпитвали господарите на злото към това узурпиране на тяхната власт. Нима те бяха забелязали измъкването на бронята от гробницата и се страхуваха, че духът на Бартук може отново да възстанови контрола си над тях?

Главата му кънтеше от подобни мисли. Но сега беше по-добре да се загрижи за собственото си положение. Ако не предприемеха нещо, „Хоксфайър“ щеше да продължи да се лута из моретата-близнаци дълго след смъртта на двамата си пътници или пък щеше да бъде потопен от несекващата буря.

— Аз не съм моряк — отбеляза той пред Каско между две хапки храна. — Но ако ми покажеш какво да правя, ще се опитам да ти помогна. Трябва отново да върнем кораба в правилния курс.

Капитанът изсумтя.

— Направил достатъчно! Какво повече искаш прави?

Неговото отношение разгневи Норек. Наистина, голяма част от вината за настоящото им положение бе негова — или по-скоро на бронята, но предложението му за помощ към капитана беше искрено. Норек се съмняваше, че бронята ще му попречи да помогне — в края на краищата тя също искаше да стигне до Лут Голейн.

— Чуй ме! Ще загинем, ако не си върнем управлението над „Хоксфайър“! Ако не ни отнесе бурята, тогава ще умрем от глад, когато се развалят запасите от храна, или ще се ударим в някоя скала и ще идем на дъното, което е по-вероятно! Това ли искаш да се случи с твоя кораб?

Мършавият човек поклати глава.

— Глупак! Счупил череп при падане? — Той хвана Норек за ръката и започна да го дърпа навън. — Идва! Идва!

Боецът остави настрана почти празната чиния и последва Каско в бурята. Бяха му нужни няколко мига, преди краката му отново да привикнат към клатушкането на кораба, но капитанът търпеливо го изчака. Морякът, изглежда, изпитваше някаква смесица от омраза, страх и уважение към своя пътник. Не му предложи никаква помощ, но и не се опита излишно да пришпорва изтощения мъж.

Скоро стигнаха до мостика и морякът го остави да мине напред. Ветеранът се държеше здраво за остатъците от перилата. Той погледна към палубата, шибана от поройния дъжд, и се опита да различи това, което искаше да му покаже Каско. Но наоколо цареше същото мъртвило, което Норек бе видял и по-рано. Нямаше кормчия, който да управлява кораба, нямаше и моряци, които да се грижат за платната.

И все пак... щурвалът се движеше. Вече не беше привързан с въже. Норек присви очи, сигурен, че големият рул се върти бясно под напора на стихията. Но той помръдваше съвсем леко. Понякога се завърташе в едната посока, а след това се връщаше обратно, сякаш някакъв невидим моряк го държеше под контрол.

Вниманието на ветерана беше привлечено от някакво движение встрани и той отмести очи натам. В първия момент се ужаси, решавайки, че едно от главните въжета се е отвързало, но пред смаяния му поглед то само се уви в примка и се стегна в нов възел.

Норек започна да забелязва навсякъде около себе си такива дребни промени. Платната се нагласяха в зависимост от посоката на вятъра, въжетата се натягаха, а щурвалът продължаваше да води кораба по точно определен курс — право на запад.

Нямаше екипаж, който да управлява плавателния съд, но изглежда този факт въобще не пречеше на „Хоксфайър“.

— Какво става? — извика Норек на капитана.

Каско му отвърна единствено с многозначителен поглед.

Бронята! Нейната сила го изумяваше за пореден път. Тя се беше справила с огромния демон, а сега се грижеше пътуването им да продължи, независимо от бунта на екипажа. Корабът щеше да акостира в пристанището по един или друг начин.

Норек тръгна, препъвайки се, но не към каютата си, а към столовата. Каско се повлече след него — капитан, който се бе оказал излишен в това пътешествие. Двамата се отърсиха от дъждовните капки. Каско се порови из един сандък и извади някаква прашасала бутилка, но не предложи на своя спътник от съдържанието ѝ. Войникът се замисли дали да не си поиска едно питие — наистина имаше нужда от него, — но се отказа. Главата му кънтеше достатъчно за момента и той предпочете да не я замъглява допълнително.

— Колко ни остава до Лут Голейн? — попита той най-накрая.

Каско свали бутилката, само колкото да отговори.

— Три, може би четири дни.

Норек се намръщи. Той се бе надявал, че ще пристигнат по-скоро. Трябваше да прекара още три или четири дни на кораб, където щурвалът и въжетата се движеха от само себе си, а единственият му спътник бе полуобезумелият капитан, който го смяташе за демон в човешко тяло.

Той се изправи.

— Ще отида да поспя в каютата си, докато стане време за ядене.

Каско не се опита да го спре. Мършавият моряк явно нямаше нищо против да остане насаме с бутилката си.

Норек излезе отново навън в бурята, с мъка пробивайки си път към своята тясна каюта. Би предпочел да остане в много по-обширната и суха столова под палубата, но се чувстваше неудобно в присъствието на Каско заради всичките неприятности, които му бе причинил. Учудваше се, че капитанът не му бе прерязал гърлото, докато е бил в безсъзнание. Разбира се, след като бе видял какво бе извършил Норек и след като дори падането не бе убило странния му спътник, Каско сигурно беше решил, че е по-вероятно самият той да се окаже мъртъв при подобен опит.

И най-вероятно бе напълно прав.

Дъждът бързо намокри Норек до кости, а вятърът постоянно се опитваше да го събори на палубата. През всичките години, прекарани в битки за един или друг господар, ветеранът се бе изправял срещу

всякакви природни стихии, включително и снежна виелица. Но тази буря засенчваше всичко, което бе преживявал досега. Той се молеше ураганът да не продължи да го преследва и по суша, когато „Хоксфайър“ стигнеше в пристанището на Лут Голейн.

Естествено, при положение че корабът изобщо стигнеше дотам.

Поройният дъжд продължаваше да ограничава видимостта му — не че имаше какво да гледа — било на самия кораб или сред вълните. Норек трябваше непрекъснато да примигва, за да може да види поне на няколко метра пред себе си. Струваше му се, че каютата е ужасно далече. Товарът на доспехите също не помагаше — сякаш бронята бе станала два пъти по-тежка от обичайно. Поне нямаше нужда да се притеснява, че тя би могла да ръждяса — заклинанията, вложени от Бартук, очевидно я бяха запазили също толкова нова, колкото е била в деня, в който господарят на демоните я бе облякъл за първи път.

Норек се препъна за пореден път. Изруга лошото време и се изправи, изтривайки очите си, за да види още колко му остава до вратата на неговата каюта.

Неясна фигура на кърмата отвърна на погледа му.

— Каско? — извика той, но веднага осъзна, че това не може да е капитанът — той не би могъл да стигне толкова бързо до задната част на кораба с болния си крак. Освен това фигурата беше по-висока от моряка и бе загърната в обемиста пелерина, подобна на носените от визджерейските магьосници.

Подобна на пелерината на Фаузтин.

Ветеранът направи крачка напред и се опита да види по-ясно. Фигурата изглеждаше замъглена и Норек се зачуди дали видението не е плод на собственото му изтощено съзнание.

— Фаузтин? Фаузтин?

Сянката не отговори.

Норек пристъпи още една крачка и усети как космите на врата му настръхват. Бързо се обърна.

В близост до носа стоеше втора, малко по-ниска фигура, с жиливи форми, наподобяващи тези на акробат или по-скоро на крадец. Безформен пътнически плащ обгръщаше и закриваше очертанията ѝ, но Норек си представи съвсем ясно мъртвото лице, продължаващо да се усмихва, и главата, която бе килната встрани, защото вратът ѝ бе счупен.

— Садун... — изпелтечи той.

Изведнъж го засърбяха ръцете. Норек погледна надолу и зърна червената аура, която ги бе обвила.

Една гръмотевица падна толкова наблизко, че освети целия кораб. Всъщност зашеметеният войник можеше да се закълне, че тя бе ударила право в „Хоксфайър“, но без да му нанесе никакви щети. Проблясъкът заля палубата и заслепи Норек за кратко.

Когато зрението му най-накрая се нормализира, ветеранът огледа палубата, примигвайки, но не видя никаква следа от ужасяващите привидения.

— Садун Трист! — изкрещя диво войникът. Извърна се към кърмата и изрева: — Фаузтин!

Отговори му единствено бурята, тътнеща с подновена сила. Норек не желаше да се предаде толкова лесно и тръгна към носа, викайки отново и отново името на Садун. Прекоси най-горната палуба, оглеждайки се във всички посоки. Всъщност бившият наемник не можеше да каже защо желаше да се срещне с двамата си мъртви приятели. За да се извини? Да се опита да обясни? Какво би могъл да каже, след като собствената му съвест продължаваше да го гризе. Макар да съзнаваше, че животът им бе отнет от прокълнатата броня, ветеранът продължаваше да се обвинява, че не бе послушал Фаузтин само няколко скъпоценни секунди преди това. Ако го беше направил, сега нямаше да се намира в това положение.

Ако го беше направил, сега и двамата му приятели щяха да са живи.

— Трист! Проклет да си! Ако си ти... ако си там... ела при мен! Съжалявам! Съжалявам!

Една ръка стисна рамото му.

— Кого вика сега? — попита настойчиво Каско.

Въпреки мрака и дъжда Норек можеше да види страха, който се надигаше във воднистите очи на капитана. Според него пътникът му или бе превъртял окончателно, или възнамеряваше да призове нови демони. Морякът очевидно не беше въодушевен от която и да е от тези перспективи.

— Никой... нищо!

— Няма повече демони?

— Няма повече. Нито един. — Той мина покрай Каско. Най-силното му желание беше да си почине, но вече не му се прибираше в каютата. Норек погледна през рамо към озадачения и отчаян моряк и попита: — Има ли долу койки за екипажа?

Каско кимна начумерено. Вероятно собствената му каюта бе близо до тези койки и въпросът явно не му се понрави. Достатъчно зле бе, че трябваше да дели кораба си с магьосник, който призовава същества от ада, а сега същият този господар на демони възнамеряваше да спи в близост до него. Без съмнение Каско предполагаше, че различни чудовища ще започнат свободно да се разхождат из трюмовете на „Хоксфайър“.

— Ще спя в една от тях. — Норек тръгна да слиза надолу, без да го е грижа за чувствата на капитана. Очевидно битката срещу демоничния левиатан бе изцедила огромна част от силите му и това бе възкресило вината му за смъртта на неговите спътници. Точно затова си бе въобразил, че ги вижда. Това обяснение му изглеждаше съвсем логично. Бе сигурен, че обезобразените тела на двамата му приятели все още си лежат в гробницата, където щяха да бъдат открити от следващите алчни иманяри.

Въпреки това, когато се отърси от дъждовните капки и тръгна да си търси койка, Норек беше обезпокоен от една друга мисъл. Той се загледа в ръцете си и сви пръстите си, които за момента се подчиняваха на неговата воля. Ако наистина си бе въобразил сенките на Фаузтин и Садун Трист, защо металните ръкавици бяха засияли?

В потайни доби армията на генерал Аугуст Малеволин пое на поход и навлезе в обширната, ужасяваща пустиня на Аранок. Мъжете не горяха от желание да тръгват на път, но бяха получили заповед. А те бяха свикнали да се подчиняват безпрекословно на разпорежданията на своя командир. Това, че някои несъмнено щяха да загинат, преди да стигнат до крайната си цел, не ги накара да се поколебаят дори за миг. Беше се разнесла мълвата, че целта им са несметните богатства на Лут Голейн. Всеки се надяваше, че ще бъде сред щастливите оцелели, които щяха да получат дял от плячката, заграбена в пристанищното кралство.

Начело на армията яздеше самият генерал, положил гордо шлема на Бартук върху главата си. Мъгляво кълбо от светлина, създадено от Галеона, се носеше на метър пред него, озарявайки пътя на неговия кон. По този начин Малеволин се превръщаше в ярка мишена за всеки евентуален нападател, но това изобщо не го притесняваше. Облечен в собствената си, пропита със заклинания, броня и с древния шлем, генералът искаше да покаже на своите войници, че не се страхува от нищо и никой не може да го победи.

Галеона яздеше до своя любовник. Външно тя изглеждаше безразлична към всичко наоколо, но през цялото време не спираше да търси скрити заплахи с магическите си сетива. Зад тях пътуваше фургон, на който бяха натоварени личните вещи на командира, заедно със сгънатата му шатра. Отгоре, сякаш добавен в последния момент, се друсаше дървеният сандък на Галеона.

— Най-сетне бронята ще бъде моя — промълви генералът, вперил поглед напред в тъмнината. — Вече усещам близостта ѝ! С нея ще бъда завършен! С нея ще командвам легионите на ада!

Галеона се замисли и след това се осмели да попита:

— Сигурен ли си, че доспехите ще ти се подчинят, генерале мой? Разправят, че в тях били втъкани много мощни заклинания, а засега не сме разгадали дори шлема. Какво ще стане, ако магията на бронята е също толкова загадъчна? Моля се да не е така, но тайните на Бартук може да изискат способности, по-големи от нашите...

— Не! — изкрещя той толкова силно, че разположените зад него стражи незабавно извадиха мечовете си, явно приели, че магьосницата заплашва техния водач. Аугуст Малеволин им даде знак да приберат оръжията си обратно в ножниците, след което впи кръвнишки поглед в Галеона. — Няма да стане така, мила моя! Шлемът ми показва възхитителни видения! Във всяко от тях аз виждах обединени силите на шлема и бронята! Духът на Кървавия военачалник продължава да живее в доспехите и неговото желание е аз да се превърна в изпълнител на завещанието му! Сянката на Бартук несъмнено иска да умножа неговите победи! — Той махна с ръка към пустинята. — Иначе защо бронята идва право към мен? Прави го, защото така е предопределено! Аз ще бъда наследникът на Бартук, уверявам те!

Вещицата се сви, стресната от неговото избухване.

— Както кажеш, генерале мой.

Малеволин внезапно се успокои и на лицето му се появи самодоволна усмивка.

— Да, както кажа... ѝ след това Лут Голейн ще бъде мой. Този път няма да се проваля!

Вече от доста години Галеона бе заедно с командира от Уестмарч и вероятно го познаваше по-добре от който и да е от неговите подчинени. През цялото това време Малеволин бе споменавал Лут Голейн единствено като евентуална бъдеща цел, която той мечтае да превземе. Никога досега не го бе чувала да говори за някакво предишно поражение пред стените на града.

— Значи си бил там... и преди?

Генералът извърна лице от нея и се загледа в пясъците напред. Светлината от кълбото вече не осветяваше чертите му, видими през дупките на шлема, и главата му внезапно заприлича на кух череп.

— Да, и ако не беше брат ми, градът щеше да бъде мой, но сега... сега Визджун ще падне!

— Визджун? — изтърси тя със скептичен тон.

За щастие Малеволин бе престанал да ѝ обръща внимание, съсредоточен върху мрачните, променящи се пясъци. Галеона не повтори повече името и реши да не повдига отново тази тема. В края на краищата генералът мислеше за толкова много неща. Това сигурно беше невинна грешка на езика, също както нещо друго, което той бе споменал.

Вещицата знаеше със сигурност, че той не бе стъпвал в земите отвъд морето, камо ли да е посещавал легендарния кеджистански град манастир Визджун. Нещо повече, Аугуст Малеволин беше единствено дете... при това — нежелано копеле.

И все пак Галеона се сещаше за един човек, опитал се да превземе митичния град, искайки да го разруши, който бе паднал убит от собствения си брат.

Бартук.

Тя огледа тайно шлема, опитвайки се да отгатне неговите намерения. Очевидно виденията, които бе получил генералът, бяха само за негова употреба. Самата тя не бе дарена с никакви образи, когато бе пробвала скришом артефакта. Но, изглежда, Аугуст все потрудно успяваше да направи разлика между собствения си живот и този на чудовищния военачалник.

Заслужаваше си да провери дали странното му поведение не се дължеше на заклинанията, втъкани в шлема. Галеона докосна един от пръстените си, украсен с черен скъпоценен камък, и небрежно го насочи към главата на своя любовник. Тихо изрече две забранени думи и внимателно се вгледа в Малеволин, за да разбере дали той бе забелязал нейното заклинание.

Генералът нито я бе чул, нито пък виждаше едва забележимите нишки, които се бяха проточили от пръстена и докосваха главата му на няколко места. Израстъците започнаха да опипват и проучват, опитвайки се да засекаат естеството на силите, обладали древното парче метал. Ако можеше да разбере същността на тези сили, вещицата щеше да направи първата стъпка към тяхното овладяване за собствените ѝ цели.

Алена светлина избухна и възпламени магическите пипала. Пред погледа на зашеметената магьосница, избликналите сили се устремиха към нея, следвайки светкавично нишките, които се събираха на пръста ѝ. Уплашена не на шега, Галеона се опита да свали пръстена.

Действията ѝ бяха твърде бавни в сравнение с магията. Кървавочервените пламъци унищожиха и последното от пипалата, стигайки до черната скъпоценност. Камъкът зацвърча и се разтопи за части от секундата. Течността се разля върху пръста ѝ, прогаряйки плътта.

Галеона успя да потисне писъка, породен от агонията. От устните ѝ се отрони само едва доловим стон.

— Каза ли нещо, мила моя? — попита разсеяно генерал Малеволин, без да отделя очи от пейзажа.

Въпреки болката Галеона запази гласа си спокоен и уверен.

— Не, Аугуст. Просто се закашлях леко... влезе ми пясък в гърлото.

— Да, това е една от опасностите на пустинята. Може би трябва да се покриеш с воала си. — Командирът млъкна отново, замислен за своите планове или потънал за пореден път в миналото на Бартук.

Галеона се огледа внимателно. Никой не бе забелязал удивителната битка на могъщите енергии. Единствено нейните магически сетива ѝ бяха позволили да стане свидетел на своя провал и последвалото наказание.

Доволна, че бе извадила късмет поне в това отношение, тя проучи щетите предпазливо. Пръстенът се бе превърнал в шлага, а редкият и издръжлив скъпоценен камък бе станал на черно петно върху пръста ѝ. Тя успя да махне остатъците от металната халка, но стопеният диамант бе оставил незаличим белег върху иначе перфектната ѝ ръка.

Раната от изгарянето не означаваше почти нищо за Галеона. Тя бе изтърпявала много по-болезнени неща в своя занаят. Не, далеч повече я притесняваше жестоката реакция на шлема към нейното заклинание. Нито една от магиите ѝ в миналото не го бе карала да отвърща с такава ярост. Сякаш в него се бе пробудила нова сила, която имаше свои собствени цели.

Според легендите древният военачалник бе вложил в бронята си голям брой могъщи заклинания, които да го пазят и да му помагат по време на битка. Изглежда, че това наистина беше вярно, но може би старите истории не разкриваха цялата истина. Вероятно дори онези, които го бяха убили, не подозираха до каква степен Кървавия военачалник бе овладял демоничните магии. Само заклинания ли бяха въплътени в доспехите, или Галеона бе открила още нещо?

Нима самият Бартук се опитваше да се завърне от мъртвите?

ДЕСЕТ

Късно на петия ден след тръгването си от Геа Кул, „Кингс Шийлд“ навлезе в бурята. Кара се бе надявала, че лошото време ще стихне, преди да се сблъска с него. За съжаление високата скорост, която бе развил отличният кораб под вещото ръководство на капитан Джеронан, бе гарантирала настигането на урагана.

Още предния ден злочестият Калкос бе получил официално морско погребение. От уважение към загиналия моряк, Кара бе добавила няколко думи към церемонията. Според вярванията на нейния народ Калкос просто се бе преместил в друг, по-добър свят. Заедно с духовете на умрелите преди него той щеше да се грижи за поддържането на извечния баланс между живота и смъртта.

По време на молитвата бледата заклинателка бе изпитала остро чувство на вина, породено от спомена за преживяното в дънера на кухото дърво. Горещото ѝ желание да оживее бе в разрез със собствената ѝ религия. Все пак накрая тя се бе помирила с вярата си, припомняйки си, че смъртта ѝ вероятно би нарушила баланса, тъй като нямаше да остане никой, който да проследи изчезналата броня.

Веднага щом навлязоха в урагана, Кара Найтшадоу започна да прекарва по-голямата част от времето си, наблюдавайки подивялото море от носа на кораба. Джеронан се опита да я придума да се прибере на сигурно място в каютата си, но тя отклони всичките му предложения да бъде заменена от някой моряк. Освен че гледаше за „Хоксфайър“, както бе обяснила на капитана, Кара, смутена от демоните, които бе видяла в спомените на Калкос, следеше за тяхната евентуална поява.

Най-вече я притесняваше морският левиатан, който бе избил по особено ужасяващ начин по-голямата част от екипажа на другия плавателен съд. Все още не бе споменала на капитана за неговото съществуване и затова се чувстваше задължена поне да стои на пост. Освен това магьосницата вярваше, че има най-голям шанс да направи нещо, ако срещнат огромното морско чудовище. Щеше да се опита да

го прогони, или поне да му отвлече вниманието, докато „Кингс Шийлд“ се измъква.

Макар да бе приклещен в капан между поройния дъжд и бунтуващото море, екипажът на Джеронан изглеждаше уверен и непоколебим. Освен това се държеше удивително учтиво с нея. Тъй като се бе наслушала на истории за лошия нрав на моряците, за известно време Кара се бе страхувала, че ще ѝ се наложи да отбива неуместни предложения. Но макар неколцина от мъжете да ѝ се възхищаваха открито — при това знаейки какво е нейното призвание, — никой от тях не си бе позволил да ѝ се натрапи. Всъщност само господин Дрейко бе предприел някакъв опит за ухажване, но го бе направил съвсем официално и предпазливо — все едно беше член на нейния собствен орден. Тя му бе отказала учтиво, но се бе почувствала поласкана от неговото внимание.

Самият капитан Джеронан още в самото начало беше премахнал всякакви неясноти в отношенията си със своята пътничка. Когато не се отнасяше към Кара като с клиент от благородно потекло, той се държеше така, сякаш неусетно я бе осиновил. От време на време бившият военноморски офицер се суетеше около нея, сякаш тя бе собствената му дъщеря. Магьосницата не се противеше — не само защото това поддържаше доброто настроение на капитана, но и защото самата тя изпитваше утеха от подобно отношение. Макар да не бе израснала без родителска обич, тя бе започнала обучението си като последовател на Ратма още от ранна възраст. От членовете на нейния орден се изискваше да загърбят своите чувства и да се посветят на запазването на баланса между живота и смъртта. Тази задача стоеше над всичко друго, дори над семейството.

„Кингс Шийлд“ прескочи една изключително висока вълна и миг по-късно се стовари тежко върху водата. Кара се държеше здраво за перилата и се опитваше да види отвъд мъглата и дъжда. Въпреки че денят бе започнал да отстъпва мястото си на нощта, нейното зрение, привикнало към тъмнината на криптиите, ѝ позволяваше да вижда по-добре отколкото опитните моряци. Вероятно вече бяха подминали лобното място на Калкос и неговите другари, значи имаше опасност корабът да бъде нападнат от противоестествени същества всеки момент.

— Лейди Кара! — извика Дрейко някъде зад нея. — Времето става все по-лошо! Наистина трябва да слезете долу!

Всъщност магьосницата не бе с аристократичен произход. Вината за обръщението „лейди Кара“ бе на капитана, който бе наблегнал на тази титла, когато я бе представил на екипажа. Разбира се, тя нямаше нищо против тази малка проява на уважение.

— Добре съм, не се притеснявайте за мен.

— Но бурята...

— Благодаря ви за загрижеността, господин Дрейко!

Той вече бе разбрал, че не трябва да спори с нея.

— Просто бъдете внимателна, милейди!

Докато той с мъка си пробиваше път обратно, Кара се замисли за предстоящото пристигане в Лут Голейн. Не трябваше да се разглезва от почтителното отношение на Джеронан и неговия екипаж, защото бе наясно, че щеше да се натъкне на обичайните предразсъдъци към своя орден още в мига, в който стъпи на сушата. Некромантите си имаха работа със смъртта, а повечето хора не обичаха да им се напомня, че са смъртни. Още по-малко им се нравеше това, че духовете им можеха да бъдат призовавани и използвани от такива като нея.

Въпреки че бе отказала на Дрейко, заклинателката прецени, че няма смисъл да остава повече на своя пост. Падащата нощ и ужасното време влошаваха видимостта с всяка изминала секунда. Все пак за по-сигурно реши да огледа морето още веднъж.

Не можа да се похвали с никакво ново откритие, освен монотонната гледка на бурните, разпенени вълни и някакво изгнило парче дърво, носено от тях. Разбира се, в тази пустота нямаше нищо лошо, защото до хоризонта не се виждаше и следа от морски демони или други чудовища. Заклинателката беше изключително благодарна за това.

Тя изтри морските пръски и дъждовните капки от очите си и хвърли един последен поглед към лявата страна на „Кингс Шийлд“. Там имаше още вълни, още пяна, а сред тях...

Нима това беше ръка?

Кара се извърна и се взря в мрачните води. Всяко от сетивата ѝ беше нащрек.

Ето! Ръка и тяло на човек! Подробностите не се различаваха ясно, но тя беше готова да се закълне, че бе видяла подпухналия от

водата крайник да се повдига от само себе си.

Веднага се провикна след стопяващата се фигура на помощник-капитана:

— Господин Дрейко! Човек зад борда!

За щастие той я чу веднага. Дрейко повика още трима души и се завтече към мястото, където стоеше некромантката.

— Покажете ми къде!

— Ето там! Можете ли да го видите?

Той огледа бурните вълни, след което кимна мрачно.

— Глава и ръце на плувец. Според мен се движи. — Дрейко извика на кормчията да обърне кораба, след това ѝ каза с доста по-приглушен глас: — Малко вероятно е да успеем да го спасим в тази буря, но ще се опитаме.

Тя не му отговори, защото също бе наясно какви са шансовете на корабокрушенеца. Ако балансът изискваше този човек да оцелее, той щеше да бъде спасен. В противен случай, както казваха ученията на Ратма, душата му щеше да се пренесе в отвъдния свят, за да продължи да изпълнява отредената си роля.

Разбира се, за да бъде запазено равновесието, същите тези повели изискваха животът да бъде ценен и да бъде спасяван, дори когато имаше съвсем малка надежда за това. Ратма учеше на прагматизъм, а не на коравосърдечност.

Макар и неимоверно затрудняван от бурята, „Кингс Шийлд“ все пак успя да се приближи към плувеца, който немощно се бореше за оцеляване. За съжаление, падането на нощта правеше задачата на екипажа още по-тежка. Неясната фигура започна да се мярка само от време на време, когато я повдигаше някоя по-висока вълна.

Междувременно капитан Джеронан се присъедини към хората си и пое командването. За изненада на Кара той заповяда на двама от моряците да вземат своите лъкове. Дрейко я информира, че те били най-умелите в използването на това оръжие.

— Нима смята направо да прекрати мъките на човека, без дори да се е опитал да го спаси? — попита тя, изненадана от коравосърдечието на бившия офицер. Кара бе очаквала, че поне ще пробват да извадят злочестия корабокрушенец от водата.

— Просто гледайте, милейди.

Хората на Джеронан бързо завързаха по едно въже към стрелите си. Макар и със закъснение магьосницата започна да разбира какво бе намислил капитанът. Вместо да се мъчат да хвърлят въжето на мъжа, стрелците възнамеряваха да го изстрелят във водата край него. По този начин шансът им за успех бе значително по-голям, но въпреки това начинанието все още бе рисковано.

— Побързайте, да ви вземат мътните! — изрева Джеронан.

Двамата мъже стреляха. Едната стрела профуча далеч от целта си, но втората падна съвсем близо до самотната фигура.

— Хвани се за въжето! — извика Дрейко. — Хвани се!

Човекът изобщо не се помръдна в спасителната посока. Поемайки ужасен риск, некромантката се надвеси над релинга и се опита да внуши на носещото се по вълните въже да се приближи към плувеца. Сред членовете на нейния орден имаше неколцина, които можеха да преместват предмети само със силата на мисълта си, но Кара още не бе напреднала достатъчно в обучението си, за да прави подобни неща. Водена от отчаянието, тя се пресегна с ума си, надявайки се, че скромните ѝ умения ще се окажат достатъчни в този труден момент.

Дали водено от нейните усилия, или поради някаква прищявка на морето, въжето стигна на сантиметри от ръката на мъжа.

— Хвани го! — започна да вика и капитанът. Тялото внезапно подскочи. Една вълна го заля и злочестият човек изчезна под водата. Малко по-късно Кара го видя отново, но той вече се бе отдалечил и от двете въжета.

— Проклятие! — Дрейко удари с юмрук по релинга. — Или е мъртъв, или...

Плаващото тяло подскочи отново и едва не потъна. Първият помощник изруга.

— Това не е причинено от вълните!

Кара и екипажът гледаха с нарастващ ужас как тялото подскочи още два пъти, след което пак потъна. Този път не се появи повече.

— Акулите го докопаха — промърмори най-накрая един от моряците.

Капитан Джеронан се съгласи.

— Прибирайте въжетата, момчета. Направихме каквото можахме. И без това той вероятно вече беше мъртъв, а ние си имаме и

други грижи, нали така?

Хората от екипажа се върнаха към своите задачи, но настроението на всички бе помрачено от безплодните усилия да спасят корабокрушенеца. Господин Дрейко остана още малко с Кара, която отчаяно продължаваше да търси с поглед изгубения плувец.

— Морето взема своята дан — каза тихо той. — Ние, мореплавателите, сме свикнали да живеем с тази мисъл.

— Да, това е част от всеобщото равновесие — отвърна тя. — Но няма загубата на един живот, който е можело да бъде спасен, не заслужава да бъде оплакана?

— Най-добре се прибирайте вътре, милейди.

Кара докосна леко ръката му и отговори:

— Благодаря ви за загрижеността, но бих желала да остана сама за малко. Не се притеснявайте за мен.

С голяма неохота той я остави и се запъти към кърмата. След като се увери, че няма никой наоколо, магьосницата бръкна под наметалото си и свали от врата си един малък червен амулет, оформен като страховит дракон с горящи очи и свирепи зъби. Последователите на Ратма вярваха, че светът стои върху гърба на великия дракон Траг'Оул. Той беше основен крепител на небесния баланс. Всички некроманти отдаваха пълна почит на огнедишация звяр.

Почти безмълвно, Кара се помоли на Траг'Оул да приведе незнайния мъж до следващия свят. Тя бе изрекла същата молитва и за моряка Калкос, макар че никой от екипажа на „Кингс Шийлд“ не бе забелязал. Непосветените трудно биха проумели вярванията на нейния орден.

След като изпълни своето последно задължение към удавения моряк, среброоката жена се върна в каютата си под палубата. Въпреки отдадеността си към своята задача Кара изпита облекчение, когато влезе в сухото помещение. Дългите часове, които беше прекарала, бдейки за появата на демони, както и участието ѝ в опита за спасяване на корабокрушенеца, до голяма степен бяха изцедили нейните сили. Сега ѝ се искаше единствено да се наспи.

Каятата, която ѝ бе предложил Ханос Джеронан, първоначално е била предназначена за неговата дъщеря. Свикналата на далеч по-

спартански живот Кара се чувстваше неуютно сред купчините прекалено меки възглавници и всички други ненужни украшения, подходящи за една изтънчена дама. Но за разлика от екипажа тя разполагаше с истинско широко легло, прикрепено здраво за пода. То бе оградено с невисоки решетки от двете страни, които не позволяваха на спящия да се изтърколи на дървения под дори по време на най-жестоката буря. Обаче точно сега изнурената магьосница не бе в състояние да се наслади на всички тези удобства. Тя бе толкова изтощена, че би могла да заспи направо на пода.

Кара захвърли мокрото си наметало и седна в долния край на постелята. Всичките ѝ дрехи — от смолисточерната ѝ блуза до кожените ѝ панталони и ботуши — бяха напълно подгизнали въпреки плаща. Мокрото облекло бе прилепнало плътно по тялото ѝ, от което ѝ ставаше още по-студено.

Джеронан бе останал изумен, че тя не носи никакъв багаж със себе си, и бе настоял да ѝ осигури поне един комплект резервни дрехи, преди да потеглят. Сега тя бе благодарна, че макар и след дълги увещания накрая се бе съгласила на това. Бързо се преоблече и закачи мокрите дрехи да съхнат.

Капитанът сигурно щеше да се озадачи, ако научеше, че тя спи напълно облечена, но магьосницата не искаше да поема никакви рискове по време на пътуване от такова естество. Ако се срещнеха с демоните от спомените на Калкос, тя трябваше да бъде готова да реагира на секундата. Единственият ѝ компромис бяха ботушите, които остави да съхнат при долния край на леглото.

Кара Найтшадоу угаси лампата и се пъкна под завивките. Бурните вълни всъщност ѝ помогнаха да се унесе по-бързо, защото клатушкаха изтощената магьосница като в люлка. Проблемите от деня започнаха да избледняват...

Изведнъж ярка бледосиня светлина достигна до нея през затворените ѝ клепащи и я извади от унеса.

В първия миг Кара си помисли, че това просто бе някакъв сън, но постепенно осъзна, че продължава да вижда блясъка, макар да беше будна. Ужасена, магьосницата се изправи в леглото с ръце, насочени към източника на чудноватата светлина.

Каютата ѝ се намираще под ватерлинията и отначало тя реши, че морето по някакъв начин бе пробило корпуса. Но когато успя

окончателно да се отърси от дрямката, видя нещо далеч по-обезпокоително. Синята светлина не само беше истинска, но вече покриваше голяма част от външната стена на кабината. Преградата изглеждаше замъглена, сякаш дървото се бе превърнало в мараня, и пулсираше ритмично. Кара усети как косата ѝ настръхна от ужас.

През магическата омара пристъпиха две измокрени до кости фигури.

Тя отвори уста, без да е наясно дали смята да изрече някоя магия, или просто иска да извика за помощ. Независимо от причината, нейният глас ѝ изневери. Всъщност цялото ѝ тяло бе като парализирано. Некромантката се досети каква бе причината за това едва когато една от мрачните фигури вдигна позната ѝ до болка кама от слонова кост, която проблясваше в смущаващо синьо всеки път, когато Кара понечеше да помръдне.

Към нея гледаше едно мрачно и бледо лице, принадлежащо на подгизналото и очевидно мъртво тяло на визджерейския магьосник Фаузтин. Зейналата дупка в гърлото му беше само отчасти закрыта от яката на дългото му наметало, а немигащите му очи предупреждаваха безмълвно Кара колко глупаво би било да проявява каквото и да е неподчинение.

Застанал до него, вечно ухиленият му спътник изтръска морската вода от себе си. Синята светлина избледня зад гърбовете им и заедно с нея изчезна магическият портал, през който бяха влезли двамата оживели мъртъвци.

По-дребното зомби пристъпи една крачка към некромантката и направи подигравателен поклон. В този момент Кара осъзна, че порано същата вечер бяха видели именно неговото тяло в морето. Фаузтин и неговият приятел я бяха изиграли, за да си осигурят това посещение.

Усмивката на немъртвия се разшири и гледката на жълтите му зъби със загниващи венци добави своя чар към първоначалния образ от мокра, лющеща се кожа и разлагаща се плът под нея.

— Толкова... се радваме... да се срещнем... отново... некромантке...

Бурята така и не беше утихнала напълно до момента, когато „Хоксфайър“ най-накрая влезе в пристанището на Лут Голейн, но поне яростта ѝ бе намалела значително. Норек Визаран бе благодарен за това, а също и за щастливото стечение на обстоятелствата, позволило на кораба да пристигне рано сутринта още преди изгрев-слънце. По-голямата част от населението на кралството все още спеше и следователно малцина щяха да забележат, че новодошлият плавателен съд няма екипаж.

Веднага щом „Хоксфайър“ застана редом с кея, магията на бронята се разсея и остави капитан Каско и Норек да се оправят сами с довършителните работи. Корабът привлече погледите на неколцина от стоящите наблизо моряци, но за щастие явно никой не бе забелязал факта, че платната се свиват сами.

Когато трапът най-накрая бе спуснат, Каско не промълви нито дума, но изражението му показваше ясно, че бе настъпило времето неговият пътник да слиза... и никога повече да не се връща. Тъй като не хранеше лоши чувства към мършавия мореплавател, Норек му протегна ръка, искайки да се разделят в добри отношения. Единственото здраво око на капитана хвърли бегъл поглед към металната ръкавица и след това се прикова немигащо в лицето на войника. След няколко секунди на неловкост Норек свали ръката си и бързо слезе по трапа.

Едва изминал няколко метра, той все пак не можа да се сдържи и се обърна, за да зърне „Хоксфайър“ за последен път. Видя, че капитанът продължава да го наблюдава внимателно. Дватамата се гледаха втренчено няколко мига, след което Каско бавно вдигна едната си ръка в прощален поздрав.

Ветеранът му кимна в отговор. Каско очевидно остана доволен от тази кратка размяна на любезности и му обърна гръб, съсредоточавайки се върху инспекцията на множеството щети по своя плавателен съд.

Норек тъкмо се канеше да продължи, когато чу как някой му подвигна от палубата на един от другите кораби.

— „Хоксфайър“ отново е излъгал съдбата — отбеляза възрастен на вид мъж с леко скосени очи, сплъстена бяла брада и обветрено лице. Въпреки ранния час и противното време, той гледаше Норек с весела

усмивка. — Но, изглежда, този път е било на косъм! Плавали сте с бурята, нали?

Войникът само кимна.

— От мен да знаеш — голям си щастливец! Не всеки, който се е качил на борда му, е завършил пътуването си благополучно! Това корито носи лош късмет!

„Този път повече от всякога“ — помисли си Норек, но не се осмели да го каже на глас. Вместо това кимна още веднъж и се опита да продължи по пътя си, но възрастният моряк му подвигна отново.

— Чуй! След такова плаване несъмнено ще имаш нужда от хубава почивка! Най-добрата странноприемница наоколо е „При Атма“! Добра женица е съдържателката, все още се справя, въпреки че съпругът ѝ почина! Предай ѝ, че капитан Мешиф е казал да те посрещне подobaващо!

— Благодаря — измърмори Норек, надявайки се, че краткият отговор ще задоволи прекалено ентузиазирания мъж. Искаше да се махне от доковете колкото се може по-скоро, защото все още изпитваше страх, че някой може да забележи липсата на екипаж на „Хоксфайър“ и да го обвини за това.

Изнуреният ветеран се загърна плътно в плаща си и забърза към крепостта. След няколко минути корабите и складовете най-накрая останаха зад гърба му и той навлезе в същинската част на Лут Голейн.

В миналото Норек беше слушал много истории за легендарния град, но никога досега не бе стъпвал в него. От разказите на Садун Трист знаеше, че тук може да се намери всичко, което се купува с пари, при това в големи количества. Това изобилие бе поддържано от постоянно пристигащите от цял свят кораби, натоварени с какви ли не стоки — и легални, и забранени. Градът бе един голям пазар, поддържан в относително добър ред от своите управници.

Според Садун гълчавата по улиците на Лут Голейн не замирала по никое време. Търсачите на всякакви екзотични удоволствия можели да намерят къде да се разделят с парите си, независимо от часа на денонощието. Обаче не било никак здравословно забавленията им да се пренасят на улиците, тъй като рискували да се набият във вечно бдителното око на стражата, която изпълнявала разпоредбите на султана изключително ревностно. Трист бе разказал няколко доста зловещи истории за тъмниците на града.

Въпреки всички ужаси и кошмари, които беше преживял, откакто бе влязъл в гробницата на Бартук, Норек изпита приятно оживление, докато обикаляше из улиците на града. Навсякъде около него се издигаха високи, пищно украсени сгради, измазани с хоросан, върху които се развяваха шарените знамена на султана. По удивително чистите павирани улици тепърва излизаха първите за деня каруци. Сякаш изникнали от сенките, чевръсти фигури в свободни дрехи разпъваха навесите си и вдигаха кепенците на своите магазини, подготвяйки се за предстоящата търговия. Някои от фургоните се спираха до сергиите и доставчиците оставяха нови стоки на уличните продавачи.

Бурята се беше стопила до няколко тъмни облачета. Заедно с нейното стихване, настроението на Норек продължи да се подобрява. Днес бронята още не бе изисквала нищо от него. Може би най-накрая го беше оставила на спокойствие поне за известно време. Ветеранът бързо състави прости чък план: преструвайки се, че се наслаждава на забележителностите — които впрочем наистина заслужаваха да бъдат разгледани, — той щеше да се огледа за някаква помощ. В толкова голям град като Луг Голейн не можеше да няма някой могъщ магьосник, който да свали от него проклятието.

До изгрева оставаха броени мигове, а улиците вече бяха изпълнени с хора от различни раси, с всякакъв ръст и телосложение. Посетители от далечния Кандурас се разхождаха важно сред облечените в тъмни дрехи жители на Кеджистан и земите отвъд него. Норек се сливаше с тази разнолика тълпа, без да буди никакво подозрение. Дори доспехите не го отличаваха твърде много, защото на всяка крачка се срещаха въоръжени и облечени в броня мъже. Някои от тях очевидно бяха пришълци, докато други, отличаващи се по увитите си в тюрбани шлемове и сребристите, къси наметки, ветреещи се зад техните сиво-сини нагръдници, несъмнено служеха на господаря на това приказно кралство.

В общи линии архитектурата оставаше неизменна във всички квартали, които посети ветеранът. Долните етажи на повечето постройки представляваха гладко измазани, почти кубични форми, а горната част често се състоеше от една или повече островърхи кули, наподобяващи минарета. Бяха странна гледка, особено за човек, роден и израснал сред каменните замъци с високи бойници, обитавани от

лордовете, и схлупените къщурки със сламени покриви на простолюдието. Но въпреки това сградите притежаваха някакво екзотично очарование, което караше Норек да им се възхищава отново и отново. Нямаше две напълно еднакви постройките — някои бяха пошироки, дори тумбести, докато други сякаш компенсираха липсата на пространство на земята и се издигаха в небесата, изящни и тънки.

Чу се звук от надут рог и улицата наоколо моментално се опразни. Ветеранът последва примера на минувачите и се отдръпна встрани, но едва не бе пометен от прехвърчалия конен патрул, издокаран в същите нагръдници и увити в тюрбани шлемове, които бе видял по-рано. Лут Голейн определено бе оживен и многолюден град, но както бе отбелязал Садун, беше и добре пазен. Именно за това бе много странно, че никой не беше спрял Норек още при доковете, поне за да му зададе няколко въпроса. Повечето големи морски пристанища се охраняваха денонощно, но тук очевидно не бе така.

Докато се шляеше по улиците, Норек постепенно бе обзет от глад и жажда. За последен път бе ял предишната вечер. Желанието му да се махне по-бързо от „Хоксфайър“ му бе попречило да закуси. Освен това тайно се бе надявал, че ще намери сваятна храна в града вместо поредната порция от съмнителните буламачи на Каско.

В миналото бронята го бе снабдявала с пари и затова ветеранът се заглежда уверено. Наблизо се виждаха няколко кръчми и гостилници от различна класа, но погледът на Норек моментално бе привлечен от една дървена табела с надпис „При Атма“. Войникът стоеше само на няколко метра от входната врата на най-добрата странноприемница в града, поне според капитан Мешиф. Заведението изглеждаше старо и достатъчно почтено, за да влезе човек без притеснения. Норек решително се насочи навътре.

Очевидно прокълнатата броня нямаше нищо против, защото ветеранът скоро се озова в уютната атмосфера на добре поддържаната гостилница. Въпреки ранния час вътре кипеше усилена работа. Повечето от клиентите бяха моряци, но имаше и няколко търговци, пътници и дори двама войници. Норек не искаше да привлича прекалено много внимание към себе си, затова избра маса в ъгъла на помещението и седна до нея.

Едно девойче, което изглеждаше твърде младо, за да работи като сервитьорка, се появи, за да вземе неговата поръчка. Обонянието на

стария ветеран вече бе доловило прекрасния аромат на печено месо, който се носеше от кухнята, и поиска порция от него заедно с кана пиво за прокарване. Момичето направи реверанс и забърза между масите, давайки възможност на ветерана да се поогледа.

Норек бе прекарал твърде голяма част от живота си по кръчми и странноприемници. Специално това заведение нямаше вид на такова, в което готвачите пекат онова, което са уловили в мазето с капан. Прислужниците поддържаха масите и пода чисти, никой от клиентите не се беше задавил с храната или пивото си досега. В общи линии „При Атма“ потвърждаваше мнението му за Лут Голейн — явно кралството преживяваше бурен разцвет, от който печелеха всички, дори простолюдието.

Скоро пред него се появи паница с храна, чийто вид не отстъпваше на апетитната ѝ миризма. Момичето му се усмихна и поиска съвсем разумна цена. Норек погледна към металната ръкавица и зачака.

Не се случи нищо. Ръкавицата не удари по масата, оставяйки след себе си необходимата сума. Норек се опита да не показва внезапно обзелото го безпокойство. Нима бронята го бе оставила сам да се набуца в капана? Ако не успееше да си плати, най-малкото, което щеше да му се случи, беше да го изхвърлят навън. Той хвърли бегъл поглед към масата до вратата, където седяха двамата мускулести представители на закона. Те не си бяха направили труда да го погледнат на влизане, но сега изглеждаха много заинтригувани от разговора му с прислужницата.

Тя отново повтори сумата, но изражението на лицето ѝ вече не беше толкова приветливо. Норек се загледа кръвнишки в ръкавицата, мислейки си: „Хайде, проклета да си! Искам само едно хубаво ядене! Можеш да си го позволиш, нали?“.

Отново не последва нищо.

— Има ли някакъв проблем? — попита момичето, но изражението ѝ показваше, че тя вече знае отговора.

Норек не отвърна, а продължи да свива и разгъва ръката си с все по-намаляващата надежда, че в нея по магически начин ще се появят монети.

Младата прислужница отправи красноречив поглед към двамата войници и започна да отстъпва назад.

— Извинете ме, господине, аз... имам и други поръчки...

Ветеранът погледна покрай нея и видя, че двамата мъжаги бяха станали и вървяха към него. Момичето явно се оттегляше, оставяйки ги да изпълнят своите задължения.

Норек започна да се изправя и понечи да се подпре с ръце върху масата.

— Чакай! Не е това, което...

Изпод дланта му се чу звън на монети, падащи върху дървото.

Тя също го долови и усмивката се върна на лицето ѝ. Норек седна обратно на мястото си и посочи към малката купчинка пред себе си.

— Съжалявам за объркването. Никога досега не съм бил в Лут Голейн и се чудех колко прави това във валутата на моето кралство. Тези пари достатъчни ли са?

Нейното изражение му каза всичко, което искаше да знае.

— Да, господине! Достатъчно и предостатъчно!

Над рамото ѝ той видя, че снажните войници се поколебаха. Повисокият от тях докосна другаря си по ръката и двамата се върнаха на местата си.

— Вземи колкото е нужно за храната и пивото — каза Норек на момичето с огромно облекчение. След като тя го направи, той добави: — А най-голямата монета от останалите е за теб.

— Благодаря ви, господине, благодаря!

На връщане тя почти летеше на педя над земята, защото очевидно бе получила най-големия бакшиш през живота си. Гледката ободри Норек. Прокълнатата броня бе направила поне едно добро дело.

Той се загледа в металните ръкавици. Ясно съзнаваше какво се бе случило току-що. Без думи бронята му бе дала да разбере, че тя контролира положението. Норек живееше само по нейно благоволение. Бе глупаво да отрича очевидното.

Забравяйки за миг своята дилема, Норек започна да се храни с наслада. В сравнение с буламачите на капитан Каско, ястието бе направо като небесна амброзия. Мисълта за райските селения наведе войника на нова идея как да се отърве от държащата го изкъсо броня. В кипящия от живот Лут Голейн безспорно имаше изобилие не само от магьосници, но и от свещеници. Дори ако първите се окажеха

безполезни, Норек можеше да се обърне за помощ към някой от служителите на боговете. Те би трябвало да могат да призват сили, далеч по-могъщи от тези на демоничната броня.

Норек се зачуди дали бронята въобще може да издържи да се намира върху свещена земя. Може пък решението на проблема му да бе съвсем елементарно — просто да се хвърли в някоя църква, минавайки покрай нея. Но щеше ли да успее да го направи? За един отчаян човек опитът си заслужаваше. Норек бе длъжен да пробва — ако не заради живота си, то поне заради безсмъртната си душа.

Ветеранът довърши храната си и гаврътна остатъците от пивото. През това време прислужницата бе идвала неколкократно, проверявайки дали той случайно не се нуждае от още нещо. Това беше ясен знак, че бакшишът му бе повече от щедър. Норек ѝ даде още една от останалите му монети, от което усмивката ѝ стана дори още по-широка отпреди, и след това непринудено я попита за някои от забележителностите на града.

— Първо, имаме арената, разбира се — отговори, без да се замисли, момичето, представило се като Мириам. Очевидно новодошлите често ѝ бяха задавали този въпрос. — И дворецът също! Обезателно трябва да видите двореца! — В очите ѝ се появи замечтан поглед. — Там живее султанът Джерин.

Този Джерин очевидно беше красив и сравнително млад мъж, съдейки по прехласнатото изражение на Мириам. Но макар да бе сигурно, че дворецът на султана представляваше великолепа гледка, Норек не търсеше това.

— Освен тях?

— До главния площад се намира театър „Арагос“, а точно срещу него е катедралата на Покаялия се Томас, но закарумските свещеници пускат посетители само по обяд, а пък театъра го ремонтират. О, да! В най-северната част на града е хиподрумът, където се провеждат надпреварите с коне и кучета...

Норек спря да я слуша, защото вече бе получил необходимата му информация. Ако свещената земя или раят имаха някаква власт над демоничното наследство на Бартук, то катедралата представляваше най-голямата му надежда. Църквата на Закарум беше най-могъщият свещенически орден от двете страни на моретата-близнаци.

— ... някои учени в руините на визджерейския храм, който се намира извън градските стени, въпреки че там вече няма какво толкова да се види след голямата пясъчна буря...

— Благодаря ти, Мириам. Това е напълно достатъчно. — Той се приготви за тръгване, като започна да обмисля някакъв заобиколен начин, по който да се добере в близост до сградата на Закарум.

В „При Атма“ влязоха четирима мъже, облечени във вече познатите му одежди на градската стража на Лут Голейн, но интересът им към заведението нямаше нищо общо с алкохола. Вместо това те погледнаха директно към Норек и лицата им се намръщиха. Ветеранът почти можеше да се закълне, че войниците знаеха точно кой бе той.

При други обстоятелства Норек би се възхитил на прецизността, с която четиримата се разгърнаха, като по този начин му отрязаха всички пътища към изхода. Въпреки че все още не бяха извадили дългите си закривени мечове, ръцете им бяха на ръкохватките и при първото погрешно движение от страна на Норек, оръжията щяха да излетят от ножниците, готови да го посекаат на място.

Напрегнатият воин се постара да не издава своята загриженост, а вместо това се обърна към прислужницата и я попита:

— Трябва да се срещна с един приятел на улицата зад тази странноприемница. Тук има ли някаква задна врата?

— Ето там е. — Тя понечи да я посочи, но той хвана внимателно ръката ѝ и сложи нова монета в нея.

— Благодаря ти, Мириам. — Норек я избута лекичко, мина покрай нея и се насочи уж към тезгяха, за да си поръча едно последно пиво. Четиримата стражи се поколебаха за момент.

Насред пътя ветеранът рязко сви към задната врата.

Макар вече да не виждаше своите преследвачи, Норек знаеше със сигурност, че мъжете се бяха досетили за неговото намерение. Той ускори крачка, с надеждата да стигне до изхода, преди те да са го спипали. Ако успееше да се измъкне навън, щеше да се смеси с тълпата и да изчезне сред увеличаващото се гъмжило.

Ветеранът бързо отвори задната врата и хукна навън...

... право в ръцете на няколко здравеняци, които го хванаха за ръцете и го приковаха на място.

— Не се съпротивлявай, за да не пострадаш, западняко! — изръмжа един мургав страж със златни петлици върху наметката,

после погледна зад Норек и каза: — Свършихте си отлично работата, момчета! Точно този ни трябваше! Ние ще се погрижим за него оттук нататък!

Четиримата, които бяха преследвали Норек в кръчмата, минаха покрай затворника, отдадоха чест на офицера и продължиха нататък. Ветеранът изруга, осъзнавайки, че се беше хванал в най-елементарния капан.

Той нямаше представа какво възнамеряват да правят с него хората, които го бяха пленили, но за момента това го вълнуваше далеч по-малко, отколкото въпроса защо не бе реагирала бронята на Бартук. Тя, изглежда, нямаше намерение да освобождава своя приемник засега.

— Слушай внимателно, западняко! Ела с нас мирно и тихо и няма да пострадаш! Но ако се съпротивляваш... — Ръката на мъжа се плъзна към дръжката на меча му. Намекът беше очевиден.

Норек кимна, че бе разбрал. Щом бронята беше предпочела да не се съпротивлява, той определено нямаше намерение да се опитва самичък да се освободи от този въоръжен патрул.

Мъжете, които го бяха пленили, оформиха квадрат около него, като водачът им застана отпред. Групата тръгна надолу по улицата, отдалечавайки се от големите тълпи. Няколко души изгледаха любопитно процесията, но сякаш никой от тях не изпитваше съчувствие към проблемите на непознатия. В крайна сметка какво означаваше един чужденец по-малко?

Все още никой не си беше направил труда да му обясни защо бе арестуван. Норек реши, че това сигурно беше свързано с изчезването на моряците от „Хоксфайър“. Вероятно войникът беше сбъркал в предположението си, че на пристанището не бе имало никаква охрана. Господарите на Лут Голейн вероятно следяха пристигащите кораби далеч по-бдително, отколкото му се беше сторило. Освен това съществуваше и възможността капитан Каско да бе подал жалба за случилото се на борда на неговия плавателен съд и да бе поискал да арестуват човека, отговорен за загубата на неговия екипаж.

Водачът на стражата внезапно сви встрани и останалата част от групата го последва по петите. Норек се намръщи, забравил вече за Каско и „Хоксфайър“. Хората, които го бяха пленили, го водеха по тесни и пусти улички, които бяха сумрачни дори в този слънчев ден. Ветеранът се напрегна, усетил, че нещо в ситуацията не е наред.

Продължиха още малко напред и свиха в един сокак, където беше тъмно като в рог. Групата измина още няколко метра навътре, а после стражите спряха внезапно. Четиримата войници застинаха неподвижно и сякаш спряха да дишат. Норек си помисли, че те са досущ като марионетки, на които кукловодът бе спрял да дърпа конците.

И сякаш в потвърждение на тази идея, една фигура се отдели от сенките наоколо и прие формата на сбръчкан мъж с дълга бяла коса и брада. Той беше облечен в елегантна роба, ушита в стила, в който се обличаше един визджереец, който бе добре познат на Норек. Но очевидно уменията на възрастния магьосник значително надвишаваха тези на Фаузтин, съдейки по вещината, с която бе организирал цялата акция.

— Оставете ни... — заповяда той на стражите. Неговият глас беше силен и звучеше заповеднически, въпреки напредналата му възраст.

Офицерът и хората му се обърнаха покорно и закрачиха обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Те няма да си спомнят нищо — отбеляза визджереецът, — а също и техните другари, които им помагаха, защото това бе моето желание... — Норек се опита да заговори, но среброкосата фигура го прекъсна с един-единствен поглед. — Ако искаш да живееш, западняко, ти също ще правиш каквото пожелаеш... точно каквото пожелаеш...

ЕДИНАДЕСЕТ

— Не се ли чувствате добре, милейди? — попита капитан Джеронан. — Излизате от каютата само колкото да си вземете яденето. Кара го погледна право в очите.

— Добре съм, капитане. Вече се приближаваме до Лут Голейн и аз се подготвям за пътуването по-нататък. Трябва да обмисля много неща. Простете ми, ако държанието ми изглежда недружелюбно.

— Не е недружелюбно, просто изглеждате някак... по-дистанцирана. — Той въздъхна. — Е, ако имате някакъв проблем, само ми кажете.

Тя имаше много проблеми, но добрият капитан не можеше да ѝ помогне да реши нито един от тях.

— Благодаря ви за всичко.

Магьосницата усещаше очите му върху гърба си, докато вървеше към своята каюта. Тя бе уверена, че Джеронан би направил всичко по силите си за нея и ценеше дълбоко това, но за съжаление той не можеше да ѝ бъде от полза в сегашната ситуация.

Когато влезе в помещението, Кара видя, че двамата немъртви стояха в ъгъла и чакаха с пословичното търпение на техния вид. Фаузтин държеше в готовност блестящата кама. Заклинанието, с което бе оплетено оръжието, не позволяваше на некромантката да предприеме нищо срещу неканените си гости. Пожълтелите очи на визджерееца я гледаха немигащо. Кара никога не беше сигурна за какво мисли Фаузтин, тъй като изражението на лицето му почти не се променяше.

При Садун Трист беше точно обратното. Другият оживял мъртвец не спираше да се хили, сякаш на някаква своя шега, която обаче не желаше да сподели с останалите присъстващи. Освен това на Кара непрекъснато ѝ се искаше да му изправи главата, която вечно стоеше килната на една страна.

От зомбитата се разнасяше миризма на разлагаща се плът, но за щастие противната смрад все още не бе започнала да се

разпространява извън каютата. Вонята не предизвикваше у некромантката инстинктивната погнуса, присъща на повечето хора, но все пак усещането беше неприятно. Общуването със смъртта беше ежедневие за Кара, но винаги досега това бе ставало по нейните правила. За първи път ѝ се случваше мъртвите да я принуждават да изпълнява техните желанията.

— Добрият капитан... те оставя... на спокойствие... надявам се — изхриптя Трист.

— Той просто е загрижен за мен, нищо повече.

Жилестото зомби се изкикоти. Звукът, който излезе от устата му, наподобяваше хълцането на животно, в чието гърло бе заседнала кост. Вероятно някой прешлен от счупения му врат бе притиснал трахеята му. Това обясняваше и пресекливия му говор. Макар да нямаше нужда да диша, на Садун Трист му трябваше въздух, за да може да говори.

Разбира се, със зейналата дупка в гърлото си, визджереецът щеше да остане безмълвен завинаги.

— Дано неговата... загриженост стои на разстояние... от тази каюта.

Фаузтин посочи към ръба на леглото — мълчалива заповед, която черната магьосница разбра веднага. Държейки лицата с храна в едната си ръка, тя се настани на указаното място и зачака следващото разпореждане. Докато камата ѝ бе у визджерееца, неговата магия държеше Кара Найтшадоу в плен.

Трист примигна веднъж, но това беше съзнателно действие, имитация на неволното трепкане с клепачи при хората. За разлика от Фаузтин той продължаваше да се преструва, че в загниващата му обвивка има някакъв живот. Бидейки приживе магьосник, мършавият визджереец несъмнено гледаше на ситуацията по по-прагматичен начин. Но боецът, изглежда, е бил човек, силно влюбен в различните удоволствия на живота. Кара подозираше, че зад постоянната му усмивка се крие силен гняв към собственото му неестествено състояние.

— Яж...

Тя започна да се храни под втренчените им погледи. През цялото време мислеше трескаво, търсейки начин да се измъкне от ужасната ситуация. Фактът, че засега зомбитата не я бяха наранили по никакъв начин, не я успокояваше ни най-малко. Немъртвите имаха една-

единствена цел — да намерят своя приятел, онзи Норек Визаран. Кара не изпитваше никакво съмнение, че в името на тази цел те бяха готови да я пожертват във всеки един момент, при това без никакви угризения.

Магьосницата бе научила част от тяхната история по време на разговорите си с приказливото зомби. Не че Садун го бе казал точно с тези думи, но тя бе останала с впечатлението, че убиецът на двамата беше точно техният приятел Норек, който после бе изчезнал с бронята. Трист всъщност не беше обвинил своя бивш другар. Само бе заявил, че трябвало да го открият, за да сложат край на цялата тази история, започнала в гробницата... Тъй като Кара не се беше оттеглила след покушението и случката с кухото дърво, сега и тя щеше да участва в зловещия им поход.

Некромантката ядеше мълчаливо, държейки погледа си встрани от ужасната двойка. Колкото по-малко привличаше вниманието им, особено това на Трист, толкова по-добре. За съжаление тъкмо когато приключваше, немъртвият внезапно попита:

— Това... вкусът му... добър ли беше?

Странният въпрос я изненада. Тя вдигна поглед към него.

— Какво?

Един блед пръст с белеща се кожа посочи към чинията ѝ.

— Храната. Вкусна... ли беше?

На дъното на паницата бе останало малко. Кара си припомни това, което знаеше за немъртвите — никога не бе чувала за вампир, проявяващ апетит към варена риба. Човешка плът — да, в някои случаи, но не и варена риба. Въпреки това, за да разсее малко напрежението, некромантката протегна чинията напред и попита с равен глас:

— Искаш ли да я опиташ?

Трист погледна към Фаузтин, който остана неподвижен като скала. Жилестото зомби най-накрая пристъпи напред, грабна храната и моментално се върна на любимото си място. Кара не бе подозирала, че ходещите мъртъвци могат да се движат с такава скорост.

Със своите разлагащи се пръсти Садун взе малко от останалото ястие и го натъпка в устата си. Опита се да го сдъвче и по пода се посипаха парченца риба. Въпреки че се държеше като жив, очевидно тялото на мъртвеца не функционираше точно по същия начин, както преди убийството му.

Изведнъж той изплю хапката, а на прогнилото му лице се появи отвратено изражение.

— Боклук! Има вкус... има вкус... на смърт. — Садун погледна към Кара. — Мъртва е от твърде дълго време... Трябвало е да я готвят... по-малко... — Той се замисли върху този съдбовен въпрос, а очите му не слизаха от магьосницата. — Май не е трябвало... да я готвят изобщо... Колкото по-прясна... толкова по-добре... нали?

Чернокосата жена отначало не отговори, защото нямаше никакво желание да продължава разговор, който можеше да наведе зомбито на размисли какво точно неготовено месо би било най-вкусно според него. Вместо това се опита да се върне към темата, която я интересуваше най-много — преследването на Норек Визаран.

— Вие сте били на „Хоксфайър“, така ли? Били сте на кораба, когато екипажът го е изоставил?

— Не на кораба... отдолу... през по-голямата част от времето.

— Отдолу!?! — Тя си представи двамата, впити в корпуса, използващи нечовешката си сила, за да се удържат сред бурните вълни. Само някой немъртъв беше способен на такава отчаяна постъпка. — Какво имаш предвид с това... „през по-голямата част от времето“?

Садун сви рамене, а главата му заподскача нагоре-надолу.

— Ние се качихме на борда... за кратко, след като... глупаците напуснаха... кораба.

— Какво ги накара да го напуснат?

— Те видяха нещо... което ги изплаши...

Не особено полезен отговор, но Кара реши да не настоява повече. Отново се замисли за нечовешката упоритост на оживелите мъртъвци. Те почти бяха успели да спипат плячката си, като за целта се бяха закачили за корпуса на кораба като две миноги^[1] за акула. Образът на двамата немъртви, впити се в дървото под ватерлинията по време на цялата яростна буря, щеше да остане завинаги запечатан в съзнанието на некромантката. За Норек Визаран наистина нямаше никакъв шанс да се измъкне от тяхното жестоко правосъдие.

И все пак той някак бе успял да се изплъзне, макар зомбитата да бяха стояли само на метри от него.

— Щом сте били насаме с него на онзи кораб, защо преследването още не е приключило?

Усмивката на Трист стана безмилостна, от което лицето му придоби още по-ужасяващ вид.

— Трябваше... да е приключило...

Той не каза нито дума повече. Кара погледна към Фаузтин, но не можа да прочете нищо по неговото лице. Магьосницата обмисли странната им реакция, но реши, че те просто не искат да обсъждат провала, който бяха претърпели на „Хоксфайър“. Може би това бе карта, на която можеше да се заложи...

— Знайте, че аз мога да ви бъда много полезна. Мога да се погрижа следващия път нищо да не се обърка.

При тези думи Фаузтин примигна бързо. Некромантката нямаше представа какво означава този сигнал, но движението на визджерееца очевидно не бе случайно.

Садун Трист присви леко очи.

— Ти наистина ще ни окажеш... неоценима помощ... Бъди сигурна... в това.

— Но аз мога да бъда нещо повече от неохотна марионетка! Разбирам какви са вашите мотиви. Разбирам защо кръстосвате по лицето на земята. Мога да ви бъда много по-полезна като съюзник, отколкото като затворник. Шансовете ви за успех ще се увеличат многократно!

Жилестият труп мълчаливо подхвърли ножа си няколко пъти във въздуха — нещо, което правеше често, откакто се бе появил. Явно дори смъртта не можеше да сложи край на някои навици. Кара бе забелязала, че той си играе с оръжието винаги когато размишлява над някакъв въпрос.

Най-накрая немъртвият проговори:

— Ти разбираш... далеч по-малко неща... отколкото си мислиш.

— Единственото, което се опитвам да ви кажа, е, че няма нужда да бъдем врагове. Именно моята магия разбуди вашите погубени духове, накара ви да тръгнете на този поход и аз се чувствам отговорна заради това. Вие търсите Норек Визаран, аз също. Защо да не действаме като съюзници?

Магьосникът примигна отново, сякаш искаше да каже нещо — но, разбира се, това беше невъзможно. Той впери очи в своя спътник. Известно време двамата немъртви се гледаха взаимно, което накара

заклинателката да се зачуди дали те не общуваха по някакъв непознат за нея начин.

Стържещият звук от нечовешкия кикот на Садун Трист отново изпълни каютата, но Кара изобщо не хранеше надеждата, че капитан Джеронан или някой от хората му ще го чуят. Визджереецът беше направил магия, която заглушаваше всички звуци, излизащи от помещението. За всеки друг човек на „Кингс Шийлд“, дори ако слухтеше през ключалката на вратата, вътре бе съвсем тихо, сякаш некромантката спеше.

— Моят приятел... той повдигна... една интересна тема. Ти, като наш... добър съюзник... сигурно ще искаш... да си получиш камата обратно... нали? — След като тя не намери подходящ отговор, Трист добави: — Ако ти я върнем... ние не бихме могли... да съществуваме... много дълго... ако ме разбираш.

Кара го разбираше отлично. Камата не само им даваше власт над нея, но вероятно служеше и като фокус на силите, които им позволяваха да съществуват в света на смъртните, защото точно ритуалният нож най-напред бе призовал привидението на Фаузтин. Ако се разделяха с острието от слонова кост, телата на двамата най-вероятно щяха веднага да се строполят на пода, а отмъстителните им сенки щяха да бъдат запратени завинаги в отвъдното.

А те нямаше да позволят това да се случи.

— Ти ще ни помагаш, наистина, но... както ние намерим за добре... Ще ни служиш... като наметало... скриващо истината... И ще правиш... онова, което ние не можем... в светлината на деня... когато всички виждат.

Фаузтин примигна за трети път и това вече беше обезпокоителен знак. Никога досега той не бе проявявал видим интерес към техните разговори, а бе предпочитал всичко да излиза от устата на неговия разговорлив спътник.

Трист се изправи, усмихнат както винаги. Колкото повече го наблюдаваше Кара Найтшадоу, толкова по-сигурна ставаше, че всъщност усмивката никога не напуска лицето на жилестото зомби, освен ако то не го пожелае нарочно — както в случая с рибата, която му се бе сторила противна. Това, което тя бе приела за веселие, бяха изкривените в гримаса черти на лицето му, застинали по време на

смъртта. Садун вероятно щеше да се усмихва, дори когато изтръгваше сърцето на своя вероломен другар Норек Визаран.

— Тъй като трябва... да си осигурим помощта ти... моят добър приятел предлага един начин... с който да те направим... още по-съпричастна... към нашата кауза.

Двамата с визджерееца започнаха да се приближават към нея.

Кара скочи от леглото.

— Вие държите камата! Нямаме нужда от повече власт над мен!

— Фаузтин смята... че имаме. Толкова много съжالياвам... но се налага.

Въпреки че нямаше шанс някой да я чуе, тя понечи да закрещи.

Магьосникът примигна за пореден път... и от устните на некромантката не излезе нито звук. Тази пълна безпомощност едновременно ужаси и разяри бледоликата жена. Кара знаеше, че има далеч по-опитни в нейното изкуство некроманти, които с лекота биха превърнали двамата немъртви в безмълвни и покорни слуги. След още няколко години може би тя също щеше да е способна да го направи. Но ето че сега мъртъвците я бяха превърнали в марионетка, и дори се канеха да заздравят невидимите ѝ окови.

Зловещата усмивка на Трист и неговите студени, бели очи изпълниха полезрението ѝ. Обонянието ѝ долови гнилия дъх, който се разнесе, когато разлагащият се труп проговори.

— Подай ми... лявата си ръка... и не се съпротивлявай... Така всичко ще бъде... по-малко болезнено.

Кара се подчини неохотно, тъй като нямаше голям избор. Садун Трист хвана ръката ѝ със своите разкапващи се пръсти и я погали, сякаш двамата бяха любовници. При тази мисъл я побиха тръпки. Тя бе чувала такива истории...

— Липсват ми много неща... от живота... толкова много неща...

Визджереецът го потупа тежко по рамото. Трист кимна, доколкото му позволяваше счупеният врат, и отстъпи една крачка назад. Обърна дланта ѝ нагоре, продължавайки да стиска китката ѝ болезнено силно.

Фаузтин забодя блестящата кама в нейната ръка.

Кара ахна, после осъзна, че не бе почувствала никаква болка. Тя се загледа изумено, отказвайки да повярва на очите си. Около пет

сантиметра от острието се подаваха от другата страна на дланта ѝ, но въпреки това не се забелязваше нито капка кръв.

Ослепително жълто сияние тръгна от мястото, където камата я бе пробела, и обгърна цялата ѝ ръка.

Визджереецът най-накрая се опита да каже нещо, но от устата му излезе само лек стон. Дори превръзката върху разкъсаното му гърло не вършеше работа.

— Остави на мен... — изръмжа Трист. Той погледна отново към неподвижната магьосница и започна да произнася напевно думите: — Нашият живот е... твой живот. Нашата смърт е... твоя смърт. Нашата съдба е... твоя съдба... свързана чрез... тази кама... и твоята душа...

Фаузтин издърпа камата обратно. Вдигна острието към лицето ѝ, за да ѝ покаже, че по него няма никаква кръв. После посочи към ръката ѝ.

Тя огледа дланта си, но не можа да забележи дори най-незначителен белег. Немъртвият чародей наистина владееше могъщи заклинания.

Трист побутна младата жена към леглото, давайки ѝ знак да седне.

— Сега ние... сме едно. Ако ние се провалим... ти също се проваляш. Ако загинем... или бъдем предадени... ти също ще пострадаш... никога не го забравяй.

Кара потръпна от ужас. Ако с някой от тях двамата се случеше нещо, преди да са завършили страховитата си задача, душата ѝ щеше да бъде отнесена в отвъдното заедно с техните, обречена да се лута вечно, без да намери покой.

— Нямаше нужда да го правите! — Тя потърси поне намек за съчувствие, но очевидно за немъртвите нямаше значение нищо друго, освен отмъщението за това, което им бе сторено. — Аз щях да ви помогна и без това!

— Сега... сме сигурни... че ще го направиш. — Трист и Фаузтин отново се оттеглиха в далечния ъгъл. Ритуалната кама сияеше в златисто. — Вече нямаме опасения... че ще ни измениш... когато се срещнеш... с магьосника.

Кара настръхна при последните му думи, забравяйки за момент онова, което току-що ѝ бяха сторили.

— Магьосник? В Лут Голейн?

Фаузтин кимна утвърдително. Садун Трист също се опита да наклони главата си... или може би тежестта ѝ се бе оказала непосилна за счупения му врат в един момент.

— Да... визджереец като... моя приятел тук... възрастен човек... с много знания... известен е... под името... Дрогнан.

— Казвам се Дрогнан — отбеляза загърнатият в роба магьосник, докато обикаляше из помещението. — Седни, Норек Визаран.

Чувството на безпокойство, което Норек бе изпитал по-рано, се завърна отново, докато той оглеждаше светилището на визджерееца, но този път хиляди пъти по-силно. Този, макар и възрастен, но несъмнено внушителен мъж не само бе отвлякъл с лекота ветерана, но също така знаеше съвсем точно какво се беше случило с него... включително и за похода на прокълнатата броня.

— Винаги съм знаел, че проклятието на Бартук не може да бъде погребано завинаги — каза Дрогнан, докато войникът сядаше на един стар, разклатен стол. — Винаги съм го знаел.

Те бяха стигнали до тази сумрачна стая след кратко пътуване по поредните усойни сокаци, далече от чистите и оживени централни улици на иначе богатия и процъфтяващ град. Сградата, в която бяха влезли двамата, изглеждаше изоставена и обитавана единствено от плъхове, но още щом бяха пристъпили през прага, постройката се бе променила, превръщайки се в старинен, но все още внушителен дворец. Дрогнан го бе информирал, че някога тук е бил домът на Хоразон, брата на Кървавия военачалник.

Сградата била изоставена след изчезването на Хоразон, но магията, която я защитавала от любопитни погледи, продължила да изпълнява предназначението си. Дрогнан случайно попаднал на това място, докато търсел гробницата на брата на Бартук. Визджереецът успял да надхитри заклинанието, а после решил, че има основателното право да задържи това жилище. Пренесъл вещите си тук, след което продължил търсенето си.

Бяха прекосили една празна зала, чийто под бе покрит с пъстра мозайка, изобразяваща ловни и бойни сцени, преди да стигнат до стаята, която старият магьосник наричаше свой дом. Влизайки в неговите покои, Норек забеляза множество полици и етажерки, върху

които имаше струпани повече книги и свитъци, отколкото един прост войник като него би си помислил, че съществуват в целия свят. Самият той можеше да чете, но малко от заглавията бяха на език, който разбираше.

Върху лавиците имаше и няколко други предмета. Най-интересните сред тях бяха един полиран до блясък череп и няколко стъкленици с тъмна на цвят течност. Останалата част от мебелировката на стаята се състоеше основно от голяма, красиво изработена дървена маса и два стари, помпозни стола. Обстановката бе по-подходяща за стаята на някой шамбелан^[2], какъвто несъмнено бе имало някога в този дворец, отколкото за един визджерейски магьосник. Също като повечето обикновени хорица, Норек смяташе, че заклинателите работят в помещения, украсени с всякакви ужасяващи и зловещи „оръдия на труда“.

— Аз съм изследовател — добави изненадващо набръчканият мъж, сякаш се чувстваше длъжен да даде обяснение за скромната обстановка.

Изследовател, който бе завладял съзнанията на цял взвод войници и ги бе накарал да му поднесат чужденеца на тепсия. Как пък не.

Именно очевидното могъщество на визджерееца бе основната причина, накарала Норек да го последва доброволно дотук. За първи път, откакто бе излязъл от гробницата, у него се бе зародила надеждата, че най-накрая може би щеше да се освободи от излишната броня.

— Преди десетина дни имах видение. — Магьосникът прокара съсухрените си пръсти по една от редиците с книги, очевидно търсейки, определено заглавие. — Наследството на Бартук, надигнало се отново! Естествено, отначало не исках да повярвам, но след като видението се повтори, разбрах, че е истинско.

Дрогнан продължи да разказва как оттогава правел магия след магия, за да открие значението на видяното, и така разкрил тайната на Норек и научил за пътешествието, на което бронята го бе принудила да тръгне. Магьосникът не можел да наблюдава ветерана през цялото време на дългото му пътуване от гробницата, но поне съумявал да следи накъде води дирята. Не след дълго станало ясно, че мъжът и

бронята щели скоро да дойдат при самия визджереец, което не било случайност, поне според Дрогнан.

Магьосникът издърпа един грамаден том от полицата и го положи внимателно върху масата в средата на стаята. Започна да го прелиства, като не спираше да говори.

— Въобще не бях изненадан, млади момко, когато открих, че бронята се е насочила към Лут Голейн. Ако някаква частица от духа на Бартук все още обитава доспехите и се надява да изпълни последната воля на Кървавия военачалник, тогава несъмнено идването ти в това прекрасно кралство е напълно логично, особено имайки предвид две конкретни причини.

Обаче Норек изобщо не се интересуваше от никакви причини. Вълнуваше го единствено възможността да бъде освободен от прокълнатата броня — нещо, което визджереецът бе намекнал, че може да постигне.

— В тази книга ли е магията?

Възрастният магьосник вдигна глава.

— Коя магия?

— Онази, която ще махне това от мен, разбира се! — Норек удари с ръка по нагръдника. — Ти каза, че имало някакъв начин да свалиш тази противна броня от гърба ми!

— Струва ми се, че думите ми бяха „ако искаш да живееш, ще правиш точно каквото ти кажа“...

— Ами бронята? Махни я от мен, само това искам! Проклет да си, магьоснико, направи нещо!

Среброкосият магьосник го изгледа, както баща би погледнал хленчещото си дете, след което му отвърна:

— Все още не мога да махна бронята, но те уверявам, че няма нужда да се притесняваш от нейните заклинания, докато я държа в моя власт. — Дрогнан бръкна в един от дълбоките джобове на робата си и започна да измъква нещо, което отначало приличаше на къса пръчка, но бързо се оказа много по-дълго. Когато чародеят най-накрая изкара другия край от джоба си, „пръчката“ вече надвишаваше четири стъпки на дължина и се бе превърнала в тояга, покрита със сложна плетеница от искрящи руни. — Наблюдавай внимателно.

Дрогнан насочи жезъла към своя гост.

Норек скочи на крака, защото бе пътувал достатъчно дълго с Фаузтин и знаеше какво означава да стоиш откъм опасния край на магическата пръчка.

— Чакай...

— Фуриозик! — извика магьосникът.

Към войника се изстреля ветрило от пламъци, които се опитаха да го обгърнат като жарко одеяло.

Огънят достигна едва на педя от носа му и после изчезна внезапно.

В първия момент Норек помисли, че бронята го беше спасила за пореден път, но след това чу кикота на сбръчкания старец.

— Не се безпокой, млади момко, нямаш дори един опърлен косъм! Сега разбираш ли какво имах предвид? Аз притежавам пълен контрол над бронята! Ако бях пожелал, можех да оставя само овъглен скелет от теб. Доспехите нямаше да те спасят! Жив си само защото спрях магията навреме! Сега си сядай обратно на мястото.

Норек се строполи обратно на стария стол. Изнервящото представление на Дрогнан бе доказало две неща. Първо, твърденията на възрастния магьосник се бяха оказали верни — чрез своята магия той бе подчинил бронята на волята си.

И второ, ветеранът очевидно беше попаднал в ръцете на един безмилостен и вероятно откачен магьосник.

За съжаление нямаше никаква идея какво да направи по въпроса.

— До теб има бутилка с вино. Налей си малко, за да се отпуснеш.

Предложението изобщо не съумя да успокои Норек, най-малкото защото нито споменатата бутилка, нито масичката, върху която стоеше тя, бяха съществували само до преди секунда. Въпреки това войникът прикри своето объркване, наля си един бокал и отпи от съдържанието му.

— Така, надявам се, е по-добре... — В едната си ръка Дрогнан държеше разтворената книга, а с другата бе хванал хлабаво жезъла. Той погледна своя гост. — Знаеш ли нещо за историята на Лут Голейн?

— Не много.

Магьосникът остави книгата и пристъпи встрани.

— Ще ти обърна внимание върху един факт, за който смятам, че е от първостепенно значение в твоя случай. Преди разцвета на Лут Голейн този регион за кратко време е бил колония на Кеджистанската

империя. Тук е имало визджерейски храмове и многобройна войска. Въпреки това още по времето на братята Бартук и Хоразон империята започнала да се изтегля от своите земи от тази страна на морето. Визджерейското влияние останало силно, но военното присъствие се оказало твърде скъпо за поддържане. — Почти детинска усмивка се разля по мрачните, тесни черти на лицето му. — Всичко е толкова очарователно, нали?

Норек се намръщи, защото изобщо не му беше до уроци по история.

Дрогнан сякаш въобще не забеляза мрачното му изражение и продължи:

— След края на войната, завършила с разгрома и смъртта на Бартук, империята така и не възвърнала предишната си слава. Нещо по-лошо, нейният най-велик магьосник и водач бил пострадал твърде много — телесно и най-вече умствено. Говоря, разбира се, за Хоразон.

— Който дошъл в Лут Голейн — услужливо допълни Норек с надеждата, че по този начин ще помогне на бързивия магьосник да стигне по-бързо до същността на нещата. Може би след това Дрогнан най-накрая щеше да се заеме със задачата да освободи войника.

— Да, точно така, в Лут Голейн. Тогава градът все още не се казвал така, разбира се. И така, Хоразон, който бил пострадал ужасно по време на последната битка, дошъл в тези земи и се опитал да започне нов живот, посветен на научни изследвания... А после, както вече те информирах, той изчезнал.

Ветеранът чакаше своя домакин да продължи, но Дрогнан просто го гледаше — сякаш това, което бе казал току-що, обясняваше всичко.

— Не ме разбираш, както виждам — отбеляза най-накрая магьосникът.

— Разбрах, че Хоразон някога е идвал в тези земи, а сега прокълнатата броня на неговия омразен брат довлече и мен на същото място! Но също така знам, че пред очите ми бяха изклани мъже и адски същества излизаха изпод земята! Знам, че собственият ми живот вече не е мой, а принадлежи на един мъртъв господар на демони! — Норек отново се изправи, защото вече му беше писнало. Дрогнан, ако ще, да вдигне жезъла и да го убие намясто, но търпението му се беше изчерпало. — Или ми помогни, или ме убий, визджерецо! Нямам време за уроци по история! Искам да се избавя от този ад!

— Седни.

Норек седна, този път не по своя воля. Злочестият войник бе забравил, че намръщеният старец срещу него бе установил контрол не само над дузина от градските стражи, но и над проклетата броня.

— Норек Визаран, аз ще те избавя, въпреки самия теб... макар ти определено да не си слуга на визджерейците, нищо че носиш това древно име! Ще те спася, а ти ще ме отведеш до онова, което съм търсил през по-голямата част от живота си!

Каквато и магия да беше направил Дрогнан, тя приискаше боеца толкова здраво към стола, че той едва успя да проговори.

— Какво... какво искаш да кажеш? До кое да те отведа?

Дрогнан му хвърли недоверчив поглед — явно не можеше да повярва, че някой може да е толкова недосетлив.

— Как до кое? До онова, което несъмнено е заровено някъде под града и което бронята сигурно също търси... До гробницата на Хоразон, брата на Бартук! До легендарното тайно убежище!

[1] Морски паразит; риба-прилепало (зоол.). — Б.р. ↑

[2] Служител, отговарящ за домакинството на крал или лорд. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Както всяка друга нощ досега, генерал Аугуст Малеволин обикаляше по външния периметър на лагера и внимателно оглеждаше всяка подробност, свързана с готовността на неговите хора. Проявената небрежност водеше до сурови наказания, а чинът на съгрешилия беше без значение.

Все пак у генерала имаше нещо различно, но малката промяна остана незабелязана от повечето от изтощените мъже. Тази нощ Малеволин направи своята обиколка с шлема на Бартук върху главата си.

Фактът, че древното парче метал не се връзваше с останалата част от бронята му, нямаше никакво значение за пълководеца. Всъщност той прекарваше все повече време в размисли как да боядиса собствените си доспехи в цвят, по-близък до този на шлема. Засега обаче Малеволин бе открил само един метод, чрез който бе възможно да наподоби уникалната багра, а този способ несъмнено би довел до всеобщ бунт.

Ръката му докосваше почти гальовно шлема, докато го наместваше върху своята глава. Малеволин бе доловил смущението на Галеона, когато бе отказал да го свали, но бе отдал това на нейния страх от нарастващата му мощ. Скоро щеше да настъпи моментът, когато вещицата щеше да стане излишна — веднъж само да сложеше ръка върху останалата част от бронята на Бартук. Макар тя да беше изключително изкусна и в други умения, освен в магьосническото изкуство, Малеволин беше наясно, че винаги може да намери някоя покорна жена, която да задоволява неговите нужди.

Но плътските желания можеха да почакат засега. Лут Голейн го зовеше. Този път нямаше да му го отнемат с измама, както му бяха отнели Визджун.

„А дали си достоен за славата? Достоен ли си за наследството на Бартук?“

Малеволин замръзна на място. Отново бе чул гласа в главата си, същият, който и друг път му беше задавал въпросите, които той самият се страхуваше да изрече на глас.

„Достоен ли си? Ще го докажеш ли? Ще вземеш ли това, което ти е орисано?“

Вниманието му беше привлечено от кратък проблясък някъде извън лагера. Той отвори уста, за да призове часовите, но след това видя, че неясната фигура принадлежеше на един от пазачите, приближаващ се към него от тази посока. Мъждивото пламъче изобщо не успяваше да освети лицето на войника, дори когато той дойде на няколко крачки от своя командир.

— Генерал Малеволин — каза тихо стражът и отдаде чест. — Трябва да видите това.

— Какво има? Откри ли нещо?

Обаче войникът вече се бе обърнал и крачеше отново към мрака.

— Най-добре елате да го видите, генерале.

Намръщеният Малеволин тръгна след войника, като едната му ръка стискаше здраво дръжката на меча. Часовият едва ли го бе повикал за нещо незначително, защото несъмнено знаеше, че го чака адска разплата, ако бе дръзнал да губи времето на своя водач. Генералът никак не обичаше да се нарушава установеният ред.

Отначало войникът го поведе по неравния терен към една висока дюна. Двата я изкачиха и внимателно започнаха да слизат от другата ѝ страна. Пред тях се появиха тъмните очертания на нисък, скалист хребет, препречващ песъчливата област. Генералът предположи, че онова, което беше видял часовият, се намира тъкмо в подножието на скалите. В противен случай...

Войникът спря. Малеволин нямаше представа защо човекът още си правеше труда да носи факлата. Бледият ѝ пламък изобщо не успяваше да освети наоколо и ако пред тях се криеше някой враг, светлината само щеше да го уведоми за присъствието на приближаващата се двойка. Той се наруга, че не беше заповядал да изгасят факлата по-рано, но после прецени, че щом часовият сам не бе сметнал за необходимо да го направи, вероятно не отиваха да огледат позицията на някой притаен неприятел.

Аугуст Малеволин изплю няколко песъчинки от устата си и промърмори:

— Е? Какво си открил? При скалите ли се намира?

— Трудно е да се обясни, генерале. Трябва да го видите. — Обвитият в мрак войник посочи към земята от дясната им страна. — Тук се върви по-лесно, генерале. Ако дойдете насам...

Може би човекът бе открил някакви руини. Те наистина биха представлявали интерес за Малеволин. Визджерейците се бяха подвизавали дълго време на територията на Аранок. Ако се окажеше, че това са останките на един от техните храмове, напълно бе възможно да се натъкнат на някоя изгубена тайна или на забравен артефакт.

Пясъкът под краката му поддаде точно на мястото, където часовият го бе посъветвал да стъпи.

Малеволин залитна, но не можа да се закрепил и полетя надолу по склона. От страх да не изгуби шлема, той го притисна с ръка към главата си, но така загуби всякаква възможност да се задържи. Генералът се срина до основата на дюната, като при падането удари коленете си, а лицето му се озова на сантиметри от пясъка. Дясната му ръка, която бе удържала цялата му тежест, сега пулсираше от болка. Опита се да се изправи, но беше затруднен от ронливата повърхност.

Генералът вдигна очи и потърси глупака, който го беше докарал до това положение.

— Недей да стои като пън, отрепка такава! Ела да ми помогнеш.

Часовият беше изчезнал. Не се виждаше дори светлината от факлата му.

Малеволин намери опора и най-накрая успя да се надигне. Посегна към меча си и откри, че оръжието му също липсва.

„Достоен ли си?“, повтори проклетият глас в главата му.

От пясъка изскочиха четири зловещи фигури, смътно наподобяващи хора.

Дори в този мрак генералът можеше да различи твърдите им черупки и разкривените, бръмбароподобни глави. Две ръце, завършващи с грамадни остри щипки, допълваха вида им на насекоми, излезли от нечий кошмар, но тези чудовища не бяха продукт на въображението на Малеволин. Пълководецът познаваше Аранок достатъчно добре и бе чувал за пясъчните ларви — грамадните членестоноги, които ловуваха из пустинята. Също така знаеше и за демоните скарабей^[1] — единствените създания, които се хранеха с тях, когато не можеха да си намерят човешка плячка.

Но въпреки ширещите се слухове, че именно те бяха причината за изчезването на голям брой кервани през годините, командирът никога не бе чувал тези същества да са извършвали нападения в близост до толкова могъща армия като неговата. Дисциплинираните воители на Малеволин определено не представляваха изкусителна цел за чудовищата. Те предпочитаха по-слаби жертви.

Като някой самотен воин, подмамен да отиде при тях?

Малеволин щеше да открие кой го беше предал! Щеше да спипа изменника! Но засега имаше по-важна работа — да се погрижи да не се превърне в следващото ястие на демоните скарабей.

„Достоен ли си?“, повтори отново гласът.

Сякаш внезапно пришпорено, едно от грозните чудовища посегна към него, щракайки с челюсти и щипки в диво нетърпение да докопа плячката си. Въпреки своето име, демоните скарабей не бяха създания от ада, но определено бяха достатъчно опасен противник за всеки обикновен човек.

Но Аугуст Малеволин не смяташе, че е обикновен човек.

Когато жестоките щипки посегнаха към него, генералът реагира инстинктивно и протегна ръка напред, за да отбие атаката. Но за негова изненада — и определено за изненада на съществото пред него — в празната му длан се появи черен меч, обграден от кървавочервено сияние, което освети местността по-ярко и от факла. Острието продължи да се издължава, докато описваше дъга във въздуха, но въпреки това тежестта и балансът му останаха идеални.

Мечът се заби в твърдата черупка и без никакви проблеми отрязва зловещите щипки, които отлетяха встрани. Демонът нададе пронизителен писък и отстъпи, притискайки към гърдите си своя осакатен крайник, от който капеше тъмна течност.

Макар да бе изумен, генерал Малеволин не спря, за да умува над свръхестественния обрат на събитията. С изкусна лекота той прободде втория от своите нападатели с удивителния си меч. Още преди чудовището да беше паднало на земята, генералът се обърна и принуди третия демон да отстъпи пред безмилостната му атака.

Оцелелите същества обединиха усилията си и се опитаха да приклепят командира от противоположни посоки. Малеволин направи крачка назад, извъртя се и моментално ликвидира звяра, чийто крайник бе отрязал преди малко. Когато оцелелата двойка се хвърли

срещу него, опитният офицер се изви, замахна широко с меча и обезглави едното от чудовищата.

Зловонна течност обля генерала и го заслепи за миг. Последният му противник се възползва от това, скочи и повали Малеволин на земята, а после се опита да го захване за гърлото. Ръмжейки от ярост, воинът блокира челюстите с бронираната си ръка, надявайки се, че металът ще издържи на чудовищния натиск.

С едното си коляно генералът успя да избута нападателя нагоре, освобождавайки си пространство за действие. След това завъртя меча, обърна върха му към главата на демона и го забодя през дебелия естествена броня с цялата му сила. Ужасяващият звяр нададе пронизителен писък и се строполи мъртъв върху воина.

Малеволин, който вече изпиташе единствено лека погнуса, избута трупа настрана и се изправи. Безукорната му броня беше цялата залята с жизнените течности на демоните скарабей, но иначе командирът беше абсолютно невредим. Той впи поглед в тъмните неподвижни тела, едновременно разгневен заради предателството и изпитващ силно задоволство, че бе успял собственоръчно да убие четирите чудовища.

Генералът опипа нагръдника си, а после се загледа в зловонната мръсотия, която сега вече бе изцапала и металната му ръкавица. Воден от някакъв непонятен импулс, Малеволин докосна още веднъж нагръдника, но вместо да се опита да почисти бронята, започна да размазва течностите... точно както бе правил Бартук с кръвта на своите врагове.

— Така... Значи наистина си достоен.

Командирът се обърна и отново видя обгърнатата в мрак фигура на войника изменник. Но сега вече здравият разум подсказваше на Малеволин, че онова, което бе взел за един от своите хора, несъмнено беше нещо далеч по-злоещо... Очите му се разшириха, когато истината го осени. Той промълви:

— Сега вече прозрях истинската ти същност... демоне!

Другият се изсмя тихо — звук, който не би могъл да бъде уподобен от никой човек. Пред изушения поглед на генерал Малеволин тялото на часовия се разкриви, уголеми се, превърна се в нещо, което не принадлежеше на света на смъртните. Фигурата се извиси над човека, а на мястото на четирите крайника сега вече имаше шест. Най-

горните изглеждаха като грамадни коси, завършващи с остри като игла върхове, средните приличаха на ръцете на скелет, но със смъртоносни, закривени нокти, а долните, които служеха за крака, бяха сгънати назад по начина, характерен за насекомото, на което приличаше демонът.

Богомолка. Богомолка от ада.

— Привет, генерал Аугуст Малеволин от Уестмарч, воин, завоевател и бъдещ император... истински наследник на Кървавия военачалник. — Противното насекомо направи чудноват поклон, при който остриите върхове на косите се забиха в пясъка. — Този те поздравява за това, че си достоен.

Малеволин погледна към десницата си, но тя вече беше празна. Магическият меч бе изчезнал в момента, когато бе станал ненужен... Но генералът беше уверен, че в бъдеще ще може да призове острието винаги когато е необходимо.

— Ти си гласа в главата ми — отвърна най-накрая командирът. — Гласът, който ме ласкае.

Демонът наклони главата си встрани, а огромните му жълти очи проблеснаха.

— Този не ласкаеше... просто насърчаваше.

— А ако не бях издържал това малко изпитание?

— Тогава този щеше да е ужасно разочарован.

Въпреки зловещия си намек, думите на съществуването накараха генерала да се разсмее.

— Тогава е адски хубаво, че не се провалих. — Малеволин замислено вдигна ръка и намести шлема си.

Първо бяха виденията, след това ограничените му магически сили бяха започнали да се увеличават, а сега се бе появил загадъчният меч и един демон, отгоре на всичко. Значи наистина бе така, както заявяваше богомолката — Аугуст Малеволин бе заслужил наследството на Бартук.

— Ти наистина си достоен — изцвърча богомолката. — Така казва този, по име Ксазакс. Но има още нещо, което трябва да притежаваш, преди да се превърнеш в новия Кървав военачалник!

Генерал Малеволин веднага разбра за какво става дума.

— Доспехите! Доспехите, които е навлякъл онзи тъп селяк! Но дори в този момент те пътуват към мен, прекосявайки морето! Вещицата каза, че бронята отивала към Лут Голейн. Точно затова и аз

съм се запътил натам. — Той се замисли. — Може би сега е моментът да видим какво може да научи Галеона. С малко твоя помощ...

— По-добре не споменавай за този пред своята магьосница, велики! — изцвърча Ксазакс тревожно. — Тя... на вещиците невинаги може да се има доверие. По-добре въобще да си нямаш работа с тях.

Малеволин обмисли изявлението на демона. Ксазакс говореше така, сякаш двамата с Галеона се познаваха отдавна. Това, разбира се, изобщо не би изненадало генерала — вещицата непрекъснато си играеше със силите на мрака. Но онова, което го заинтригува повече, беше нежеланието на съществото тя да научи за настоящия им разговор. Неразбирателство? Или предателство? Всъщност какво значение имаше, щом като командирът можеше да извлече полза от това.

Той кимна.

— Много добре. Тя ще остане в неведение за разговора ни, докато реша какво да предприема.

— Този оценява твоето разбиране.

— Да оставим това настрана — каза генералът нетърпеливо, тъй като нямаше желание да се занимава повече с магьосницата. Ксазакс беше повдигнал една тема, която му беше много по-интересна. — Знаеш ли нещо друго за бронята?

Противната богомолка се поклони отново. Дори на звездната светлина Малеволин можеше да види грозните вени, които опасваха цялото ѝ тяло и пулсираха без почивка.

— Глупакът сигурно е пристигнал в Лут Голейн... Но там той може да се скрие зад градските стени и да задържи бронята далеч от онзи, на когото тя реално принадлежи...

— Вече мислих по този въпрос. — Всъщност генерал Малеволин го беше обмислял през по-голямата част от времето, което бе прекарал в това пътуване през пустинята. Изпитваше все по-силна ярост от този неблагоприятен обрат на събитията, макар външно да прикриваше гнева си от своите войници. Една част от него изпитваше увереност, че може да завладее Лут Голейн и по този начин да хване селянина, носещ бронята. Но все пак като опитен военачалник той вече беше преценил загубите, които щеше да даде армията му, и бе открил, че те щяха да бъдат твърде значителни. При това успехът съвсем не беше гарантиран. Затова Малеволин предпочиташе да задържи войските си

извън границите на кралството и да изчака, докато непознатият сам напусне града. За съжаление генералът не можеше да разчита, че глупакът ще постъпи според желанията му.

Ксазакс се наведе по-близо и зашепна:

— Кралството е силно и притежава много бойци, опитни в изкуството на войната. Онзи, който носи бронята, ще се чувства на сигурно място зад дебелите стени.

— Знам.

— Но този може да ти даде ключа за Лут Голейн... една от най-ужасяващите сили, която никоя смъртна армия не може да надвие...

Малеволин не можеше да повярва на ушите си.

— Да не предлагаш...

Демонът внезапно погледна назад към лагера, сякаш бе чул някакъв шум. След кратка пауза, Ксазакс бързо насочи вниманието си обратно към човека.

— Този ще разговаря отново с теб, когато стигнеш на един ден път от града. Засега трябва да си готов да направиш следното...

Командирът изслуша обясненията на демона. Отначало изпита отвращение от предложението на съществото, но след като Ксазакс му каза защо всичко трябва да стане именно по този начин, Аугуст Малеволин осъзна нуждата... и изпита нарастваща възбуда.

— Ще го направиш ли? — попита богомолката.

— Да, с удоволствие!

— Тогава ще се видим скоро. — Без предупреждение фигурата на Ксазакс започна да се замъглява и бързо се превърна в бледа сянка, лишена от материя. — Този отново отдава почит на наследника на Бартук, новия господар на демоните, новия Кървав военачалник!

С тези думи Ксазакс изчезна в нощта.

Генерал Малеволин тръгна обратно към лагера, а мислите му препускаха бясно. Думите на чудовищната богомолка продължаваха да отекват в съзнанието му. Тази нощ бе повратна точка в неговия живот. Мечтите му най-накрая започваха да се сбъдват. Изпитанието на демона и отчаяната битка с чудовищата бледнееха в сравнение с последвалото предложение на Ксазакс — и бронята, и Лут Голейн щяха да паднат в ръцете на генерала съвсем скоро.

„Новият господар на демоните“ — така го бе нарекла богомолката.

Оставаше им още една нощ. Само една нощ и „Кингс Шийлд“ щеше да акостира в пристанището на Лут Голейн.

Тогава Кара щеше да остане сама в чуждата земя. Сама, ако не се броят двамата ѝ ужасяващи спътници.

Преди малко тя бе вечеряла под нетрепващите погледи на двамата оживели мъртъвци. Фаузтин беше останал изправен в ъгъла, приличащ на зловеща статуя, но покойният Садун Трист се бе приближил до нея. Приказливото зомби и сега седеше на една скамейка, закована за стената до нейното легло, и дори се опитваше да завърже разговор с нея — любезност, без която некромантката можеше да мине спокойно.

Въпреки това една от темите я заинтересува достатъчно, за да я накара да се заприказва — беше за вечно изплъзващия се Норек Визаран. Кара бе забелязала нещо много странно в начина, по който Трист говореше за своя бивш другар. В думите му сякаш нямаше никаква злоба към неговия убиец. През по-голямата част от времето той просто ѝ разказваше за съвместните им приключения. Понякога думите му дори звучаха така, сякаш Садун изпитваше известно съжаление към ветерана, въпреки ужасното дело, което той бе извършил.

— Норек ми е... спасявал живота... три пъти, че и повече... — завърши зомбито поредната си история. — Никога не бяхме... участвали във война... толкова лоша... колкото тази.

— Значи оттогава тръгнахте заедно? — Споменатата от Трист война очевидно се бе състояла в западните кралства преди около девет години. Щом мъжете се бяха задържали заедно толкова — дълго време, значи между тях наистина бе имало силна дружба.

— Точно така... с изключение само... на три месеца... когато Норек беше болен... Той ни напусна... и после ни настигна... — Разлагащата се фигура погледна към мрачния визджереец. — Помниш ли... Фаузтин?

Магьосникът кимна едва забележимо. Кара бе очаквала той да забрани на Садун да продължава с тези истории, но Фаузтин, изглежда, също беше потънал в тях. През живота си и двамата очевидно бяха

изпитвали огромно уважение към Норек, а заради онова, което беше чула досега, тя също започваше да придобива подобно отношение.

Но същият този Норек Визаран ги беше убил най-брутално. Доколкото бе запозната магьосницата, всички завърнали се от света на мъртвите съществуваха единствено за да въздадат справедливост и да отмъстят на своите убийци. Двата трупа пред нея би трябвало да са изпълнени единствено с мисълта за възмездие и разплата. Според нея беше изключително странно, че те изпитваха каквито и да било други чувства. Садун Трист и Фаузтин изобщо не отговаряха на нейната представа за оживели мъртъвци.

— Какво ще правите, когато го намерите? — Тя беше задавала същия въпрос нееднократно преди, но досега не бе получила ясен отговор.

— Ще направим това... което трябва... да бъде направено.

Отново същото уклончиво изявление. Защо ѝ спестяваха истината?

— След неговата постъпка, сигурно дори предишното ви приятелство не може да го спаси. Как е могъл Норек да извърши такова ужасно престъпление?

— Той направи това... което трябваше... да бъде направено. — При този нов загадъчен отговор усмивката на Трист се разшири, разкривайки още от неговите пожълтели зъби и вече почти напълно оголените му венци. Всеки ден двамата губеха все по-голяма част от човешкия си облик. Те никога нямаше да се разложат напълно, обаче връзката им с техните предишни тела щеше непрекъснато да изтънява. — Ти си много красива.

— Какво? — Кара Найтшадоу примигна, колебаейки се дали да повярва на ушите си.

— Много красива... и свежа... и жива. — Зомбито неочаквано посегна напред и погали дългата ѝ гарвановочерна коса. — Животът е прекрасен... а сега, дори повече... от всякога...

Тя потръпна. Садун Трист бе изразил съвсем ясно намерението си. Явно той все още си спомняше удоволствията от живота, при това прекалено добре. Едно от тях — храната — вече го бе разочаровало горчиво. Сега, сврян в тази малка каюта и в постоянното присъствие на красива жена, той, изглежда, беше готов да изпита наново една друга наслада... и Кара нямаше представа как би могла да го спре.

Без предупреждение, Садун се извърна към своя приятел и впи кръвнишки поглед в него. Макар Кара да не бе забелязала нищо, между двамата явно беше протекъл кратък разговор, който изобщо не се бе харесал на жилестото зомби.

— Остави ми поне... тази илюзия...

Фаузтин не отвърна нищо, само примигна в отговор. Все пак това, изглежда, беше достатъчно, за да обуздае неговия другар.

— Аз нямаше... да я нараня... — Трист я изгледа още веднъж от главата до петите. — Аз само...

Силно почукване на вратата го накара да се изстреля бързо в най-далечния ъгъл. Всеки път, когато зомбито се движеше, Кара не можеше да повярва на очите си. Тя винаги бе смятала, че бързината не е едно от качествата на немъртвите. Вместо нея те притежаваха неотстъпчивост и нечовешко търпение.

Садун се настани до визджерееца и прошепна:

— Отвори!

Тя го направи, макар вече да подозираше кой стои пред вратата ѝ. Само двама души се осмеляваха да идват при нея. Единият беше капитан Джеронан, с когото тя бе говорила преди малко, а другият...

— Да, господин Дрейко? — попита магьосницата, като държеше вратата отворена на не повече от сантиметър.

Той, изглежда, се чувстваше неловко.

— Милейди, съзнавам, че вие настояхте за пълно усамотение, но... чудех се дали не искате да се разтъпчете на палубата заедно с мен.

— Благодаря, господин Дрейко, но както казах и на капитана преди малко, имам да довършвам много приготовления, преди да слезем на сушата. — Тя понечи да затвори вратата. — Все пак благодаря, че попитахте...

— Не искате ли глътка свеж въздух?

Нещо в тона му я озадачи, но некромантката нямаше време да мисли за това. Трист ѝ бе казал изрично, че не трябва да прекарва навън повече време, отколкото ѝ бе необходимо, за да си вземе храна от столовата. Оживелите мъртъвци искаха тяхната жива марионетка постоянно да им е пред очите.

— Не, съжалявам...

— Така си и мислех. — Той уж се обърна да си върви, но после блъсна вратата с рамо толкова силно, че Кара се озова захвърлена чак върху леглото.

За момент тя остана да лежи там, зашеметена от удара.

След сблъсъка Дрейко също бе паднал в каютата. Той вдигна глава, видя двете зомбита и пребледня.

— В името на морската вещица!

В ръката на Трист внезапно се появи кама.

Морякът посегна към собствения си нож, който лежеше на пода до него. Дрейко очевидно го беше държал в готовност през цялото време, докато си бе разменял празни приказки с магьосницата. Явно още от самото начало бе подозирал, че нещо в нейната каюта не е наред, въпреки че едва ли си бе представял какво точно ще видят очите му.

Междувременно в малкото помещение нахлу още един човек. С оголена церемониална сабя, капитан Ханос Джеронан закри своя офицер от нападение. За разлика от Дрейко, той никак не се изненада при вида на ужасяващите създания, стоящи на по-малко от метър от него. Всъщност Джеронан май изглеждаше доволен от срещата си с двете зомбита.

— Няма да допусна това да се случи втори път — промълви той. — Тази няма да я вземете.

Кара незабавно разбра какво имаше предвид капитанът. За него немъртвите символизираха неведомото чудовище, което бе отнело дъщеря му. И сега възнамеряваше да си отмъсти на тези двамата.

С обкованата в сребро сабя, това беше напълно във възможностите му.

Трист хвърли камата. Движението му отново беше с неподозирана за неговото разлагащо се тяло скорост. Острието се заби в ръката, с която Джеронан държеше своята сабя, и го накара да се олюлее. Въпреки това бившият военноморски командир не отстъпи нито крачка назад. Вместо това капитанът тръгна в атака, замахвайки към своя нежив противник.

Зловещата усмивка на Садун сякаш стана подигравателна. Трист посегна към острието, явно с намерение да го хване с гола ръка и да го издърпа от притежателя му. Тъй като вече бе преминал границата на смъртта, той не можеше да бъде засегнат от нормални оръжия.

Острието на сабята отсече два от пръстите му.

Кара внезапно беше обхваната от безумна агония.

Болката беше толкова силна, че тя се преви на две и едва не припадна.

Трист изсъска и дръпна осакатената си ръка. Гледайки кръвнишки към Джеронан, той викна на партньора си:

— Направи нещо... докато още имам... глава на... раменете си...

Очите ѝ бяха замъглени от сълзи, но въпреки това магьосницата видя как Фаузтин примигна веднъж.

— Пазете се! — успя да извика тя.

От нейната собствена кама изригна невидима сила, която отхвърли Джеронан и Дрейко към отсрещната стена. В същото време визджереецът сложи ръка върху дъските зад гърба си.

Зад зомбито се разля синя мъгла, която бързо се разрасна.

Двамата моряци се изправиха с мъка на крака. Господин Дрейко пристъпи напред, но капитан Джеронан го избута обратно.

— Не! Единственото оръжие, което ще свърши работа, е моето! Кълна се, че ще ги накълцам и двамата на стръв за риба, в случай че рибите приемат нещо толкова разложено! Ти се погрижи за момичето!

Офицерът моментално се подчини и отиде при Кара.

— Можеш ли да се изправиш?

Кара откри, че може, макар и с негова помощ. Болката още не я бе отпуснала, но поне беше намаляла достатъчно, за да се прояснят мислите ѝ. Магьосницата най-сетне осъзна какво ѝ се бе случило.

Чрез камата Фаузтин бе обвързал нейния живот към съществуването на немъртвите. Садун Трист не бе усетил болка от удара, нанесен му от Джеронан, защото вече не беше подвластен на слабостите на смъртните. Но изглежда, за всяко успешно нападение срещу него, щеше да страда тя. И ако капитан Джеронан накълцаше зомбитата със своята обкована в сребро сабя, щеше да убие точно тази, която се опитваше да спаси. Тя бе длъжна да го предупреди.

— Дрейко! Капитанът трябва да спре!

— Всичко е наред, милейди! Той знае какво върши! Сребърното му острие е предназначено точно за разправа с подобни ходещи мърши! В толкова тясно пространство той ще ги довърши още преди онзи да е направил нова магия! — Дрейко сбърчи нос. — Богове, как вони тук! След като започнахте да се държите странно, капитан

Джеронан най-накрая си спомни какво ви се беше случило в Геа Кул и предположи, че и сега става нещо подобно! Той ме извика в каютата си след вечеря, изложи ми своите подозрения, а после ме помоли да дойда с него и ми каза да се подготвя за самия ад, макар че нямам представа дали наистина знаеше предварително какво ще заварим тук, или просто бе използвал израза!

Некромантката се опита отново да го убеди.

— Чуйте! Те ми направиха заклинание...

— Заради което не можахте да ни кажете нищо, да! — Дрейко започна да я дърпа към отворената врата, където вече се бяха събрали неколцина от хората на Джеронан. Някои от тях държаха оголени оръжия, но все още никой не се осмеляваше да прекрачи прага, защото явно се бояха от немъртвите. — Елате! Да ви отведем далеч от тях!

— Но това не е... — Кара замлъкна рязко, когато тялото ѝ самоволно се освободи от хватката на офицера.

Той отново посегна към нея.

— Не натам! Най-добре...

За изненада на магьосницата ръката ѝ се сви в юмрук и се забодде право в корема на нейния защитник. — Макар ударът да не беше никак силен, той успя да изненада Дрейко. Помощникът на Джеронан падна по гръб по-скоро учуден, отколкото наранен.

Кара се обърна към немъртвите и видя, че мрачният визджереец ѝ маха с ръка да се присъедини към тях.

Усилието ѝ да устои на призива се оказа напразно — краката ѝ сами я понесоха натам. Синята мъгла зад зомбитата бе започнала да обхваща цялата стена. Немъртвите се опитваха да избягат, но се надяваха да вземат със себе си и своята плячка.

Кара отново се опита да се противопостави не само защото нямаше желание да отиде с двамата, но и защото знаеше, че зад стената я очакват бездънните морски води. Трист и неговият другар не се плашеха от тях, защото не дишаха, обаче магьосницата определено се нуждаеше от въздух.

„Ела при мен, некромантке...“, чу тя неочакван глас в главата си. Очите на Фаузтин се бяха впили немигащо в нейните и заглушаваха всичките ѝ мисли.

Кара не можа да устои и хукна към немъртвите.

— Девойче, недей! — Капитан Джеронан я улови за рамото, но не можа да я задържи здраво заради раната си. Тя се освободи и се протегна към полуразложената ръка на Садун Трист.

— Хванах... я! — изпъшка ухиленото зомби.

Фаузтин стисна своя спътник за рамото, а после започна да пада назад и изчезна сред синята мъгла, дърпайки Садун със себе си. Трист повлече и Кара.

— Задръж я! — изрева капитанът. Дрейко извика нещо, вероятно името ѝ, но вече беше късно да направи каквото и да било.

Черната магьосница потъна през мъглата... право в задушавачата прегръдка на морето.

[1] Торен бръмбар; едно от свещените животни на древните египтяни. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Гробницата на Хоразон... Тайното убежище...

Норек Визаран се бореше с плътни сиви паяжини, пробивайки си път през криволичещ и хаотичен лабиринт от коридори.

Хоразон...

По стената бяха наредени древни статуи и всяка от тях носеше лицето на някой негов познат. Разпозна Атис Зуун, своя малоумен учител. Корбиа, прекалено невинният послушник, когото бе пожертвал заради целите си. Меренди, водачът на съвета, станал жертва на сладкодумните му хвалебствия. Приятелят му Джеслин Катаро, когото бе предал. Погребани под паяжините, той откри всички, които някога бе познавал... с изключение на един.

Неговият брат Хоразон.

— Къде си? — извика Норек. — Къде си?

Внезапно се озова в една сумрачна стая, а пред него се разкри обширна крипта. В редицата от ниши по лявата и дясната стена на помещението стояха изправени скелети в одеждите на визджерейски магьосници. Точно пред облечения в броня натрапник в центъра на огромния саркофаг беше издълбан символът на клана — дракон, приведен над полумесец.

— Хоразон! — извика Норек. — Хоразон!

Ехото повтори неговия вик подигравателно. Разярен, той отиде до каменния ковчег и посегна към тежкия капак.

Но когато го докосна, от скелетите около него се разнесе стон. Норек едва не отстъпи назад, но гневът надви останалите му емоции. Без да обръща внимание на предупреждението на мъртъвците, войникът избута капака и го остави да падне на пода и да се разтрошили на хиляди парченца.

В саркофага лежеше тяло, увито в саван. Предчувствайки победата, той посегна да разкъса плата върху лицето, за да види изсушените и повехнали черти на своя проклет брат.

Ръка, покрита с гниеща плът и осеяна с червеи, стисна китката му.

Започна да се дърпа, но чудовищните пръсти не освобождаваха захвата си. За ужас на Норек трупът започна да потъва все по-дълбоко в ковчега, чийто под сякаш внезапно се бе превърнал в бездънна пропаст. Ветеранът се опита да се удържи, но не успя и бе повлечен в тъмната яма.

Изпищя, когато светът на мъртвите го обгърна...

— Събуди се!

Норек се тресеше, а облечените му в метал ръце се протягаха напред, за да отблъснат кошмарите. Той примигна и постепенно осъзна, че продължава да седи на стария стол в къщата на Дрогнан. Но сънят за криптата на брат му... не, на брата на Бартук... бе изглеждал ужасяващо истински.

— Това бе сън — отбеляза възрастният визджереец.

— Да... — Все пак, за разлика от друг път, ветеранът си спомняше преживяния кошмар напълно ясно. Всъщност той се съмняваше, че някога ще успее да го забрави. — Съжалявам, че съм заспал.

— Няма нужда от извинения. В края на краищата нали аз те упоих с виното и те накарах да сънуваш.

Норек бе завладян от внезапна ярост. Скочи от стола... само за да бъде спрял от предупредително вдигнатата ръка на Дрогнан.

— Сядай обратно!

— Какво ми стори? Колко дълго съм спал?

— Направих ти заклинание за сън. Що се отнася до втория ти въпрос — почти цял ден. Нощта настъпи и си отиде.

Дрогнан се приближи към него, подпирайки се на магическия жезъл като на бастун. Въпреки това Норек не направи грешката да приеме това като белег на слабост.

— За да задоволя докрай любопитството ти — продължи магьосникът, — направих го, защото това бе първата стъпка към осъществяването на нашите цели. — Той се усмихна очаквателно. — Кажи ми сега, какво видя в съня си?

— Нима не знаеш?

— Аз само те накарах да сънуваш, но не съм определял какво.

— Искаш да кажеш, че сам съм създал този кошмар?

Древният магьосник поглади сребрилата си брада.

— Може би оказах известно влияние при избора на темата, но крайните резултати си бяха лично твои. А сега ми кажи какво сънува.

— Какъв е смисълът на всичко това?

Всякакви приятелски нотки изчезнаха от гласа на Дрогнан.

— Смисълът е твоят живот.

Разбирайки, че за пореден път е лишен от право на избор, Норек най-накрая се предаде и разказа своето видение. Войникът описа обстановката, събитията, дори лицата и имената на статуите в почти пълни детайли. През цялото време Дрогнан кимаше, сериозно заинтригуван от чутото. Зададе няколко въпроса, интересувайки се от дребни детайли, които Норек бе пропуснал да уточни. Нищо не изглеждаше прекалено маловажно в очите на магьосника.

Когато разказът стигна до ужасяващите събития, случили се в криптата, визджереецът прояви още по-голям интерес. Дрогнан сякаш изпитваше особено удоволствие, докато караше Норек да му описва скелетите на магьосниците и отварянето на саркофага. Дори когато ветеранът започна да трепери при спомена за потъването си в бездната, заклинателят настоя да чуе видението докрай, включително и най-незначителните подробности.

— Очарователно! — възкликна Дрогнан, когато Норек приключи. — Трябва да е това!

— Трябва да е кое?

— Истинското тайно убежище! Ти си видял гробницата на Хоразон! Сигурен съм!

Ако бе очаквал Норек да се присъедини към неговото въодушевление, набръчканият магьосник вероятно остана разочарован. Дори в случай че мястото съществуваше наяве, а войникът изобщо не бе убеден в това, той не искаше да има нищо общо с него. След преживяното в гробницата на Бартук мисълта да влезе в криптата на неговия брат го смразяваше до мозъка на костите. След преживените нещастия и ужаси единственото желание на Норек беше да се освободи от прокълнатата броня.

Точно това и каза на Дрогнан, който му отвърна:

— Ще получиш тази възможност, ако си готов да се изправиш срещу кошмара още веднъж.

Старият боец откри, че изобщо не е изненадан от това изявление. И Бартук, и Дрогнан бяха типични представители на една култура, за която амбициите бяха по-важни от последствията. Цялата Кеджистанска империя се основаваше на този принцип, а визджерейците, изграждащи нейния гръбнак, в миналото често бяха използвали демоните като средство, чрез което да трупат власт над останалите народи.

Те се бяха отказали да следват този път едва когато създанията от ада се бяха обърнали срещу тях, но дори сега се разказваха истории за покварени магьосници, призоваващи демоните, за да се сдобият с мощ.

От време на време даже Фаузтин бе намеквал, че охотно би прекрачил границата, отвъд която неговият занаят ставаше опасен. Обаче на Норек му се искаше да вярва, че неговият приятел не би причинил вреда някому само заради едната изгода.

Ветеранът отново се замисли за настоящото си положение. Не виждаше какво друго му остава, освен да се подчини на магьосника. Единствено той възпираше бронята от това да поведе Норек към нова, още по-ужасна съдба. И ако някой въобще можеше да го освободи от проклятието, това бе именно Дрогнан, но само ако Норек беше готов да заплати съответната цена.

Да, наистина нямаше друг избор.

— Добре! Направи каквото трябва... и го направи бързо! Искам това да свърши! — Все пак изричайки тези думи, ветеранът бе наясно, че ужасното чувство на вина никога няма да си отиде, независимо от завършека на цялата история.

— Разбира се. — Дрогнан му обърна гръб и посегна към друга огромна книга. Разтвори я, прелисти няколко страници и кимна замислено. — Да, това би трябвало да свърши работа.

— Какво имаш предвид?

Магьосникът върна книгата на мястото ѝ и отвърна:

— Въпреки враждата между тях, Бартук и Хоразон са свързани навеки, дори в смъртта. Това, че бронята те е довела в Лут Голейн, показва, че връзката им е останала силна, независимо от изминалите години. — Той се намръщи. — Твоята връзка с доспехите също е много здрава. Бих могъл да добавя, че това е доста неочаквано и аз съм силно заинтригуван от този факт. Може би трябва да го изследвам по-задълбочено, след като всичко приключи...

— Все още не си ми казал какво смяташ да направиш — напомни му ветеранът, който не желаше Дрогнан да се разсейва отново. Макар и съвсем смътно Норек разбираше думите на магьосника за връзката между двамата братя, но останалото му звучеше непонятно. Въобще не му се искаше да продължават разговора в тази посока. Собствената му връзка с доспехите бе започнала със стъпването му в гробницата на Бартук и щеше да приключи, когато Дрогнан му помогнеше да свали металните плочи от гърба си. След това визджереецът можеше да прави с тях каквото си поиска. За предпочитане бе да ги претопи и направи на земеделски сечива или други, също толкова безобидни предмети.

— Този път ще направя магия, която да ни позволи да открием местоположението на гробницата, за която винаги съм вярвал, че се намира някъде под този град! — Очите на Дрогнан засияха при тази перспектива. — Ще се наложи да се върнеш обратно към съня, но този път ще го направиш в будно състояние.

— Как бих могъл да сънувам, ако съм буден?

Магьосникът извъртя очи.

— Аман от невежи! Моята магия ще те накара да сънуваш наяве! Това е всичко, което трябва да знаеш!

Напрегнатият воин кимна с огромна неохота.

— Добре тогава! Да приключваме с това!

— Приготовленията ще ми отнемат само няколко секунди...

Възрастният визджереец се приближи и с върха на жезъла си начерта кръг около стола. Отначало не се забелязваше никаква промяна, но веднага щом Дрогнан затвори очертанието, фигурата внезапно оживя, запламтя в огненожълто и започна да пулсира. Боецът беше готов отново да скочи на крака, но срещна предупредителния поглед, който му хвърли неговият домакин. Опитвайки се да се успокои, Норек си припомни върховната цел на всичко това — неговата свобода. Заради нея си заслужаваше да се изправи срещу всичко, на което би могъл да го подложи Дрогнан.

Магьосникът промълви няколко думи и докосна челото на Норек с лявата си ръка. Войникът усети леко разтърсване, но нищо повече.

Дрогнан започна да чертае с пръст символи във въздуха, които проблясваха и изчезваха веднага щом той завършеше изписването им. Норек успяваше да ги зърне само за миг, но поне един от тях му

заприлича на нещо, което бе видял в гробницата на Бартук. Това го накара да застане нащрек, но времето за отстъпление бе минало вече. Щеше да му се наложи да се изправи срещу силите на заклинанието, каквито и да бяха те.

— Шазари! Шазари томей!

Цялото тяло на Норек настръхна, сякаш бронята отново бе поела контрол над него. Все пак ветеранът знаеше, че това не би могло да се случи, защото Дрогнан отдавна бе доказал, че владее омагьосаните доспехи. Не, това сигурно беше поредната част от магията.

— Томей! — извика среброкосият магьосник, вдигайки жезъла високо над главата си. Въпреки напредналата си възраст, той изглеждаше по-могъщ от всеки друг мъж, когото Норек бе срещал, дори на бойното поле. Визджереецът беше обгърнат от бяла, пращяща аура, която караше косата и брадата му да се вият във всички посоки, сякаш изведнъж бяха оживели. — Шазари саруфи!

Норек остана без дъх, когато тялото му се разтресе яростно. Някаква невидима сила го притисна здраво към стола. Стаята на магьосника внезапно започна да се отдалечава от него с такава бясна скорост, че на боеца му се зави свят. Норек имаше усещането, че се носи във въздуха, макар изобщо да не можеше да помръдне нито ръцете, нито краката си.

Пред него започна да се оформя облак от смараглова мъгла. Някъде от много, много далече се чуваше гласът на Дрогнан, който продължаваше да реди заклинания, но думите му звучаха приглушено и неразбираемо, сякаш времето бе забавило своя ход, и дори звуците се влачеха не по-бързо от охлюв.

Смарагдовата мараня постепенно започна да придобива формата на окръжност, ограждаща образа на някакво помещение.

Криптата.

Но нещо във вида ѝ му се стори не съвсем наред. Детайлите изглеждаха променени и неточни в много отношения. Вместо в роби, скелетите на визджерейците сега бяха облечени в пищно украсени брони и сякаш не бяха истински мъртъвци, а изкусно издялани от камък статуи. Огромните паяжини ги нямаше и вместо тях се виждаха изпокъсани гоблени, на които бяха извезани различни митични същества — дракони, грифони и други. Дори символът на клана на

братята се беше променил и сега изобразяваше гигантска птица, държаща слънцето в своите нокти.

Норек се опита да каже нищо, но гласът му изневери. Той чу още веднъж мъчително бавните думи на Дрогнан, които сякаш идваха дори от още по-далече.

Образът на криптата внезапно започна да се отдалечава. Макар да продължаваше да седи на своя стол, на ветерана му се струваше, че тича заднешком през мъгливите коридори, излизаци от гробницата на Хоразон. Покрай него една след друга се стрелкаха статуи, които се отдалечаваха също толкова шеметно, колкото и криптата. Ветеранът разпозна някои от прелитащите покрай него лица, но това не бяха фигури от мрачното минало на Кървавия военачалник, а хора, които бе познавал в собствения си живот — Садун Трист, Фаузтин, други бойни другари, жени, които бе обичал, и дори капитан Каско. Някои от хората изобщо не му бяха познати, включително и една бледа, но привлекателна млада жена с абаносово черна коса и пленителни, сребристи очи.

Накрая дори статуите изчезнаха от погледа му. Сега виждаше единствено пръст и камъни, които се стичаха навсякъде около него. Дрогнан отново извика нещо, което остана неразбрано.

Скоро пръстът и камъните бяха заменени от по-фин материал... пясък, както осъзна той. Неясна светлина, може би слънчева, се появи около образа пред него.

„Норек!“

Ветеранът поклати глава, сигурен, че му си бе счуло. „Норек Визаран!“

Май гласът беше на Дрогнан, но звучеше разтревожено, дори уплашено.

„Визаран! Бори се срещу него!“

В душата на ветерана се прокрадна страх.

Лявата му ръка се вдигна от само себе си.

— Не! — извика той. Собственият му глас също звучеше някак далечно.

Скочи от стола, но внезапно някаква огромна сила се опита да го запокити обратно. Норек видя разкривената фигура на Дрогнан, който бе стиснал жезъла с двете си ръце и се опитваше да избути войника обратно, далече от образа на тайното убежище. Видя облечените си в

метал ръце да посягат към визджерееца и да сграбчат неговия жезъл, сякаш искат да го изтръгнат от магьосника.

Дървото започна да пращи от енергия там, където го стискаха двамата мъже. При ръцете на Дрогнан имаше яркожълти искри, а около пръстите на Норек се виждаха кървавочервени проблясъци. Ветеранът усещаше могъщите магически сили, които течаха през собственото му тяло.

„Бори се срещу него, Визаран!“, извика отново Дрогнан. Устата му дори не се отвори, но изражението му съответстваше на напрежението в думите, които бяха прозвучали в главата на Норек. „Бронята е по-силна, отколкото смятах! Тя ни е заблуждавала през цялото време!“

Нямаше нужда да му казват нищо повече. Той веднага разбра какво имаше предвид магьосникът. Прокълнатата броня очевидно никога не бе попадала под контрола на визджерееца. Тя просто бе изчаквала благоприятния момент, като бе оставила Дрогнан да открие онова, което тя бе търсила толкова дълго време.

Местонахождението на гробницата на Хоразон.

Значи в някои отношения Дрогнан се бе оказал прав. Той бе казал, че Бартук и неговият брат са свързани навеки. Сега вече Норек разбираше защо бронята го бе домъкнала чак до другия край на света. Нещо я привличаше към мястото, където Хоразон бе намерил вечния си покой — нещо толкова могъщо, че дори смъртта не бе успяла да предотврати това пътуване.

Очевидно бронята притежаваше собствено съзнание. Тя определено бе надхитрила всички. Вероятно, когато „Хоксфайър“ се бе приближавал до Лут Голейн, тя бе усетила заклинанията на Дрогнан и бе решила да използва визджерееца за собствените си зловещи цели.

Невероятно, дори невъзможно, но все пак това бе единственото логично обяснение.

Между металните ръкавици премина поток от енергия. Дрогнан извика и се строполи назад зашеметен. Ръцете на Норек пуснаха жезъла, след което посегнаха към образа пред него.

Но в същото време видението започна да се променя, да се отдръпва, сякаш някаква друга сила се опитваше да попречи на злите намерения на доспехите. Образът избледня и се сви.

Без да се притеснява от това, бронята постави дясната ръкавица в самия център. Кървавочервена аура обгърна цялата ръка.

— Шазари гиовокс!

След като нежеланите думи се отрониха от устните му, тялото на Норек започна да губи своята плътност. Той изпищя, но вече нищо не можеше да спре процеса. Като някакво създание от дим фигурата му се издължи, разкриви се... и потъна в стопяващото се видение.

Письците на Норек спряха едва когато магическият кръг изчезна.

Този ден бяха изгубили един човек заради пясъчните ларви и друг заради жегата в пустинята. Но Галеона забеляза, че независимо от това Аугуст Малеволин беше жизнерадостен и весел, сякаш вече имаше не само доспехите на Бартук, но и властта и славата, които мечтаеше да получи чрез тях. Неговото поведение притесняваше вещицата. Проявата на подобни емоции не беше характерна за генерала и тя се чудеше на какво се дължеше доброто му настроение.

Галеона подозираше, че Ксазакс има пръст в тази работа. Напоследък тя не го виждаше често и това я безпокоеше. От предната нощ, когато Малеволин очевидно бе загубил разсъдъка си и беше отишъл на самотна разходка из пустинята, демонът бе започнал да се държи доста странно. На два пъти магьосницата се беше опитала да поговори с него за техните бъдещи планове, но той се бе изказвал твърде лаконично. Изглежда, всичко, за което бяха работили заедно, вече беше изгубило значението си за него.

„Ксазакс иска бронята — замисли се тя. — Защо ли, след като не може да се възползва от заклинанията, втъкани в нея?“

Но всъщност някое лековерно човешко същество би могло да го замести в това отношение... и Аугуст представляваше идеалната кандидатура. Вещицата вече бе започнала да подозира, че Ксазакс се опитва да манипулира нейния любовник.

Галеона бе длъжна да възвърне влиянието си над генерала. В противен случай рискуваше да изгуби не само своето положение, но и главата си.

В момента армията почиваше. Досега се бяха движили с доста добро темпо и в общи линии не бяха дали големи загуби. Група скокливци — чудовищни влечуги с остри шипове по протежение на

целия си гръбнак — ги бяха тормозили известно време, но войниците не им бяха позволили да се приближат достатъчно, за да се възползват от своите дълги нокти и жестоки зъби. Убиването на едно от съществата бе накарало останалите да се сбият за трупа му. Както при повечето пустинни създания, за тях лесната плячка — дори да беше от собствения им вид — беше за предпочитане пред варианта да нападнат нещо, което отвръща на удара.

Но не чудовищата, а пясъкът и жегата оставаха най-голямата заплаха за армията. Това беше накарало генерала най-накрая да обяви почивка. Ако зависеше единствено от него, Малеволин не би спрял въобще, дори ако това означаваше да язди, докато конят му умре от изтощение, а след това би продължил пеша.

— Почти мога да го видя — отбеляза той, когато вещицата наближи. Генералът се беше отдалечил с коня си на известно разстояние пред колоната. Сега се бе изправил на стремената и оглеждаше голия пейзаж около себе си. — Почти мога да го усетя.

Тя смушка собствения си кон да се приближи, след което протегна ръка, за да докосне неговата. Генерал Малеволин, все още с кървавия шлем на Бартук на главата си, дори не погледна към нея. Това не беше добър знак.

— И напълно заслужено — изгука тя, опитвайки се да привлече вниманието му. — Представи си само как ще изглеждаш, когато нападнеш Лут Голейн, сложил кървавочервения шлем на военачалника! Те ще те помислят за самия него, завърнал се от мъртвите!

Тя съжали за думите си почти веднага, защото се сети как неговите спомени се преплитаха с тези от шлема. Генералът не бе имал нов пристъп след последната зловеща случка, но Галеона все още носеше белега от изгорено на пръста си.

За щастие, поне в момента, Аугуст явно беше на себе си. Най-накрая той погледна към Галеона, очевидно доволен от това, което бе казала магьосницата.

— Да, това ще бъде прекрасна гледка — последната, която те ще видят! Почти мога да си го представя — уплашените писъци, ужасените лица, когато осъзнаят, че ще загинат, както и кой е причината за това!

Може би сега ѝ се предлагаше възможността, която тя очакваше.

— Знаеш ли, любов моя, докато почиваме, бих могла да направя още една магия за търсене. С шлема няма да е...

— Не — отвърна той кратко и ясно. Погледът му се отмести встрани и Малеволин добави: — Това не е необходимо.

Той пропусна да види трепването на вещицата. Със своите думи бе потвърдил най-дълбоките ѝ страхове. Досега генералът никога не бе изпуснал дори най-малката възможност да потърси с магия останалата част от легендарните доспехи на Бартук. Когато шлемът току-що бе попаднал в ръцете му по начин, който дори тя бе склонна да определи като предопределен от съдбата, Малеволин не се бе колебал да ѝ предоставя артефакта, за да подпомогне търсенето на бронята. Дори бе настоявал да използват древното парче метал, за да следят онзи Норек, когато бяха открили, че той обикаля света, облечен в доспехите.

Сега генералът говореше така, сякаш изпитваше пълната увереност, че ще получи бронята и вече няма никаква необходимост да я следи по магически път. Подобна небрежност изобщо не подходеше на онзи Малеволин, когото тя познаваше като петте си пръста и Галеона почувства, че вината за това не е единствено във влиянието на шлема. Омагьосаният артефакт безспорно би могъл да преживее неколкominутна раздяла.

Мислите ѝ отново се върнаха към Ксазакс.

— Както желаш — отвърна най-накрая тя. — След колко време ще тръгнем отново, любов моя?

Той погледна към слънцето.

— Четвърт час, не повече. Аз ще бъда готов да се срещна със съдбата си навреме.

Тя не го помоли за отлагане. Четвърт час щеше да ѝ бъде напълно достатъчен.

— Тогава ще те оставя насаме с мислите ти, генерале мой. Магьосницата изобщо не се изненада от това, че той дори не ѝ кимна, че е свободна. Да, Ксазакс определено бе изиграл своя ход. Най-вероятно се бе свързал лично с командира. По този начин демонът бе направил първата стъпка не само към нарушаването на техния договор, но и към изпълнението на желанието си да я премахне.

— Ще видим чия глава ще свърши набита на кол — измърмори тя. Тъй като нямаше сенки, в които да се крие, Ксазакс бе принуден да стои далеч от войската до падането на нощта. Значи Галеона можеше

да направи заклинанието си, без да се притеснява, че вероломната богомолка ще научи за това.

Магьосницата намери подходящо място зад една дюна, отвъд която се беше разположила армията. Не се страхуваше от пясъчните ларви и другите пустинни хищници, защото защитните заклинания, които бе издигнала още преди да тръгнат, все още бяха силни. Би могла да стори същото и за останалата част от войската, но това щеше да ѝ попречи да прави други магии. Галеона не виждаше причина за подобна щедрост. Няколко войника по-малко нямаха никакво значение за нея.

Вещицата слезе от коня си, откачи меха с вода и застана на колене върху горещия пясък. Отля няколко скъпоценни глътки от хладната течност върху изсушената земя. Веднага щом се почувства доволна от количеството, Галеона запусти меха и бързо се захвана за работа.

Тънките ѝ, изящни пръсти оформиха навлажнения пясък във фигура, грубо наподобяваща човек. Докато изглаждаше последните черти, Галеона произнесе първата част от заклинанието, настройвайки своето създание. Пясъчната фигура придоби чертите на мъж с широки рамене, чието тялото беше облечено в броня.

Съзнавайки, че влагата няма да се задържи дълго, Галеона бързо извади една малка стъкленица. Магьосницата отля няколко капки от съдържанието ѝ върху гръдния кош на куклата, като продължи да нашепва. В шишенцето имаше изключително ценна за нея течност — кръв, която бе пожелвала от собственото си тяло, запазвайки я за определени трудни магии.

Субстанцията ѝ бе необходима, за да боядиса доспехите на куклата в цвят, наподобяващ този на бронята на Бартук, но освен това кръвта имаше и друго, по-важно предназначение — да свърже Галеона с фигурата, която бе създала. По този начин магьосницата се надяваше да достигне до онзи глупак така, както го бе направила на кораба. Не беше използвала същата магия, когато двамата с Ксазакс бяха призовали Спящия, тъй като воинът се бе намирал на значително разстояние от тях. Щеше да ѝ се наложи да използва толкова голяма част от жизнената си течност, че нямаше да преживее събитието. Затова пожертвваният в шатрата воиник бе заел нейното място. Но сега

черната вещица беше уверена, че ще успее, и то с минимални жертви от своя страна.

Тя очерта един кръг около фигурата и постави ръцете си с дланите надолу и разперени пръсти от двете страни на своето творение. Магьосницата се наведе ниско над лицето на пясъчната фигура и произнесе последната част от заклинанието, вмъквайки и името на войника между думите:

— Норек... Норек...

Светът около нея се отдръпна. Пейзажът наоколо се измени и тя полетя над пустинята, сякаш се бе превърнала в орел, който се носеше из небесата със скоростта на вятъра. Галеона се движеше все по-бързо и по-бързо и накрая дори не можеше да различи какво има под нея.

Магията ѝ бе проработила. Чрез своите спомени от кратката си среща с воина тя се опита да увеличи силата на заклинанието, съсредоточавайки се върху неговото лице.

— Норек, покажи ми къде се намираш...

Гледката пред очите ѝ внезапно изчезна и бе заменена от непрогледна тъмнина. Промяната изненада вещицата толкова силно, че тя едва не прекъсна магията. Само една мисъл ѝ помогна да удържи ценната връзка — ако сега се провалеше, нямаше да има време за нов опит. Макар да бе сравнително далеч от колоната, Аугуст можеше да заподозре нещо.

— Норек, покажи ми...

Пред нея изникна лицето му — отпуснато и със затворени очи. Галеона се зачуди дали воинът не беше загинал, но след това си спомни, че в такъв случай заклинанието ѝ не би сработило. Пясъчната кукла се нуждаеше от жива цел.

Щом не беше мъртъв, тогава какво се бе случило с него? Вещицата се потопи по-надълбоко, опитвайки се да навлезе в пространството, където се намираше Норек. По този начин губеше връзката си с реалния свят почти напълно, но рискът си заслужаваше — тя се надяваше да постигне толкова много.

И най-накрая магьосницата видя къде се намираше нейната плячка.

Това я изненада толкова силно, че този път тя наистина изгуби връзката си с него. Лицето му се отдръпна, отдалечи се с такава

изумителна скорост, че ѝ се зави свят. Тъмнината се върна и Галеона усети, че пада назад към пустинята.

Изтощената магьосница се строполи по гръб върху горещия пясък.

Изобщо не обърна внимание на неудобството и болката. За нея имаше значение единствено това, което бе научила току-що.

— Спипах те — прошепна Галеона.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Жесток грохот разтърси Кара Найтшадоу и я измъкна от мрака, който я заобикаляше. Опита се да си поеме въздух, но белите ѝ дробове сякаш отказваха да работят.

Закашля се и внезапно повърна цял океан от вода. Продължи да кашля дълго и мъчително, изпразвайки дробовете си, докато най-накрая за нея стана възможно да диша, макар и накъсано. Дълго време лежа неподвижно, гълтайки жадно живителния въздух. Нещата постепенно се нормализираха и магьосницата започна да усеща студа наоколо и влагата, пропила се във всичките ѝ дрехи. Осъзна, че лежи по лице върху някаква плажна ивица, а устата ѝ е пълна с пясък, когото тя побърза да изплюе.

Над нея се разнесе нов тътен. Кара вдигна с мъка глава и видя, че небесата бяха започнали да се изпълват с буреносни облаци. Явно бурята, сред чиято стихия беше плавал „Кингс Шийлд“, сега се готвеше да връхлети източното крайбрежие.

Спомените в главата ѝ започнаха да се пробуждат. Капитан Джеронан, водещ битка с двамата немъртви. Син портал, през който зомбитата я бяха завлекли право в разбунтуваното море... След това всичко ѝ се губеше. Кара нямаше представа как бе оцеляла. Магьосницата дори не знаеше какво се бе случило с Джеронан и неговите хора. Порталът сякаш не бе повредил корпуса на „Кингс Шийлд“. Ако плавателният съд не беше пострадал от инцидента, много вероятно бе скоро да пристигне в Лут Голейн... а може би вече беше акостирал там.

Оставяйки настрана догадките относно съдбата на „Кингс Шийлд“, Кара се замисли за собственото си окаяно положение. Къде, в името на Ратма, се бе озовала самата тя? Мокра до кости, магьосницата направи огромно усилие, изправи се на колене и се огледа.

Заобикалящият я пейзаж не ѝ говореше нищо — пясък, обрасъл с ниски, устойчиви храсти, типични за крайбрежията. Не се виждаше дори намек за цивилизация. Пред нея се издигаше висок хребет, който

не ѝ позволяваше да разгледа останалата част от сушата. Опитвайки се да си спести уморителното катерене, Кара огледа простирания се в двете посоки плаж, но не видя нищо обнадеждаващо. За жалост изкачването на хребета оставаше единствената ѝ възможност.

Магьосницата все още се чувстваше така, сякаш току-що бе погълнала всичката вода на моретата-близнаци, но все пак успя да се изправи на крака. Съзнаваше, че би трябвало да съблече своите студени и мокри дрехи, обаче никак не я блазнеше мисълта да се разхожда полугола наоколо, независимо от липсата на човешко присъствие. Освен това духаше вятър и тя разчиташе, че одеждите ѝ ще изсъхнат бързо.

Кара не видя никаква следа от Садун Трист или Фаузтин, но дори не смееше да се надява, че се бе отървала от двете зомбита. Най-вероятно бурните води ги бяха разделили и другите двама бяха изхвърлени на брега някъде по-надолу. Некромантката реши, че е най-добре да се опита да се добере до Лут Голейн и да потърси онзи визджереец Дрогнан, за когото бе станало дума. Двамата оживели мъртъвци вероятно искаха да се възползват от неговите знания, за да открият своя бивш приятел, но тя се съмняваше, че магьосникът би им съдействал охотно. Във всеки случай Дрогнан представляваше най-добрата ѝ възможност не само да открие Норек Визаран и бронята, но и да се освободи от своите похитители.

С известни усилия магьосницата се изкачи на билото на пясъчливия хребет. За своя почуда откри, че там лежи отгъпан път. Нещо повече, поглеждайки на юг, тя забеляза на хоризонта широка, неясна сянка, която ѝ заприлича на голям град. Лут Голейн?

Кара пое натам с цялата енергия, която беше останала в нейното изтощено и премръзнало тяло. Ако това наистина беше прочутият град, вероятно щеше да ѝ отнеме почти цял ден, за да измине разстоянието до него, особено в сегашното ѝ окаяно състояние.

За да допълни списъка на нейните нещастия, гладът започна да разяжда стомаха ѝ все по-силно с всяка измината крачка. Но въпреки това Кара продължи целеустремено напред, решена на всяка цена да изпълни своята мисия.

Едва бе изминала стотина метра, когато някакво дрънчене зад гърба ѝ я накара да забави крачка и да погледне през рамо. С облекчение забеляза, че по пътя от север идваха два тежко натоварени

фургона. На капрата на първия се друсаха възрастен мъж с разчорлена брада и една доста пълна жена, а вторият бе управляван от млад момък с ококорени очи, до когото седеше девойка, която най-вероятно беше негова сестра. Несъмнено това бе семейство търговци, отиващи да продават стоките си в процъфтяващия град. Изтощената магьосница спря с надеждата, че те ще се смият над един измокрен пътник.

Възрастният мъж щеше да подмине Кара, но съпругата му хвърли един поглед към нея и го накара да спре. Размениха си няколко изречения на някакво непознато наречие, след което жената я попита на общия език:

— Добре ли си, момиче? Какво се е случило? Имаш ли нужда от помощ?

Тракайки със зъби от студ, магьосницата посочи на изток и се опита да отговори:

— Моят кораб... там, в бурята...

Нямаше нужда да казва нищо повече. На закръгленото лице на възрастната жена се появи загрижено изражение и дори мъжът я погледна със съжаление. Всеки, който живееше или пътуваше в близост до морето, се бе наслушал на истории за неговата жестокост. Сигурно това не беше първият път, когато търговците научаваха за подобно бедствие.

Търговецът скочи от капрата с неподозирана за възрастта му пъргавина. Той се приближи към нея и я попита:

— Има ли други? Ти ли си единствената оцеляла?

— Няма... Аз... корабът може... да не е потънал... Аз бях... отнесена от вълните...

Съпругата му цъкна с език.

— Та ти все още си мокра, момиче! А и дрехите ти са на парцали! Хесиа! Намери й една блуза и топло одеяло! Трябва да я стоплим веднага! Побързай!

Кара не желаше да приема никаква милостиня и започна да рови из пояса си. За нейно огромно облекчение кесията, в която държеше парите си, по някакъв начин бе успяла да остане невредима.

— Ще ви платя за всичко, обещавам.

— Глупости! — отвърна мъжът, но когато тя му бутна настоятелно няколко монети в ръката, той все пак взе повечето от тях.

Хесиа, дъщерята на търговците Рубин и Джамила, донесе кат сухи дрехи, за които Кара бе сигурна, че са от нейния собствен гардероб. Момичето очевидно се бе съобразило с тъмните одежди на непознатата и бе избрало за нея някаква черна блуза, допълнена от сиво плетено одеяло, с което да се наметне Кара. Скрита от погледите на Рубин и сина му Ранул, тя се преоблече бързо. Почувства се много по-добре, след като свали своите собствени подгизнали и изпокъсани одежди.

Още докато обличаше блузата, Кара съжали за загубата на своето наметало. Макар да съответстваше на вкуса ѝ като цвят, дрехата беше твърда тясна и с дълбоко изрязано деколте. Все пак тя не каза нищо, защото момичето едва ли можеше да ѝ предложи голям избор, пък и помощта беше предложена с искрена загриженост.

За нейно облекчение Джамила я накара да се качи в първия фургон, защото Ранул явно бе достатъчно зрял, за да проявява интерес към жените. Първоначално я бе огледал небрежно, обаче любопитството му се бе засилило, след като магьосницата се бе изсушила и бе сменила своите дрехи. Тя не очакваше никакви сериозни неприятности от негова страна, но и не желаше да насърчава нищо, което можеше да причини раздор между нея и нейните спасители.

С помощта на мило семейство от търговци Кара Найтшадоу всъщност успя да стигне до Лут Голейн много преди залез-слънце. Зачуди се дали да не отиде първо на пристанището, за да разбере какво се бе случило с кораба на капитан Джеронан, но в края на краищата, вземайки предвид неотложността на мисията си, тя реши да не губи повече време. Издирването на Норек Визаран и бронята на Бартук оставаше от първостепенна важност.

Когато стигнаха до пьстрия и многолюден пазар, Кара се сбогува с Джамила и нейното семейство. Върна им одеялото и им благодари горещо, след което започна да обикаля сергиите, търсейки си нов плащ. Намирането на надеждна и недотам скъпа наметка ѝ отне цял скъпоценен час, но след това, покрила се с качулката на новата си пелерина, магьосницата вече не се чувстваше толкова уязвима. Кара би сменила и някои от другите си дрехи, но трябваше да пести сериозно намалелите си парични средства, за да има за храна.

Внимателно подпитвайки местните жители, черната магьосница събра малко информация за загадъчния Дрогнан. Изглежда, той

обитаваше някаква порутена сграда в най-затънтения квартал на грамадния град. Малцина го посещаваха, и то само за да си купят еликсири и отвари. Още по-малко бяха хората, които го бяха виждали да излиза от дома си.

Кара тръгна през подобните на лабиринт улици, следвайки инструкциите на един зарзаватчия, който понякога снабдяваше визджереца с продукти. На няколко пъти сбърка посоката, разсеяна от гледките и гълчавата на екзотичния град. От време на време питаше минувачите дали не са виждали човек, облечен в червена броня, но нито веднъж не получи утвърдителен отговор.

Магьосницата бе изгубила почти всичките си вещи, след като я бяха отвлекли от борда на „Кингс Шийлд“ и едва не се беше удавила в морето. Бяха ѝ останали само двете здраво завързани за пояса кесии — тази с парите и другата, в която държеше магическите си съставки. За съжаление праховете и билките вътре бяха съсипани от морската вода, с изключение на няколко стъкленици, които не ѝ бяха от никаква полза в момента. Най-удивителното бе, че амулетът на Траг’Оул все още стоеше вързан около врата ѝ. Това донякъде ѝ носеше утеха в тези непознати земи и тя отправи благодарности към великия дракон.

Загубата на компонентите не означаваше, че Кара вече не може да прави никакви магии, но все пак силно ограничаваше възможностите ѝ. За щастие, макар блузата ѝ да бе насърчила няколко човека да ѝ предложат нещо повече от информация, смяната на дрехите пречеше на хората да се досетят за истинското ѝ призвание. Некромантите не бяха на почит в Лут Голейн. Църквата на Закарум, която имаше силно влияние в кралството, не одобряваше нито един от магьосническите ордени, но за разлика от последователите на Ратма визджерейците бяха покровителствани от младия султан. За нейно щастие засега нито един от срещнатите свещеници не бе обърнал никакво внимание на слабата млада жена.

Кара използва по-голямата част от останалите си пари, за да си купи храна, която изяде на крак, докато търсеше Дрогнан. Идеята да се изправи срещу опитен визджерейски магьосник я притесняваше достатъчно, но да го направи, припадаща от глад, си беше чиста глупост най-меко казано. Некромантката не изпитваше никаква увереност, че срещата им ще протече приятелски. Между двата ордена отдавна съществуваше взаимна неприязън.

Покрай нея минаха трима войници на коне. Погледите им бяха сурови, а ръцете им лежах на дръжките на мечовете. Първият от тях, очевидно офицер, яздеше великолепен бял жребец, докато двамата му подчинени бяха яхнали прекрасни кафяви животни. Кара не беше опитен ездач и се замисли с тревога за вероятността да ѝ се наложи да се сдобие с кон, ако следата водеше извън Лут Голейн. В пустинята на Аранок черната магьосница не можеше да разчита на заклинанията за пътуване. Историите за смъртоносните опасности на тази негостоприемна земя бяха стигнали дори до далечната родина на Кара.

Сградите наоколо започнаха да стават по-разнебитени и усойни, в сравнение с добре поддържаните централни части на града, през които бе минала преди това. Кара беше изгубила оръжието, дадено ѝ назаем от капитан Джеронан, и сега започна да съжالياва, че не се беше разделила с останалите си монети в полза на една остра кама. Започна да преговаря своите заклинания, надявайки се, че ще има силите да изрече някое от тях, ако положението стане сериозно.

Най-накрая некромантката стигна до една стара постройка, която отговаряше на описанието, дадено ѝ от уличния продавач. Въпреки порутения ѝ външен вид Кара веднага усети различните магически сили, спотайващи се около ѝ вътре в нея. Някои бяха изключително древни, най-вероятно по-стари дори от самата сграда. Други изглеждаха по-скорошни, а имаше и такива, които сякаш бяха призовани само преди миг.

Кара изкачи външните стълби, погледна през разнебитената входна врата, пристъпи вътре... и се озова в остаряла, но все още великолепна зала, която наемваше за отминал разкош. Макар да бе очевидно, че просторното помещение с високи колони не бе почиствано отдавна, интериорът по никакъв начин не пасваше на порутения и мизерен квартал. Несъответствието беше толкова голямо, че Кара се изкуши да излезе отново навън, за да провери дали не беше попаднала в погрешна къща. Тук не се забелязваше разруха, а по-скоро древна пищност, все още изпълнена със спомените за величие, непознато, дори в съвременния Лут Голейн.

Некромантката тръгна бавно през залата. Нейната мисия продължаваше да заема важно място в съзнанието ѝ, но магьосницата неусетно се захласна по внушителните мраморни колони, грамадната каменна камина, заемаща почти цялата отсрещна стена, и

забележителната мозайка по пода, върху която тя пристъпваше внимателно.

Всъщност именно мозайката я впечатли най-силно. В нея майсторът бе вградил заплетени образи, които бяха едновременно прекрасни и реалистични. Лъвове преследваха антилопи. Между дърветата летяха дракони. Един срещу друг воюваха страховити бойци, облечени в нагръдници и шотландски полички.

В другия край на залата нещо изтрополи.

Кара замръзна на място, а погледът ѝ се стрелна нататък. Но въпреки отличното си нощно зрение, в далечния край тя успя да различи единствено някакъв потънал в мрак проход. Некромантката се сниши, като дори не смееше да диша, за да не вдига шум.

Все пак, след като дълго време не се чу друг звук, Кара се успокои, решавайки, че се бе уплашила от падането на някое парче мазилка, отронило се от тавана на древната сграда. Дори най-незначителният шум отекваше гръмка в просторната зала.

В този момент нещо изскърца върху мраморния под зад нея.

Тя се обърна мигновено, внезапно изпитала увереност, че двамата немъртви я бяха проследили дотук и сега бяха решили да ѝ се покажат. Този път Кара не смяташе да се предава без борба. Беше ѝ омръзнало оживелите мъртъвци да пречат на изпълнението на нейната задача.

Но вместо вечно ухиления Садун Трист и неговия мрачен приятел, очите ѝ зърнаха много по-удивителна гледка.

Държейки закривен меч в ръка, срещу нея бавно, но сигурно пристъпваше сив мъж. Намеренията му бяха повече от ясни. Би могла да го вземе за някой разбойник, който я бе причаквал в сенките, ако не се беше сетила, че го бе видяла само преди миг. Разбира се, дори да не беше разпознала новодошлия, тя съвсем ясно можеше да различи многото малки каменни квадратчета, от които се състояха не само нагръдникът и шотландската му поличка, но и самата му кожа.

Срещу нея идваше един от воините в мозайката, запазил дивото изражение, което бе имал като украшение върху пода. Погледнат отпред, той изглеждаше като реално същество, но когато боецът се извъртя, за да заеме нападателна позиция, магьосницата видя, че фигурата му бе плоска като малките камъчета, от които беше изграден.

Само че Кара нито за миг не прие това за недостатък. Магията, създала такъв пазител, едва ли го беше направила крехък. Ударът срещу воина от мозайка вероятно би бил равносилен на стълкновение с каменна стена. Освен това тя подозираше, че острието в ръцете му реже също толкова успешно — ако не и по-добре, — колкото един добре заточен стоманен меч.

Но какво го бе накарало да се активира? Дрогнан едва ли осигуряваше подобно посрещане на всеки, който прекрачваше прага, на дома му. Не, вероятно някое защитно заклинание бе идентифицирало Кара като некромант с неизвестни намерения. Тя бе чувала за такива заклинания за разпознаване и знаеше, че много магьосници ги използват за собствена безопасност. Ако не бе преживяла толкова изпитания напоследък, сигурно щеше по-рано да се сети за вероятността от подобна смъртоносна среща.

От пода зад зловещия ѝ нападател се разнесе ново тракане и за ужас на некромантката, още един воин се изправи и застана до първия. Кара се обърна бързо надясно, където нови звуци предвещаваха надигането на трети боец.

— Не съм дошла тук със зли помисли — прошепна тя. — Търся вашия господар.

Но дали тези пазачи изобщо служеха на Дрогнан? Кара само предполагаше, че бе дошла на правилното място. Може би някой от хората, които я бяха упътили, бе разпознал нейната истинска същност и я бе изпратил тук, за да умре. Мнозина, особено следовниците на Закарум, не смятаха за загуба смъртта на един некромант.

Първият от мозаичните воини вече бе дошъл опасно близо до нея. Кара не виждаше друг избор, освен да атакува първа.

Стиснала амулета с образа на Траг'Оул, магьосницата посочи с ръка към първия нападател. Започна да отстъпва предпазливо назад, докато редеше заклинанието. Силата, която се канеше да призове, поразяваше голяма площ и тя не искаше да попадне в смъртоносния ѝ обсег.

Градушка от заострени копия се появи от въздуха и се изсипа върху най-близкия от мозаичните воини. Зъбите на дракона раздраха тялото на пазителя. Воинът направи още една крачка и се стовари на пода, разпръсквайки разноцветни камъчета във всички посоки.

Кара изпита облекчение — беше се отървала от единия противник, но се молеше силите ѝ да стигнат, за да се справи и с останалите. Призоваването на зъбите на дракона бе изцедило и без това оскъдните ѝ сили. Все пак, ако успееше да повтори заклинанието още два пъти, щеше да елиминира напълно каменните си нападатели.

Некромантката отново стисна здраво амулета, произнасяйки древните слова. Още няколко думи и...

Разнесе се шумно тракане. Кара сведе очи и видяното я накара да прехапе език. За неин ужас разноцветните камъчета, които съставляваха поваления воин, започнаха да се търкалят, събирайки се в бързо нарастваща купчина зад гърбовете на другите двама. Първо се оформиха стъпалата, а след това и краката. Парче по парче каменният боец възстанови предишния си вид, сякаш разрушителното заклинание въобще не го бе засегнало.

Зъбите на дракона се бяха провалили. Кара отстъпи още по-назад и навлезе в сумрачната част на залата, водеща към тъмния проход. Разбира се, тя имаше и други магии на разположение, но комбинацията от пълното ѝ изтощение и настъпващите воители, които се опитваха да я приклепят, правеше успеха ѝ съмнителен.

— Верикос! — извика един глас. — Дайаниси!

Зловещото трио замръзна при този вик... и после воините внезапно се срутиха на пода. Разнесе се оглушително тракане, което отекна из цялата древна постройка. Все пак парченцата не останаха разпилени, а бързо започнаха да се придвижват нататък, където бяха стояли първоначалните фигури. Едно след друго те заставаха на определените си места и само след секунди заплашителните воители отново се бяха преобразили в картина върху изискания под.

Кара се обърна да благодари на своя спасител, сигурна, че това бе загадъчният Дрогнан.

— Благодаря ви за помощта...

Човекът, стоящ пред нея, не беше възрастният, елегантно облечен визджереец, когото и бяха описали минавачите. Напредналата възраст, изглежда, беше единственото общо нещо, което този дрипльо с див поглед в очите и дълга коса и брада имаше с въпросния магьосник, но вероятно дори Дрогнан не бе чак толкова древен. Тялото на новодошлия беше все още изправено и стегнато, обаче кожата му беше силно набръчкана, а във воднистите му сини очи се четеше ужасна

умора. Това сигурно беше най-възрастният жив човек в целия свят. Той вдигна съсухрен пръст към тънките си устни.

— Тихо! — прошепна дриплъто. — Толкова много зло има наоколо! Толкова много опасности! Не трябваше да сме тук!

— Вие ли... Вие ли сте Дрогнан?

Възрастният мъж примигна объркано, след което опипа износената си копринена роба, сякаш търсеше нещо. След няколко секунди най-накрая вдигна поглед и отвърна:

— Не... разбира се, че не! Сега тихо! Толкова много зло има наоколо! Трябва да бъдем внимателни! Трябва да бъдем нащрек!

Кара се замисли. Този луд сигурно бе нещо като слуга на магьосника. Вероятно Дрогнан го държеше тук само от съжаление. Тя реши да мине директно на въпроса. Дано мъжът притежаваше достатъчно здрав разум, за да ѝ помогне да стигне до визджерееца.

— Трябва да говоря с твоя господар Дрогнан. Кажи му, че е много важно! Бронята на Бартук...

— Бартук? — при споменаването на името на мъртвия военачалник у дриплъто настъпи ужасяваща промяна. — Бартук? Не! Злото вече е пристигнало!

В този момент откъм входа на сградата се разнесе нов глас.

— Кой е тук? Кой е нахлул в моя дом?

Некромантката се обърна, за да отговори, но опърпаният мъж се задвижи с удивителна бързина. Той запуши устата ѝ с ръка и прошепна:

— Тихо! Не трябва да ни чуят! Това може да е Бартук!

Вместо това новодошлият се оказа визджереец, и то вероятно точно онзи, когото тя търсеше. Любопитното бе, че той изглеждаше така, сякаш бе преживял някакъв инцидент, защото почти цялото му лице беше издрано и явно изпитваше болка всеки път, когато се отпуснеше върху десния си крак. Възрастният магьосник носеше пакет под едната си мишница. Кара беше сигурна, че пред нея стои Дрогнан, току-що завърнал се у дома.

— Норек? — извика визджереецът. — Норек Визаран? Той познаваше мъжа, преследван от некромантката!

Тя се опита да заговори, но дриплъто я притискаше с невероятна сила, въпреки наглед слабото си тяло.

— Тихо! — Отново прошепна нейният нежелан спътник. — Толкова много зло има наоколо! Трябва да бъдем внимателни! Не трябва да ни видят!

Дрогнан пристъпи напред. Сега вече сигурно ги забелязваше... и все пак той погледна през двамата натрапници, сякаш виждаше само въздух.

— Любопитно... — Той подуши въздуха и се намръщи. — Мирише ми на некромант... но това е невъзможно. — Дрогнан погледна воините в мозайката. — Да... невъзможно.

Магьосникът продължи да се взира, потънал в размисъл. Явно не виждаше нито борещата се жена, нито пък странния мъж, който я беше пленил. Най-накрая заклинателят поклати глава, измърмори нещо за поредната изгубена следа и как трябвало да продължи да търси, след което — за огромно удивление на Кара — мина покрай нея и безумеца. Дрогнан се отдалечи в посока към мрачния проход, до който тя така и не бе успяла да стигне.

А тя толкова отчаяно се нуждаеше от помощта му!

Едва когато фигурата му изчезна през изхода, опърпаният мъж най-накрая свали ръката си от устните ѝ. Доближи лицето си до нейното и прошепна:

— Трябва да се връщаме! Задържахме се навън прекалено дълго! Той може да ни открие!

Безумецът явно нямаше предвид Дрогнан. Съдейки по предишната му реакция, похитителят ѝ явно имаше предвид друг човек — Бартук.

Той я поведе по украсения под към самия център на мозайката, където непознатият майстор беше пресъздал един великолепен храм, като онези, които сигурно бяха съществували в легендарния Визджун. Кара не би го последвала доброволно, но както и в случая с двамата немъртви нейното тяло отново не се подчиняваше на разума ѝ. Некромантката не можеше дори да извика.

— Скоро ще бъдем на сигурно място! — прошепна ѝ откаченият мъж. — Скоро ще бъдем на сигурно място!

Той тропна веднъж с десния си крак... и портите на храма внезапно се отвориха, придобиха дълбочина и се превърнаха в овална дупка в пода, в която Кара можеше да види стъпала, водещи към... към какво?

— Върви, върви! — сгълча я мъжът, който я беше пленил. — Преди Бартук да ни е открил! Върви!

Неспособна да му се противопостави, Кара го последва навътре в земята към някаква далечна, жълтеникава светлина. Когато слязоха под нивото на пода, некромантката чу как камъните се преместват и образът на визджерейския храм се връща към предишното си състояние.

— Тук долу ще бъдем на сигурно място — увери я откаченият отшелник, който сега изглеждаше някак по-спокоен. — Моят брат Бартук никога няма да ни открие тук.

Моят брат? Правилно ли бе чула?

— Хоразон? — изпелтечи Кара, изненадана не само от своето заключение, но и от факта, че бе успяла да го произнесе на глас. Очевидно нейният тъмничар вече не се притесняваше, че някой можеше да ги чуе под пластовете пръст и камъни.

Той погледна право към нея. Воднистите му очи за първи път бяха на фокус.

— Познаваме ли се? Не, май не се познаваме. — Когато тя не отговори веднага, той сви рамене и продължи напред, като си мърмореше тихо: — Сигурен съм, че не се познаваме, но може пък и да се познаваме.

Мислите на Кара Найтшадоу се въртяха в кръг. Целият ѝ свят се беше обърнал с главата надолу.

Тя беше тръгнала да търси бронята на Кървавия военачалник, а вместо това, въпреки многото изминали векове, бе открила живия му брат.

ПЕТНАДЕСЕТ

Норек най-накрая дойде на себе си и веднага усети невероятна горещина, която сякаш щеше да го опече жив. В първия момент си помисли, че в жилището на Дрогнан е избухнал пожар, вероятно породен от загадъчните сили на зловещата броня. Все пак ветеранът постепенно осъзна, че макар жегата да беше жестока, тя не беше предизвикана от огън, а идваше от прежулящото слънце.

Норек се обърна по гръб, заслони очи и се опита да се ориентира, но навсякъде около себе си видя единствено море от пясък. Намръщи се и се зачуди къде се беше озовал. Струваше му се, че забелязва скупчени черни облаци в далечината. Дали това не беше бурята, която сякаш го преследваше, където и да отидеше. Ако наистина бе така, ветеранът поне знаеше, че се намира някъде на запад или северозапад от Лут Голейн.

Но как бе дошъл дотук?

Спомни си думите, които бе извикал Дрогнан, докато се бореха: „Бронята ни е заблуждавала през цялото време!“. Колко вярно беше това! Тя ги бе изиграла и двамата и се беше възползвала от помощта на магьосника, за да постигне своите цели. Ако видението беше истинско, значи тя се бе устремила към гробницата на Хоразон. Но тогава защо Норек се намираще тук, в средата на пустошта?

Изтощеният войник, който се чувстваше като пребито куче, се изправи с огромни усилия. Съдейки по слънцето, до падането на нощта оставаха не повече от час или два. Да се върне пеша обратно до Лут Голейн, щеше да му отнеме много повече време — поне два дни, и то ако оцелееше в това изпитание. За зла беда Норек дори не беше сигурен, че бронята ще му позволи да тръгне към града. Ако това, което търсеше тя, се намираще някъде наоколо, доспехите щяха да направят всичко по силите си, за да останат в пустинята.

Норек пристъпи няколко крачки, проверявайки намеренията на бронята. Когато тя не направи нищо, за да го спре, ветеранът тръгна по-бързо. На първо време трябваше да си намери подслон за през

нощта и единствената му надежда в това отношение беше назъбеният скалист хълм, който се мержелееше в далечината. За да стигне дотам, щеше да му е нужно цялото време, оставащо до залез-слънце, може би дори повече. Това принуждаваше войника да се движи бързо въпреки жегата.

С всяка измината крачка краката му започваха да го болят все по-силно. Хлъзгавият пясък допълнително затрудняваше ходенето. Високите дюни закриваха гледката и Норек често изгубваше от очи целта си за известно време. В един момент дори се оказа, че бе поел в грешна посока, защото дюните сякаш променяха размерите и местоположението си с течение на времето.

Въпреки всичко след около час хълмът вече изглеждаше наблизко. Норек се молеше да открие някаква вода там, защото вече умираше от жажда. Пустинната жегга го изсушаваше и ако в скоро време не намереше нещо за пиене, всичко останало щеше да изгуби значение.

Огромна крилата сянка падна върху него, последвана незабавно от втора.

Норек вдигна поглед и се опита да различи нещо срещу слънцето. Забеляза две или три летящи фигури, но не можа да ги разпознае. Лешояди? Това беше напълно възможно в Аранок, но тези птици изглеждаха значително по-големи и повече му заприличаха на гигантски орли. Ръката на Норек се плъзна към мястото, където обикновено висеше мечът му, но там, разбира се, нямаше нищо. За пореден път воинът наруга бронята на Бартук, която му бе навлякла тези неприятности, без да му остави поне едно свястно оръжие.

Въпреки че силите му го напускаха, ветеранът ускори крачка. Ако можеше да стигне до скалите, те щяха да му осигурят известна защита срещу хищните птици. Лешоядите се хранеха с мърша, но това ято изглеждаше по-агресивно и макар да бе възможно това да се дължи на измъченото му въображение — по-страховито.

Сенките паднаха още веднъж върху него. Този път бяха по-големи и доста по-отчетливи. Съществата се бяха спуснали по-ниско, за да го огледат по-добре.

Едва в последния момент той усети пернатата фигура, която го връхлиташе отзад. С усъвършенствани на бойното поле инстинкти, Норек се хвърли по очи, точно когато големите колкото ръката му нокти драснаха по бронята и дори успяха да закачат леко косата му.

Опитният боец изръмжа, докато се преобръщаше, готов да се изправи срещу птиците. Дори с голи ръце той несъмнено можеше да подплаши няколко лешояда, особено ако им покажеше, че няма намерение просто да легне и да умре за тях.

Но това не бяха лешояди, макар да имаха някои общи черти с тези пустинни създания, хранещи се с мърша.

Големи почти колкото човек, с криле и глави като птиците, на които приличаха, четирите ужасяващи същества се рееха ниско над него. Но за разлика от лешоядите, те имаха ръце и крака, които биха приличали на човешки, ако не бяха дългите и остри нокти, способни да откъснат главата от тялото му. Опашките им завършваха с камшици, които плющяха към Норек, докато той отчаяно се опитваше да отстъпи назад. Обграждайки бъдещата си жертва, кошмарните птици надаваха свирепи писъци, които накараха сърцето на ветерана да забие бързо като барабан.

Той изчака доспехите да направят нещо, но бронята на Бартук не помръдна, сякаш заспала зимен сън. Норек изруга и се стегна. Ако му беше писано да загине тук, нямаше да го направи като овца на заколение само защото е започнал да разчита прекалено много на чужда помощ. Почти целият му живот бе преминал в участия в една или друга война. Тази битка не беше по-различна.

Един от чудовищните хищници влезе в обсега му. Движейки се по-бързо, отколкото бе смятал, че му е по силите в този момент, Норек го сграбчи за единия крак и го удари в земята. Въпреки размерите си създанията бяха удивително леки, несъмнено защото костите им бяха кухи и пригодени за летене, също както и при всички други птици. Ветеранът се възползва от по-голямото си тегло и прикова пиццата същество към пясъка, след което му изви главата с всичка сила.

Трите оцелели чудовища го нападнаха още по-настървено, докато той се изправяше над неподвижното тяло, но сега срещу тях стоеше един различен Норек, който за първи път от много дни насам бе провел своя собствена битка и беше спечелил. Когато втора птица пикира към него, той грабна шепа пясък и го хвърли в очите ѝ. Демоничното същество замахна сляпо с опашката си към него, но ветеранът хвана смъртоносния крайник с двете си ръце.

Птицата започна да пици и се опита да отлети. Въпреки това Норек завъртя грамадното създание в кръг около себе си, като по този

начин задържа и другите две на разстояние. Ноктите на уловения от него противник драскаха по металните му ръкавици, но коравата броня го защитаваше успешно.

Кръвта на война кипна. Неговите нападатели не бяха просто една от обичайните опасности на пустинята! Не, те бяха поредното нещо, което се опитваше да го убие, да го унищожи, да го смачка! И сега щяха да си го отнесат заради всичките му неприятности и ядове напоследък! Ветеранът бе преживял твърде много ужаси, изстрадал бе прекалено много кошмари, без да има възможност да направи нещо. Могъщи заклинания обитаваха бронята на военачалника, но нито едно от тях не му се подчиняваше. Ако магиите изпълняваха заповедите му, той би ги използвал, за да изпържи демоничния звяр, който държеше в ръцете си в момента, да го превърне в кълбо от огън заедно със страховитите му спътници.

Ръкавиците му внезапно заблестяха в яркочервено.

Норек ги погледна нетърпеливо, след което впи поглед в пустинния демон. Да, един хубав огнен ад.

Той стисна за врата бясно мязащото се създание. Свирепата човка се опита да му изкълве лицето, но това само затвърди решимостта му да приключи тази битка колкото се може по-бързо.

Норек се озъби на чудовището.

— Изгори!

С писък на объркване крилатият кошмар избухна в пламъци, загивайки на секундата.

Без да губи нито миг, войникът запрати горящия труп към побликия от двамата си оцелели противници и успя да го свали на земята и да го подпали. Последното от съществата бързо се извъртя и отлетя, сякаш го преследваха самите хрътки на ада. Норек не обърна никакво внимание на бягството му, а се съсредоточи върху задачата да довърши поваления враг.

С изгорели пера, той също се опитваше да се измъкне, но беше получил твърде много наранявания. Не успяваше да се издигне на повече от педя-две над земята и нямаше как да се измъкне от отъмщението на ветерана. Норек го улови за едното крило, придърпа го и го хвана за гушата, оставяйки жалкото вече чудовище да дере с нокти нагръдника му.

С едно рязко движение прекърши врата му.

Битката бе продължила не повече от една-две минути, обаче за това кратко време ветеранът се бе преобразил. Когато пусна птичия труп на земята, Норек почувства тръпка, каквато не бе изпитвал в никоя война. Той не само бе триумфирал напук на всичко, но и бронята, за разнообразие, му се беше подчинила. Сви пръсти в юмрук и за първи път искрено се възхити на майсторската изработка на ръкавиците. Вероятно срещата с Дрогнан бе променила всичко. Вероятно духът, обитаващ доспехите, вече се бе предал и може би дори бе признал своя гостоприемник за господар.

Реши да провери дали наистина бе така. След всичко, което я бе виждал да прави, бронята несъмнено можеше да изпълни една проста задача по негова заповед.

— Добре — изръмжа той. — Чуй сега! Имам нужда от вода! И то веднага!

Лявата му ръка припламна, потрепери лекичко, сякаш бронята искаше да поеме контрола, но молеше за позволение.

— Направи го. Заповядвам ти!

Ръкавицата посочи към земята. Норек застана на колене и позволи на показалеца си да очертае кръг в пясъка. След това пръстът му изрисува няколко примки около кръга, а във всеки клуп сложи по едно малко кръстче.

Могъщи думи се отрониха от устните му, но този път Норек не им се възпротиви.

Символът изведнъж запраця и миниатюрни светкавици заиграха от единия до другия му край. В средата се появи малък процеп.

На повърхността бликна бистра, бълбукаща вода.

Норек се наведе нетърпеливо напред и се напи до насита. Водата беше студена, сладка, сякаш пиеше вино. Жадният войник се наслаждаваше на всяка глътка, докато накрая вече не можеше да погълне повече.

Той се изправи, напълни шепите си и обля своето лице. Облекчаващата влага се стече по брадичката му, надолу по врата и влезе под нагорещените доспехи.

— Достатъчно — каза най-накрая той.

Ръката му махна над малкото изворче. Процепът незабавно се затвори и отрязва водното поточе. Останалата върху пясъка течност бързо попи и изчезна безследно.

Норек беше залят от чувство на тържество, което го накара да се засмее на глас. Вече на два пъти бронята бе изпълнила желанията му. Вече на два пъти той се бе оказал в ролята на господаря, а не на роба.

В приповдигнато настроение ветеранът пое отново към хълма. Вече не се притесняваше дали ще оцелее в пустинята. Какво би могло да му се случи, щом заклинанията вече му се подчиняваха?

Норек продължи да размишлява в тази насока. Всъщност имаше ли нещо, което не би успял да постигне с помощта на доспехите? От времето на Бартук насам никой не беше виждал подобна мощ, каквато притежаваше бронята! С нея той можеше да стане командир вместо обикновен войник, водач вместо последовател...

Крал вместо селянин?

Тази мисъл му се стори съблазнителна. Крал Норек, владетел на всичко, което си пожелае. Рицари щяха да му се кланят, придворни дами щяха да се надпреварват за благоразположението му. Несметни богатства щяха да бъдат на негово разположение. Земи щяха да падат под владичеството му...

— Крал Норек — прошепна той. По лицето му отново се разля усмивка.

Но никога досега лицето на Норек Визаран не бе изразявало подобна жестокост. Всъщност, макар той да не го знаеше, чертите му сега наподобяваха изражението на един друг човек, живял много, много преди бившия наемник.

Нощ обгърна Аранок, а с нейното падане при Аугуст Малеволин се завърна и демонът Ксазакс. Почти цял час генералът го бе очаквал с огромно нетърпение, крачейки напред-назад из шатрата си. Той бе освободил всичките си офицери и беше заповядал на стражите да стоят на разстояние от покоите му. Като допълнителна предпазна мярка не бе разрешил да издигнат други палатки в близост до неговата. Предстоящият разговор трябваше да остане строго поверителен.

Дори на Галеона ѝ беше забранено да се мотае наблизко. Странно, но тя не възрази, когато чу неговата заповед. Генералът не се замисли за дълго върху нейната отстъпчивост, защото цялото му внимание беше съсредоточено върху предложението, което му бе направил новият му съюзник. А вещицата спокойно можеше да си събира багажа

и да се маха. Така дори би било по-добре, защото щеше да му спести необходимостта да я ексукутира. Между Ксазакс и нея явно съществуваше някаква стара вражда, а сега демонът му беше по-необходим от смъртната магьосница, независимо от всичките ѝ умения и таланти.

Жените бяха лесно заменими, но моментите на безсмъртие се предлагаха само веднъж в живота.

По нареждане на Малеволин шатрата беше осветена само от една лампа. Той нямаше представа дали демоните хвърлят сенки, но колкото по-малка беше вероятността някой да забележи госта му, толкова по-добре. Ако войниците се досетеха за съдържанието на техния разговор, вероятно щяха да се разбягат из тъмната пустиня, независимо от опасностите, които се спотайваха в нея.

Аугуст Малеволин долови някакво движение с периферния си поглед. Той се обърна и забеляза, че една от сенките се движи някак по-различно от останалите, в противоречие с хвърляната от лампата светлина.

— Ти си тук, нали? — промълви той.

— Този дойде, както обеща, о, велики.

Сянката стана по-тъмна и придоби плътност. Ужасяващата фигура от ада надвисна над човека. Но въпреки присъствието на същество, което изглеждаше способно да откъсне крайниците му един по един, генерал Малеволин изпитваше единствено нетърпение. В лицето на Ксазакс той виждаше първия представител на армията от демони, която в един момент щеше да започне да му се подчинява безпрекословно.

— Лут Голейн вече лежи на по-малко от един ден път от теб, военачалнико. Промени ли решението си?

Дали е променил решението си да се сдобие с бронята? Дали се е отказал от своята съдба?

— Губиш ми времето с безсмисленото си дрънкане, Ксазакс. Аз съм непоколебим в избора си.

Огромните жълти очи заблестяха. Главата на демона се наклони леко настрана, сякаш той се опитваше да погледне през спуснатото платнище на входа на шатрата.

— Вече говорихме за вещицата, велики военачалнико. Този размишлява дълго над проблема и все още вярва, че тя не трябва да

взема участие в това... а вероятно и в нищо друго за в бъдеще.

Аугуст Малеволин се престори, че обмисля думите му.

— Тя ми беше полезна за известно време. Не бих желал да се лишавам от уменията ѝ.

— Но тя не би се съгласила с това, което този ти предложи, военачалнико. Повярвай...

Генералът не бе пропуснал да забележи, че Ксазакс непрекъснато използваше новата му титла. Макар че му се нравеше да я чува, Малеволин не се остави да бъде замаян от ласкателството. Верен на дългогодишния си навик, той все така продължаваше да преценява внимателно всяка подробност от ситуацията съобразно собствената си изгода. По същия начин се отнасяше и към Галеона.

— Какво има между вас двамата?

— Споразумение, сключено от глупост... което този би желал да прекрати.

Отговорът беше доста уклончив, но генералът бе доволен от него, защото му предоставяше повод да се пазари.

— Ще ми дадеш ли всичко, за което настоявам? Всичко, което обсъждахме?

— Всичко, и то с радост, военачалнико.

— Тогава можеш да я получиш още сега! Ще изчакам тук, докато направиш каквото сметнеш за необходимо.

Ако демонът можеше да изглежда смутен, то изражението му беше точно такова в момента.

— Налага се този да отхвърли твоето щедро предложение, военачалнико, и да предложи ти да имаш честта да го извършиш лично в най-скоро време.

Богомолката не искаше или не можеше да докосне Галеона, точно както бе очаквал Малеволин. Следователно съдбата на вещицата беше коз в неговите ръце. Разбира се, това не променяше другото му решение ни най-малко.

— Ще изпратя един отряд при нейната шатра, за да се погрижи тя да остане под контрол. Те няма да ѝ позволят да създава неприятности по време на предстоящите ни действия. По-късно ще реша какво да правя с нея. Сега, ако нямаш какво повече да ми кажеш, бих желал да започваме.

Очите на демона проблеснаха още веднъж, този път сякаш с огромно задоволство. С глас, наподобяващ жуженето на хиляди разлютени стършели, той отвърна:

— Тогава... ще имаш нужда от това, военачалнико.

В съсухрените си ръце адската богомолка държеше грамаден двуостър нож, направен от черен метал. Върху двете страни на острието имаше гравирани руни. В дръжката бяха вградени два скъпоценни камъка — по-големият бе кървавочервен, а другият беше бял като кост. Кристалите бяха облени в меко сияние, което сякаш идваше от самата им сърцевина.

— Вземи го! — подкани го демонът.

Аугуст Малеволин пое оръжието с възхищение. Претегли на ръка тежестта на голямата кама, с почуда отбелязвайки нейния прекрасен баланс.

— Какво да направя с нея?

— Трябва да понижеш плътта. Нека изтекат няколко капки кръв — богомолката наклони глава. — Проста работа.

С камата в ръка генералът отиде бързо до входа на шатрата. Отметна платнището и повика един от своите офицери, след което погледна през рамо към Ксазакс.

— Най-добре да се скриеш.

Но демонът вече бе предугадил предложението му и отново се бе слял със сенките.

От мрака изникна слаб, мустакат войник със сребърни петлици на раменете. Той изтича до шатрата и отдаде чест на своя командир.

— Да, генерале?

— Зако! — Това беше един от най-компетентните му адютанти. Той щеше да липсва на Малеволин, обаче възможната слава надделяваше над всякаква загриженост за отделните личности. — Арестувай вещицата незабавно! Не й позволявай да се докосва до никоя от своите вещи! Не й давай дори да помръдне пръст, докато аз не разреша!

Мрачна усмивка се разля по лицето на войника. Както и повечето от останалите офицери на Малеволин, Зако не хранеше добри чувства към магьосницата, която досега бе имала твърде силно влияние върху неговия водач.

— Слушам, генерале! Веднага ще бъде изпълнено!

Командирът се сети още нещо.

— Но първо доведи тук пазачите, които подбереш за тази задача. Побързай!

Зако отдаде отсечено чест и изчезна в мрака. Само след няколко минути се върна, придружен от четирима яки бойци. Той им даде знак да влизат в шатрата на генерала, след което зае мястото си сред тях.

— Всички са налице, генерале! — обяви офицерът, застанал мирно.

— Много добре. — Малеволин застана пред малката група и огледа внимателно лицата на войниците. — Всички вие сте ми служили вярно през годините. — Пръстите му погалиха дръжката на камата, на която никой от петимата не беше обърнал особено внимание до този момент. — Вече сте се клели във вярност към мен, за което ви благодаря. Но все пак, вземайки предвид огромната награда, която ни очаква, трябва да ви помоля за още едно, последно доказателство за вашата готовност да ми служите до смърт.

Генералът забеляза една сянка, която се раздвижи отстрани — Ксазакс губеше търпение. Но богомолката очевидно не осъзнаваше необходимостта от тази кратка реч. Мъжете пред него щяха да бъдат първите. От тях трябваше да тръгне слухът защо техният водач изисква това ново доказателство за верността на своите войници.

— Утре ще бъде поставено началото на славни дни за нашата армия! Всеки от вас ще вземе неотменно участие в събитията и ще получи своя дял от очакващата ни награда! Сега ви моля, приятели мои, с тази последна клетва да затвърдите вярата ми във вас! — Той вдигна камата, за да я видят всички. Двама от бойците примигнаха, но това беше единствената видима реакция. — Зако! Предоставям ти честта да бъдеш пръв! Докажи ми своята смелост!

Без колебание мустакатият офицер пристъпи напред и протегна оголената си ръка. Не за първи път полагаше кръвна клетва пред своя командир и вече познаваше ритуала. Освен това си мислеше, че разбира защо Малеволин настоява за ново доказателство за верността на своите хора.

— Обърни я нагоре! — След като Зако се подчини, Малеволин прободя с камата дланта на своя офицер.

Зако преглътна болката и задържа погледа си вперен право напред, както се очакваше от него. Затова не забеляза проблясването на

двата скъпоценни камъка върху камата в момента, когато острието прониза плътта. Още по-странно бе това, че струйката кръв, която протече от раната, сякаш бе привлечена и погълната от черното острие.

— Пийни глътка вино, Зако — предложи му Малеволин, издърпвайки камата. Когато неговият адютант отстъпи встрани, генералът даде знак на следващия човек, с когото повтори същата процедура.

След като и петимата бяха пуснали кръв, Аугуст Малеволин им отдаде чест.

— Вие ми поверихте своя живот. Обещавам ви да се отнасям с него като с ценен дар. Свободни сте! — След като войниците си тръгнаха, той се обърна към Зако. — Преди да се оправите с вещицата, кажи на капитан Ликониус да доведе всички хора под негово командване при моята шатра.

— Слушам, генерале!

Когато генералът остана отново сам, от сенките се разнесе гласът на Ксазакс:

— Вървиш прекалено бавно, военачалнико. При тази скорост ще ни трябват дни, за да свършим с всички войници!

— Не се притеснявай, сега ще тръгне по-бързо. Тези петимата бяха удостоени с голяма чест, или поне така си мислят. Зако ще разкаже на Ликониус, а той пък ще каже на своите хора и така нататък. Ще разпоредя на офицерите да раздадат вино на всеки войник, който им покаже, че е обрекъл живота си на моята кауза. Скоростта ще се увеличи невероятно, обещавам ти.

Няколко минути по-късно капитан Ликониус поиска разрешение да влезе в палатката. Той бе слаб мъж с оредяваща коса, малко по-възрастен от генерала. Отвън чакаха войниците под негово командване. Малеволин прие кръвната клетва на капитана, а след това го накара да строи хората си в редица. Вестта, че след това ще бъде раздадено вино, караше бойците да очакват ритуала с нетърпение.

Генералът бе успял да пусне кръв само на няколко от наредените мъже, когато в шатрата нахлу Зако, който изглеждаше сериозно обезпокоен. Застана на едно коляно пред своя командир, навеждайки главата си засрамено надолу.

Ядосан от това прекъсване, генерал Малеволин изляя:

— Говори! Какво има?

— Генерале! Вещицата... никъде не можахме да я открием!

Малеволин се опита да прикрие раздразнението си.

— Багажът ѝ още ли е в шатрата?

— Тъй вярно, генерале, но конят ѝ липсва.

Накъде ли беше тръгнала Галеона сама в огромната пустиня, и то посред нощ? Малеволин хвърли небрежен поглед през рамо и забеляза как сянката на демона помръдна. Ксазакс едва ли се бе зарадвал на тази вест, но нито той, нито генералът можеха да си позволят да губят време с нея точно в момента. Явно магьосницата бе успяла да научи за техните намерения и бе предпочела да избяга. Това нямаше особено значение за бившия ѝ любовник. С какво толкова можеше да му навреди тя? Вероятно щеше да я потърси по-късно, когато се сдобиеше с бронята, но засега Малеволин имаше далеч по-важни грижи.

— Не се безпокой за нея, Зако. Върни се към другите си задължения.

Адютантът му благодари с облекчение и побърза да напусне шатрата. Генералът се захвана отново със задачата си, пусна кръв на следващия мъж и после го поздрави за смелостта му.

Скоростта наистина се увеличи, точно както бе обещал на демона. Създаде се опашка, виеща се из целия лагер, като всеки от мъжете нямаше търпение да докаже пред своя повелител и пред другарите си, че е достоен. Бойците смятаха, че на следващия ден генералът ще ги поведе към славна победа и богатства, надвишаващи и най-смелите им мечти. Дори не им хрумваше мисълта, че армията им е твърде малобройна, за да превземе добре укрепения Лут Голейн. Те вярваха в своя командир и разчитаха, че той не би взел своето внезапно решение, ако нямаше някакъв боен план, който да му гарантира успех.

Късно през нощта и последният човек вече бе доказал своята лоялност. Войникът отдаде чест и си тръгна от шатрата. От вътрешността ѝ генерал Малеволин вече чуваше звуците на празненството, което се вихреше отвън. Неговите хора пиеха вино, вдигайки наздравници за очакващата ги добра сполука.

— Свършено е — изцвърча Ксазакс, излизайки от сенчестия ъгъл. — Камата вкуси от кръвта на всеки един от тях.

Въртейки церемониалното оръжие в ръцете си, генералът отбеляза:

— По повърхността няма нито едно петънце. Къде отиде всичката кръв?

— Всяка капчица попадна там, където трябваше, военачалнико. Този ти обеща армия, срещу която дори Лут Голейн не ще може да се удържи, не си ли спомняш?

— Не съм забравил. — Малеволин докосна шлема, който не бе свалял от главата си през целия изминал ден. Сега, след като бе взел решението — никога да не се разделя с него и да го маха само когато е крайно наложително, — металът изглеждаше като част от собственото му тяло. — Отново заявявам, че приемам последствията от нашата сделка!

Ксазакс се поклони, изразявайки своето одобрение.

— Тогава няма причина да не продължим незабавно.

— Кажете ми какво трябва да бъде направено.

— Начертай този символ върху пясъка в краката си. — Използвайки един от средните си крайници, демонът изрисува формата във въздуха. Очите на генерала се разшириха лекичко, защото нокътят на демона оставяше оранжева огнена следа след себе си.

— Защо не го начертаеш ти?

— Това трябва да бъде направено от онзи, който ще командва. Би ли предпочел скромният този да върши и това, военачалнико?

Виждайки смисъла в думите на Ксазакс, Малеволин прилекна и начерта символа, копирайки го внимателно от огнената рисунка във въздуха. За негова изненада веднага щом приключи, устата му сама започна да нарежда странни слова.

— Не се колебай! — подкани го нетърпеливо богомолката. — Това са неговите думи, които скоро ще станат и твои!

Неговите думи... думите на Бартук. Аугуст Малеволин ги остави да се леят, наслаждавайки се на мощта, която изпитваше при тяхното използване.

— Вдигни камата над центъра на знака! — Когато генералът го направи, демонът добави: — Сега произнеси името на господаря на ада! Изречи името на Белиал.

— Кой е Белиал? Чувал съм за Бейл и Мефисто, и Дябло, но не и за този Белиал. Да нямаш предвид Бей...

— Не изричай повече това име! — изцвърча нервно Ксазакс. Демонът извъртя ужасяващата си глава насам-натам, сякаш се

оглеждаше за връхлитаща опасност. Очевидно не откри нищо, което да послужи като основание за страховете му, и най-накрая отвърна с спокоен глас: — Няма друг господар на ада, освен Белиал! Точно той ти предлага този прекрасен дар! Никога не го забравяй!

Малеволин беше много по-запознат с магическите изкуства, отколкото подозираше Ксазакс, и знаеше, че повечето книги описват ада като място, в което царуват трите първични злини. Все пак генералът беше чувал и други легенди, в които се разказваше, че тримата върховни демони били низвергнати и затворени в света на смъртните. Всъщност в една от по-мъглявите истории дори се споменава, че вероятното местонахождение на гробницата на Бейл било именно в Лут Голейн. Самият Малеволин се съмняваше в достоверността на този фантастичен слух. Та кой би построил град върху гробницата на един господар от ада?

— Както кажеш, Ксазакс. Белиал да бъде. Просто исках да съм сигурен, че съм чул името правилно.

— Започни отначало! — озъби се чудовищното насекомо.

Думите започнаха наново да се ронят от езика на Малеволин. Той пак вдигна камата-вампир високо над центъра на символа — символа на Белиал, както осъзна генералът. В края на заклинанието командирът с нетърпение изрече името на господаря на ада...

— Забий камата в средата... точно в средата!

Генерал Малеволин забодя острието дълбоко в пясъка, улучвайки центъра на символа.

Нищо не се случи. Той погледна въпросително към извисяващия се над него демон.

— Отстъпи назад — предложи му Ксазакс.

След като бъдещият завоевател се отдръпна, около камата започна да се разнася отблъскваща черна мъгла. Пред погледа на двамата тя започна да се разраства бързо и прие формата на грамадна ръка с хищни нокти. Първо се извиси над оръжието, а после се разпротря към платнището на изхода и започна да се процежда навън със смъртоносна целеустременост.

— Това няма да продължи дълго, военачалнико.

Малеволин сви рамене с безразличие и отиде да си налее чаша вино. За тази нощ той избра питие от най-добрата реколта — бутилка, пътувала грижливо опакована по време на безброй кампании през

какви ли не земи. Генералът я отвори, помириса нейното съдържание и с огромно задоволство напълни бокала до ръба.

В този момент се разнесоха първите писъци.

Ръката на Аугуст Малеволин потрепери при този звук, но не от страх или от съжаление. Просто ненадейността му бе изненадала обръгналия ветеран. Все пак той никога не беше чувал такъв разтърсващ до дъното на душата вик, дори от онези, които бе измъчвал, за да изтръгне информация.

Когато прозвуча вторият вик, и третият, и четвъртият, те вече изобщо не се сториха обезпокоителни на генерала. Той даже вдигна тост с бокала си към полузаровената кама и невидимия господар на Ксазакс.

Междувременно писъците отвън се бяха слели в цял хор от прокълнати души. Дузини мъже крещяха едновременно, умолявайки за някакво избавление. Агонизиращите викове атакуваха слуха на генерала от всяко кътче на лагера, без да го затрогнат ни най-малко. Войниците — неговите собствени войници — му бяха дали клетва да му служат във всичко и по всякакъв начин. Той бе взел клетвата им присърце, приемайки тяхната саможертва — напълно буквално — за благо на своята кампания.

Малеволин се обърна отново към платнището на входа. Разгадал погрешно неговата реакция, демонът го предупреди:

— Вече е твърде късно да ги спасиш. Договорът беше приет от адския господар.

— Да ги спася ли? — засмя се генералът. — Искан да вдигна тост в тяхна чест заради това, което те пожертваха, за да мога да постигна своята съдба.

— Аха — отвърна демонът, очевидно виждайки истинския генерал Малеволин за първи път. — Този се е заблудил.

А писъците не затихваха. Някои от тях звучаха от далечината, сякаш хората се опитваха да избягат, но нямаше измъкване от нещо, което ги изяждаше от дълбините на собствените им души. Други, очевидно напълно лоялни, призоваваха своя командир, умолявайки го да им помогне. Малеволин се намръщи от досада, наля си още един бокал и седна, чакайки ги да престанат.

Постепенно виковете спряха, оставяйки след себе си тежка тишина, нарушавана от време на време от неспокойното цвилене на

уплашени коне.

Неочаквано дрънчене на метал накара генерала да погледне отново към демона, обаче Ксазакс не промълви нито дума. Шумът отвън се засили и започна да се приближава. Аугуст Малеволин допи последната глътка от виното и се изправи.

Звуците внезапно спряха.

— Теб очакват, военачалнико.

Генералът намести шлема на главата си и пристъпи навън.

И те наистина го очакваха, подредени в идеален строй. Неколцина държаха факли и той видя лица, които би могъл да разпознае дори насън след дългите години вярна служба. Всички се бяха събрали там — Зако, Ликониус и останалите офицери, а зад всеки от тях се бяха наредили неговите мъже.

Когато командирът се появи пред тях, над събралото се множество се надигна приветствен вик, но тонът му беше чудовищен, брутален. Това накара Малеволин да се усмихне. Огледът на най-предната редица го въодушеви допълнително. Без значение колко тъмен или светъл беше цветът на кожата им преди това, сега всички войници изглеждаха бледи и посивели. Техният боен вик разкриваше остри кучешки зъби и дълги, раздвоени езици. А очите...

Очите им бяха червени — кървавочервени — и горяха с такава зла страст, че се забелязваха в тъмнината, дори без да бъдат осветени от факлите. Това не бяха човешки очи, а по-скоро наподобяваха тези на Ксазакс поне по злоба.

Облечени в телата на неговите верни войници, тези ужасяващи същества щяха да бъдат новият му легион, който щеше да го отведе по пътя към славата.

Ксазакс застана редом с него пред шатрата. Вече нямаше нужда да се крие — в края на краищата сега се намираще сред свои.

— Всички да отдадат чест на генерал Малеволин от Уестмарч! — извика Ксазакс. — Всички да отдадат чест на Кърравия военачалник!

И демоничната орда отново приветства своя командир.

Далече от лагера Галеона не чу нищо, но все пак усети изричането на злоещото заклинание. Отдавна обвързана с мрачните аспекти на своето изкуство, тя разбра, че такава невероятна

концентрация на адска магия може да означава само едно — че страховете ѝ се бяха превърнали в реалност. Тя бе постъпила разумно, като бе избягала, иначе най-вероятно щеше да сподели съдбата на нищо неподозиращите воители на генерала.

Ксазакс я бе подценил за последен път.

Адската боготомка не можеше да я убие собственоръчно и бе длъжна да използва друг, за да се справи с нея. Само така можеше да прекрати кървавия договор, който двамата бяха сключили преди няколко години. Демонът бе избрал генерала за свой нов съюзник. И нищо чудно, след като винаги бе намеквал, че има по-голям интерес да намери нов Кървав военачалник, отколкото да притежава само празната броня. Още преди месеци Галеона би трябвало да се досети, че той няма намерение да продължава техния съюз повече от необходимото.

И все пак какво го бе накарало да предпочете генерала толкова внезапно? Беше ли възможно причината за това да е страхът? Какво бе способно да притесни едно създание от ада до такава степен? От онази нощ, когато чудовищното насекомо едва не я беше убило на място — въпреки последствията от прякото нарушаване на техния договор, — вещицата напразно си блъскаше главата над този въпрос.

В края на краищата новоизкованият съюз между Ксазакс и Малеволин нямаше никакво значение. След откритието, което беше направила по време на краткото си заклинание, Галеона бе решила, че не се нуждае повече от никое от двете вероломни същества. Защо да се примирява с вечното озъртане през рамо, когато можеше да притежава истинската власт?

Докато яздеше през пясъците, вещицата поглеждаше от време на време надолу към шепата си. В нея тя държеше малък кристал, който бе магически свързан с нейната цел. Той сияеше ярко, когато Галеона се движеше във върната посока. Следвайки неговите указания, заклинателката щеше да открие глупака, когото възнамеряваше да превърне в своя пионка.

Когато я бе предал, Ксазакс беше допуснал сериозна грешка. По някаква причина, която все още не ѝ беше ясна, демонът не можеше лично да открие местонахождението на бронята на древния военачалник. За целта той се нуждаеше от човешка помощ. Това бе едно от главните основания двамата да обединят своите сили. Когато

прокълнатата богомолка най-накрая бе изпитала увереност, че знае къде точно се намира плячката ѝ, тя бе изоставила вещицата в полза на генерал Малеволин. Това не беше чак толкова изненадващо, тъй като самата Галеона също бе обмисляла как да се отърве от демона. Но за Ксазакс раздялата им щеше да се окаже фатална.

Демонът несъмнено вярваше, че бронята се намира в близкия Лут Голейн и няма да се помръдне оттам. Дори магьосницата бе смятала същото доскоро. За да тръгне през пустинята, един самотен пътник трябваше да си намери керван, който да се съгласи да го вземе. Обаче керваните бяха рядкост по това време на годината. Следователно Норек трябваше да си седи зад крепостните стени на града.

Но той не беше там. В един момент той бе тръгнал, предпочитайки да обърне гръб на здравия разум, и беше навлязъл в пустинята, яздейки с бясна скорост, която несъмнено бе убила коня му от изтощение. Когато Галеона беше открила новото му местонахождение, тя бе останала изумена — ветеранът буквално седеше под носа на Аугуст. Ако генералът ѝ беше позволил да направи магия за търсене, както тя му бе предложила, вероятно бронята вече щеше да е в ръцете му. И той щеше да язди към Лут Голейн, облечен в кървавочервените доспехи на Бартук заедно със своята вярна вещица.

Вместо това сега се налагаше Галеона да потърси другия глупак и да го убеди да използва бронята, разбира се, под умелите ѝ напътствия. Той изглеждаше като податлив на влияние селяндур, когото тя лесно щеше да съумее да завърти на пръста си. Освен това беше хубав мъж и вещицата го харесваше дори повече от своя бивш любовник. Това щеше да направи по-приятна задачата ѝ да държи под контрол своята нова марионетка.

Разбира се, ако ѝ се откриеше някой по-добър начин, чрез който да обуздае удивителната сила на заклинанията, втъкани в доспехите, тя нямаше да изпитва голямо съжаление, отървавайки се от Норек. Винаги имаше други глупаци, готови да откликнат на желанията ѝ.

Вещицата продължи да язди напред, следвайки указанията на кристала. Сега единственото ѝ притеснение беше, че Ксазакс може да реши да подгони своята бивша съюзница, прекъсвайки приготовленията, които извършваха заедно с Аугуст. Разбира се, това отново противоречеше на техния договор и щеше да изложи демона на огромна опасност. Не, по-вероятно бе адската богомолка да я остави на

спокойствие засега, изпитвайки задоволство от по-голямата награда. По-късно Ксазакс несъмнено щеше да потърси начин, по който да скъса връзката между тях... заедно с крайниците и главата на вещицата.

Но тогава щеше да е твърде късно. В най-скоро време Галеона възнамеряваше да се погрижи не тя, а демонът да бъде накъсан на парченца. Вероятно щеше да накара Норек да ѝ донесе главата на противното насекомо като трофей, с който да постави началото на новата си колекция, която да замести изоставената тази нощ.

Тя се огледа в търсене на някаква следа от своята плячка. За да намали риска от нощната езда, вещицата бе направила магия, с която бе усилила и своето зрение, и това на коня. Сега животното само си избираше пътя и дотук се бе справило успешно с избягването на всички опасности на пустинята. Това даваше на магьосницата възможност да се съсредоточи върху издирването на войника.

Кристалът заблестя по-силно. Тя дръпна юздите на коня и се загледа в неясните очертания на нисък скалист хълм в далечината. Пътят ѝ я водеше право към него. Галеона се надигна върху стремената и се огледа за някое друго подходящо място, но не откри такова. Като опитен ветеран мъжът явно бе проявил достатъчно здрав разум и си бе намерил подходящ подслон. Ниският хребет пред нея, изглежда, беше единственият подходящ избор на много километри наоколо.

Галеона смушка нетърпеливо коня си и продължи напред. След няколко минути започна да различава очертанията на хълма по-ясно. Стори ѝ се, че забелязва една самотна фигура отляво. Да, това определено беше човек. Седеше под една издадена скала със свити колене и отпуснати върху тях ръце.

Когато вещицата наближи, мъжът скочи пъргаво на крака. Тя остана изненадана, че облечен в доспехи човек може да се движи толкова бързо. Галеона забеляза, че той се взира в мрака към нея, опитвайки се да я различи по-добре. „Не, лицето му никак не е неприятно“ — помисли си лукавата магьосница. Дори изглеждаше похубаво, отколкото тя го помнеше от срещата им на кораба. Ако се окажеше и достатъчно разумен, та да я слуша, двамата нямаше да си имат никакви проблеми. Тя нямаше да бъде принудена да му търси евентуален заместник в скоро време.

— Кой е там? — извика Норек. — Кой идва?

Тя слезе от коня си на няколко метра от него.

— Просто една уморена пътничка като теб, която не ти мисли злото. — Галеона вдигна яркия кристал, за да освети своята фигура и да му покаже благосклонната съдба, която бе огряла неговия мизерен, дребен живот. — Търся само малко топлина...

Вещицата завъртя кристала, така че светлината да падне върху нейното лице, и видя как интересът на мъжа се пробужда. Толкова по-добре. Той изглеждаше като човек, готов да бъде воден за носа само срещу няколко охотно предоставени удоволствия. Идеалната кукла на конци.

Най-неочаквано изражението му се промени и воинът се намръщи.

— Аз те познавам, нали? — Той се приближи, извисявайки се над нея. — Искам да видя лицето ти отново.

— Разбира се. — Галеона пак вдигна кристала високо.

— Светлината не е достатъчна — измърмори Норек. — Трябва ми повече.

Той вдигна лявата си ръка и в свивката на металната му ръкавица неочаквано се появи малко огнено кълбо, което беше стократно по-ярко от кристала.

Галеона не можа да се сдържи и ахна. Тя бе очаквала да срещне глупак, някакъв прост войник, който не разбира нищо от магии. А той бе призовал пламъка без никакви усилия — постижение, което не беше по силите на много от начинаещите магьосници.

— Така е по-добре. Но аз наистина те познавам! Спомням си твоето лице... от „Хоксфайър“! — Той кимна, доволен от себе си. — Сънувах те преди около седмица!

Галеона все още не се беше съвзела напълно, но успя да скалъпи някакъв бърз отговор:

— И аз те сънувах по същото време! Сънувах смел воин, шампион, който може да ме защити от злото, което ме преследва!

Точно както се бе надявала, омайният ѝ глас и жалостивите слова оказаха незабавно въздействие върху мъжа пред нея. Подозренията му не се разсеяха напълно, но в изражението му сега се четеше състрадание... и гордост, че в негово лице тя вижда своя бъдещ закрилник. Вещицата се приближи плътно до Норек, гледайки го

изкусително изпод полупритворените си клепачи. Не се съмняваше, че вече го бе съблазнила.

— Ти си в опасност? — На лицето му се появи покровителствено изражение. Той погледна зад Галеона, сякаш очакваше да види банда злодеи, които я преследват.

— Успях да избягам, но несъмнено ме търсят. Аз... вчера те сънувах още веднъж и знаех, че си наблизо и че ме чакаш, за да ме спасиш. — Галеона положи ръка върху нагръдника му и се наклони напред. Сочните ѝ устни спряха едва на няколко сантиметра от неговите.

Но той не налага съблазнителната стръв, а вместо това се замисли над някаква друга тема.

— Ти си магьосница — каза най-накрая Норек. — Как се казваш?

— Галеона. А сънищата ми разкриха, че моят рицар се нарича Норек.

— Да. — Войникът се усмихна на титлата, с която тя го бе окичила току-що. — Могъща магьосница ли си?

Вещицата плъзна ръка по гърдите му.

— Имам известни таланти в тази, а и в други области.

— Една магьосница би ми свършила работа — промълви той сякаш на себе си. — Преди време исках някой да ми помогне да се оправя с тази броня, но сега това няма никакво значение. Вече размислих и знам какво трябва да направя, преди да продължа напред.

Галеона почти не му обръщаше внимание, защото вече планираше следващите си ходове. Норек определено не звучеше като простоватия мъж, когото си бе представяла, но поне бе приел присърце нейната история и се беше съгласил да я вземе за своя спътница. След като научеше повече за него, Галеона щеше да има възможност да засили тази връзка. Мъжът определено беше податлив към нейния чар. Не след дълго вещицата щеше окончателно да го оплете в паяжините си.

Разбира се, задачата ѝ щеше да се улесни значително, ако успееше да помогне на Норек да реши своите проблеми. Трябваше да го убеди какъв ценен съюзник може да му бъде. Не ѝ стана напълно ясно какво иска да направи той с бронята, но все пак тя можеше да го улесни в изпълнението на другите му планове, каквито и да бяха те.

— Разбира се, че ще ти помогна с всичко, с което мога, рицарю мой! В замяна искам да те помоля единствено да ме защитаваш от онези, които желаят да ме наранят. — Тя извърна поглед към пустинята за кратко. — Те са могъщи и имат тъмни сили на свое разположение.

Галеона искаше да провери доколко уверен се чувства той в мощта, която бе овладял наскоро. Но въпреки това тя остана изненадана, когато Норек просто сви рамене и отвърна съвсем небрежно:

— Воини, магии, демони... не се страхувам от тях. И косъм няма да падне от главата ти, докато си под моята закрила.

— Благодаря ти... — прошепна тя, надигна се на пръсти и го целуна по устните.

Норек се отдръпна, но не от отвращение, а защото бе погълнат от своите разсъждения.

— Дълго мислих за това — съобщи най-накрая ветеранът. — Вече знам защо се озовах на това място. Тя трябва да е някъде наблизо. Все още се опитва да остане скрита, и при това успешно... — Той отново сведе поглед към нея и нещо в очите му внезапно притесни Галеона. — Но може би ти ще успееш да я откриеш! В края на краищата нали ме намери всред цялата тази пустиня. Вероятно ще се справиш там, където Дрогнан се провали!

— Ще направя каквото мога — отвърна тъмнокожата заклинателка. Глождеше я любопитство какво бе обсебило цялото му внимание. Може би щеше да се окаже нещо ценно и за нея. — Какво търсим?

Той сякаш се изненада от нейната недосетливост.

— Гробницата на Хоразон, разбира се! — Докато говореше, нещо в чертите му се промени. Това накара Галеона да се вгледа по-внимателно. Пред нея сякаш изникна едно ново лице, което тя не можеше да разпознае. — Гробницата на моя брат.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Под Лут Голейн съществуваше цял един свят.

Или поне така ѝ се струваше на Кара Найтшадоу. Лабиринтът беше почти толкова голям, колкото величественият град отгоре. Загадъчният мъж, в когото тя бе разпознала невъзможно стария Хоразон, я бе водил дълго през обърканите коридори, преминавайки от един към друг, после към трети и така нататък, докато накрая за некромантката бе станало невъзможно да запомня пътя, по който бяха минали. Бяха се изкачвали и слизали по стълби, бяха минавали през много врати — и широки, и тесни, бяха прекосявали зали с най-различен размер и обзавеждане. Най-накрая Хоразон я бе довел в тази добре осветена стая с красиви мебели и я бе оставил да поспи.

Кара дори не си спомняше как се бе озовала в мекото легло, но когато се събуди, видя, че се намира под широк балдахин, извезан със заплетени шарки. Най-великолепната спалня, в която бе попадала преди това, беше каютата на борда на „Кингс Шийлд“, но това помещение определено засенчваше покоите, предоставени ѝ от капитан Джеронан. Най-любопитното бе, че изисканите мебели, които очевидно принадлежаха на една отминала епоха, изглеждаха като направени предишния ден. Огромното дървено легло беше идеално полирано, чаршафите бяха чисти и изгладени, а мраморният под беше безупречен. Същото се отнасяше и за раклата до леглото и стола в далечния ъгъл. По стените висяха изящни гоблени в характерен визджерейски стил, върху които изкусният майстор бе извезал прекрасни картини, изобразяващи различни фантастични създания. Ако не беше фактът, че понастоящем тя бе затворничка на един умопобъркан и потенциално опасен човек, магьосницата наистина би могла да се почувства комфортно тук.

Обаче тя не смееше да остава повече на това място. Макар че легендите винаги описваха Хоразон като по-добрия от двамата братя, той все пак си оставаше същият амбициозен визджереец, който някога бе призовавал демони за своя собствена изгода. Освен това явно беше

изгубил разсъдъка си през вековете. Кара се чудеше как изобщо бе възможно той да преживее толкова дълго време. Единствените способности за изкуствено удължаване на живота, за които беше чела, винаги включваха призоваването на неземни сили, които да помогнат за правене на заклинанията. Дали Хоразон не се беше обърнал отново към демоните, въпреки постоянното си мърморене срещу злото по света? Това би обяснило настоящото му състояние и даваше на некромантката още по-основателна причина да побърза с намирането на изход, преди той да се завърнал.

Тъй като беше спала напълно облечена, угрижената магьосница се измъкна от леглото и веднага се отпрати към вратата. Нямаше смисъл да проверява дали Хоразон не бе направил някакво заклинание, което да я охранява. Със сигурност нямаше да може да усети нищо, защото вътрешността на цялото убежище излъчваше толкова умопомрачителни магически енергии, че бе чудно защо присъствието му още не беше усетено от всеки заклинател на стотици километри околоръст. А може би точно магиите бяха причината за запазването на тайната. Ако поне частица от мощта им бе насочена към прикриването на владенията на Хоразон, дори и най-великият заклинател на света да стоеше на прага му, пак нямаше да забележи чудесата под своите крака.

Твърдо решена да поеме риска, Кара завъртя дръжката, но откри, че вратата не помръдва. Опита още няколко пъти, но със същия отчайващ резултат.

Изобщо не се изненада, че е заключена, но въпреки това фактът я разгневи изключително много. Откакто беше започнал този поход, тя нееднократно бе попадала в капани и вече се чудеше дали лошият ѝ късмет ще я напусне някога.

Разбира се, засега не смяташе да се предава. Отново докосна дръжката и произнесе магия за отключване. Това бе незначително заклинание, измислено първоначално от визджерейците, но последователите на Ратма го бяха намерили за едно от малкото полезни неща, сътворени от конкурентния орден. Кара бе почти убедена, че магията няма да проработи, но засега не можеше да измисли друг начин за измъкване от стаята, който да не изисква заклинание толкова мощно, че да събори и тавана върху нея.

За нейна изненада ключалката изщрака.

Изумена от неочаквания си успех, Кара едва не се втурна навън тичешком. Вместо това тя пое дълбоко дъх, бавно откряна вратата на няколко сантиметра и внимателно огледа коридора. Не забеляза никакъв признак за опасност и тихо пристъпи навън. Огледа се в двете посоки, опитвайки се да си спомни откъде беше дошла предния ден. След кратък размисъл Кара се обърна надясно и се затича.

Коридорът завършваше със стълбище, водещо нагоре. Това бе обнадеждаващ знак. Ядосаната магьосница започна да изкачва стъпалата на бегом, уверена, че ако продължава да се движи в същата посока, рано или късно ще открие изхода.

Два етажа по-нагоре стълбището преминаваше в широк коридор. Некромантката се огледа, увери се, че Хоразон не се вижда никъде и започна да се промъква през къртияния проход.

Обстановката тук изглеждаше аскетична и в пълен контраст с пищно декорираната стая, където беше спала. Монотонността на голите каменни стени само на места бе нарушавана от някоя и друга врата.

Обаче най-неизменното нещо около нея беше странната жълта светлина, чийто източник така и не бе открила. Сякаш сиянието се разнасяше едновременно отвсякъде. Наоколо не се виждаха нито факли, нито стойки за тях.

Докато вървеше забързано напред, Кара се изкушаваше да провери дали някоя от вратите случайно не е отключена, но знаеше, че е наложително да намери изход от това място възможно най-бързо. Всяко забавяне внасяше допълнителен риск Хоразон да открие нейното бягство. Заклинателката изпитваше силно желание да научи повече за откачения магьосник и неговото убежище, но предпочиташе това да стане при по-безопасни условия, а най-добре — от книгите.

Точно пред нея коридорът внезапно свиваше надясно. Кара ускори крачка, надявайки се, че промяната в посоката означава, че бе открила пътя за навън. Отчаяната магьосница зави бързо зад ъгъла, молейки се в края на тунела да има ново стълбище или — още по-добре — там да се намира изходът.

Вместо това тя се озова пред солидна стена.

Тунелът просто свършваше едва няколко метра, след като бе започнал. Некромантката положи дланите си върху стената, проверявайки дали това не е магия за илюзии или пък фалшива стена.

За съжаление преградата пред нея беше точно толкова солидна и непреодолима, колкото изглеждаше, макар Кара да не намираще основателна причина за съществуването ѝ.

Магьосницата пристъпи отново зад ъгъла и огледа коридора, по който бе дошла. Преди да се върне при стълбището, реши за всеки случай да провери вратите. Все пак имаше известна надежда зад тях да се крие пътят, извеждащ от владението на Хоразон.

Отиде при първата врата ѝ я отвори предпазливо. При късмета, който я съпътстваше напоследък, Кара се страхуваше, че изборът ѝ ще я отведе право в личните покои на древния визджереец.

Пред нея имаше дълъг криволичещ коридор.

— Такъв ли бил номерът? — промърмори тя на себе си. Очевидно, за да премине през този лабиринт, тя трябваше да намери правилните врати, а не да следва коридорите. Само нейният ненормален домакин би могъл да проектира подземното си леговище по такъв невероятен начин!

Кара Найтшадоу нетърпеливо забърза по скрития коридор, без дори да си направи труда да затвори вратата след себе си. Тя бе убедена, че някъде в края му ще открие изхода към старата сграда или някакъв друг таен проход към Лут Голейн.

Но вместо това, некромантката се озова пред поредната врата.

Не видя никакви странични проходи, никакви тайни тунели — само тази врата. Нямахше друг избор, освен да я отвори. Все пак предвид изминатото разстояние Кара се надяваше, че ще попадне в някакво преддверие или в друга зала. Приличащите на лабиринт коридори все някъде трябваше да свършват.

Пред нея се разкри още един проход.

Фактът, че той бе досущ като широкия тунел с каменни стени, който Кара бе оставила зад гърба си, не я притесни ни най-малко. В края на краищата един и същи човек бе направил целия план и бе нормално интериорът да е сходен.

И тогава тя видя отворената врата на няколко метра вдясно от себе си.

Силно обезпокоена, изморената магьосница отиде до нея. Надникна вътре, надявайки се, че подозрението ѝ ще се окаже погрешно.

Пред нея се разкри същият криволичещ коридор, по който бе минала току-що.

— Траг'Оул, изведи ме от тази лудост! — Какъв бе смисълът от проход, чийто изход е на няколко стъпки от входа?

Кара примигна, когато я осени следващото ѝ прозрение. Вратата, през която бе влязла, и другата, през която се бе върнала, се намираха на противоположните стени на каменния тунел. Как бе възможно да е направила такъв кръг? Двата коридора би трябвало да се пресичат поне на още едно място!

Без да се колебае повече, магьосницата се насочи към следващата неотворена врата. Ако и тя водеше обратно на същото място, Кара щеше да започне да пищи!

За облекчение на некромантката зад нея имаше голямо помещение, в което две широки стълбища с парапети ограждаха висока двукрила порта, излята от бронз, украсена със сложни драконови мотиви. Прекрасен мраморен под покриваше цялата зала, а по каменните стени висяха още от чудесните гоблени.

Кара пристъпи вътре, обмисляйки накъде да тръгне. Вратата беше по-близо, но стълбищата също изкушаваха некромантката — може би някое от тях водеше до изход над земята.

Приглушен звук отгоре привлече вниманието на магьосницата, тя вдигна глава... и остана със зяпнала уста при гледката, разкрила се пред нейните очи.

Високо над нея Хоразон се бе разположил удобно в един стол. Белокосият магьосник си мърмореше нещо под носа, докато се хранеше край дълга маса. Шумът, който бе стреснал некромантката, бе предизвикан от потракването на приборите му в една пищно украсена златна чиния, отрупана с огромни късове печено месо. Дори от такова голямо разстояние Кара можеше да надуши апетитното им ухание. Пред смаяния ѝ поглед възрастният визджереец посегна към един бокал с вино и отпи дълга глътка, без да разлее нито капка. Този подвиг вече я изуми окончателно. И то не защото смяташе, че откаченият магьосник не може да притежава най-елементарни обноски по време на хранене, а защото през цялото време той стоеше с главата надолу, стъпил здраво върху тавана.

Всъщност цялата обстановка беше обърната наопаки и все пак нищо не падаше върху Кара. Столът, масата, чиниите с месо, дори

дългата брада на Хоразон — всичко това отказваше да се подчини на основните природни закони. Оглеждайки удивено тавана, черната магьосница забеляза, че по него има дори врати и стълбища, също така обърнати в съответствие с положението на визджерееца. Ако не бяха Хоразон и масата с богатия му обяд, тя би си помислила, че гледа към огледален образ на залата под нея.

Продължавайки да пие, Хоразон вдигна глава нагоре — или по-скоро надолу — и най-накрая зърна изумената млада жена.

— Идвай! — извика ѝ той. — Закъсняваш! Не обичам да чакам някого!

Уплашена, че той може да използва невъобразимата си сила, за да я привлече към тавана и по този начин да унищожи всичките ѝ надежди за бягство, Кара се затича през залата към големите бронзови врати. Трябваше да избяга някъде далеч от обсега му! Трябваше!

С един последен поглед към своя тъмничар заклинателката отвори със замах едното крило и влетя през портата. Само ако успееше да се задържи по-далеч от него...

— А, добре! Сядай тук!

Хоразон я гледаше от другия край на дълга, пищна трапеза, абсолютно еднаква с онази, край която Кара го бе видяла да седи преди малко. Единствената разлика бе, че този път масата се намираще не на тавана, а там, където ѝ беше мястото — на пода, в средата на залата, в която магьосницата бе влязла току-що. Пред него бе натрупана същата на вид храна, дори бокалът с вино изглеждаше непроменен. А зад гърба на Хоразон имаше врати и стълбища, досущ като онези, които магьосницата бе видяла над себе си само преди миг.

Кара не можа да се сдържи и вдигна глава.

Пред погледа ѝ се разкри мраморен таван и още врати, обърнати на обратно. Едната от тях бе бронзова и голяма, а лявото ѝ крило зееше като дупка, сякаш някой го бе отворил бързешком.

— Ратма да ми е на помощ — промълви Кара.

— Сядай, момиче, сядай! — нареди ѝ Хоразон, без да обръща внимание на нейното объркване. — Време е за хапване!

Буря бе надвиснала над пустинята. Океан от черни, навъсени облаци се простираше над целия хоризонт навсякъде, докъдето

стигаше погледът на Аугуст Малеволин. Зората беше настъпила отдавна, но денят бе мрачен, сякаш беше привечер. Някои биха сметнали това застрашително небе за лоша поличба, но генералът виждаше в него знак, че неговото време е настъпило, че е дошъл съдбовният му ден. Отпред лежеше Лут Голейн, където се криеше глупакът, присвоил си славната броня... славната броня на генерала.

Ксазакс го бе уверил, че непознатият е там. Пък и къде другаде би могъл да отиде? Ветровете бяха силни и гарантираха, че нито един кораб няма да напусне пристанището в този ден. Глупакът трябваше да е в града все още.

Генералът оглеждаше своята цел от върха на една висока дюна. Отзад, напълно скрит от очите на врага, демоничният легион търпеливо очакваше своите заповеди. Зловещите създания все още носеха обвивките на неговите мъже, които бяха дали живота си, за да направят възможно прехвърлянето от ада в света на смъртните. Такава бе цената, платена за направата на черната магия, използвана от командира.

Тези размисли въобще не трогваха Малеволин. По-късно демоните можеха да се отърват от тленните черупки, но засега за него беше по-добре, ако враговете смятаха, че малката му армия е съставена единствено от хора. По този начин командирите в Лут Голейн щяха да си останат самоуверени и високомерни. Най-вероятната им тактика щеше да бъде фронтално нападение с всички налични сили, целящо завоюването на бърза победа, но така просто щяха да станат жертви на касапницата, която Малеволин бе планирал.

Ксазакс застана до човека. Той най-накрая се бе завърнал след едно доста продължително отсъствие. Въпреки скорошното им познанство генералът бе забелязал една много странна особеност в неговото поведение. Сред всички демони, които бяха с него сега, Ксазакс безспорно притежаваше най-много власт, но все пак лукавото насекомо се движеше така, сякаш се страхуваше да не го забележи някой.

— Защо се спотайваш? От какво се страхуваш? — попита Малеволин, чието подозрение нарастваше. — Очакваш ли нещо, за което трябва да знам?

— Този не се страхува! — озъби се богомолката, а челюстите ѝ започнаха да щракат бясно. После, с малко по-нисък глас, демонът

добави: — Този просто е... предпазлив...

— Държиш се така, сякаш нещо те притеснява.

— Не е вярно... Заблуждаваш се.

Генералът отново си припомни реакцията на Ксазакс при споменаването на името Бейл, а също и легендата, че гробницата на господаря на ада се намирала под Лут Голейн. Нима в тази абсурдна история все пак се криеше някакво зрънце истина?

Накрая Малеволин реши да остави тази тема засега и отново обърна поглед към града. Там все още не подозираха какво ги очаква. Точно в този момент един конен отряд от войската на султана излизаше през главната порта, отправяйки се на утринна обиколка. Безгрижното поведение на ездачите си личеше ясно дори от това голямо разстояние — те патрулираха небрежно, с идеята, че никой не би имал дързостта да ги атакува, особено откъм пустинята. Господарите на Лут Голейн се страхуваха повече от нападение по море, но в ден като днешния шансовете за това изглеждаха незначителни.

— Ще оставим патрулът да се приближи съвсем близо — съобщи той на богомолката. — След това ще ги изколим. Искам да изпитам в битка твоите воители, преди да атакуваме самия град.

— Воините не са на този — поправи го Ксазакс. — Те са твои.

Ездачите напуснаха очертанятията на града и започнаха да кръстосват на зигзаг терена пред стените. Малеволин ги гледаше и чакаше маршрутът им да ги изведе на набеязаното от него място.

— Стрелците да се приготвят!

Редица от тела пристъпи напред. В нечовешките им очи се четеше нетърпение. Макар да носеха само обвивките на бившите войници на Малеволин, демоните по някакъв мистериозен начин бяха запазили знанията и уменията на своите жертви. Лицата, които видя Аугуст Малеволин, бяха лицата на най-точните му стрелци. Сега чудовищните същества трябваше да докажат дали бяха също толкова добри, или може би дори още по-добри.

— Изчакайте моята заповед! — нареди генералът.

Те изпънаха лъковете. Ксазакс произнесе една дума... и върховете на стрелите започнаха да пламтят.

Ездачите с шлемове, увити в тюрбани, продължиха да се приближават. Малеволин смушка коня си и излезе напред, за да бъде забелязан по-лесно от тях.

Един от защитниците го видя и извика предупредително. Целият патрул — около четиридесет конника — зави към непознатия.

— Готови! — Генералът накара коня си да направи още няколко стъпки към другите ездачи, сякаш възнамеряваше да отиде при тях. Те вече не бяха толкова небрежни и предпазливо се оглеждаха наоколо.

Най-накрая отрядът от Лут Голейн се приближи достатъчно до засадата, която бе организирал Малеволин.

— Сега!

Дори виещият вятър не можа да заглуши ужасяващия писък на полетелите стрели, нито бурята можа да отклони дъжда от смърт, изсипал се върху врага.

Първите стрели достигнаха отряда. Някои пропуснаха, други уцелиха точно. Малеволин видя как една от тях се заби право в гръдния кош на водача. Горящата стрела проби нагръдника на човека, сякаш бронята бе от хартия. По-страховитото бе, че ездачът внезапно беше обхванат от огън, лумнал от мястото на ужасната рана. Трупът падна от подплашения кон и препъна друг жребец, който се изправи на задните си крака и хвърли собствения си ездач на земята.

Друга стрела улучи един от защитниците в бедрото, но това, което иначе би било просто неприятна рана, се превърна направо в кошмар, тъй като на мястото на попадението също избухнаха пламъци. Войникът пищеше и отчаяно удряше по крака си, обхванат от неугасимия огън. Животното му изцвили уплашено и запрати злочестия човек на земята. Но пламъците не угаснаха дори тогава и бързо обхванаха цялата жертва.

Най-малко една трета от четиридесетте ездачи в патрулиращия отряд бяха загинали или агонизираха върху пясъка с горящи тела. Някои от конете също бяха улучени. Останалите войници едва удържаха обхванатите си от паника жребци.

С усмивка на лицето Аугуст Малеволин се обърна към своята смъртоносна орда.

— Втора и трета редица — напред!

Боеен вик, който би смразил кръвта дори на най-храбрите мъже, изригна от гърлата на призованите и накара дори генерала да трепне. Демоничните воители изскочиха иззад дюната и се хвърлиха в атака. Както и покойните бойци на Малеволин, те също нападаха под строй, но въпреки това командирът виждаше голяма разлика — движенията

им бяха по-свирепи, а в крясъците им се долавяше нечовешка страст за кръв. Надвишаваха ездачите по брой, но не с много и при нормални обстоятелства патрулт би могъл да избяга към града.

Един от конниците забеляза атакуващата група и извика нещо. Оцелелите защитници незабавно свърнаха към Лут Голейн. Все пак Малеволин нямаше намерение да ги оставя да избягат. Той погледна към стрелците и даде заповед за нова стрелба.

Този път стрелите прелетяха далеч отвъд неговите противници, точно както беше запланувано. Пред отстъпващия патрул пясъците избухнаха в пламъци. Огнена стена отрязва всякаква надежда за измъкване.

Това осигури на демоните тези няколко безценни мига, от които се нуждаеха, за да стигнат до своите врагове.

Сатанинските воители се нахвърлиха върху ездачите с оголени мечове и копия. Неколцина от мъжете паднаха бързо, набодени като игленици. Защитниците веднага отвърнаха на удара, противопоставяйки се отчаяно на своите нападатели. Един от тях дори успя да нанесе удар, който би бил смъртоносен за всеки човек, но демоничният воин не обърна никакво внимание на забоденото в тялото му острие и смъкна зашеметения войник от коня му.

Офицерът, предвождащ патрула, се опита да организира по-добре съпротивата, но двама от демоните го повалиха на земята. Захвърляйки оръжията си, те откъснаха бронята от неговото тяло и после забиха нокти в плътта под нея.

— Те са... много ентузиазирани — отбеляза Ксазакс с известно задоволство.

— Стига само да не забравят какво им наредих сутринта.

— Няма да го забравят.

Един от малцината оцелели направи отчаян опит да избяга към Лут Голейн. Някакъв демон го докопа за крака и щеше да го смъкне от коня, но друг го хвана за ръката, откопча пръстите му от крайника на злочестия ездач и позволи на човека да се измъкне.

— Видя ли? Този ти обеща, че те ще се подчиняват на заповедите ти безпрекословно, военачалнико.

— Тогава ще продължим нататък веднага щом те се справят с всички оцелели. Ти ще останеш назад, предполагам?

— Засега, военачалнико. — Ксазакс, който нямаше човешка обвивка, бе изтъкнал, че ще е прекалено издайническа гледка при тази първа битка и затова бе предложил да остане в тила. Демонът бе признал, че не може да създаде достатъчно добра илюзия за човешко тяло при дневна светлина, както това му се удава през нощта. Всъщност, ако по време на първата им среща генералът бил огледал по-внимателно неговото обгърнато в мрак лице, той щял да забележи, че по него изобщо липсват човешки черти.

В обяснението на богомолката имаше няколко непълноти, за които трябваше да си поприказват по-късно, но генералът знаеше, че подобен разговор може да почака. Бронята го зовеше и той просто трябваше да превземе града, за да я получи.

През това време клането на патрула приближаваше към своя край. Редиците на защитниците се топяха с всяка изминала секунда. Истинската природа на войската на Малеволин излезе на бял свят, докато демоните разкъсваха войниците с голи ръце, напоявайки пясъка с кръвта им.

Междувременно самотният беглец вече бе стигнал до портите на Лут Голейн. Зад стените прозвучаха рогове и предупредиха всички жители за предстоящото нападение.

— Добре! Нека им позволим да ни видят! — Генералът вдигна ръка високо във въздуха... и в нея се появи пламтящият абаносов меч, който бе използвал срещу демоните скарабеи. — Ходом марш!

Гръмотевици тътнеха и светкавици проблясваха, докато цялата армия на Малеволин излизаше от своето укритие. Пред нея участниците в предишното нападение отново формираха своя строй, макар че този път редиците им не бяха толкова стегнати. Възбудени от кървавия пир, демоните бяха позабравили някои от навиците на откраднатите човешки тела. Все пак, докато се подчиняваха дословно на неговите команди, генералът бе склонен да им прощава такива малки прегрешения.

Виещият вятър развяваше плаща на Малеволин. Той намести шлема си и наклони леко глава надолу, за да се предпази от вдигналия се във въздуха пясък. До този момент от небето не бе паднала нито една капка дъжд, но той не би се спрял, дори да рукнеше порой.

Простолюдието зад стените сигурно вече бе обхванато от паника. Но вероятно тъкмо в този момент командващите офицери на

противника оглеждаха напредващата му армия, преценявайки, че въпреки пълното изстребване на патрула, тя не е достатъчно голяма, за да представлява сериозна заплаха за града. Те щяха да изберат един от двата възможни варианта — да защитават стените или да изпратят навън цялата си сила, търсейки отмъщение за ужасяващата касапница, за която им бе разказал оцелелият войник.

Познавайки отлично човешката природа, Аугуст Малеволин залагаше на това, че те щяха да предпочетат второто.

— Строй се в две редици!

Адската орда се разпръсна и бързо оформи две впечатляващо дълги редици.

На командирите в Лут Голейн би трябвало да им е пределно ясно, че нашествениците се опитваха да направят войската си повнушителна. Най-вероятно щяха да си помислят, че нападателите им са пълни глупаци, щом опитват един толкова елементарен номер.

Бранителите на Лут Голейн щяха да изчакат, за да видят дали зад първата армия няма да се появи и втора. В зависимост от това, в каква близост до стените щяха да се осмелят да дойдат атакуващите, командващите офицери щяха да преценят дали си струва риска да смажат първата вълна и да се оттеглят обратно вътре, преди да са дошли евентуалните подкрепления.

На отделни места демоните започнаха да нарушават стройните си редици, но като цяло се държаха както подобава. Техният нов военачалник им бе обещал много кръв и много кланета и това ги държеше под контрол. Освен това бяха получили една много важна заповед — веднага щом превземеха крепостните стени, трябваше да му намерят и доведат човека, облечен в кървавочервена броня.

С всички останали можеха да правят каквото пожелаят.

Когато войската на генерал Малеволин стигна по средата на пътя между обезобразените трупове на злочестия патрул и градските порти, на бойниците внезапно изникна дълга редица от мъже с тюрбани, с лъкове в ръце. Невероятно бързо те пуснаха във въздуха цял порой от стрели, които се насочиха към първата линия на нападателите, описвайки идеална дъга.

Някои от бранителите бяха забелязали генерала и се прицелваха в него. Но когато стрелите им се приближаваха към Малеволин, около тях избухваше кратък проблясък и ги унищожаваше още преди да са

успели да го засегнат. Няколко дузини изчезнаха по този начин, защото мъжете на стената очевидно бяха твърдо решени да убият вражеския водач, колкото се може по-бързо.

Обаче воините около него не бяха защитени по същия начин. Бойците му падаха един след друг със стрели, стърчащи от телата и главите им. Смъртоносният порой порази всички от първата редица и мнозина от втората, видимо покосявайки поне половината армия на завоевателя.

Светкавици се гонеха в небето над Лут Голейн, сякаш за да отбележат началото на следващата фаза на предвиденото от защитниците отмъщение. Портите се отвориха и срещу останките от кръвожадните нашественици се понесе цял легион от закоравели, непоколебими ветерани, напредващи в идеален боен строй. Воините с тюрбани се разгърнаха в няколко редици не само по-дълги от тези на Малеволин, но и значително по-плътни.

Както бе предположил генералът, неговите противници не се бяха задоволили със защита от бойниците. Те искаха да го накарат да си плати за изклония патрул и същевременно желяеха да спечелят известна слава.

— Глупаци — измърмори той, опитвайки се с всички сили да потисне своята усмивка. — Прибързани глупаци!

Генерал Малеволин не направи никакъв опит за отстъпление. При една нормална битка това би му струвало дори още по-скъпо, отколкото ако беше заповядал самоубийствена фронтална атака. Неговите хора поне можеха да загинат със съзнанието, че са отнесли част от враговете със себе си.

Най-вероятно командирите от Лут Голейн мислеха по този начин, но не и Малеволин. И когато враждуващите страни застанаха лице в лице, той даде сигнал на един от малкото оцелели воители близо до него, който държеше боен рог в ръце.

Боецът от ада вдигна рога до своите устни и го наду. Над цялото бойно поле се разнесе погребален вой.

Мъртвите войници на генерала се надигнаха от пясъците.

Демоните на Аугуст Малеволин се хвърлиха напред, без да обръщат внимание на своите рани. Тела със стърчащи от гърлата или очите стрели посрещнаха зашеметените защитници. Някои от бранителите нададоха ужасени писъци и се опитаха да отстъпят назад.

Редиците им забавиха крачка и взеха да се колебаят, когато все повече мъже започнаха да осъзнават ужасяващата гледка пред своите очи.

С глас, който заглуши дори гръмотевиците, Малеволин изрева:
— Избийте ги! Изколете ги всичките!

Демоните отвърнаха с викове и се нахвърлиха върху превъзхождащите ги по брой, но все пак простосмъртни противници.

Нахлуха в редиците на хората и с адска сила започнаха да късат крайниците и дори главите на всеки, който им се изпречваше на пътя.

Всички бранители на Лут Голейн, които се намираха в предните редици, загинаха по ужасяващ начин — някои бяха нарязани на парченца с мечове, а други бяха разкъсани с голи ръце, докато писъците им огласяха бойното поле. Мечовете и копията почти не успяваха да засегнат демоничните воители на генерала. Само от време на време се случваше да загине по някой от тях. Но въпреки тези незначителни загуби, везните определено започнаха да се накланят в неочаквана от защитниците посока.

Техните тела се трупаха на купчини, докато онези отзад, които все още не бяха осъзнали страховитата истина, изтласкваха своите другари право в непрощаващите лапи на смъртта.

Зад стените прозвуча рог и отново дъжд от стрели полетя към нашествениците. За съжаление този път те не им нанесоха почти никакви вреди и дори допринесоха за загиването на още защитници, немалка част от които сега падаха покосени от ръцете на собствените си другари. Рогът свири отбой почти незабавно, но смъртоносната вълна вече беше взела много жертви.

Рамо до рамо с демоните самият Малеволин се биеше като обладан от зъл дух — достоен командир на своя адски легион. Абаносовият меч сечеше като кървава коса неговите противници, без да бъде забавен нито от броня, нито от кокали. Скоро дори чудовищната му орда се отдръпна встрани, защото ожесточението на генерала бе започнало да надвишава тяхното. Черната му броня беше изцапана от глава до пети в кървавочервено, но това само го подтикваше към още по-жестоки и брутални действия.

Земята около него внезапно избухна. Конят му падна и умря на място. Изваждайки по-голям късмет, Малеволин отхвъркна на няколко метра встрани. Експлозията, която би убила някой обикновен човек, само го зашемети за няколко секунди.

Той се надигна и погледна към стените, където видя двама визджерейци, които явно също служеха на младия султан. Генералът бе очаквал Лут Голейн да хвърли и магьосници срещу него, но толкова се бе увлякъл в клането, че бе забравил за това.

Облада го ярост, каквато не бе изпитвал никога през живота си. Той си спомни за Визджун, спомни си как го бяха подмамили Хоразон и останалите, как бяха вкарали демоничната, му орда право в капана...

— Не и този път! — Аугуст Малеволин вдигна юмрук нагоре и извика думи, които не бе знаел дотогава. Небесата над него сякаш бяха готови да се продънят.

Свиреп вятър удари мястото, където стояха двамата магьосници. Гледащите към тях видяха как двамата излетяха във въздуха, като махаха безпомощно с ръце, опитвайки се да направят някаква безуспешна контрамагия.

Военачалникът свали рязко юмрука си.

С диви писъци двамата визджерейци полетяха към земята, сякаш изстреляни от катапулт.

Дори демоните се спряха, изумени от ужасяващата сила, с която двамата се блъснаха в земята. Самият Малеволин гледаше с огромно задоволство, защото бе направил първата крачка към отмъщението за своята загуба при Визджун. Изобщо не му правеше впечатление, че собствените му спомени дотолкова се бяха смесили с тези на Бартук, че той вече не можеше да различи едните от другите. Можеше да има само един Кървав военачалник... и той стоеше пред портите на този треперещ от страх град.

Хвърляйки поглед към оредяващите защитници, генералът забеляза някакъв офицер с висок ранг, над когото се беше надвесил един зловещ демон в черна броня, принудил вражеския командир да падне на колене.

Генерал Малеволин не се поколеба нито за миг, призова магическия меч и го забодя в гърба на изуменото чудовище. Демонът изпищя, а тялото под черната му броня се съсухри, докато от него не остана друго, освен тънък пергаментов слой изсушена кожа, опъната върху костите. От трупа се разнесе струйка зловонен зелен пушек, който се разсея от вятъра.

Малеволин прекрачи останките безгрижно. Знаеше, че дори да му бе заповядал, демонът нямаше да спре навреме, а и загубата на

един от неговите подчинени не означаваше почти нищо за генерала. Скоро той щеше да притежава способността да призовава всички чудовища на ада.

Обърна се към офицера, когото току-що бе спасил. Замаяният мъж се опита да се бие с него, но с едно движение на ръката Малеволин небрежно отклони оръжието му и то отлетя настрани, забивайки се право в гърлото на един от останалите защитници.

Стисна злочестия човек за гърлото и го вдигна във въздуха.

— Изслушай ме и може би ще оцелееш, глупако!

— Спокойно... можеш да... ме убиеш още сега...

Малеволин затегна хватката си и продължи да стиска, докато офицерът не започна да се дави. Най-накрая отпусна леко пръсти и позволи на мъжа да диша отново.

— Твоят живот... и животът на всеки в Лут Голейн са в мои ръце! Само едно нещо може да ви спаси!

— Какво? — изпъшка неговият пленник, изведнъж станал доста по-благоразумен.

— В града ви има един чужденец! Мъж, облечен в броня с цвят на кръв! Кръв, подобна на онази, която ще продължи да тече във вените ти, ако реша да те пощадя! Доведи ми този човек! Изведи го през портите и го изпрати при мен!

Буквално можеше да види как офицерът осмисля отправеното му предложение.

— И ти... ти ще сложиш край на тази битка?

— Да, ще сложа край на битката, когато получа своята плячка... Но няма да има мир за Лут Голейн, докато не видя този мъж! Помисли добре, защото вече разбираш, че стените няма да ви помогнат срещу мен!

На офицера не му отне много време да вземе своето решение.

— Добре! Добре, ще го направя!

— Върви тогава! — Генерал Малеволин презрително блъсна мъжа назад и с махване на ръката отпрати двама от демоничните си войници, които бяха готови да го посекаат намясто. После каза на противниковия командир: — Свири отбой! Всеки, който мине през портите, ще остане невредим! Всеки, който не успее да те последва достатъчно бързо, ще се превърне в храна за лешоядите! Това е всичко, с което те дарявам... бъди благодарен и за него!

Офицерът се затича, препъвайки се в посока към града. Малеволин го видя да дава сигнал на някого върху стените. Няколко секунди по-късно един от бойните рогове на града нададе жалостив вой.

Пред Аугуст Малеволин застана облечена в метал фигура, с очи, чийто цвят съответстваше на кръвта върху бронята на генерала. Лицето някога бе принадлежало на адютанта Зако.

— Да ги оставим ли да избягат, военачалнико?

— Разбира се, че не! Продължавайте да ги колите! Не трябва да оцелее никой от онези, които не успеят да стигнат навреме до портите! Но не докосвайте хората, които го направят! Също така не искам никой от вас да влиза в града! — Той погледна към вражеския командир, който не си бе направил труда да изчака своите хора. — И се постарай този да оцелее! Той има много да им разказва!

— Слушам, военачалнико. — Демонът в тялото на Зако се поклони веднъж, но след това се поколеба. — Да не влизаме в града? Да не докосваме Лут Голейн?

— Аз искам бронята! Ще ги тормозим, ще направим каквото можем, за да унищожим защитата им, но докато не получа бронята и главата на онзи, който се осмелява да я държи далеч от мен, градът не трябва да бъде докосван! — Генерал Малеволин, не, Кървавия военачалник Малеволин се усмихна зловещо. — Обещах им да сложа край на битката. Обещах им, че за Лут Голейн няма да има мир, докато не получа бронята. И когато тя попадне в ръцете ми, аз ще им дам точно това, което им обещах. Окончателният край на битката... и мирът на гроба!

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Какъв е този шум? — попита Норек Визаран, вдигайки очи от символа, който бе начертал върху пясъка.

Застанала точно до него, Галеона поклати глава.

— Аз чувам само гръмотевиците, рицарю мой.

Той се изправи и отново се заслуша.

— Звучи като битка и идва откъм града.

— Вероятно има някакво празненство. Сигурно е рожденият ден на султана.

Норек се намръщи, защото бе станал подозрителен към непрестанното ѝ отричане на онова, което той различаваше ясно. Неговите спомени и тези на Бартук се бяха смесили и той вече не можеше да ги различи, но сега и едните, и другите му подсказваха, че беше чул правилно. Дрънчене на метал, викове... всичко това говореше за насилие, за кръвопролитие.

Една част от него се изкушаваше да се включи в битката.

Не, сега той имаше по-важна задача. Гробницата на Хоразон, която чаровната вещица наричаше тайното убежище, трябваше да се намира някъде съвсем наблизко, може би точно под пясъка, върху който беше стъпил.

Приклекна отново, без да обръща внимание на облекчения поглед, който му хвърли Галеона. Нещо в символа, който бе нарисувал — обърнат надолу триъгълник с кръгове около всеки връх и три полумесеца отстрани, — не му изглеждаше вярно. Това, че изобщо не би трябвало да знае такива сложни заклинания, вече никак не го притесняваше.

— Какво липсва?

Вещицата се поколеба.

— Има две възможности. Ако търсиш човек, ти трябва пентаграма в средата на триъгълника. А ако търсиш някое място, имаш нужда от по-голяма пентаграма, ограждаща всичко останало.

Нейните думи му звучаха напълно логично. Норек се наруга, задето бе забравил нещо толкова просто. Да, все пак имаше някаква полза от Галеона.

Но въпреки че магическите ѝ умения увеличаваха собствените му нарастващи способности, а физическият ѝ чар съблазняваше по-първичните му инстинкти, ветеранът нито за миг не се доверяваше на своята спътница. Тя му казваше полуистини и премълчаваше много важни неща. Воинът усещаше, че я гризе амбиция. Магьосницата искаше да го използва за осъществяване на собствените си цели. Е, той възнамеряваше да направи същото. Докато му помагаше, Норек щеше да търпи лъжите ѝ. А ако в някакъв бъдещ момент се опиташе да го предаде, щеше да постъпи с нея като с всеки друг предател, при това без никакви угризения.

Една част от него продължаваше да се бори срещу това, в което се беше превърнал. Осъзнаваше, че мислите, преминали през главата му току-що, бяха в противоречие с всичко, в което бе вярвал през по-голямата част от живота си. И все пак сега му изглеждаше толкова лесно да се примири с тях.

Ветеранът се съсредоточи отново върху своята задача. Трябваше да намери гробницата на Хоразон, макар че все още не му беше ясно защо иска да отиде там. Може би, когато откриеше нейното местонахождение, той най-накрая щеше да разбере причината за този поход.

Норек огради целия символ с пентаграма, защото предпочиташе да търси убежището вместо човека. От Хоразон вероятно бе останал само скелет и това щеше да затрудни неговото откриване. Постройката представляваше по-голяма и по-отчетлива цел за магията.

— Правила ли си подобно заклинание преди?

Галеона му хвърли поглед, изпълнен с гордост.

— Разбира се! — После магьосницата се замисли и като че ли изгуби част от своята увереност. — Обаче никога не съм зървала тайното убежище, нито притежавам частица от него.

— Това не е проблем. Аз съм го виждал.

Норек вече имаше изготвен план. Дори беше уверен, че ще съумее едновременно да концентрира съзнанието си върху образа на гробницата и да изрече думите на заклинанието, но така щеше да раздели волята си между тези две задачи, намалявайки своите шансове

за успех. Тайното убежище вече бе доказало нежеланието си да се разкрие. Дори след като бронята бе надвила Дрогнан, някаква друга сила бе отблъснала Норек от неговата цел. Подобно на гробницата на Бартук криптата на Хоразон беше съградена така, че в нея да не се прониква никак лесно. Строителите очевидно не бяха желали мястото да бъде ограбено или осквернено и затова бяха направили могъщи магии, които го защитаваха от чужд поглед.

Но ако с изричането на заклинанието се заемеше вещицата, Норек можеше да съсредоточи цялото си внимание върху образа на тяхната цел.

Той обясни плана си на Галеона, която кимна.

— Може да стане, особено ако преди това слеем съзнанията си. Разчитай на мен, рицарю мой!

Тя хвана двете ръце на Норек и му се усмихна, но този път изражението ѝ му се стори по-скоро отблъскващо, отколкото привлекателно. Отново съзря амбицията, която гореше в нейния поглед. Очевидно магьосницата искаше да покаже на ветерана колко му е необходима, с надеждата да го направи зависим от себе си. Това породя нови мрачни мисли у него. Нямаше да толерира хора, въобразяващи си подобни неща! Можеше да има само един господар и това беше Норек Визаран!

— Представи си го — промълви тя. — Представи си мястото, където искаш да отидем.

Норек извика в съзнанието си образа на гробницата такава, каквато я бе видял за първи път в съня си. Облечените в роби скелети, каменният ковчег със символа на дракона върху полумесеца. Беше уверен, че първоначалното видение е било истинското. Според него силата, която се стараяше да го задържи далече от убежището, се бе опитала да го обърка впоследствие.

Продължавайки да стиска здраво облечените в метал ръце на своя спътник, Галеона се отпусна назад със затворени очи и обърна лице към небето. Започна да изрича заклинанието, като едновременно с това се полюшваше леко в такт с думите.

Норек притвори собствените си очи, за да не се разсейва от изкусителните форми на вещицата, и се съсредоточи върху образа на вечното жилище на Хоразон. Нетърпението му започна да се засилва.

Това заклинание трябваше да проработи най-накрая! Трябваше да го пренесе в тайното убежище...

И после какво?

Не му остана време да измисли отговора на този въпрос, защото внезапно почувства, че цялото му тяло олекна, сякаш бе станал безпльтен дух. Единственото усещане за тежест идваше от ръцете му, които магьосницата продължаваше да стиска здраво.

— Незариос Аеро! — извика Галеона. — Аерона Джи! Тялото на боеца започна да пращи от енергия.

— Аерона Джи!

Разтърси го внезапното усещане, че се премества. В следващия момент краката му се приземиха върху твърд камък.

Норек Визаран отвори широко очи и започна да се озърта. Видя пред себе си покрити с паяжини стени, покрай които бяха наредени две редици от статуи с лица, сякаш отвръщащи на неговия поглед. Не можеше да си спомни имената на всички тези хора, но беше сигурен, че някога те го бяха познавали отлично, а също така бяха познавали и неговия брат Хоразон.

Не. Хоразон не беше негов брат! Защо продължаваше да бърка така?

— Успяхме! — извика Галеона, най-накрая съвзела се от унеса.

Тя се хвърли отгоре му и го целуна със страст, която трудно можеше да бъде пренебрегната, обаче Норек нямаше никакво желание да се занимава с магьосницата точно в момента.

— Да, това е мястото — отвърна той, след като най-накрая успя да отлепи ръцете ѝ от тялото си.

— Няма нещо, което да не можем да постигнем заедно — изгука тя. — Никой не може да застане на пътя ни.

Да, вещицата наистина се стремеше да затвърди техния съюз. Изкусителката явно осъзнаваше силите на заклинанията, въткани в бронята, които той най-сетне беше овладял. Ветеранът не изпитваше съмнение, че Галеона би опитала сама да облече омагьосаните доспехи, стига да ѝ се удадеше възможност за това. По този начин тя щеше да елиминира нуждата си от партньор. Да, наистина трябваше да се отърве от нея, колкото се може по-скоро.

Норек се извърна от лукавата жена и погледна към древния, потънал в паяжини коридор. Вътрешността на тайното убежище беше

обляна в жълтеникава светлина, която сякаш нямаше видим източник. Във видението си не бе забелязал това странно осветление, но след като всичко друго изглеждаше наред, ветеранът почти не обърна внимание на тази малка разлика. Неговата цел беше съвсем близо.

— Насам. — Без да чака магьосницата, ветеранът закрачи по коридора, следвайки посоката, за която бе сигурен, че води към криптата със саркофага. Галеона се затича и го настигна. Тъмнокожата жена уви ръката си около неговата, сякаш двамата бяха любовници, разхождащи се под лунната светлина. Той не се възпротиви, защото по този начин поне можеше да я държи под око.

От време на време Норек съзираше по някое познато лице сред прашасалите статуи. Със задоволство откри, че редът им съвпада с този във видението. Те не само доказваха, че бе избрал правилната посока, но и го ориентираха приблизително за оставащото разстояние. Според него последната зала бе съвсем наблизо.

И все пак... все пак нещо в статуите караше ветерана също така да изпитва и безпокойство. Макар те да приличаха на онези от неговия сън, някои дребни детайли започнаха да го притесняват. Чертите на повечето от лицата изглеждаха едва забележимо различни — тук формата на носа, там извивката на устните, другаде очертанията на челюстта. Но най-често очите бяха тези, които подчертаваха отликите във вида им. Промените не бяха големи, но бяха достатъчни, за да накарат Норек да се спре пред една статуя и да я огледа по-внимателно.

— Какво има? — прошепна Галеона, която нямаше търпение да стигнат до крайната си цел.

Лицето, което гледаше в момента, бе принадлежало на някой си Оскул — досаден магьосник със закръглена глава, който за кратко бе представлявал Хоразон пред Съвета на визджерейците. Образът му до голяма степен съвпаднаше със спомените на Норек, но очите би трябвало да бъдат по-строги, а тук скулпторът им бе придал някак сънливо изражение, което не отговаряше на вечно бдителната натура на човека. Всичко друго в статуята си беше на мястото, но този дребен детайл беше достатъчен, за да засили безпокойството на ветерана.

Обаче в съня си Норек бе прекарал съвсем кратко време в гробницата и бе видял призрачните скулптури само за миг. Каквито и различия да забелязваше сега, те по-скоро се дължаха на

некадърността на майстора, отколкото на някакви други мистериозни причини.

— Нищо — отвърна най-накрая войникът. — Да вървим.

Бяха им необходими още няколко минути, преди най-сетне да стигнат до криптата. Норек се усмихна, оглеждайки древното място. Тук всичко изглеждаше както трябва. В нишите отляво и отдясно се виждаха познатите скелетни фигури на визджерейските магьосници, които посрещнаха мълчаливо новодошлите. Широкият каменен саркофаг върху платформата отговаряше напълно на онзи от видението.

Саркофагът...

— Хоразон — прошепна ветеранът.

С нарастващо нетърпение Норек повлече Галеона към каменния ковчег. Вече бе забравил напълно ужаса, преживян на това място по време на предишното му посещение. Всичко, което искаше сега, бе да отвори саркофага. Войнът пусна вещицата и посегна към тежкия капак.

И в този момент вниманието му бе привлечено отново от символа на клана върху него. Драконът си беше абсолютно същият, но сега под него имаше огнена звезда.

Бе забелязал твърде много грешки в тази крипта, твърде много различия в детайлите. Норек отстъпи бавно назад, най-накрая започнал да осъзнава истината.

— Какво не е наред? Защо не го отвори?

Впил гневен поглед в издайническите белези, ветеранът й се озъби:

— Защото не е истинският! — Той махна с ръка към легиона от мъртви магьосници. — Мисля, че всичко това е фалшиво!

— Но това е лудост! — Галеона докосна ковчегата. — Той е не по-малко реален от мен и теб.

— Така ли? — Норек протегна ръка и както бе очаквал, в нея се появи зловещият абаносов меч. — Нека проверим точно колко е реален!

Пред изумения поглед на Галеона войникът вдигна меча високо над главата си и го стовари върху масивния саркофаг.

Острието мина през него, без да срещне никаква съпротива. Въпреки силния удар, отгоре не се появи дори най-тънка резка.

Големият камък не се раздели на две половини, нито пък се натроши. На пода не се търколиха оголените кости от скелета на Хоразон.

— Илюзия... или нещо подобно. — Той се обърна към ужасяващата тълпа, наредена покрай стените, и изгледа кръвнишки мъртъвците, сякаш те бяха виновни. — Къде е той? Къде е Хоразон?

— Може би в някой друг коридор — предположи Галеона с тон, който намекваше, че не вярва в здравия му разум точно в този момент.

— Да, може и така да е. — Без да я чака, Норек се завтече навън от криптата. Започна да се връща назад по коридора, оглеждайки се за страничен тунел или за някаква врата. Обаче той не си спомняше да е виждал подобно нещо на идване. И в двете му видения, великото тайно убежище се бе състояло единствено от този проход и от погребалната камера, свързана с него. Гробницата на Хоразон съвсем не беше огромната постройка, която някой би очаквал.

Освен ако... Освен ако мястото, където се намираха в момента, не беше създадено специално, за да обезсърчава любопитните и алчни натрапници. Може би всичко останало бе скрито още по-добре.

Разяреният войник се спря и впи поглед в статуята на един от своите — не, всъщност на Бартук — бивши врагове. Брадатият мъж му се усмихваше подигравателно.

Решението на проблема изникна в главата му. Той отново вдигна черния меч.

— Сега пък какво си намислил? — озъби му се Галеона, чието търпение вече бе започнало да се изчерпва. Норек може и да владееше огромни сили, но дотук определено не я бе впечатлил с лутането си в кръг.

— Щом като няма тунели, аз ще си ги прокарам!

Той изгледа кръвнишки статуята, изгаряйки от желание да изтрие снизходителната усмивка от лицето ѝ. Тук беше идеалното място да започне да си пробива път. Вдигна меча, твърдо решен да отнесе подигравателната физиономия с един удар.

Но когато Норек замахна, когато само няколко жалки сантиметра деляха острието му от това да обезглави ухилената статуя, всичко наоколо започна да се разпада. Подът се надигна, стените се отдръпнаха назад, а редиците от статуи сякаш отстъпиха нерешително. Обгърналите ги паяжини се свиха и изчезнаха напълно. Появиха се стълбища, разцъфтявайки като цветя, извиха се и се усукаха в

различни посоки. Част от пода спря да се издига и вместо това пропадна рязко надолу, оставяйки двамата на ръба на бездънна пропаст. Единственото нещо, което остана неизменно при цялото това нарастващо безредие, беше всепроникващата жълтеникава светлина.

— Какво направи? — извика Галеона. — Глупак такъв! Всичко се разпада!

Норек не успя да й отговори, защото се мъчеше да се задържи на крака. Накрая падна по гръб, повлечен назад от тежката броня. Оръжието изхвърча от ръката му, избледня и изчезна. Земята се разтреса и той се изтърколи наполовина от ръба.

— Помогни ми да се измъкна! — извика Норек на магьосницата с нарастващо отчаяние. Металните му ръкавици удряха по каменния под, но не намираха нищо, за което да се хванат. Тайното убежище около него продължаваше да се преобразява без някаква забележима логика или причина, сякаш гробницата бе изпаднала в конвулсии, досущ като истински човек.

Галеона погледна към него, поколеба се, след това отмести очи надясно, където внезапно се бе оформило стълбище.

— Помогни ми, проклета да си!

Тя се подсмихна подигравателно.

— Само си губя времето с теб, както и с всички останали! Най-добре да бях разчитала само на себе си! След като ти дори не можеш да се изправиш сам, спокойно можеш да останеш тук и да пукнеш, глупако!

С един последен презрителен поглед към Норек Галеона се отправи към стълбите.

— Не! — Вътре в него се бореха за надмощие гняв и страх, каквито ветеранът никога не си бе представял, че може да изпитва.

Докато вещицата се придвижваше с мъка по пътя, който може би извеждаше в безопасност, изоставяйки Норек на произвола на съдбата, желанието му да я порази, да я накаже за нейното предателство, стана почти непреодолимо.

Норек насочи лявата си ръка към нея. Могъщите думи бяха на езика му, готови да бъдат изречени. С една кратка фраза той можеше да се отърве от вероломната жена.

— Проклятие! Няма да го направя! — Ветеранът се извърна от нея и свали ръката си. Нека да се спасява без него, щом така иска. Той

нямаше да окървави ръцете си с поредната жертва.

За съжаление бронята беше на друго мнение.

Металната ръкавица се вдигна отново, този път против неговата воля. Той се бореше да я свали надолу, но както бе ставало през по-голямата част от кошмарното му пътешествие, Норек се оказа не господарят, а оръдието. Бронята на Бартук жадуваше отмъщение за предателството на Галеона и щеше да го получи, независимо от желанията на своя гостоприемник.

Ръкавицата заблестя в кървавочервено.

Тъй като всичко около тях продължаваше да се променя, тъмнокожата заклинателка тъкмо се беше добрала до стълбището. За зла участ обаче то се измести встрани и я принуди да промени пътя си. Когато ръката на Норек се вдигна, Галеона най-сетне бе успяла да сложи крак върху първото стъпало.

— Не! — извика Норек на проклетата броня. Той вдигна очи към бягащата жена, която дори не си бе направила труда да хвърли кратък прощален поглед към изоставения си спътник. — Бягай! По-бързо! Измъквай се оттук!

Едва когато изрева предупреждението, Норек осъзна каква грешка бе направил. Тези думи накараха Галеона да се спре и да погледне през рамо, коствайки ѝ скъпоценните секунди, от които зависеше нейният живот.

От устата му изскочиха тъмните слова, които ветеранът се беше борил да не изрича.

Галеона видя това и реагира, атакувайки на свой ред. Тя посочи към лежащия на ръба човек и изрече една груба дума, която някакъв спомен от миналото, но не на Норек Визаран, разпозна като изключително гнусна магия.

Ослепително сини пламъци обгърнаха вещицата в мига, когато тя произнасяше заклинанието. Галеона вдигна глава и изрева в невероятна агония, след което се превърна на пепел за частица от секундата.

Въпреки това Норек нямаше време да мисли за ужасяващата ѝ гибел, защото цялото му тяло беше разтърсено от болка, сякаш всяка негова костичка се опитваше да се разцепи на трески. Усещаше как кокалите му се пукат бавно, но неумолимо. Макар бронята да я бе унищожила, Галеона бе успяла да направи своята магия. Ветеранът

пицеше и се тресеше, но въпреки агонията бронята не правеше нищо, за да му помогне. Вместо това тя се изтегли от ръба и тръгна към същото стълбище, върху което беше загинала магьосницата.

Но въпреки че доспехите се добраха до стъпалата, те не можаха да продължат нагоре. Някаква невидима сила ги отблъскваше назад при всеки нов опит. Юмрукът на Норек удари по втвърдения въздух и страдащият мъж бе облян от нова вълна от болка.

— Моля... — изграчи той, без да го интересува, че единственият му слушател е бронята. — ... Моля... помогнете.

„Норек!“

С насълзени очи, той се опита да открие източника на женския глас. Дали духът на Галеона не го викаше да се присъедини към нея в отвъдното?

„Норек Визаран!“

Не, този глас бе различен — младежки, но заповеден. Ветеранът успя да извърти главата си малко, макар че всяко движение му причиняваше допълнителна болка. В далечината една смътно позната жена с бледа кожа и черна коса безуспешно протягаше ръце към него от кристалния проход на върха на едно ново стълбище. Зад нея стоеше друг човек — възрастен мъж, с коса и брада, които бяха разчорлени, дълги и бели като сняг. Погледът му беше изпълнен с любопитство, но и с подозрение и уплаха. Освен това Норек го познаваше много по-добре, отколкото жената.

— Хоразон? — изпелтечи войникът.

Една от ръцете му незабавно се стрелна нагоре, а металната ръкавица заблестя с нечестива ярост. Бронята на Бартук бе реагирала на омразното име. Ветеранът усещаше зараждането на магия, в сравнение с която смъртта на Галеона щеше да изглежда като ласкава милувка.

Но в отговор на действията на доспехите въздухът започна да вибрира от дълбок стон, сякаш самата сграда се бе почувствала застрашена от това, което ставаше. Хоразон и жената внезапно изчезнаха, а стълбището се изви в друга посока. Образуваха се нови стени и Норек внезапно се озова в някаква зала с високи колони, която оставяше впечатлението за току-що приключил бал. Но това също се промени бързо.

Като че ли на бронята ѝ беше все едно каква е обстановката — тя търсеше мястото, където бяха отишли Хоразон и жената. Нова магия изскочи от устата на войника и кълбо от лава излетя от ръката му, избухвайки миг по-късно в най-близката стена.

Стонът се превърна в рев.

Цялото убежище се разтресе. Умопомрачителна сила удари ветерана от всички страни. Той осъзна, че не само въздухът го притиска — стените и таванът също се ключваха около него, и дори подът бе започнал да се издига.

Норек вдигна ръцете си — които сега отново бяха под негов контрол — в последен безплоден опит да отблъсне прииждащите стени.

Храната беше великолепна, далеч по-хубава от всичко, което Кара бе опитвала някога. Беше по-добра дори от гозбите на капитан Джеронан. Може би щеше да ѝ се услади още повече, ако не беше затворничка на един ненормален магьосник.

Докато се хранеха, заклинателката нееднократно се бе опитвала да изкопчи някаква информация от белокосия Хоразон, но бе получила единствено несвързано бръщолевене и противоречиви сведения. В един момент той ѝ бе казал, че бил попаднал на това място съвсем случайно. По-късно ѝ бе обяснил как с помощта на изкусни заклинания съвсем самичък бил съградил тайното убежище. По друго време с огромна тревога визджереецът бе споделил със своята затворничка, че се криел от тази страна на моретата, защото се страхувал от преследването на тъмното завещание на брат си. А след това съвсем спокойно бе заявил, че бил дошъл в Аранок, за да изучава огромното струпване на духовни линии, съсредоточени в и около Лут Голейн. Е, дори тя бе чувала, че мистичните енергии в тази област са далеч по-силни, отколкото във всяка друга точка на земята.

Постепенно у Кара се бе зародило усещането, че разговаря с двама различни мъже, единият от които наистина бе Хоразон, а другият просто си го въобразяваше. Единственото ѝ заключение беше, че ужасяващите перипетии, които бе преживял магьосникът — особено войната срещу собствения му кръвен брат в комбинация с вековното усамотение, — бяха унищожили и без това крехкия му здрав

разум. Тя изпитваше известно съчувствие към окаяното му състояние, но нито за миг не забравяше, че този откачен магьосник я държи в подземния си лабиринт против нейната воля. Освен това в древни времена неговата магия е била също толкова черна, колкото и тази на Бартук.

Кара беше забелязала още нещо, което я притесняваше не по-малко от лудостта на нейния домакин. Самото тайно убежище се държеше така, сякаш бе нещо повече от обикновена постройка. Беше готова да се закълне, че то притежава свое собствено съзнание. Понякога заклинателката забелязваше как залата около нея се променя едва доловимо — стените се преместваха, а декорацията ставаше друга, — въпреки че магьосникът ядеше и не обръщаше никакво внимание на ставащото наоколо. А когато се бе опитала да заговори за Бартук, светлината в залата видимо беше започнала да притъмнява, сякаш убежището желаше да сложи край на смуцаващата тема.

След като се нахраниха, Хоразон незабавно я подкани да стане. Тук, в своя дом, той не мърмореше прекалено често за „злото“, но все така продължаваше да се държи като човек, обхванат от параноя.

— Трябва да бъдем внимателни — промълви мъжът с воднисти очи, докато се изправяше. — Във всеки един момент трябва да бъдем внимателни. Ела, има толкова много неща за вършене.

Кара, която мислеше повече за евентуалното си бягство, отколкото за непрестанните му предупреждения, също се изправи... и видя изумителна гледка, която я накара да отстъпи назад, събаряйки стола си.

От масата се появи една ръка, която приличаше на човешка, но беше направена от дърво. Хвана нейната чиния и я прибра. Всъщност бяха се оформили много такива ръце и всяка от тях държеше някакъв съд, отнасяйки го навътре в самата маса. Зашеметената заклинателка отстъпи още една крачка и чак тогава забеляза, че причината да не чуе звука от падането на стола бе появата на два други крайника, но този път от мрамор, които бяха хванали политналата мебел, преди да се удари в пода.

— Ела! — извика Хоразон с недоволно изражение. Той въобще не изглеждаше притеснен от шетащите ръце. — Нямаме време за губене!

И докато трапезарията се почистваше сама, той я поведе нагоре по извитото стълбище, а после през една полирана дъбова порта, зад която се откриха нови стъпала, но този път водещи надолу. Макар младата магьосница да поставяше под съмнение смисъла от избрания маршрут, тя продължи да следва безмълвно Хоразон, дори когато стълбата свърши при нова врата, която би трябвало да извежда отново в банкетната зала, от която бяха тръгнали. Но когато визджереецът отвори портата и вместо обширното помещение пред очите ѝ се разкри някакъв претрупан кабинет, Кара наруши мълчанието, възкликвайки:

— Това е невъзможно! Тази стая не би трябвало да е тук!

Той я изгледа така, сякаш тя бе откачената.

— Разбира се, че трябва да е тук! Точно нея търсех в края на краищата! Как можа да изречеш такава глупост? Когато търсиш една стая, тя трябва да се намира там, където я искаш, така да знаеш!

— Но... — Кара спря да спори, защото не можеше да отрече очевидното. Тук би трябвало да се намира голямата зала, в която двамата с Хоразон бяха обядвали, но вместо това пред нея се разкриваше едно просторно и доста разхвърляно помещение. Тъмнокосата заклинателка си припомни невъзможните обиколки, които вече бе направила из убежището, и най-накрая стигна до извода, че домът на древния магьосник не съществуваше изцяло в света на смъртните. Въпреки че никой архитект не би могъл да се справи с всички физически противоречия, на които тя се бе натъкнала, за неколцина от най-могъщите визджерейци се носеха легенди, че умеели да манипулират самата материя на реалността и могли да създават свои собствени вселени — места, в които природните закони били такива, каквито решат техните господари.

Възможно ли бе Хоразон да е постигнал същото със своето тайно убежище! Кара не можеше да намери друго обяснение за всичко, на което беше станала свидетел. Ако наистина бе така, той беше създал истинско чудо!

Въпреки своята протрита роба и мърлявия си външен вид, в кабинета си Хоразон доби по-внушителна осанка. Когато магьосникът пристъпи в средата на помещението и вдигна ръцете си призоваващо към тавана, Кара си помисли, че от пръстите му ще изригнат огньове и ще се посипят светкавици, а във въздуха ще се извият вихрушки.

Вместо това той просто се обърна към нея и каза:

— Доведох те тук, но не зная защо.

Отне ѝ няколко секунди, за да осмисли това странно изречение, но най-накрая Кара отвърна:

— Заради бронята ли е? Бронята на твоя брат?

Той отново вдигна очи към тавана.

— Заради нея ли е?

Таванът естествено не му отговори.

— Хоразон, ти навярно си спомняш какво направиха с тялото на твоя брат.

Пак поглед към тавана.

— Какво беше направено с него? А, да, нищо чудно, че не си спомням.

Кара имаше чувството, че би било по-добре направо да си говори с тавана, но все пак не се отказа.

— Чуй ме, Хоразон! Един човек успя да открадне неговата омагьосана броня от гробницата! Проследих го по целия път дотук! Той вероятно се намира в Лут Голейн в момента! Трябва да го открием и да върнем бронята обратно! Никой не може да каже какво зло се крие в нея все още!

— Зло? — В очите на магьосника се появи див животински поглед. — Зло? Тук?

Кара преглътна една ругатня. Тя отново го бе разстроила.

— Толкова много зло има навсякъде! Трябва да бъда внимателен! — Той бе насочил обвинително пръст към нея. — Трябва да си вървиш!

— Хоразон, аз...

И точно в този момент Кара почувства как цялото убежище потрепери почти като живо същество, а не просто като разлюляна сграда.

— Не, не, не! Аз трябва да се махна! Трябва да се скрия! — Хоразон изглеждаше напълно обхванат от паника. Вероятно имаше намерение да избяга от стаята, но тя внезапно започнала се преобразява. Масата с устройствата и праховете на магьосника се отдалечи от тях и от пода изникна гигантска кристална сфера. Камъкът под нея образува една голяма ръка, която я придържаше във въздуха на нивото на техните очи.

В центъра на сферата се появи образът на един мъж, с когото Кара Найтшадоу никога не се бе срещала досега, но въпреки това разпозна незабавно... благодарение на кървавочервената броня, с която бе облечен.

— Това е той! Норек Визаран! Бронята е у него!

— Бартук! — извика отчаяно нейният откачен спътник. — Бартук е дошъл за мен!

Заклинателката го хвана за рамото, рискувайки той да я убие на място, но не можеше да пропусне възможността да доведе този опасен поход до завършек.

— Хоразон! Къде е той? Това също ли е част от убежището!

В сферата Норек и една тъмнокожа жена тичаха по обвит в паяжини коридор, пълен с древни статуи, издялани в стила на визджерейците. Воинът държеше в ръка чудовищен черен меч и изглеждаше готов да го използва. Кара се зачуди дали Садун Трист не я бе излъгал, разказвайки ѝ за своя приятел. Тя виждаше пред себе си човек, който изглеждаше напълно готов да извършва зверски убийства.

Отново разтърси древния магьосник. Искаше да научи отговора на своя въпрос! Не би могла да понесе провал сега, след като бе стигнала толкова далече!

— Отговори ми! Това също ли е част от убежището!

— Да, част от него е! Сега ме остави на мира! — Той се отскубна от нея и тръгна към вратата, но бе спрял от множество изникнали от пода и стените ръце, които не му позволиха да напусне помещението.

— Какво... — Тя не можа да довърши изречението си, изумена от решимостта на ръцете. Сякаш самото убежище на Хоразон се бе разбунтувало и го предупреждаваше да се върне при некромантката.

— Пусни ме, пусни ме! — извика откаченият магьосник към тавана. — Това е злото! Не трябва да го оставям да ме хване! — По набръчканото лице на Хоразон най-накрая се появи примирено изражение. — Добре... добре...

След това се върна до сферата и посочи към образа. През това време Норек застана пред една от статуите и започна да креци разгневено нещо, което не се чуваше през кристала, а после вдигна черното острие, готов да нанесе удар.

Тогава Хоразон извика:

— Греикос Доминиус ест Буар! Греико Доминиус Морту!

В сферата настана истински хаос. Стени, подове и стълбища се променяха, появяваха се или изчезваха. Натрапниците се бореха да оцелеят сред тази лудост. Въпреки това Норек не успя да се задържи и наполовина падна от ръба на някаква новообразувана пропаст. Жената — която Кара разпозна като вещица — изостави безпомощния боец, предпочитайки да тръгне към едно стълбище, което изглеждаше относително стабилно.

— Греико Доминиус Морту! — изръмжа отново лудият старец.

Нещо в тона на Хоразон накара Кара да вдигне поглед към него. Очите на древния магьосник вещаеха скорошната смърт на двамата натрапници.

Значи така щеше да завърши приключението на Норек. Не от ръцете на неговите бивши другари, завърнали се от света на мъртвите, нито чрез нейните собствени магии, а от смъртоносните заклинания на откачения брат на Бартук. Кара не изпитваше никакви чувства към вещицата, но бе обзета от лека тъга за ветерана вероятно заради разказите на Трист. Все пак някога той е бил добър човек.

Но не и сега. Картината показва Норек, твърдо решен да убие своята егоистична партньорка. Той протегна едната си ръка към нея, извика нещо.

Едва тогава Кара забеляза смесицата от ужас и съжаление върху неговото лице. Нямаше задоволство, нямаше зли помисли, само страх от това, което можеше да причини на бягащата жена.

Но в това нямаше никаква логика, освен ако...

— Какво казва той, Хоразон? Знаеш ли какво казва той? Трябва да разбере!

От кристалната сфера внезапно прокънтя глас: „Проклятие! Няма да го направя!“, а след това: „Не! Бягай! По-бързо! Измъквай се оттук!“.

Това не бяха жестоките викове на отмъстителен убиец, но все пак образът го показваше готов да унищожи своята бягаща спътница. В същото време изражението на лицето му продължаваше да опровергава това заключение. Норек Визаран всъщност изглеждаше като водещ борба за надмощие със себе си или...

Разбира се!

— Хоразон! Трябва да прекратиш това! Трябва да им помогнеш!

— Да им помогна? Не! Да ги унищожа трябва! Да унищожа злото най-накрая! Да, най-накрая!

Кара погледна отново към сферата точно навреме, за да стане свидетел не само на ужасяващата гибел на вещицата, но и на нейната последна атака срещу войника. Виковете на Норек изпълниха стаята — кристалът явно все още изпълняваше предишното желание на некромантката.

— Чуй ме! Злото е в бронята, а не в човека! Не разбираш ли? Смъртта му би била подигравка, нарушение на баланса! — Разярена от неумолимото изражение на Хоразон, тя впи кръвнишки поглед в тавана. Магьосникът сякаш се консултираше с някакви сили там, които може би бяха действителни, а не само плод на разстроеното му съзнание. На тях тя извика: — Бартук беше убиецът, а не човекът, носещ неговата броня! Само Бартук би отнел живот по този начин! — Тя погледна още веднъж към откачения магьосник и довърши: — Или Хоразон е досущ като брат си?

Реакцията на отчаяното ѝ изявление успя да изненада дори самата Кара. Върху всяка от стените, дори върху тавана и пода, в камъка се образуваха хиляди усти. От тях излезе само една дума, повтаряна отново и отново:

— Не... не... не...

Кристалната сфера внезапно се уголеми и се отвори от едната страна. В нея се образува стълбище, за което Кара беше сигурна, че води — колкото и невъзможно да изглеждаше това — право към агонизиращия Норек.

Хоразон бе отказал да ѝ помогне, но тайното убежище се бе съгласило.

Некромантката незабавно се втурна към кристала, но се спря на първото стъпало. Въпреки че ѝ бе предложил тази пътека, омагьосаният дом продължаваше да атакува Норек, което правеше спасяването му много по-трудно. За момент Кара изпита неувереност и реши да се опита да привлече вниманието на боеца, да го повика при себе си, без да се налага самата тя да навлиза сред бушуващия хаос.

Норек отговори на второто повикване, изкрещявайки името на Хоразон. Объркана, Кара отдръпна ръката, която беше протегнала към него в символичен жест на помощ. След това той реагира по странен

начин, сякаш възнамеряваше не да отиде при магьосницата, а да я убие.

— Злото се разбужда — промълви един глас отзад.

Хоразон. Не бе усетила, че той е тръгнал след нея. Присъствието му обясняваше защо реакцията на Норек — или по-скоро на бронята — беше такава. Омагьосаните доспехи продължаваха да се опитват да изпълнят най-голямото желание на своя създател — да убият неговия омразен брат.

Но преди бронята да успее да нанесе своя удар, убежището реши отново да поеме контрола над ситуацията. Норек и мястото около него полетяха назад, отдръпвайки се все повече и повече, почти изчезвайки от погледа ѝ. Кара видя как стените започнаха да се свиват, сякаш удивителната постройка се опитваше да затвори своя враг като в кутия и да го смачка. Едва в последния момент ѝ хрумна, че след като бронята желаше окончателното унищожение на Хоразон, най-добрият избор за тайното убежище би бил да сложи край на битката веднъж завинаги, дори ако това костваше живота на един невинен човек. За него бе по-добре да смаже бронята заедно с Норек Визаран, отколкото да даде на наследството на Бартук нова възможност за успех.

Но такава нелепа смърт бе в нарушение на баланса, който Кара Найтшадоу беше обучена да защитава. Сега, когато гибелта на Норек изглеждаше неизбежна, некромантката нямаше друг избор, освен да скочи в хаоса на кристалната сфера, надявайки се, че разумният дом на Хоразон ще направи за нея онова, което не желаше да стори за злочестия войник.

Надявайки се, че убежището няма да реши, че тя също може да бъде пожертвана.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Норек не можеше да помръдне, дори не можеше да диша. Имаше усещането, че някаква гигантска ръка го бе сграбчила и се опитваше да го смаже на пихтия. Би посрещнал смъртта с отворени обятия, защото тя поне щеше да сложи край на непоносимото му чувство за вина. И нямаше да има повече загинали само защото той се бе опитал да обере една гробница, а вместо това бе пуснал на свобода кошмара.

След това, тъкмо когато се бе приготвил да умре, някаква страховита сила го изхвърли нагоре. Норек полетя главоломно, сякаш беше изстрелян от катапулт. Значи вместо да бъде смазан до смърт, той щеше да срещне гибелта си след падане. За разлика от краткия полет на борда на „Хоксфайър“ този път Норек беше сигурен, че няма да оцелее.

Някой го хвана за ръката и забави неговата скорост. Ветеранът се опита да види своя спасител, но единственото, което постигна, завъртайки глава към него, бе чувството за световъртеж. Изгуби всякакво усещане за посока и вече не можеше да различи дори къде е горе и къде — долу.

Без предупреждение Норек се забодде в земята. Пясъкът не направи почти нищо, за да смекчи удара, от който едва не изгуби съзнание.

Известно време пребитият ветеран остана да лежи, проклинайки лошия си късмет. Напоследък прекалено често се озоваваше в такова положение. Болеше го цялото тяло чак до костите, а всичко пред очите му беше размазано. Пак добре, че поне магията на Галеона бе отшумяла.

Чу се тътенът на гръмотевица. Яркият проблясък, който последва почти незабавно, подсказа на ветерана, че отново се намира сред пустинята край Лут Голейн, над която все още бушуваше буря. Освен това той осъзна, че не бе дошъл сам на това място и дори в момента някой стоеше край него.

— Можеш ли да се изправиш? — попита нежно познат женски глас.

Без малко да ѝ отвърне, че няма никакво желание да го прави, обаче все пак събра сили и се помъчи да се надигне до седнало положение. Отново му се зави свят, но поне изпита известна гордост, че самичък бе свършил тази тежка задача.

Зрението му най-накрая се проясни достатъчно и той можа да види кой му бе проговорил. Оказа се, че това беше тъмнокосата жена, която бе зърнал, преди стените да се сключат около него. Сега си спомни откъде му беше позната — лицето ѝ бе на една от статуите, покрай които беше минал по време на втория си сън за гробницата на Хоразон.

Хоразон! Мисълта за брата на Бартук го накара да си припомни кого бе видял да стои до бледата жена. Хоразон... все още жив, след всички тези векове.

Тя прие неговото потреперване за последствие от някакво нараняване.

— По-полека, не се напрягай. Ти преживя изключително много. Възможно е да си пострадал.

— Коя си ти?

— Моето име е Кара Нйтшадоу — отвърна тя и застана на колене, за да го огледа по-добре. Една слаба ръка докосна нежно неговото лице. — Изпитваш ли болка?

Честно казано, от нейното докосване му ставаше по-добре, но той не беше такъв глупак, че да ѝ го признае.

— Не. Ти лечителка ли си?

— Не съвсем. Аз съм последователка на Ратма.

— Некромантка? — Най-изненадващо това признание не му се стори толкова отвратително, колкото би могло да му бъде в недалечното минало. Всичко около Норек напоследък беше свързано със смъртта... и дори с по-лоши неща. Един некрмант определено пасваше идеално в картинката. И все пак ветеранът трябваше да признае, че никога не бе виждал толкова красив представител на техния орден. Малцината други от нейната вяра, с които се бе срещал преди, бяха мрачни фигури, не много по-различни от мъртъвците, с които общуваха.

Войникът внезапно си спомни, че тя му беше казала своето име, а той все още не се бе представил.

— Аз се казвам Норек...

— Да, знам. Норек Визаран.

— Откъде знаеш? — Те никога не се бяха срещали преди, поне доколкото си спомняше. Едва ли би забравил подобна хубост.

— Аз те преследвам, откакто изнесе бронята от гробницата на Бартук.

— Ти? Но защо?

Чародейката се отпусна назад, очевидно доволна, че той не беше пострадал много при изхвърлянето им от необикновения дом на Хоразон.

— Когато Бартук загина, визджерейците така и не успели да унищожат неговото тяло, предпазвано от омагьосаната броня. Моят народ им помогнал да скрият останките на военачалника от всеки, който би пожелал да се възползва от прокълнатите доспехи — било то покварен магьосник, или пък демон от ада.

Норек си спомни за чудовищното създание в морето.

— Защо и демоните?

— Бартук започнал като тяхна пионка, но предполагам, знаеш, че преди да срещне смъртта си, дори господарите на ада изпитвали страх от мощта му. Това, което е останало в самата броня, е нищожна частица от някогашните му сили, но е напълно достатъчно, за да наруши деликатното равновесие между живота и смъртта в този свят, а може би и в отвъдния.

След всичко, което бе преживял, на Норек не му беше трудно да повярва на думите ѝ. Докато се изправяше на крака с нейна помощ, ветеранът погледна към Кара, която изглеждаше замислена над последните събития.

— Ти ме спаси.

Тя извърна поглед, изглеждайки почти смутена.

— Имах известно участие в това.

— Иначе щях да загина, нали?

— Много вероятно.

— Значи наистина си ме спасила. Но защо го направи? Защо просто не ме остави да умра? Ако това се бе случило, бронята щеше да

остане без гостоприемник и нямаше да може да извършва повече злини.

Кара впи поглед в очите му.

— Не ти си избрал да носиш прокълнатата броня на Бартук, Норек Визаран. Тя е избрала теб, макар да не зная защо. Каквото и да е направила, каквито и гнусни деяния да е извършила, аз съм сигурна, че ти нямаш вина за тях и следователно заслужаваш шанса да живееш.

— Но още хора могат да загинат заради това! — Горчивината сигурно се бе изписала по лицето му, защото некромантката се отдръпна леко назад. — Моите приятели Садун и Фаузтин, мъжете в странноприемницата, екипажът на „Хоксфайър“, а също и онази вещица преди малко! Колко още трябва да умрат пред очите ми?

Тя сложи ръка върху неговата. Норек изтръпна, представяйки си какво би могла да й стори бронята, но нищо не се случи. Може би онова, което захранваше злите намерения на доспехите, беше заспало за известно време... или просто изчакваше най-подходящия момент да нанесе своя удар.

— Има начин да сложим край на това — отвърна Кара. — Трябва да свалим бронята от теб.

Норек избухна в смях. Смя се дълго и безрадостно.

— Жено, мислиш ли, че не съм опитвал? Нима смяташ, че още при първата възможност не се опитах да махна всяко едно проклето парче метал? Не успях да сваля дори ботушите! Доспехите са като залепени за тялото ми, сякаш са част от самата ми плът! Единственият начин да махнеш бронята е да свалиш и кожата ми заедно с нея!

— Разбирам проблема. При това положение никой заклинател не би имал силите да развали връзката между теб и нея.

— Тогава какво изобщо се надяваш да постигнеш? — изръмжа отчаяният войник. — Трябваше да ме оставиш да умра преди малко! Така щеше да бъде най-добре за всички!

Въпреки избухването му, чернокосата жена запази спокойствие. Преди да му отговори, тя се огледа, сякаш търсеше нещо или някого.

— Той не ни е последвал. Трябваше да се досетя.

— Кой... Хоразон ли?

Кара кимна.

— Значи и ти го разпозна?

Норек въздъхна и обясни:

— Спомените ми... са объркани. За някои от тях съм сигурен, че са си мои, обаче други... — Той се поколеба, защото бе сигурен, че тя ще го сметне за откачен, когато ѝ разкаже своите подозрения. — Мисля, че някои от другите принадлежат на Бартук.

— Да, вероятно е точно така.

— И това не те изненадва?

— Според легендите военачалникът и неговата кървавочервена броня били едно цяло. С течение на годините той продължил да втъкава в нея най-различни могъщи заклинания, превръщайки я в нещо повече от обикновено парче метал. Към края на живота му доспехите се държали като негово вярно куче, така да се каже, защитавайки със собствените си магии своя господар и биейки се за Бартук наравно със самия него. Затова не се учудвам, че животът му е бил запечатан в бронята. А сега част от неговите отвратителни спомени са се промъкнали в твоето съзнание.

Изтощеният ветеран потрепери.

— И колкото по-дълго я нося, толкова повече ще ме завладява тя! В някои моменти дори ми се случва да мисля, че аз съм Бартук!

— Точно затова трябва да я свалим от тебе! — Тя се намръщи. — Трябва да се опитаме да убедим Хоразон да го направи. Имам усещането, че той е единственият, който е способен на това.

Норек изобщо не беше въодушевен от тази идея. Последния път, когато той и брадатият старец бяха застанали лице в лице, бронята бе реагирала незабавно, и то с очевидна злоба.

— Това може отново да разбуни бронята, нищо че е толкова спокойна в момента. — Норек внезапно разбра. — Тя го иска! Тя иска Хоразон! Цялото проклето пътуване, всички неща, през които ме прекара... всичко това е било, защото тя иска да убие брата на Бартук!

Изражението на Кара показваше, че и тя бе стигнала до същия извод.

— Да. Кръвта призовава кръвта, както казват, макар че между тях двамата е съществувала единствено омраза. Хоразон помогнал да убият неговия брат в битката при Визджун и бронята явно е запазила този спомен в себе си. Сега, след всичкото това време, тя се опитва да отмъсти за стореното, въпреки че Хоразон би трябвало да е мъртъв от векове.

— Но той не е мъртъв. Кръвта призовава кръвта, както ти спомена. Доспехите сигурно са знаели, че той е още жив. — Норек поклати глава. — Но това не обяснява защо са чакали толкова дълго. Богове! Всичко това е пълна лудост!

Кара хвана ръката му.

— Хоразон сигурно знае отговора. Трябва да намерим някакъв начин да се върнем при него. Имам усещането, че той е единствената ни надежда да сложим край на проклятието на военачалника.

— Да сложите край, казваш? — проскърца един глас, който нямаше човешки произход. — Не... този има други намерения.

Кара погледна над рамото на Норек, който също започна да се обръща.

— Внима... — беше единственото, което успя да произнесе некромантката.

Нещо, приличащо на добре наточена коса, се стрелна надолу към ветерана. То щеше да се забодне в главата на Норек, обаче Кара го избута настрана в последния момент. За нейно съжаление, злоещото острие продължи необезпокоявано стремителната си атака... и потъна дълбоко в гръдния ѝ кош.

Оръжието се отдръпна бързо. Кара изпъшка и се строполи на земята. Кръв започна да пропива предницата на черната ѝ блуза. Норек замръзна за момент, втрещен, но после съобрази, че не би могъл да направи нищо за нея, ако и той загине. Рязко се извъртя, за да срещне вероломния нападател.

Обаче това, което се показва пред ужасените му очи, не беше обикновен войник, а по-скоро оживял кошмар. Наподобяваше грамадно насекомо, но очевидно пръкнало се в адските селения. Пулсиращи вени кръстосваха цялото му страховито тяло. Острието, погубило Кара, се оказа един от горните крайници на съществото.

— Този тръгна да търси една скитаща се вещица, но намерената награда ще му послужи по-добре! От дълго време те преследва този заради силите, които владееш.

Макар и замаян, Норек разбра, че съществото има предвид бронята, а не човека.

— Ти я уби! — успя да промълви той.

Демонът — какво друго би могло да бъде съществото — наклони глава на една страна, а от крайника му продължаваше да капе кръв.

— Един смъртен по-малко няма никакво значение. Къде е вещицата? Къде е Галеона?

Нима адското насекомо я познаваше? Норек изобщо не се изненада. Дори наполовина обсебен от бронята, той беше разбрал, че по-голямата част от нейната история бе лъжа.

— Мъртва. Бронята я уби.

Отчетлива въздишка показва удивлението на съществото.

— Тя е мъртва? Разбира се! Този почувства, че нещо се случва... но не подозираше, че е точно това!

Демонът започна да издава странен тракащ звук. Отначало ветеранът го прие за израз на гняв и чак по-късно проумя, че чудовищното насекомо се смееше.

— Връзката е разкъсана, но този все още броди из света на смъртните! Вещицата я няма, но кръвната магия е останала! Този е можел да я убие, когато си поиска! Какъв глупак е бил Ксазакс!

Норек се възползва от веселието на демона, за да хвърли един бърз поглед към Кара. Целият ѝ гръден кош беше облян в кръв. От своето място той не можеше да определи дали тя дишаше все още. Войникът изпита болка, че тя — единствената, която се бе опитала да го спаси — щеше да умре пред очите му, а той не можеше да ѝ помогне с нищо.

Обладан от гняв, Норек понечи да направи крачка към адското изчадие. За съжаление краката му — всъщност цялото му тяло — отказваха да му се подчинят.

— Проклета да си! — изрева той на бронята. — Не сега!

Ксазакс спря да се смее. Дълбоките му жълти очи се впиха в безпомощния човек.

— Глупак! Нима си мислиш, че можеш да командваш наследството на Бартук? Този смяташе да одере бронята от твоя изстинал труп, но сега Ксазакс разбира, че това е щяло да се окаже ужасна грешка! Точно от теб има нужда този... поне засега!

Демонът вдигна едната си заострена коса към нагръдника. Лявата ръка на Норек незабавно се протегна напред, но не в защита. Вместо това за негов ужас тя докосна противния крайник като един вид ръкостискане.

— Ти желаеш да бъдеш цяла, не е ли така? — обърна се Ксазакс към бронята. — Жадуваш за завръщането на шлема, разделен от теб

преди толкова време? Този може да те отведе при него, ако искаш.

В отговор единият крак на Норек пристъпи напред. Дори той разбираше какво означава това движение.

— Добре, но трябва да го сторим бързо. — Чудовищното насекомо се обърна и пое напред.

Норек нямаше друг избор, освен да го последва. Бронята скоро се изравни с демона. Зад отчаяния войник от Кара изтичаха последните капки животворна кръв, но той не можеше да направи нищо за нея — не повече отколкото за себе си. В известно отношение ветеранът завиждаше на бледоликата жена. Страданията на некромантката скоро щяха да свършат, но неговите щяха да стават още по-ужасни. Бяха смазали и последната му надежда.

— Раят да ми е на помощ... — прошепна той. Адското изчадие очевидно притежаваше отличен слух, защото реагира незабавно на безнадеждните му думи.

— Раят? Никой ангел няма да ти се притече на помощ, глупави човеко! Твърде страхливи са те! Твърде малодушни! В този свят вече бродят много от нас, господарят на демоните се разбужда, а човешкото население на Лут Голейн е на път да срещне своята ужасна гибел! Раят? За теб би било по-добре да се помолиш на ада!

Докато продължаваха да вървят към своята неизвестна цел, Норек не можеше да превъзмогне мисълта, че в този случай демонът може би казваше истината.

Кара чувстваше как животът си отива от нея. Този път нямаше да прескочи трапа. Демоничното същество се бе движило нечовешки бързо и тя така и не бе успяла да реагира навреме. Дано поне да беше успяла да спаси Норек, въпреки че и това бе съмнително.

Започна да се унася. Всяка капка кръв, напускаща нейното тяло, я приближаваше все повече към следващата стъпка във всеобхватната схема, крепяща равновесието. Но въпреки своята дълбока вяра в момента Кара не желаше нищо по-силно от това да се задържи в света на смъртните. Тя бе оставила твърде много недовършени задачи. Норек беше в ужасяваща беда и най-вероятно нямаше да оцелее без нейната помощ. Демони се разхождаха по света и съществуваше

отчаяна нужда от всеки един от последователите на Ратма. Тя бе длъжна да оцелее.

Но подобен избор обикновено не зависеше от умиращия.

— Какво ще правим сега? — попита в далечината един глас, който се стори познат на Кара.

— Той каза, че трябва да я върнем, когато стане необходимо. Смятам, че моментът за това настъпи.

— Но без нея...

— Не се безпокой, Садун. Имаме още време пред себе си.

— Той каза така, но аз нему се доверявам! Последва кратък гърлен смях.

— Ти сигурно си единственият, който не се доверява на някой от неговия вид.

— Спести ми своите остроумия... Да го направим тогава, щом трябва да бъде сторено.

— Да, да го направим...

Умиращата магьосница внезапно усети тежестта на някакъв предмет върху гърдите си. Неговото присъствие я накара да се почувства много по-добре. Усещането беше толкова познато на Кара, напомняше ѝ за всички онези дребни удоволствия, които правеха живота прекрасен — майка ѝ, която ѝ подаваше парченце вкусен плод; прекрасната пеперуда с крила като дъгата, кацнала върху нейното коляно веднъж, докато седеше сред гората; аромата на току-що стотвените гозби на капитан Джеронан... дори един кратък поглед към обруленото, но чаровно лице на Норек Визаран.

Внезапно изпъшка, когато животът я обгърна наново.

Кара примигна, усещайки пясъка и вятъра. Над нея тътнеха гръмотевици, а някъде от далечината долитаха звуците на битка.

— Това наистина... проработи. Май трябваше... да я използвам... върху себе си.

Сега вече Кара разпозна този глас. Той се бе променил и вече звучеше точно така, както можеше да се очаква — скрибуцащи слова, изричани от един мъртвец.

— Знаем... знаем... — отвърна Садун Трист на някаква безмълвна забележка. — Само тя...

Заклинателката отвори очи и пред нея изникнаха лицата на ухиленото зомби и неговия мълчалив визджерейски спътник.

— Как... как ме открихте?

— Никога не сме... те губили. Оставихме те... да тръгнеш напред... и те последвахме. — Очите му се присвиха. — Тук, в Аранок... ние знаехме... че си наблизил... обаче не можахме... да те намерим... досега.

Явно те се бяха чудили къде се бе дянала Кара, когато Хоразон я бе отвел долу в своето подземно владение. Магията, която я обвързваше с двете зомбита, бе продължила да им показва нейното местоположение в най-общи линии, но убежището и неговите невероятни енергии я бяха скрили от двамата немъртви.

Силите на черната магьосница постепенно се възвръщаха и тя се опита да седне. Нещо се плъзна по гръдния ѝ кош. Кара го хвана инстинктивно с едната си ръка и се загледа удивено в него. Нейната кама!

Усмивката на Садун определено бе придобила горчив оттенък.

— Връзката... е разрушена. Живителната сила... която ти отнехме... е отново твоя. — Той изглеждаше отчаян. — Вече нямаме... никаква... власт... над тебе.

Некромантката погледна надолу. Кръв покриваше по-голямата част от блузата ѝ, но ужасната рана, нанесена от демона, се бе затворила. Единствената следа от нея беше малък белег, сякаш някой бе татуирал Кара на това място.

— Изглежда... напълно излекувана!

Тя вдигна глава и впи поглед в зомбито. Той и Фаузтин я бяха дарили с втора възможност да живее!

— Как го направихте? Никога не съм чувала за подобен подвиг!

Жилестият труп сви рамене, а главата му се наклони на другата страна.

— Моят приятел каза... че камата била част... от тебе. Когато бяхме свързани... частица от... жизнената ти сила... дойде у нас заедно с нея... Ние те освободихме... за да те върнем към живота. — Той отново направи гримаса. — Вече нищо не... не ни обвързва.

— Освен едно: Норек Визаран. — Кара понечи да се изправи на крака. Трист отстъпи назад, но за нейно удивление Фаузтин протегна ръка към нея. Отначало тя се поколеба, но после разбра, че немъртвият искаше единствено да ѝ помогне. — Благодаря.

Фаузтин примигна, след което я ощастливи с кратка усмивка на тънките си устни.

— Ти ни даде... възможност за отмъщение... сега сме квит — отбеляза Садун Трист.

— Ами Норек?

— Според нас той... отива към Лут Голейн.

Макар че я бяха спасили, некромантката не можеше да им позволи да убият своя бивш другар.

— Норек не е отговорен за вашата смърт! Той не е могъл да предотврати случилото се с вас!

Двамата я изгледаха продължително. Най-накрая Фаузтин отново примигна и Садун заяви:

— Знаем.

— Но тогава защо... — Кара млькна. Винаги бе знаела, че те преследват своя убиец. Това, естествено, можеше да бъде само Норек. Едва сега, гледайки към двамата, тя осъзна, че си бе направила погрешни изводи. — Вие не преследвате Норек, а бронята на Бартук! — Въпреки че не последва никакъв отговор, тя бе сигурна, че този път не бърка. — Можехте да ми кажете!

Вместо да ѝ отговори, Трист доста рязко съобщи:

— Градът е под... обсада.

Под обсада? Кога се бе случило това?

— От кого?

— От един пълководец... който също иска... да вдигне мъртъвците... или поне... окървавения призрак... на Бартук.

Откъде се вземат всички тези ненормални, зачуди се Кара, и това я накара да си спомни за парцаливата фигура, от чийто плен бе избягала неотдавна. Извъртя се и потърси някаква следа от тайното убежище. Обаче наоколо не се виждаше нищо необичайно — вятърът навяваше пясък, дюните изглеждаха недокоснати от човешка ръка. Все пак някъде тук земята се бе отворила и бе изхвърлила Норек и нея в пустинята.

Без да се вълнува, какво биха си помислили немъртвите за странните ѝ действия, Кара извика:

— Хоразон! Чуй ме! Ти можеш да ни помогнеш, а ние можем да помогнем на теб! Искаме само да спасим Норек... и да сложим край на завещанието на Бартук!

Тя зачака. Вятърът развяваше косите ѝ, пясък жилеше нейното лице. Кара се надяваше Хоразон да се появи пред нея или поне да изпрати някакъв знак, че я чува.

Нищо не се случи.

Най-накрая Садун Трист наруши мълчанието.

— Не можем... повече да чакаме тук... докато ти призоваваш... още призраци...

— Не призовавам... — Некромантката се спря напред изречението. Какъв смисъл имаше да обяснява на немъртвите, че Хоразон бе оцелял през всички тези векове и все още живееше, макар и загубил разума си? В тази връзка защо изобщо се надяваше, че братът на Бартук може да се присъедини към тях в това ужасяващо изпитание? Той вече бе показал, че изобщо не се интересува от съдбата на невинните хора, замесени в тази история. Някои от легендите описваха Хоразон като герой в сравнение с неговия брат, но този герой също бе призовавал демони. Да, войната му срещу Бартук вероятно е била акт на самозащита, а не справедлив поход срещу злото. Очевидно не можеха да очакват никаква помощ от древния визджереец.

— Ние тръгваме... — добави Трист — ... решавай бързо... дали ще дойдеш... с нас, некромантке.

Какво друго ѝ оставаше на Кара? Дори без Хоразон тя трябваше да тръгне по следите на Норек. Демонът сигурно го бе отвел при пълководеца, обсаждащ Лут Голейн. Каква ли бе причината за това? Нима се надяваха да унищожат остатъците от собственото съзнание на ветерана, като по този начин позволят на призрачните спомени на Кървавия военачалник да превземат неговото тяло? Това би било ужасно, и то не само за бедния войник, но и за всички останали хора по света. Много от мъдреците смятаха, при това с пълно основание, че ако бе надвил брат си, Бартук би развихрил злата си същност срещу останалата част от света. Би се опитал да подчини всичко на волята си. И ето че сега той щеше да получи втора възможност да успее.

Като последователка на Ратма тя не можеше да допусне това да се случи, дори ако се наложеше да убие гостоприемника на прокълнатата броня. Тази мисъл я смрази. Но ако запазването на равновесието изискваше Норек да умре, тя нямаше право да се колебае. В края на краищата, дори собственият ѝ живот беше без значение, ако чрез смъртта си можеше да сложи край на опасността.

— Идвам с вас — отвърна най-накрая некромантката.

Фаузтин кимна, след което посочи към Лут Голейн.

— Губим... време... — преведе Садун Трист.

Когато потеглиха, немъртвите застанаха от двете ѝ страни. Този факт не убягна от вниманието на Кара. Вятърът вече бе посипал с пясък следите на Норек, обаче Трист и визджереецът не срещаха затруднения да открият вярната посока. Връзката им с онова, което ги бе убило, позволяваше на двамата да го следват навсякъде.

— Ами демонът? — попита Кара. Изглежда, той също имаше някакви собствени планове за бронята. Вероятно щеше да се бори срещу всеки, който би се опитал да му я отнеме.

Трист посочи към камата, която сега висеше на пояса на черната магьосница.

— Това е най-добрият... ни шанс.

— Как?

— Просто я използвай... и се моли. — Той сякаш възнамеряваше да каже още нещо, но Фаузтин му хвърли един предупредителен поглед, който незабавно затвори устата на набитото зомби.

Каква тайна продължаваха да крият от нея двамата оживели мъртъвци? Нима ги бе подценила? Все още ли възнамеряваха да я използват като марионетка? Сега определено не му беше времето да се премълчава нещо, което би могло да наклони везните към победата или към смъртта.

— Какво...

— Ние ще се оправим... с бронята... — отбеляза Садун, сменяйки темата. — И с Норек.

Тонът му показваше, че няма да има повече обсъждания — нито по този, нито по някой друг въпрос. Кара се замисли дали да не опита да научи повече с помощта на някое заклинание, обаче реши да не обтяга отношенията си с немъртвите. Двамата се държаха по абсолютно непредсказуем начин. През половината от времето те постъпваха така, сякаш сърцата им все още продължаваха да бият. През останалата част се движеха с безмълвната решимост, характерна за всички оживели мъртъвци. Наистина уникална ситуация, но пък и цялата тази история беше уникална.

А също и смъртоносна.

Отново се замисли за Норек, чудейки се какво ли прави той в момента. Сянка на демон бе паднала върху войника, което накара некромантката да загризе угрижено долната си устна. В картината се виждаха и неясните очертания на трета фигура — пълководеца, който бе предприел нападението над крайбрежното кралство. Каква роля играеше той? Какво щеше да спечели от всичко това? Едва ли бе възможно той просто да желае въздигането на Норек като един нов Кървав военачалник... Това беше все едно сам да си подпише смъртната присъда. Бартук никога не би се съгласил да служи доброволно на друг простосмъртен.

Скоро щеше да научи отговорите на своите въпроси. А дали щеше да живее достатъчно дълго, за да ги осмисли... Кара силно се съмняваше.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Беше изминал повече от час, а от Лут Голейн все още не му бяха предали бронята. Генерал Малеволин едва сдържаше своя основателен гняв, докато се чудеше дали градските първенци не обмисляха как да използват магията ѝ срещу него. Те щяха да съжаляват горчиво, ако опитаха подобно нещо. Бронята никога не би оказала помощ на подобни малодушни отрепки и най-вероятно щеше да унищожи онзи, който би имал дързостта да ѝ заповядва.

Не, завещанието на Бартук принадлежеше на него, единствено на него.

В съответствие с неговата заплаха демоничната орда продължаваше да връхлита върху градските стени. Земята около Лут Голейн беше осеяна с разкъсаните останки на онези, които преди това не бяха успели да стигнат достатъчно бързо до портите, както и с телата на много бранители, паднали от бойниците. Адските създания се бяха оказали далеч по-добри стрелци от хората, чиито тела бяха обсебили. Нещо повече, шестте катапулта, които генералът бе докарал със себе си, продължаваха да бомбардират града и да правят укрепленията му на пух и прах. Защитени с демонични магии, обсадните машини не понасяха абсолютно никакви поражения при ответния огън откъм Лут Голейн.

Той се загледа как демоните до най-близкия катапулт подготвяха поредния горящ подарък за жителите на града. Генерал Малеволин беше запазил тежките оръжия за този по-късен етап от плана си, защото искаше постоянно да държи противниците си в напрежение. За тях нямаше да има нито миг покой. Или щяха да му предадат доспехите, или дори техните високи стени нямаше да ги опазят... не че имаше намерение да остави подобни жалки прегради да ги спасят накрая.

А краят беше много близо. Генералът прецени, че времето на неговия ултиматум вече е изтекло. Щеше да остави катапултите да изстрелят този последен залп и после щеше да издаде заповед за атака

на цялата си армия. Хората вътре смятаха, че техните порти могат да издържат срещу нашествениците. Добре, той възнамеряваше да им покаже, че подценяват мощта на неговите демонични бойци. За ордата му щеше да е просто като детска игра да преодолее единственото препятствие, препречващо пътя ѝ към вътрешността на града. Това щеше да постави началото на ден, изпълнен с толкова кървава смърт, че дълги години напред всички хора щяха да говорят с ужас за падането на Лут Голейн.

Алената броня на Кървавия военачалник за пореден път щеше да хвърли сянка на ужас върху целия свят.

Внезапно Аугуст Малеволин бе обзет от безпокойство. Извъртя се бързо, за да погледне зад себе си, сигурен, че някой — или нещо — се приближава откъм гърба му.

Изад една дюна изникна познатата фигура на Ксазакс. Генералът се озадачи от факта, че демонът се е осмелил да се появи в такава близост до Лут Голейн, при това на дневна светлина. И изведнъж видя кой вървеше покрай чудовищното насекомо.

— Бронята... — прошепна той благоговейно.

Малеволин забрави за своите демонични войници, забрави за Лут Голейн и се втурна към приближаващата се двойка. Никога през целия си живот не бе изживявал толкова славен момент! Бронята на Бартук идваше при него! Най-силното му желание се бе осъществило най-накрая!

Защо идиотът, който я бе откраднал от гробницата, продължаваше да живее и да я носи на гърба си, можеше да му отговори само Ксазакс. Малеволин беше изумен, че богомолката бе оставила мъжа жив. Вероятно демонът просто не бе искал да си прави труда да я мъкне лично и затова бе накарал глупака да му я донесе на крака. Е, за това добро дело най-малкото, което генералът можеше да направи, бе да дари приносителя с относително бърза и безболезнена смърт.

— Каква е тази награда, която ми носиш, приятелю мой?

Ксазакс прозвуча очевидно доволен от себе си.

— Един подарък, който несъмнено доказва, че намеренията на този съответстват на твоите цели, велики военачалнико. Този ти предава някой си Норек Визаран — наемник, осквернител на гробници и гостоприемник на славната броня на Бартук!

— Норек Визаран, наемнико и осквернителю на гробници — изкикоти се генерал Малеволин, — може би трябва да те взема на работа заради експертните ти познания. Благодаря ти, задето най-накрая ми носиш това, от което имам нужда, за да тръгна по пътя на славата!

— Ти... искаш тази броня? — Глупакът звучеше скептично, сякаш той, който я бе носил толкова дълго, не осъзнаваше нейното величие и не оценяваше нейната мощ.

— Разбира се! Не искам нищо друго! — Генералът почука по своя шлем. Видя, че Норек Визаран незабавно разпозна кървавочервеното парче метал. — Аз съм генерал Аугуст Малеволин, родом от Уестмарч, земи, които ти познаваш, съдейки по твоите черти. Както виждаш, аз нося шлема на Бартук, отделен от бронята, когато малодушните убийци на военачалника отнесли главата и тялото му в две противоположни части на света и ги скрили в гробници, за които наивно смятали, че никой няма да открие!

— Обаче явно са сгрешили — промълви наемникът.

— Разбира се! Нищо не е способно да попречи на духа на Кървавия военачалник! Той е викал своята кръв, очаквал е онези, които биха могли да го разбудят към нов живот, към нови хоризонти!

— Това пък какво означава?

Малеволин въздъхна. Трябваше да е убил глупака поне сто пъти досега, обаче настроението му се бе повишило толкова много, че реши поне да му обясни онова, което той очевидно още не бе осъзнал. Вдигна ръце и внимателно свали своя шлем. Моментално изпита чувство на загуба, но си каза, че ще бъде гологлав само за малко.

— Доскоро не знаех тайната на бронята, но сега я разбирам, защото шлемът сам ми я разкри. Страхувам се, че дори ти не знаеш цялата истина, приятелю Ксазакс.

Богомолката направи подигравателен поклон.

— Този би се радвал да бъде просветен, военачалнико.

— Скоро ще бъдеш! — Генералът се обърна към Норек с усмивка. — Обзалагам се, че много мъже са загинали в гробницата, преди ти да се озовеш в нея, нали?

Лицето на Визаран помръкна.

— Твърде много... някои от които бяха мои приятели.

— Скоро ще се присъединиш към тях, не се безпокой. — Облеченият в абаносова броня офицер позволи на Норек да огледа добре артефакта, който държеше в ръцете си. — Така е било и при шлема. Същата съдба е сполетявала всеки осквернител на гробници, докато накрая не се намерил някой с много специални, вродени качества, които му дали неоспоримо преимущество. — Ръцете на Малеволин внезапно започнаха леко да потреперват. Той бързо върна шлема на главата си, старайки се да остави впечатлението, че го бе направил непреднамерено, и веднага изпита облекчение. Нито човекът, нито демонът забелязаха неговото смущение. — Можеш ли да се досетиш какво е общото между теб и другия?

— Прокълнат живот?

— По-скоро великолепно наследство. И в двама ви тече кръвта на величието, макар и в доста разрежено състояние.

Норек се намръщи на това обяснение.

— Аз и той... сме били роднини?

— Да, но в неговия случай кръвната линия е била още по-размита. Тя му дала правото да вземе шлема, обаче мъжът се оказал твърде слаб, за да бъде използван, и артефактът позволил той да бъде убит. След неговата смърт, шлемът отново изпаднал в летаргично състояние, очаквайки появата на някой по-достоеен. — Генералът посочи с гордост към себе си. — Докато накрая откри мен, както виждаш.

— И в теб ли тече същата кръв?

— Да, точно така, при това далеч по-неразредена отколкото във вените на онзи нещастник, а също и от твоята. Да, Норек Визаран, може да се каже, че ти, аз и онзи, който е открил шлема, всичките сме братовчеди... много далечни, разбира се.

— Но кой... — Очите на войника се разшириха, когато той най-накрая осъзна истината. — Това не е възможно!

Ксазакс не каза нищо, но той очевидно още не бе осъзнал истината. Демоните не схващаха идеята за съвкуплението при хората и за резултатите от този акт. Вярно, че те също се размножаваха, но се плодяха като животните, без да обръщат внимание на кръвната линия.

— О, да, братовчедо — усмихна се широко Малеволин. — Ние всички сме потомци на великия и знатен Бартук!

Чудовищните жълти очи на богомолката проблеснаха — тя бе впечатлена, и то с основание. Освен това изглеждаше доволна от себе си вероятно защото бе направила правилния избор, съюзявайки се с Аугуст Малеволин.

Обаче Норек не изпитваше видимо задоволство от това разкритие. Също както и много от другите простосмъртни, наемникът явно не осъзнаваше величието на Бартук. Генералът изпита известно разочарование от това, защото, както бе казал, двамата наистина бяха един вид братовчеди. Разбира се, след като на Норек му оставаха още едва няколко мига живот, разочарованието не беше чак толкова голямо. Да премахнеш един глупак, винаги означаваше да направиш услуга на света.

— Кръвта призовава кръвта... — промълви Норек, забил поглед в пясъка — ... кръвта призовава кръвта, каза тя.

— Точно така! Затова бронята е избрала теб, за да излезе отново на бял свят — нещо, което не е успяла да стори толкова много векове. Могъщи сили дремели в нея, но това били сили без живот. В теб тече кръвта, която е била искрицата, съживила тяхната магия. А сега двете половини, разделени за толкова много време, ще се съберат и отново ще образуват едно цяло!

— Кръвта на Бартук...

Малеволин навлажни устни с език.

— Да, това вече го изяснихме, но ти спомена една „тя“. Кого имаш предвид? Да не би да е моята Галеона?

— Една некромантка, военачалнико — намеси се Ксазакс. — Съвсем мъртва вече — той вдигна оформения си като коса крайник, подсказвайки причината. — Що се отнася до вещицата, тя също не е между живите.

— Жалко, но явно така й е било писано. — Стройният командир се сети за нещо друго. — Извинете ме за момент, ако обичате.

Той отново се обърна с лице към своите войници, които продължаваха да тормозят Лут Голейн от разстояние, и извика в съзнанието си образа на демона, носещ лицето на Зако.

В далечината ужасяващият му адютант внезапно изостави заниманията си около един от катапултите и се завтече към Малеволин. В момента, когато стигна до генерала, демонът падна на едно коляно.

— На твоите заповеди, военачалнико. — Фалшивият Зако се пое изненадано дъх, когато забеляза Норек и бронята. — Какво... какво ще заповядаш?

— Градът вече не ми трябва. Можете да се забавлявате с него, както си поискате.

Свирепа острозъба усмивка се разля невъзможно широко по лицето на мъртвия мъж.

— Много благосклонно от твоя страна, военачалнико.

Генерал Малеволин кимна и го отпрати с небрежно махване на ръката.

— Върви! Не пощадявайте ничий живот! Нека Лут Голейн послужи като доказателство каква надежда има срещу мене всяко кралство и всяка друга армия!

Подскачайки нагоре-надолу от радост, демоничният воин хукна обратно да съобщи новината на своите събратя. Ордата щеше да опустоши града, без да остави нито една жива душа. Това щеше да възмезди военачалника за случилото се при Визджун.

Визджун. Гърдите на Малеволин бяха изпълнени с нетърпение. Сега, когато притежаваше и бронята, дори Кеджистан, легендарната земя на визджерейците, щеше да падне пред мощта му.

Ръката му се плъзна по очертанията на лисицата и мечовете върху черния му нагръдник. Много отдавна, след като бе убил своя собствен баща и бе изпепелил дома, който бе отказал да го признае, Аугуст Малеволин бе решил да носи герба на този род, за да му напомня, че и сам може да вземе онова, което другите му отказват. Но сега бе настъпило времето да остави този символ в полза на един много по-добър. Кървавочервената броня на Бартук.

Той се обърна обратно към Ксазакс и наемника.

— Е, ще започваме ли?

Богомолката побутна Норек напред. Човекът се препъна, после изгледа кръвнишки демона. Мнението на Малеволин за неговия далечен братовчед се повиши малко. Палячото поне притежаваше някакъв кураж.

Но думите, които Норек изплю с горчивина от устата си, изобщо не се понравиха на генерала.

— Не мога да ти я дам.

— Какво означава това!?

— Не мога да я съблека. Опитвал съм много пъти, обаче не успях да сваля нито едно парче, дори ботушите! Нямам абсолютно никакъв контрол над тази броня! По някое време сметнах, че аз съм господарят, но всичко е било само номер! Какво да направя, къде да отида — всичко това го решават доспехите!

Трагичното му положение отново развесели генерала.

— Това ми звучи почти като комедия! Ксазакс, има ли нещо вярно в думите му?

— Този трябва да заяви, че глупакът казва истината, военачалнико. Не можа да се помръдне, дори за да спаси некромантката.

— Колко очарователно. Все пак това е проблем, който не е никак труден за разрешаване. — Той вдигна ръка срещу Норек. — Не и при силите, с които вече разполагам.

Магията, която призова, воден от чуждите спомени, трябваше да изпари водата от тялото на Норек направо през бронята, оставяйки от наемника единствено изсъхнала обвивка. Така доспехите щяха да се почистят по-лесно. Бартук често бе използвал това заклинание по време на своето царуване и то никога не се бе проваляло.

Но сега не проработи. Норек Визаран стоеше с широко отворени очи, но невредим. Той изглеждаше така, сякаш наистина бе очаквал да погине. Явно не бе предприел никакво контрзаклинание. Затова неуспехът на могъщата магия беше още по-озадачаващ.

Ксазакс се обади и предположи причината.

— Твоето заклинание беше насочено към тялото, военачалнико. Може би доспехите не могат да нападнат сами себе си.

— Имаш право. Тогава май ще се наложи да направя нещо малко по-лично. — Малеволин протегна ръка... и в нея се появи демоничният меч. — Обезглавяването му би трябвало да разруши връзката с бронята. Тя има нужда от жив гостоприемник, а не от труп.

Докато се приближаваше, генералът забеляза, че наемникът се бори вътре в доспехите, отчаяно опитвайки се да ги помръдне. Малеволин прие липсата на реакция от страна на бронята на Бартук като знак, че този път бе избрал правилния подход. Едно бързо замахване щеше да свърши работата. Визаран дори можеше да смята, че е бил удостоен с чест. Нима първият велик военачалник не бе

загинал по абсолютно същия начин? Малеволин може би трябваше да запази главата на войника като спомен за този прекрасен ден.

— Винаги ще си спомням за теб, Норек, братовчедо мой. Ще те помня заради всичко, което ми даде.

Генерал Аугуст Малеволин вдигна абаносовия меч, прицелвайки се във врата на своята жертва. Да... едно рязко и силно замахване. Щеше да бъде много по-елегантно, отколкото като касапин да сече отново и отново, докато главата се отдели от тялото.

Усмихнат, той нанесе смъртоносния удар.

Острието му бе отбито от абсолютно еднакъв на неговия меч, който Норек държеше в лявата си ръка.

— Какво, в името на ада...?

Наемникът изглеждаше не по-малко изумен, а чудовищният демон зад него тракаше с челюсти и цвърчеше в очевиден ужас.

Норек — или по-скоро бронята — зае бойна стойка. Черното острие бе готово да посрещне всяка атака от страна на генерала.

Войникът очевидно бе объркан и зашеметен. Все пак след кратък момент на колебание той се осмели да отговори:

— Опасявам се, че тя не те приема за правилния избор, генерале. Смятам, че ще трябва да се бием за нея. Съжалявам. Повярвай ми, наистина съжалявам.

Малеволин потисна нарастващия си гняв. Не можеше да си позволи да изгуби самообладание точно в този момент. Отвърна със спокоен глас:

— Тогава ще се бием, Визаран, и когато получа бронята, победата ми ще бъде още по-сладка заради тази битка!

След тези думи той нападна.

Ксазакс се опасяваше, че бе допуснал ужасна грешка. Сега пред него имаше двама смъртни, облечени в различни части от доспехите на Бартук. Освен това явно и двамата бяха способни да използват в някаква степен древните заклинания на военачалника. Но богомолката вече бе обвързала съдбата си с единия от тях. До този момент Малеволин бе изглеждал като предопределения наследник. Въпреки това бронята очевидно виждаше нещата по различен начин и бе предпочела да защитава своя доста неохотен гостоприемник.

Демонът бе дал всичко от себе си, за да убеди своя господар Белиал да пожертва толкова голяма част от адските си слуги за това

начинание. Белиал се бе съгласил само защото и той смяташе, че един нов Бартук би му дал преимуществото, от което се нуждаеше отчаяно — не само срещу своя враг Азмодан, а и при евентуалното завръщане на трите първични злини. Но ако Ксазакс бе направил грешно своята преценка, ако Норек Визаран успееше да победи, всички тези планове щяха да се провалят. А Белиал не толерираше некомпетентността на своите подчинени.

Докато гледаше как двамата се приготвяха за битка, той изпита увереност, че бронята го бе изиграла. Тя сякаш бе дошла покорно, водена от желанието да стане отново цяла. Демонът бе очаквал, че тя охотно ще се присъедини към неговата кауза.

Но бронята очевидно не бе на същото мнение. Сигурно подозираше, че точно Ксазакс бе призовал морското чудовище в света на смъртните. И наистина, след като бе разпитал умирация моряк, той бе изпратил кракена да нападне кораба. По онова време, след като Галеона го бе отвела при Норек Визаран, демонът си бе въобразил, че може да ускори събитията, като вземе бронята още преди тя да е стигнала до сушата. За титаничното създание би трябвало да е просто като детска игра да натроши прогнилото корито и да вземе доспехите от тялото на мъртвеца.

Само че... Само че бронята не просто бе отблъснала неговите атаки, а направо бе убила водния демон, при това без никакво усилие. Крайният резултат се бе оказал толкова удивителен, че Ксазакс бе избягал панически. Той никога не бе очаквал, че омагьосаните доспехи притежават такава неустоима мощ.

Богомолката заби поглед в гърба на наемника, а решението вече се бе оформило в нейното съзнание. С Малеволин като нов военачалник Ксазакс щеше да има с какво да се похвали пред своя господар. Щяха да имат могъщ съюзник, с чиято помощ да смажат Азмодан и дори Бейл, Мефисто и Дябло. Но ако оцелееше Норек Визаран, Белиал едва ли щеше да остане доволен.

А когато господарят на ада не беше доволен, онези, които го бяха провалили, плащаха жестоко за своите грешки.

Демонът вдигна единия си смъртоносен крайник, изчаквайки сгоден момент. В разгара на битката щеше да е необходим само един удар. Генералът можеше и да се оплаче, че не е спечелил славно, обаче

скоро щеше да се вразуми. Тогава щяха да се върнат към плячкосването на Лут Голейн.

А след това и на останалата част от света на смъртните.

Норек не изпитваше дори частица от увереността, която се опитваше да демонстрира пред генерал Малеволин.

Бронята наистина не желаше да се раздели с него и го бе защитила, но той съвсем не беше уверен, че тя ще съумее да надвие опитния офицер. Изглежда, връзката между Малеволин и шлема бе далеч по-силна, отколкото съмнителния съюз между Норек и омагьосаните доспехи. Генералът не само споделяше знанията и уменията на Кървавия военачалник, но също така притежаваше и свои собствени способности, натрупани по време на безброй кампании. Дори бронята на Бартук не би могла да издържи дълго време срещу тази смъртоносна комбинация.

Генералът се хвърли срещу ветерана, атакувайки го толкова яростно, че бронята трябваше да отстъпи назад, за да спаси своя гостоприемник. Огнените остриета се сблъскваха отново и отново и при всеки удар наоколо се пръскаха снопове горящи искри. Ако се биеха на друго място, а не в пясъчната пустиня, като нищо можеха да предизвикат пожар. Самият Норек се притесняваше, че някоя искра може да попадне в очите му и да го ослепи.

Ветеранът никак не бе доволен от отредената му роля в тази битка. Той бе участник, лишен от възможността да атакува и да се защитава. Опитният боец бързо бе забелязал, че бронята има сериозни пропуски в уменията си да води бой с мечове. Вярно, засега тя успешно парираше ударите на Малеволин, но не се бе възползвала от нито един от случаите, когато генералът беше останал открит за контраудар. Нима Кървавия военачалник така и не се бе научил да върти изкусно своя меч?

— Досуц, като да се биеш срещу самия себе си, нали? — каза подигравателно неговият противник. Аугуст Малеволин, изглежда, се наслаждаваше на боя и несъмнено се чувстваше напълно уверен в своята победа.

Норек не отвърна нищо. Беше го яд, че вероятно щеше да загине, но не заради собствените си действия, а поради грешките на омагьосаната броня.

Острието на Малеволин мина едва на сантиметри от главата на ветерана. Норек изруга и промърмори тихо на бронята:

— Ако това е най-доброто, което умееш, тогава ме остави аз да водя!

— Наистина ли мислиш така? — отвърна генералът, който очевидно бе престанал да се забавлява. — Нима тъпак като тебе би бил по-достоеен да носи титлата и да изпълни завещанието на Бартук?

Бронята внезапно трябваше да парира серия от светкавични удари на Малеволин. Норек безмълвно изруга изключителния слух на генерала. Явно той бе сметнал, че наемникът му се подиграва.

Ветеранът беше служил при различни опитни командири и се бе сблъсквал с множество опасни противници на бойното поле, но досега не беше срещал толкова талантлив фехтовач като Аугуст Малеволин. Бронята успяваше да отгатне ходовете му единствено благодарение на факта, че генералът използваше част от прийомите на Бартук. Дори при това положение, ако не беше изключителната здравина на металните ѝ плочи, поне на два пъти Норек щеше да си отиде от този свят.

— Имаш късмет, че доспехите те пазят толкова добре — каза стройният командир, отстъпвайки за миг назад. — Иначе този спор отдавна щеше да е решен.

— Но ако бях загинал бързо, това щеше да означава, че бронята не е толкова специална, колкото си мислиш.

Малеволин се изсмя.

— Вярно! Значи все пак имаш някакъв мозък в главата си. Дали да не го видим как ще изглежда пръснат върху пясъка?

Той отново започна да сипе удари, стремейки се да намери пролука в защитата на Норек. На два пъти бронята на Бартук едва не провали войника. Норек изскърца със зъби. Изглежда, че все пак древният военачалник е умеел да борава с меча, но стилът му беше типично визджерейски. След толкова много години в компанията на Фаузтин — който също е бил майстор на острието въпреки магьосническото си призвание — ветеранът сигурно знаеше за преимуществата и недостатъците на визджерейския боен стил повече отколкото самия генерал. Малеволин, изглежда, бе приел, че смесването на собствените му умения с тези на Бартук води само към

по-добро, но ако самият Норек се сражаваше срещу него, щеше да е застрашил живота му поне на два пъти.

Ветеранът внезапно изпищя, защото имаше усещането, че дясното му ухо изведнъж бе избухнало в пламъци. Генерал Малеволин най-накрая бе успял да му нанесе удар, макар и съвсем повърхностен. За съжаление дори тази незначителна рана носеше агонизираща болка заради магическото острие. Главата на Норек пулсираше, но за щастие той все още можеше да чува въпреки нараняването. Обаче още един удар като този...

Само ако можеше да се включи в боя! Само ако имаше начин да убеди бронята, че той има по-добри шансове! Ветеранът познаваше бойния стил на генерала и виждаше неговите слабости. Знаеше някои мръсни номера, за които дори опитният му противник едва ли бе чувал. Като наемник човек научаваше тези трикове, за да компенсира липсата на истинско обучение... и те неведнъж бяха спасявали живота на ветерана.

„Остави ме да се бия... или поне ме остави да се бия заедно с теб!“

Бронята не му обърна никакво внимание. Тя отби поредната атака на Малеволин и после се опита да контраатакува с финт, познат на ветерана от тренировките, които бе провеждал с Фаузтин. Обаче Норек знаеше също така, че визджерейците бяха измислили и начин да се парира този финт... и само секунда по-късно Малеволин му доказа, че е бил прав.

Дотук битката не се развиваше добре за стария войник. Доспехите го бяха опазили от няколко почти смъртоносни попадения, но това не можеше да продължава вечно. Макар бронята на Бартук да предпочиташе него, ако нещата продължаваха да вървят в същия дух, тя скоро щеше да се види принудена да се преклони пред уменията и мощта на Малеволин и неговия омагьосан шлем.

Потънал в мрачните си мисли, Норек без малко щеше да пропусне да отбие един пробощащ удар, насочен към лицето му. Вдигна мечата си в последния момент и едва успя да отклони острието на генерала. Ако бе закъснял, оръжието щеше да пронизе главата му и да излезе от другата страна.

И тогава войникът осъзна, че всъщност той — а не бронята — бе парирал смъртоносната атака.

Ала нямаше време да разсъждава над внезапната промяна, защото военачалникът продължи да го напада все така яростно, принуждавайки Норек да отстъпи назад към наблюдаващия битката Ксазакс.

Но въпреки сериозното положение духът на Норек вече беше приповдигнат. Дори ако паднеше повален още в този момент, щеше да загине като господар на собствената си съдба.

Аугуст Малеволин опита друга атака, която ветеранът познаваше от една от първите си кампании като наемник. Ударът изискваше умение и лукавство и често завършваше с успех, но един по-стар боец беше научил Норек как да го обръща в своя полза.

— Какво!? — Воинът се ентусиазира още повече, когато видя зиналата уста на Малеволин, стъписан от начина, по който ветеранът обърна смъртоносния удар в незабавна контраатака и принуди своя противник да отстъпи назад, за да не изгуби собствената си глава.

Без да губи време, Норек продължи да притиска генерала с надеждата, че мекият пясък ще го принуди да залитне или дори да падне, но все пак Малеволин успя да се окопоти и устоя.

— Е — изпъшка офицерът с шлема, — изглежда, бронята умее да се учи. Интересно. Никога не би ми хрумнало, че тя може да знае този трик.

Норек не си направи труда да му обяснява истината. Трябваше да използва всяко свое преимущество, колкото и незначително да бе то. Все пак воинът не можа да сдържи мрачната усмивка, която се появи за миг на изтощеното му лице.

— Усмивваш се, а? Смяташ, че е достатъчно да научите някой и друг номер? Да видим как ще се справите вие двамата, когато променя малко правилата.

Малеволин внезапно вдигна свободната си ръка... и сякаш ярка звезда избухна пред очите на Норек.

Той замахна диво и успя на два пъти да парира генерала... но следващият удар изтръгна меча от неговата ръка. Ветеранът отстъпи назад, изгуби равновесие... и се строполи по гръб върху пясъка.

С очи все още заслепени от коварната магия на Малеволин, падналият боец видя как триумфиращият му противник надвисна над него. Генералът държеше по един черен меч във всяка ръка.

— Битката приключи. Бих казал, че се представи добре, братовчедо. Стори ми се, че дори самият ти се включи в дуела — в последния момент, когато изглеждаше малко по-енергичен отпреди. Значи най-накрая реши, че ще се спасиш, ако се биеш наравно с бронята? Добра идея, но очевидно малко закъсняла.

— Не губи време! — изръмжа Ксазакс някъде отзад. — Удряй! Убий го!

Малеволин не обърна никакво внимание на демона. Вместо това започна да претегля на ръка двата меча и да им се възхищава.

— Всеки от тях има идеален баланс. Мога да ги размахвам и двата, без да се страхувам, че ще посека самия себе си. Интересно защо твоят още не е изчезнал. Мислех, че ще избледнее, щом вече не е в твоята ръка. Предполагам, че този път това не стана, тъй като аз го грабнах веднага. Заклинанията на Бартук са пълни с изненади, не е ли така?

Норек все още се мъчеше да фокусира погледа си, когато изведнъж усети сърбеж в лявата си ръка. Това чувство му беше познато — означаваше, че бронята възнамерява да направи нещо, макар че боецът не знаеше точно какво.

Не, всъщност вече знаеше! Планът се появи в главата на Норек и той незабавно осъзна не само ролята на омагьосаната броня, но също и своята собствена. Обаче, за да стане номерът, двамата трябваше да действат заедно. Самостоятелно никой от тях нямаше шанс за успех.

Норек прикри усмивката си. Вместо това се задоволи да отвърне на своя противник:

— Да... наистина заклинанията са доста своеволни.

Лявата му ръкавица заблестя. Изпуснатият от Норек меч се превърна в мастиленочерна сянка, която започна да обгръща ръката и главата на Малеволин.

Генералът изруга, пусна собственото си оръжие и започна да се бори с новата заплаха. Устните му изсъскаха древните слова на визджерейско заклинание. От върховете на неговите пръсти бликна зелена светлина, която започна да поглъща мрака.

Но докато Малеволин бе насочил вниманието си към атакуващата сянка, Норек скочи върху него — точно както беше искала бронята. Хвана го и се опита да го повали на земята. В такава близост никой от тях не се осмеляваше, да използва заклинанията на Бартук.

— Битката изобщо не е приключила, генерале! — измърмори Норек, който за първи път имаше усещането, че владее положението. Двамата с бронята най-накрая имаха обща цел — да надделеят над омразния враг. Изпълнен с кръвожадна ярост, той се бореше с Малеволин, желаейки да го види мъртъв в своите крака.

Нито за миг не му мина през ума, че новопридобитата му решителност може би идва отвън, а не от самия него. Нито пък му хрумна, че убийството на човека, носещ кървавочервения шлем, щеше напълно да го обрече на проклятието, отдавна избрано за него от омагьосаната броня.

Ксазакс наблюдаваше внезапния обрат на събитията с огромна тревога. Везните се бяха наклонили в обратна посока, хващайки го неподготвен. Смъртният, с когото бе предпочел да се съюзи, беше заплашен от поражение. Демонът не можеше да поеме този риск. Той трябваше да се погрижи дуелът да завърши с победа за Малеволин!

Гигантската богомолка вдигна високо един от зловещите си крайници, изчаквайки идеалния момент за удар.

ДВАДЕСЕТ

Кара изкачи дюната и пред нея се разкри нова апокалиптична картина.

В далечината, облечени в черни брони, воители щурмуваха портите на Лут Голейн, а виковете им бяха пълни с нечовешка радост от кръвопролитие. Защитниците над тях не спираха да ги обстрелват, но странно, стрелите нямаха никакъв видим ефект, доколкото тя можеше да различи, сякаш нападателите бяха неуязвими за обикновените оръжия.

Съдейки по ставащото пред очите ѝ, магьосницата беше напълно сигурна, че разнебитените врати скоро щяха да се срутят навътре, отваряйки входа пред свирепата армия.

Въпреки всичко тази люта битка бледнееше пред дуела, който протичаше недалеч вдясно от нея. Тя отново бе намерила Норек, но той беше вкопчен в яростна схватка с някакъв мъж, облечен в същата броня като бойците, атакуващи Лут Голейн... с изключение на кървавочервения шлем.

Некромантката моментално разпозна шлема на Бартук. Сега всичко започна да ѝ се изяснява. Бронята на военачалника се мъчеше да се обедини, но имаше двама кандидати, които се бореха за нея, и само единият от тях щеше да получи наградата.

За съжаление Норек щеше да загуби всичко, независимо от изхода на битката. Ако убиеше своя противник, той щеше да стане марионетка, подвластна на бронята. А пък ако се провалеше в двубоя, ветеранът щеше да умре в краката на новия Кървав военачалник.

Кара остана загледана в двамата за няколко секунди, опитвайки се да реши какво да предприеме. Не успя да измисли задоволителен план и затова се обърна към своите полуизгнили спътници.

— Те са се вкопчили един в друг, а демонът е само на няколко метра от тях! Какво ще...

Оказа се, че говори на въздуха. Трист и Фаузин бяха изчезнали и дори върху пясъка нямаше следи, показващи накъде се бяха отправили.

Сякаш двамата оживели мъртъвци бяха полетели или просто се бяха изпарили.

За съжаление това поставяше заклинателката пред необходимостта да вземе решение съвсем сама, а времето ѝ бързо изтичаше.

Норек точно бе успял да се окопити, след като за малко едва не се бе простил с живота си, но Кара забеляза как адската богомолка започна да се прокрадва към борещите се мъже с очевидното намерение да предреша изхода на схватката.

Черната магьосница се затича напред, устремена към ужасяващия демон, тъй като осъзнаваше, че не ѝ бе останал друг избор. Все още имаше известен шанс да попречи на адското изчадие.

Богомолката вдигна високо един от злоещите си крайници, изчаквайки идеалния момент за удар.

Кара осъзна, че няма да стигне навреме, за да спаси ветерана... освен ако не поемеше отчаян риск. Вече държеше в ръка своята ритуална кама от слонова кост, за която Садун Трист бе намекнал, че представлява единствения ѝ шанс срещу демона. Все пак до този момент магьосницата не бе искала да предприеме подобно действие, от страх да не изгуби отново безценното оръжие. То беше част от нейното призвание, част от самата нея.

И единственото средство, с което можеше да спаси Норек.

Без колебание тя се прицели в противното същество.

„Сега!“, помисли си Ксазакс.

Но точно когато богомолката реши да атакува, изведнъж усети парализираща болка, която избухна в нея и като огън обхвана цялото ѝ тяло. Чудовищното насекомо се препъна и едва не падна върху двете борещи се тела.

Ксазакс извъртя глава, за да види причината за агонията, и откри в гърба си блестяща кама, изработена от някакво бяло вещество, което не беше метал. Той бързо разпозна сложните руни върху подаващата се дръжка и разбра защо толкова късо острие му бе причинило такава силна болка. Ритуалната кама на некромант... Но как бе възможно? Демонът беше убил единствения некромант, когото бе срещнал по тези места. Тя сигурно не можеше...

Но ето я и нея, тичаща към него, макар че би трябвало да е мъртва. Ксазакс бе сигурен, че я е улучил смъртоносно. Нито едно

човешко същество не би могло да преживее такъв удар, дори онези, които се занимаваха с живота и смъртта като нея.

— Ти не може да си жива! — настоя адската богомолка, изпитвайки все по-нарастващ ужас. Въпреки хаотичната си природа, демоните притежаваха много ясна представа за реда на нещата в живота. Хората бяха крехки — промуши ги, разсечи ги или ги разкъсай, и те щяха да загинат. И веднъж мъртви, те си оставаха такива, освен ако не бъдат призовани под формата на гниещи зомбита. А тази жена не се подчиняваше на правилата... — Беше мъртва и мъртва трябваше да си останеш!

— Равновесието определя условията на живота и смъртта, демоне, а не ти. — Тя сви дясната си ръка в юмрук и я насочи към него.

Невероятна слабост обзе демона. Ксазакс се олюля и за малко да се строполи на земята. Магията на некромантката не би трябвало да го засегне толкова цялостно, но докато камата ѝ беше забита в него, той продължаваше да бъде податлив на всяко нейно заклинание.

Тази ситуация не можеше да продължава дълго така.

Богомолката призова всичките сили, които ѝ бяха останали, загреба шепа пясък и го запрати в лицето на некромантката. Докато жената се мъчеше да възстанови зрението си, средните крайници на Ксазакс се извиха назад под невъзможен ъгъл и потърсиха острието, което му причиняваше толкова голяма болка.

Камата изгаряше ужасно неговите пръсти, но той се насили да хване дръжката ѝ, опитвайки се да я измъкне. Демонът изрева, когато омагьосаното острие се раздвижи в него — толкова голяма стана болката.

Той щеше да накъса жената на малки, кървави парченца заради това отвратително деяние! Щеше да я прикове неподвижно, след което щеше да одере цялата ѝ кожата, а после и всяка частица от нейните мускулите и сухожилия, и то докато сърцето ѝ продължаваше да бие!

Но точно когато чудовищното насекомо почувства, че острието най-сетне започва да излиза от него, некромантката изрече заключителната си магия.

И пред погледа на Ксазакс се появи блестящо същество, което беше толкова великолепно, че самото му присъствие изгаряше очите на демона. Фигурата му беше подобна на човешките, но бе лишена от

всичките им несъвършенства. Косата сияеше в златисто, а красотата на лицето впечатли дори богомолката. Но макар да бе сащисан от появата на обгърнатото в бяла роба създание, Ксазакс не пропусна да забележи величествения горящ меч, който видението въртеше със съвършена грациозност.

— Ангел!!

Ксазакс бе сигурен, че това, което вижда, не може да е друго, освен халюцинация. Некромантите бяха прочути със способността си да създават такива ужасяващи илюзии направо в съзнанието на своите врагове. Но дори тази убеденост не можа да потисне първичния страх, надигащ се у демона. Обзе го паника и той престана да мисли за друго, освен че един от властните воители на рая сега бе дошъл за него.

С нечовешки писък страхливата богомолка обърна гръб на Кара и побягна. Камата изпадна от нейната рана, при което измъкващият се демон започна да оставя поточе от гъста черна течност върху пясъка зад себе си.

Кара Найтшадоу гледаше как нейният противник изчезва в пустошта на Аранок. Тя би предпочела по-окончателен завършек на срещата си с богомолката, но при сегашното ѝ изтощение резултатът спокойно можеше и да не е в нейна полза. Магията щеше да пречи на демона да направи някой мръсен номер за известно време. Кара се надяваше, че това ще продължи поне докато се справят със сатанинската заплаха от страна на бронята.

Тя вдигна своята кама и се обърна към Норек и неговия враг. Те все още продължаваха да се борят. Некромантката се намръщи. Ако победеше непознатият с шлема, задачата пред нея беше напълно ясна. Камата щеше да се погрижи да сложи бърз край на второто пришествие на Кървавия военачалник.

Ами ако спечелеше Норек?

Уви, тогава Кара също нямаше никакъв избор. Без гостоприемник бронята не можеше да извърши повече злини. Който и от тях да спечелеше, тя трябваше да се постарее победителят да не живее нито миг повече от своя мъртъв противник.

Нито Норек, нито генералът усетиха кратката схватка, протекла съвсем близо до тях — толкова отчаяна бе станала собствената им битка. Металните ръкавици на двамата проблясваха отново и отново, когато черни магии оживяваха в тях и изчезваха на секундата. Въпреки

че Малеволин не бе облечен в омагьосана броня, шлемът на Бартук му даваше достатъчно сила и мощ, равни на тези, които сега Норек използваше охотно. Заради това битката продължаваше без нечие надмощие, макар и двамата да бяха наясно, че единият от тях накрая щеше да загине.

— Аз съм предопределен да заема мястото му! — изръмжа Аугуст Малеволин. — Аз съм нещо повече от негов потомък! Аз съм негова сродна душа, неговата преродена воля! Аз съм Бартук, завърнал се в света на смъртните, за да заеме полагащото му се място!

— Аз също съм негов наследник! — отвърна Норек, който изобщо не осъзнаваше, че изражението на лицето му беше идентично с това на арогантния офицер. — Неговата кръв тече и в моите вени! Бронята избра мен! Какво ще кажеш за това, а?

— Нищо не може да застане на пътя ми! — Генералът плъзна единия си ботуш зад крака на войника и блъсна Норек, който загуби равновесие.

Двамата се търколиха на земята, но Малеволин остана отгоре. Пясъкът смекчи донякъде удара, когато главата на Норек се забодде в земята, обаче ветеранът все пак остана замаян. Генералът се възползва от ситуацията и протегна ръка към лицето на своя съперник.

— Ще изпепеля лицето ти и ще изпека твоята глава — изсъска той срещу Норек. — Да видим тогава кого ще сметне за по-достоеен бронята.

Черната метална ръкавица на зловещия благородник засия от бясната магия, а пръстите на Малеволин бяха само на сантиметър от това да изпълнят обещанието му. Едната ръка на Норек беше прикована към земята, а другата бе хваната в капан между техните бронирани тела и за него нямаше шанс да попречи на садистичния генерал.

Но в този момент Норек усети някакво движение зад себе си, сякаш трети човек се бе включил в тяхната саморазправа. Малеволин вдигна поглед към новодошлия и триумфалната насмешка по лицето му беше заменена от изражение на пълно объркване.

— Ти... — успя да промълви той.

Норек веднага се възползва от моментното колебание на своя враг. Измъкна лявата си ръка от сковаващата хватка и забодде бронирания си юмрук в лицето на генерала. Кратък проблясък на

първична магическа енергия придружи удара и отхвърли назад офицера, сякаш той бе дръпнат от невидимо въже. Малеволин се строполи с тъп звук на известно разстояние върху пясъка и остана да лежи зашеметен.

Съсредоточен единствено върху победата, ветеранът се надигна и се хвърли към падналия си противник. С нараснала увереност, че му е писано да триумфира, Норек за малко не се стовари върху генерала, което би му коствало живота.

В ръката на Малеволин отново се бе появил черният меч. Ветеранът едва успя да избегне смъртоносния му обсег и падна върху пясъка до другия боец. Генералът се изтърколи странично и се изправи. Държеше меча в двете си ръце, а подигравателното му изражение личеше ясно дори под кървавочервения шлем.

— Сега вече си мой!

Той скочи напред и замахна.

Но върхът на един друг абаносов меч потъна дълбоко... дълбоко в гърдите на генерал Аугуст Малеволин.

Когато зловещият благородник бе призовал омагьосаното си острие, това незабавно бе напомнило на Норек, че той също може да повика обратно своето собствено оръжие. Бързайки най-накрая да приключи с наемника, Малеволин очевидно бе забравил за тази малка подробност. Когато генералът бе замахнал към своя противник, ветеранът се бе търкулнал напред и в същото време бе създал с мисълта си демоничния меч.

Ударът на Аугуст Малеволин за малко не бе разсякъл на две черепа на ветерана.

А една трета от оръжието на Норек се подаваше през гърба на неговия враг.

Малеволин се загледа надолу невярващо. Острието го беше набучило като шиш толкова внезапно, че тялото му още не бе осъзнало, че смъртта го е застигнала. Генералът изтърва собствения си меч, който изчезна незабавно.

Досега Норек Визаран никога не бе изпитвал задоволство, убивайки врагове. Плащали му бяха за тази задача и той я беше изпълнявал, но войната никога не му бе носила наслада. Но сега той усети как по гръбнака му се разлива една сладостна тръпка, която го разтърси и го накара да жадува за още кръвопролития.

Той се изправи и отиде до зяпналия генерал, който едва сега бе паднал на колене.

— Това вече не ти трябва, братовчеде.

С мощен замах Норек свали кървавочервения шлем от главата на Аугуст Малеволин. Когато го направи, генералът изпищя, но не от физическа болка. Норек разбираше какво го кара да изпитва агония дори по-страшна от смъртоносното пробождане. Разбираше го, защото в този момент войникът би се почувствал по същия начин, ако някой се опиташе да откъсне бронята от неговото тяло. Силите, пропити в доспехите на Бартук, ги бяха прелъстили и двамата, но Малеволин бе изгубил дуела, а по този начин и правото си над тях.

Норек положи шлема на земята до себе си и хвана дръжката на меча. Издърпа го без никакво усилие, след което огледа острието. Не бе опетнено дори от капчица кръв. Истинско чудо. Оръжието му бе свършило отлична работа тук — служеше му толкова вярно, колкото и при битката край Визджун.

Ръка в черна метална ръкавица посегна към него. С обезумяло изражение на лицето генерал Малеволин се опитваше отчаяно да докопа Норек.

Ветеранът го блъсна обратно и се ухили.

— За теб войната свърши, генерале. — Норек вдигна меча. — Време е да се оттеглиш.

Едно рязко и силно замахане и главата на генерал Аугуст Малеволин се търкулна върху пясъка. Миг по-късно я последва и тялото.

Когато се наведе, за да вземе легендарния шлем, изтощеният, но и въодушевен ветеран чу да го вика женски глас.

— Норек? Добре ли си?

Обърна се и видя Кара. Бе учуден от неочакваното ѝ възкресение, но остана доволен, че тя бе оцеляла. По време на краткото им запознанство, жената бе доказала лоялността си към него, принасяйки в жертва своето низше съществуване, за да отклони от него смъртоносния удар на Ксазакс.

Ако бе загинала, Норек щеше да почете паметта ѝ, погубвайки демона, но след като тя някак бе успяла да надхитри смъртта, войникът започна да обмисля с какво можеше да му бъде полезна за в бъдеще. Заклинателката притежаваше известни умения и вероятно не бе

толкова вероломна колкото Галеона. Нейното лице и фигура също бяха привлекателни и той се замисли дали би могла да му бъде достойна съпруга. Изобщо не се запита дали тя би се съгласила — коя здравомислеща жена би отхвърлила предложението да се омъжи за Кървавия военачалник!

— Добре съм, Кара Найтшадоу... даже прекрасно! — Той разтвори своята длан и остави мечата си да падне. Когато оръжието изчезна, Норек взе шлема в двете си ръце и го вдигна над своята глава. — Всъщност чувствам се в най-добрата си форма!

— Чакай! — чернокосата жена се втурна към него, а в тесните ѝ очи се четеше загриженост. Красиви очи, реши новият военачалник, напомнящи му една друга жена в Кеджистан, която бе познавал някога. — Шлемът...

— Да... най-накрая е мой... И аз отново съм цял.

Тя се притисна към него и постави ръка върху нагръдника му. В погледа ѝ се четеше молба.

— Това ли искаш наистина, Норек? След всичко, за което говорихме преди това, наистина ли желаеш да носиш шлема, да се предадеш на духа на Бартук?

— Да се предам? Жено, знаеш ли кой съм аз? Във вените ми тече неговата кръв! Кръвта призовава кръвта, ти самата го каза... В известен смисъл аз вече съм Бартук — просто не го знаех! Кой заслужава повече от мен да продължи напред? Кой заслужава повече от мен да носи титлата и да изпълни завещанието?

— И да се превърнеш в сянка на Бартук? — контрира го тя. — Норек Визаран ще престане да съществува като съзнание и душа... а пък ако стане така, както иска бронята, ти ще заприличаш на своя предшественик и физически. Бартук ще бъде онзи, който ще носи бронята. Той ще се върне към привичките си. Ще избива още невинни, точно както уби твоите приятели.

Приятелите... Ужасяващата картина на обезобразените, покрити с кръв тела на Садун Трист и Фаузтин се появи отново в притиснатото съзнание на ветерана. Те бяха брутално заклани и Норек бе изпитвал огромна вина за тези убийства във всеки един миг оттогава. Той си припомни как бронята бе умъртвила всяка една от своите жертви... а сега Кара говореше за нови подобни ужаси.

Войникът свали леко шлема, борейки се със себе си.

— Не, не мога да допусна това да се случи отново... не мога...

Ръцете му внезапно се вдигнаха отново, премествайки шлема точно над главата му.

— Не! — изрева Норек. Този път гневът му беше насочен към омагьосаната броня. — Тя е права, проклета да си! Аз няма да стана част от твоята кървава кампания...

„Каква глупост само — прошепна в съзнанието му един глас, който толкова приличаше на неговия собствен. — Силата е твоя... ти можеш да я използваш, както си пожелаеш... един свят с ред, без войни между кралствата, където няма да има бедни хора... това е истинското ти завещание... това е всичко, към което се стремеше Бартук“.

Звучеше толкова добре. Норек просто трябваше да постави шлема на главата си и щеше да съумее да премахне всички злини и неправди. Дори демоните щяха да му помогнат в тази монументална задача, защото бяха подчинени на мощта на военачалника. Той щеше да създаде един идеален свят, на който дори раят щеше да завижда.

И всичко, което трябваше да направи, бе да сложи шлема, да приеме съдбата си.

Внезапно усети как Кара помръдна.

Едната му ръка пусна шлема и хвана китката на некромантката в желязна хватка. Жената изохка и изпусна едно искрящо острие, което изглеждаше като направено от кост — най-вероятно слонова.

Тя бе възнамерявала да го използва срещу него.

— Глупава жена... — изръмжа Норек, без да забелязва, че гласът му не звучеше напълно както трябваше. Той я блъсна и тя падна на пясъка. — Не мърдай оттам! След мъничко ще се разправя с тебе!

Въпреки предупреждението черната магьосница опита да се надигне, но той призова ръце от пясък, които я приковаха към земята. Още от пясъка се плъзна върху устните ѝ, за да ѝ попречи да прави заклинания.

Със светнали от нетърпение очи Норек отново стисна шлема... и го постави върху главата си.

Пред него се разкри нов свят, за който той дори не беше подозирал. Видя мощта, която притежаваше, и легионите, които щеше да командва.

Осуетената съдба на неговия визджерейски прародител все още беше постижима.

Кървавия военачалник отново беше жив.

Но един военачалник се нуждаеше от войници. Той остави Кара да се гърчи и се изкачи на върха на най-близката дюна, за да види Лут Голейн. С огромен интерес загледа как демоничните бойци щурмуваха стените и портите. Само секунди деляха града от кърваво унищожение. Щеше да остави своята орда да се забавлява, щеше да ги остави да минат през Лут Голейн, избивайки всички мъже, жени и деца, а после щеше да им разкрие завръщането си в света на смъртните.

Той си представи кръвта, течаща навсякъде. Кръвта на всички онези, които се страхуваха от него и го мразеха. Кръвта на онези, които щяха да загинат по негова заповед.

Дюната около него сякаш избухна. От пясъка изскочиха две неясни фигури. Два чифта здрави ръце приковаха неговите, извивайки ги зад гърба му.

— Здравей... стари приятелю... — прошепна ужасяващо познат глас от едната му страна. — Не сме се... виждали... от цял живот...

Властта на бронята над Норек изчезна в момента, в който осъзнаването се смеси с неочаквания страх.

— Садун?

Той се обърна към гласа и погледът му попадна върху разлагащото се лице на неговия мъртъв другар.

— Не си ни... забравил... колко мило... — Трупът му се усмихна, разкривайки своите почернели венци и пожълтели зъби.

Норек погледна на другата страна само за да види там Фаузтин. Яката на убития визджереец се бе смъкнала надолу, оголвайки неравната, покрита с кора дупка в гърлото му.

— Не... не... не...

Те го повлякоха надолу по дюната, обратно към мястото, където Кара продължаваше да се гърчи.

— Опитахме се... да се срещнем с теб... на кораба... Норек — продължи Трист. — Но ти определено... нямаше голямо желание... да се виждаш... с нас...

Очите им не мигаха, а вонята на смърт около тях ставаше все по-силна. Самото им присъствие бе завладяло Норек в такава степен, че дори бронята не успяваше да установи контрол над него.

— Съжалявам! Толкова съжалявам! Садун... Фаузтин... толкова съжалявам!

— Той съжалява... Фаузтин — отбеляза жилестият немъртъв. — Знаеше ли... за това?

Норек погледна към мършавия визджереец, който кимна сериозно.

— Ние приемаме... твоето извинение... но... се страхувам... че нямаме думата... за това... което трябва да направим... приятелю...

С удивителна скорост и сила Садун Трист изхлузи шлема от главата на Норек.

Ветеранът имаше чувството, че немъртвият му бе откъснал и главата — толкова огромна бе болката от отделянето. Сега Норек наистина разбираше какво бе изпитал Малеволин. Той изрева и започна да се дърпа с ярост, на която дори немъртвите не можаха да устоят.

— Дръж... го! Дръж...

Двете метални ръкавици заблестяха гневно в кървавочервено. Макар Норек да изгаряше от непоносимата агония, която бе обгърнала цялото му тяло, той забеляза това и изпита страх... страх за своите приятели, които вече бяха умрели веднъж заради неговата неспособност да спре прокълнатите действия на бронята. Напълно съзнаваше защо го следваха обезпокоените им духове. Подобна несправедливост заслужаваше отмъщение. За съжаление бронята нямаше намерение да им предоставя такава възможност.

Въздухът около Норек се взриви и изхвърли двамата немъртви с такава сила, че те пробиха дупка в същата дюна, от която току-що бяха слезли. Той се загледа ужасено в двете тела, страхувайки се, че те бяха загинали още веднъж.

— Не! Не пак! Няма да ти позволя да го направиш отново! — Ветеранът хвана едната си ръка с другата. Макар че и двете се съпротивляваха, този път решимостта му се оказа прекалено голяма дори за бронята на Бартук. Норек задърпа, използвайки собственото си отчаяние като извор на нови сили.

Дясната ръкавица излезе.

Без колебание, той я захвърли надалече. Бронята незабавно се опита да тръгне натам, за да потърси изгубената си част, обаче Норек вече не позволяваше да му се противопоставят. Той накара доспехите

да поемат в друга посока — към Лут Голейн, който сега се виждаше през бавно запълващата се дупка в дюната.

Войникът не можеше да прецени за колко дълго бе установил контрол над бронята този път. Знаеше единствено, че бе длъжен да поправи поне част от злините, сторени от наследството на Кървавия военачалник. А за Лут Голейн времето почти бе изтекло.

Норек вдигна току-що освободената си ръка към града в далечината. Демоните най-накрая бяха успели да разбият една от портите. Ветеранът нямаше право да се колебае нито миг повече.

Никой не го беше учил на думите, които изговори. Това бяха думи на Бартук, магия на Бартук. Но спомените на Кървавия военачалник — спомените на неговия прародител — вече се бяха превърнали в спомени на Норек. Той знаеше какво можеха да направят, знаеше какво трябваше да направят, и ги изрече доброволно, макар частица от него, която все още бе обсебена от бронята, да се опитваше да му попречи.

Ако бе станал свидетел на зловещия ритуал, направен в шатрата на генерала, Норек щеше да забележи, че това, което изричаше сега, звучеше почти като заклинанието на Малеволин, но произнесено на обратно. Но той не бе присъствал там, а сега го ръководеше единствено желанието да попречи по улиците на града да потекат реки от кръвта на невинните жители.

Най-накрая наследникът на Кървавия военачалник извика последните две слова:

— Мортиас Диаблум! Мортиас Диаблум!

Около портите на Лут Голейн защитниците продължаваха да се борят, но вече осъзнаваха, че срещу тях са изправени мъже без души. Техните противници не бяха хора, а чудовищни изчадия от ада. Въпреки това воините на султана бяха готови да посрещнат смъртта, спечелвайки няколко последни минути, през които населението се опитваше да се спаси, мъчейки се да отплава с кораби през бурните води.

Но морските капитани не хранеха почти никаква надежда. Един от съдовете вече бе потънал, а друг бе разбит на парчета точно до доковете. Вълните биеха с рев сушата и беше опасно дори само да се стои близо до водата. Неколцина матроси вече бяха отнесени.

И когато всички вече бяха загубили надежда, пред смаяния поглед на отстъпващите бранители се случи истинско чудо. Едва влезли зад крепостните стени, воините с черни брони и горящи очи се спряха, обърнаха се изумено назад към пустинята и започнаха едновременно да крещат със свирепите си гласове.

Изпод техните доспехи се появиха противни призрачни фигури с грозни нечовешки тела и разкривени крайници с остри нокти. Онези, които станаха свидетели на случката, после щяха да разправят хиляди истории за гнева и отчаянието, изписани по демоничните лица, точно преди привиденията да се разпръснат с писъци в хиляди различни посоки из Аранок.

За един миг адската армия застана неподвижно. Оръжията им все още бяха в готовност, а внезапно изпразнените им погледи гледаха втренчено напред. После чудовищните войници започнаха да падат като безжизнени кукли, сякаш всичко вътре в тях си бе отишло заедно с призраците. Нашествениците се строполяваха един по един, а след това и на цели групи. Кости, изсушена плът и части от снаряжение се трупаха на противни камари, които накараха не един от защитниците на Лут Голейн да изпразни съдържанието на стомаха си.

Един от командирите, същият, на когото генерал Аугуст Малеволин бе заповядал да открие Норек Визаран, бе първият, който изрече на глас онова, за което си мислеха всички. Офицерът пристъпи към най-близкия куп останки и предпазливо ги подритна.

— Те са мъртви... — отрони най-накрая мъжът, неспособен да повярва, че той и хората му щяха все пак да живеят. — Те са мъртви... но как?

— Норек.

Той се обърна и видя Кара — свободна и държаща в готовност блестящата кама от слонова кост в ръката си. Откъм двете ѝ страни се приближаваха зомбитата, а решимостта на немъртвите беше завинаги запечатана върху техните лица.

— Кара. — Той погледна към бившите си другари. — Фаузтин. Садун.

— Норек — продължи некромантката, — моля те, изслушай ме.

— Не! — Наемникът незабавно съжали за грубия си тон. Тя искаше да направи само това, което дори той знаеше, че трябва да бъде извършено. — Не... ти ме изслушай. Аз... аз притежавам известен

контрол над бронята за момента, но усещам, че вече ми се изплъзва. Предполагам, че съм твърде изтощен, за да се боря още дълго с нея.

— Как изобщо успя да я подчиниш на волята си?

— Той е потомък... на Бартук... в края на краищата — отбеляза Садун. — Точно това... което търсеше бронята... за да може да... изпълни съдбата си... но тя така и не разбра... че това е... двустранна връзка. Това е... отговорът.

Кара сведе поглед. Норек можеше да прочете болката в нейните очи. Тя бе длъжна да го убие, макар той да не носеше вина за причинените злини. Но докато бе жив, бронята оставаше заплаха за целия свят.

— Най-добре го направи бързо. Едно рязко пробождаване, право в гърлото. Това е единственият начин!

— Норек...

— Побързай, преди съзнанието ми да се е променило! — Всички знаеха, че той няма предвид, че може внезапно да смени решението си. Всеки момент бронята можеше да го завладее и да го превърне в оръдие на коварните си замисли.

— Норек...

— Направи го!

— Това не е... начинът, по който... трябваше да... свърши всичко... — промълви Трист с очевидна горчивина. — Фаузтин! Той ни... даде клетва...

Визджереецът естествено не отвърна нищо, а вместо това отиде по-близо до Норек. Садун бавно го последва с огромна неохота. Ветеранът преглътна, надявайки се, че тази лудост щеше да свърши скоро.

Ръката му в метална ръкавица започна да се повдига.

Фаузтин я сграбчи здраво.

— Най-добре направи... както той казва... некромантке... — промълви покрусеният Трист. — Изглежда... нямаме... много време...

Кара тръгна към него, подготвяйки се душевно за този последен акт на милосърдие.

— Съжалявам, Норек. Не бих желала да стане така.

— Нито ще бъде така — отвърна един странен, глух глас. Недалеч зад некромантката бе застанал Хоразон, но сега у него имаше нещо по-различно. Когато предишния път бе зърнал древния

магьосник, Норек бе приел Хоразон за страхлив отшелник, който вероятно отдавна бе изгубил здравия си разум. Но сега... Макар че този човек все още носеше парцаливата си роба, а косата му продължаваше да прилича на неоплевена градина, самото му присъствие беше величествено и караше всичко наоколо да изглежда нищожно.

Норек се досети, че вероятно точно Хоразон е бил причината Малеволин да вдигне поглед в онзи, най-решителен момент на битката, защото видът на древния магьосник несъмнено би потресъл дори обсебения от шлема генерал.

Огромна вълна от горчивина и омраза се надигна вътре в боеца, насочена към неговия омразен брат.

Не! Хоразон не беше негов брат! Бронята за пореден път се опитваше да си върне контрола, да разбуди наново коварния дух на Бартук. Норек се помъчи да потуши чувствата, но знаеше, че скоро доспехите щяха да надделеят.

Мъжът в робата тръгна устремено към ветерана и в същия момент Норек забеляза загадъчно сияние около него. Войникът присви очи в опит да разбере какво го бе причинило.

Цялото тяло на Хоразон беше обгърнато в тънък слой от блестящи, почти прозрачни искри.

— Кръвта призовава кръвта... — промълви визджереецът. Очите му сияеха ярко и въобще не мигаха. Дори двамата немъртви, които държаха Норек, изглеждаха слисани от външния му вид. — И кръв ще сложи край на тази пародия.

Норек усещаше как волята на бронята се бори със съзнанието му, как се бори с тялото му. В момента само обединените усилия на неговите приятели й пречеха да успее.

— Хоразон? — прошепна Кара. Белокосият магьосник хвърли бегъл поглед към нея и жената отстъпи назад. — Не... ти не си онзи човек, когото познавам.

Той й хвърли снизходителна усмивка.

— Тази жива черупка е чужда. Това е тялото на един прекалено любопитен магьосник, който по чиста случайност откри тайното убежище преди много време, но едновременно с това изгуби безвъзвратно разсъдъка си. Оттогава аз се грижа за него, защото чувствам известна отговорност. — Искрящият човек погледна към

взетите назаем ръце, изоставяйки всякакво по-нататъшно обяснение как точно подземният му дом бе способен да унищожи нечие съзнание. — Толкова нетрайна е плътта. По-здрави и издръжливи са пръстта и камъкът.

— Ти! — Кара го зяпна учудено, а очите ѝ бяха почти толкова широко отворени, колкото и нейната уста. — Най-накрая те познах! „Великият“ Хоразон говореше с теб и сякаш дори ти се подчиняваше. Чак сега разбрах смисъла на всичко! Ти си бил присъствието, което усетих! Разумът на самото убежище.

Той кимна, а очите му така и не бяха примигнали нито веднъж.

— Да... С течение на времето това изглеждаше естествения път, естествения ход на нещата...

На Норек му трябваше малко повече време, за да разбере, защото продължаваше да се бори срещу коварните атаки на омагьосаните доспехи... но когато осъзна отговора, той го изуми в такава степен, че едва не изпусна контрола си над бронята.

Хоразон и тайното убежище бяха едно и също.

— Моят собствен разум бе на ръба на лудостта от това, което бях преживял. Аз дойдох тук, за да избягам от спомените, да се спася от ужасите. Затова построих своя дом и заживях под пясъка, далеч от случващото се по света. — Усмивка озари лицето на човека пред тях. Такова изражение можеше да има само някой, забравил всички дребни житейски неволи. — Продължавах да влагам нови заклинания в своята обител, моделирайки я съобразно своите желания, и в един момент тя започна да прилича на мен дори повече, отколкото тленното тяло, което носех... Накрая един ден аз ѝ дадох всичко останало от себе си и приех тази нова, по-силна и далеч по-издръжлива форма... и съм такъв още откакто...

Хоразон сигурно щеше да продължава да говори още дълго в този дух, но точно тогава всичко пред погледа на Норек се обагри в кървавочервено. Той беше погълнат от всеобхватна ярост. Нямах да му попречат и този път! Хоразон бе избегнал гнева му при Визджун, но дори ако трябваше да изгори цялата пустиня, военачалникът най-накрая щеше да получи своето отмъщение!

Въплътеният Хоразон погледна отново към него и вдигна едната си ръка, сякаш молейки бронираната фигура за нещо.

Върху ръката на престарелия магьосник се появи метална ръкавица — същата, която Норек бе свалил и захвърлил преди това.

— Кръвта призовава кръвта... а аз призовавам теб, братко. Нашата война е минало. Нашето време е минало. Самите ние сме минало. Твоята сила неутрализира моята. Моята неутрализира твоята. Сега ела с мен там, където ни е мястото — далеч от човешките погледи.

Другата ръкавица се откъсна от Норек и прелетя до оголената ръка на сияещата фигура. След това, в бърза последователност, всяко едно парче на бронята от краката, тялото и ръцете полетя напред и кървавочервените доспехи се сглобиха наново върху тялото на стареца. Дори ботушите, които Бартук бе носил, изоставиха Норек и се присъединиха към останалата част от костюма. Окъсаната, изпоцапана роба на отшелника изчезна и беше заменена от по-подходящи за бронята одежди. Докато се случваше всичко това, Хоразон бе вдигнал ръце, очите му не мигваха, а устните му бяха стиснати мрачно.

След всяко напуснало го парче от доспехите, съзнанието на Норек се връщаше все повече към състоянието, в което се бе намирало, преди бронята да го завладее. Спомените и мислите му отново си бяха изцяло негови, а не на смъртоносния господар на демони. Но въпреки това той никога нямаше да се отърве от кошмарните дни, последвали влизането му в гробницата. Никога нямаше да се отърве от ужасите и смъртта, в които бе играл неволна, но значителна роля.

И когато всичко приключи, белокосият старец отново протегна напред облечената си в метална ръкавица ръка и призова шлема. Сложи го под мишницата си, след което погледна към Норек и останалите.

— Време е светът да забрави Бартук и Хоразон. За всички вас би било най-добре да постъпите по същия начин.

— Чакай! — Кара се осмели да се приближи до загадъчната фигура. — Един въпрос. Моля те, кажи ми ти ли изпрати този... — Тя посочи към гостоприемника на Хоразон. — ... да ме открие в Лут Голейн?

— Да... Почувствах, че нещо не е наред, и знаех, че в това трябва да е замесен намиращият се наблизно некромант — некромант, който не би трябвало да бъде в града. Трябваше да те доведе при себе си, за да открия защо. Научих всичко, което исках да разбера, докато ти спеше

вътре в мен. — Той отстъпи назад и се обърна към всички. — Нашият разговор приключва. Сега ви оставям сами. Но не забравяйте едно: тайното убежище съществува на много места, то има много входи... обаче ви съветвам никога повече да не го търсите.

Смразяващият му тон им показва недвусмислено какво имаше предвид с последните си думи. Хоразон вече нямаше желание да бъде част от света на живите. Онези, които го безпокояха, щяха да се изложат на огромен риск.

Фигурата му внезапно започна да става неясна и безплътна. Парченца от него започнаха да се сипят по земята, сякаш плътта и металът се бяха превърнали в пясъчинки. С всяка секунда бронираният магьосник изглеждаше все по-малко човек и все повече част от пейзажа.

— Норек Визаран — извика Хоразон със своя странен, ехтящ глас. — Време е да създадеш свое собствено завещание.

Облечен в същите дрехи, които бе носил при влизането си в гробницата на Бартук — удивителният заклинател му беше върнал дори ботушите — Норек се освободи от хватката на немъртвите и тръгна напред.

— Чакай! Какво искаш да кажеш с това?

Но Хоразон, вече изцяло от пясък, просто поклати глава. Единствено очите му бяха останали донякъде човешки. Когато ветеранът стигна до него, вече беше твърде късно — само малка купчина пясъчинки бе останала като белег за присъствието на магьосника.

Секунди по-късно дори тя бе изчезнала.

— Всичко свърши — отбеляза тихо Кара.

— Да... така е — съгласи се Садун Трист.

Тонът му принуди Норек да се обърне към немъртвите. И двамата имаха странни погледи в очите, сякаш очакваха да се случи още нещо.

Некромантката се досети преди ветерана.

— Вашият поход приключи, не е ли така? Също като Хоразон вашето време на този свят е към края си.

Фаузтин кимна. Лицето на Садун се изкриви в тъжна усмивка, или може би само изглеждаше така заради зашиващата плът и мускули.

— Той каза... че е дошъл... защото почувствал... раздвижването на бронята... Но беше закъснял... затова ни дари... с това отмъщение... Обеща... че когато всичко приключи... ние също ще бъдем... свободни!

— Той? — попита Норек, заставайки до Кара.

— Но нали моята магия и моята кама ви върнаха в този свят!

— Това беше номер... от негова страна... за да те заблуди. — Пониският от двамата немъртви се огледа. — Лицемерно копеле... не желае да се покаже... дори когато всичко... свърши...

И все пак, щом той спря да говори, върху четиримата внезапно се разля ослепителна синя светлина, осветявайки малкото парче от пустинята, върху което стояха те, по-ярко дори от безоблачен ден по обяд.

Садун Трист би се изплюл с отвращение, ако подобен подвиг беше още по силите му. Вместо това той поклати глава и добави:

— Трябваше... да се досетя... проклет, превзет... ангел!

Ангел? Норек вдигна очи, но не откри източника на светлина, нито пък някакъв ангел. Все пак какво друго можеше да обясни толкова много странни събития? Зомбито също хвърли кръвнишки поглед нагоре.

— Поне се покажи... — Когато не се случи нищо, той се обърна към Норек и добави: — Напълно типично... за неговия вид... да се крият... преструвайки се... че стоят над това... а същевременно... да се месят... във всичко.

— Тази светлина ми е позната — промълви Кара. — Зърнах я в гробницата. Точно тя ме накара да се отдалеча от вашите тела.

— Той обича... своите номера... този архангел. — Трист погледна към Фаузтин, който му кимна. Жилестото зомби каза на двамата живи човеци: — А сега дойде... време за последния...

— Проклет да си, Садун, недей! — Норек се намръщи към небесата, намръщи се към невидимия архангел. — Не е честно! Те нямаха никакъв избор...

— Моля те... време е... а и ние... го искаме... Норек...

— Не говориш сериозно!

Садун се изкикоти с груб звук.

— Кълна се... в живота си... приятелю...

Синята светлина внезапно се съсредоточи върху немъртвите, обливайки ги в толкова силно сияние, че Норек бе принуден да заслони очи. Ставаше му все по-трудно и по-трудно да вижда Фаузтин и по-дребното зомби.

— Време е... да купиш... онази ферма... която винаги си искал... Норек...

Тогава светлината проблесна и стана толкова ярка, че за кратко заслепи ветерана и неговата спътница. За тяхно щастие изригването продължи само няколко мига. Когато зрението им се възстанови, те откриха, че е изчезнала не само небесната светлина — с нея си бяха отишли и двамата немъртви.

Норек остана с поглед, прикован в мястото, където бяха стояли те, и в първия момент не можа да отрони нито дума.

Една ръка докосна неговата. Кара Найтшадоу го погледна съчувствено.

— Те се придвижиха към следващата стъпка от своето вечно пътуване, към следващата си роля за поддържането на равновесието в света.

— Може би... — Където и да бяха отишли, Норек знаеше, че вече не може да им помогне. Най-добре беше да запази живи спомените за тях и да направи нещо с живота си, в чест на приятелството, което тримата бяха изградили. Той отново вдигна очи и за първи път забеляза, че неизменно следващите го буреносни облаци най-накрая се бяха успокоили. Всъщност те дори бяха започнали да се разсейват и вече можеха да се видят късчета ясно небе.

— Какво ще правиш сега? — попита некромантката.

— Не знам. — Ветеранът погледна към Лут Голейн — единственото цивилизовано място на дни път наоколо. — Предполагам, че първо ще отида в града. Ще видя дали имат нужда от помощ за разчистването. След това... не знам. Ами ти?

Тя също се взря в далечния град, което даде възможност на Норек да огледа профила ѝ.

— Лут Голейн е добър избор и за мен. Освен това искам да разбера дали капитан Джеронан е пристигнал там с „Кингс Шийлд“. Аз имам дълг към него. Той се държа с мен като със собствена дъщеря... и вероятно се страхува, че съм се удавила в морето.

Норек нямаше никакво желание да се разделя с нея толкова бързо и отвърна:

— Тогава ще дойда с теб, ако нямаш нищо против.

Това му донесе неочаквана усмивка от страна на Кара. На Норек му харесваше, когато тъмнокосата жена се усмихваше.

— Нямам нищо против.

Норек си припомни обноските на многото благородници, при които бе служил. Предложи ѝ своята ръка, а Кара я пое след кратко колебание. Заедно изтощената двойка изкачи разпиляната дюна и се насочи към града. Норек погледна назад към мястото, където лежах останките на генерал Аугуст Малеволин, вече полузасипани от пясъка, където Хоразон и бронята се бяха слели със самата пустиня. Изнуреният, пребит като куче, войник нямаше никакво желание да си спомня какво се беше случило и какво можеше да се случи, ако нещата се бяха развили така, както им се бе искало на силите на мрака.

Завещанието на Бартук, завещанието на Кървавия военачалник отново беше погребано далеч от очите на хората, този път, да се надяваме, завинаги.

ЕПИЛОГ

Над пустинята на Аранок се спусна скръбна нощ. Дневните създания се изпокриха бързо в сигурността на своите леговища, докато онези, които ловуваха сред мрака, излязоха в търсене на невнимателна плячка.

Изпод пясъка бавно се показва една чудовищна фигура, която би накарала ларвите, демоните скарабеи и гигантските лешояди да се разбягат в панически ужас. Челюстите ѝ изщракаха няколко пъти, а огромните жълти очи, сияещи леко в тъмнината, огледаха старателно притихналата обстановка, взирайки се за нещо, от което притежателят им се страхуваше.

Ксазакс се надигна нестабилно, а под него остана локва от възсолена, черна течност. Дори неговите сили не успяваха да излекуват раната, получена от камата на некромантката, но демонът знаеше, че не може да се обърне с молба за помощ към своя господар Белиал. До този момент Белиал вече би трябвало да е научил за неговия провал, че и нещо по-лошо — за унищожаването на адската орда, призована да подпомогне генерал Малеволин.

Богомолката беше усетила магията още докато се оттегляше. Не беше сигурна кой бе изрекъл ужасното заклинание, но то беше донесло сигурна гибел за повечето от низшите демони. Твърде голямо беше тяхното количество и бяха призовани набързо, затова се бе наложило всеки от чудовищните воители да бъде обвързан със смъртната черупка, която бе получил. С течение на времето за не повече от месец те биха се адаптирали напълно към този свят, захвърляйки обвивките. Обаче магията ги бе откъснала от земните им котви прекалено рано. Само най-силните щяха да оцелеят при насилственото разделение. То бе равносилно на прекалено ранно раждане при хората.

Само най-силните щяха да оцелеят.

А тези малцина късметлии щяха да бъдат прокълнати да се скитат напосоки из Аранок и нямаше да могат да се завърнат в ада без чужда помощ. За разлика от Ксазакс повечето от демоните не

притежаваха способността да мислят дори минута напред и Белиал бе разчитал на своя лейтенант да бъде техен водач.

В това се криеше единствената надежда за изкупление на богомолката. Неговият черен господар можеше и да му прости, ако Ксазакс успееше да събере оцелелите и да ги изпрати обратно в ада. За тази цел демонът щеше да има нужда от нов човешки съюзник, способен да прави магии, но такива винаги се намираха в изобилие. От много по-голяма важност бе необходимостта да си намери плячка, за да си осигури енергията, нужна му, за да зарасне раната. Богомолката би предпочела някой сочен, охранен търговец, вдигнал лагер за през нощта, въпреки че в този момент би се задоволила и с нещо по-малко изискано.

Демонът тръгна неспокойно през пустинята. Магията на проклетата некромантка все още му действаше, макар вече да не беше толкова силна. От време на време пред очите на Ксазакс се появяваха илюзии за ангели и други ужасни гледки, но въпреки че му костваше огромни усилия, той всеки път успяваше да потисне желанието си да побегне.

Когато възвърнеше силите си, когато се възстановеше от раната, богомолката щеше да намери Норек Визаран и некромантката. Щеше да ги пониже, но без да ги убива, след което бавно щеше да одере кожата първо на единия, после на другия. Накрая Ксазакс щеше да ги погълне, без да бърза, наслаждавайки се на всяко кърваво късче.

„Ксазакс...“

Демонът замръзна на място, обзет от ужас. „Проклета да е магията на некромантката!“ — помисли си той. Никога ли нямаше да изчезнат и последните й остатъци? Колко още илюзии, колко шепнещи гласове трябваше да изстрада, преди заклинанието да отшуми окончателно?

„Подуших те отдалече... и веднага те разпознах...“

Раненото, чудовище се огледа, но не видя никого. Значи и този път всичко беше само в съзнанието му. Това поне можеше да го изтърпи.

„Лукава... лъжлива... предателска буболечка...“

Ксазакс замръзна. Никое от привиденията, създадени от магията на жената, не му бе говорило с толкова убедителна интонация.

— Кой се осмелява? — изскърца той и се обърна към посоката, от която според него идваше гласът в главата му. — Кой...

И пред богомолката от ада се извиси най-ужасяващият от всичките кошмари, който тя можеше да си представи. Челюстите на демона се отвориха широко и от тях безуспешно се опита да излезе една почти жаловито произнесена дума:

— Диаб...

Письък от неземеен произход раздра тишината на нощната пустиня. Той накара различните обитатели на Аранок да спрат каквото и да правеха, за да се заслушат ужасено. Дори дълго след като писъкът бе секнал като отрязан с нож, те не помръдваха от местата си в плен на страха, че онова, което бе спипало източника на печалния звук, можеше да дойде и за тях.

А сред демоните на Белиал, които бяха преживели поражението при Лут Голейн, този страх бе придобил още по-големи размери. Те усещаха какво се бе случило, долавяха силата зад него... и знаеха, че за тях и за обитателите на света на смъртните, кошмарът едва сега започваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.